

RINA KENT

O BİR MASAL KAHRAMANI DEĞİL.

ACIMASIZ KRAL

O BİR MASAL KAHRAMANI DEĞİL. LEVI

Buraya gel küçük prenses. Ben senin kralınım.

Üç kuralın var.

Eğil. Pes et. Diz çok.

İstedğin kadar savaş benimle, ancak yakında sen de
Yaşasın Kral! diye haykırıyor olacaksın.

ASTRID

Bir gün Royal Elit Okulu'nun küçük bir sineğiymişim,
ertesi gün avlanıp ölüme terk edilmiştim.

O sadece hayatımı paramparça etmemiş,
kalbimin de peşine düşmüştü.

Beni pes ettirdiğini zannediyordu ama yeni prenses,
kralı dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Acımasız Kral, Royal Elite dünyasında tamamen bağımsız bir
romandır. Öncesinde herhangi bir kitabı okumanız gerekmez.

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR

**ACIMASIZ KRAL
RINA KENT**

**Özgün Adı: Cruel King
Çeviren: Zeynep Yurt**

**Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Son Okuma: Ceylin İlter
Kapak Tasarım: Qamber Designs&Media
Sayfa Tasarım: Ren Kitap**

**Basım Tarihi: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5915-81-8
Yayınevi Sertifika No: 30492**

**© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap
© Copyright 2019 CRUEL KING by Rina Kent
The moral rights of the author have been asserted.**

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

**Ren Kitap **
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76**

**Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939**

www.renkitap.com

ACIMASIZ KRAL

RINA KENT

XOXO

Rina

*Düzenleme
Ny.özlem*

Görünmez olanlara.

YAZARIN NOTU

Merhaba okur arkadaşım,

Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

Cruel King, sadece yetişkin okuyuculara yönelik bir genç yetişkin aşk romanıdır. Bu kitapta kötü bir kahraman, düşmandan âşıklara, agresiflik ve açık/yoğun cinsel durumlar vardır. Eğer tatlı bir romantizm arıyorsanız, bu kitap size göre DEĞİL. Daha önce yayınlanan kitabın yanı sıra, bu versiyon daha önce hiç yayınlanmamış bir bonus sahne içermektedir.

Cruel King, Royal Elite dünyasında tamamen bağımsız bir kitaptır. Bundan önce hiçbir kitap okunmak zorunda değildir.

Karakterlere sadık kalmak için *Cruel King*'in kelime dağarcığı, dilbilgisi ve yazımı İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Royal Elite Serisi:

#0 *Cruel King*

#1 *Deviant King*

#2 *Steel Princess*

#4 *Black Knight*

#5 *Vicious Prince*

#6 *Ruthless Empire*

#7 *Royal Elite Epilogue*

ÇALMA LİSTESİ

Tema Şarkısı

Time is Running Out – Muse

Çalma Listesi

The Fear – The Score

Paint It Black – Ciara

Stronger – The Score

King of Nothing – Broadside

Pressure – Muse

Champion – Bishop Briggs

Supremacy – Muse

Mercy – Muse

Undisclosed Desires – Muse

Supermassive Black Hole – Muse

White Flag – Normandie

I Really Wish I Hated You – blink-182

Devil Devil – MILCK

Takeaway – The Chainsmokers

**I Think I'm Okay – Machine Gun & Yungblud
& Travis Barker**

Arcadia – Smash Into Pieces

Head Above Water – Avril Lavigne

Something Just Like This – Coldplay & Thas Chainsmoker

Hurricane – I Prevail

For Reasons Unknown – The Killers

Boyfriend – Ariana Grande & Social House

Birinci Bölüm

ASTRID

Asil olabilirsin ama King'den uzak dur.

Burası olmam gereken son yerdı.
Alkol, sarhoş gençler ve gürültülü müzik.

Bir parti.

Dramatik olmak istemezdim ama muhtemelen öyleydim, burası benim en kötü kâbusumun süper pahalı, sulandırılmış alkolle yıkanmış hâli gibiydi.

Her ne kadar en iyi arkadaşım Dan aksini söylese de ben o kadar da eğlence düşkününü biri değildim.

Spoiler uyarısı, Dan'ın söylediği hiçbir şeye inanmamalıydınız. Kendisi tamamen drama ve benzer saçmalıklardan ibaretti.

Yine de yaz başlamadan önce bir partiye katılacağıma dair ona söz vermiştim. Dan futbol takımının bir parçası olduğundan, beni her zamanki toplanmalarından birine götüreceğini beklemiştim. Her zamankilerinin ne olduğunu bildiğimden değildi ama Londra'da lüks bir evde olabileceğine dair düşüncelerim vardı.

Ancak sinsi herif *bu* partiyi seçmişti. Royal Elite'teki tüm çılgın partilerin anası olarak da bilinirdi.

Dan'le içeri girdiğimizde, sanki Kraliçe'nin tatil malikâne-sine izinsiz girmişiz gibi etrafı iki kez kontrol etmek zorunda kaldım ve Majestelerine ragbi takımının sarhoş kaptanını havuzuna işerken gördüğümü söylemeli miyim diye düşündüm.

Buranın çok büyük olduğunu söylemek, Vikinglerin çok küçük olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Tamam, bu biraz saçmaydı ama yaptığım benzetmelere Vikingleri de eklemek gibi bir huyum vardı.

Altın kemerler girişi ve devasa salona giden tüm yolu süslüyordu. Kavisli tavanla geniş merdivenler, Royal Elite'in seviyesiyle kıyaslandığında bile buranın ne kadar aşırı derecede görkemli olduğunu gösteriyordu. *Tanrım*. Üstelik sarhoş gençlere ihtiyaç duyduklarından daha fazla içki servisi yapan uşaklar da vardı.

Ben paralı bir aileden geliyordum. Neyse, bunu boş verin. Babam zengindi, ben değildim. Ancak bu tamamen farklı bir seviyedeydi. Benim için bile.

Dan parti gecesi olduğunu söylediğinde popüler “elit” evlerden birinde takılacağımızı düşünmüştüm.

Pahalı içkilerini içer, geleceğin başbakanı ve parlamento üyelerinin yetiştiği bir okuldaymışız gibi davranmaya çalışır, sonra da akşamdan kalmalığınızı geçirmek için defolup giderdik.

Ancak Dan, partinin yeri hakkında küçük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unutmuştu.

Hiçliğin ortasındaydı.

Londra'nın dışına çıktığımız ve hiçbir yol işareti görünmediği anda Dan'ın arabasıyla aldığı virajları takip etmeyi bıraktım.

Bir an için Dan'in bizi bir çingene partisine götürdüğünü sandım.

Bunun bir çingene partisi olmadığı kesindi.

Malikâne bir tepenin üstündeki uzun çam ağaçlarının arkasına gizlenmişti. Dalga geçmiyordum. Sahibi ya çok özel biriydi ya da çok gotikti.

Ya da her ikisiydi.

Katılımcıların arabaları dışında görünürde bir şey yoktu. Şimdi düşününce, herkesi toplu hâlde öldürmek için mükemmel bir fırsat olurdu.

Burayı kesinlikle bir korku filminin açılış sahnesi olarak düşünebiliyordum.

O kanlı filmleri izlemeyi bırakmalısın. Sanki kafamın içinde babamın azarlamasını duyuyordum. Ah, tabii ya. O, baba değildi. *Pederdi.*

Bu kelime, Lord Clifford'la olan ilişkimin resmî niteliğini özetliyordu. İzni olmadan bu partiye geldiğim için beni öldürebilirdi.

İşte, Dan'in şeytani planlarını takip etmem için bir neden daha.

İkinci içkimden bir yudum aldım. Dan'le gelir gelmez bir kadeh içmiştik ama sonra o çekip gitmişti, ben de şimdi bu kokteyllerle ortalıkta dolaşıyordum. Kadehin sonunda zar zor bir yanma hissetmiştim ama toleransım yüksekti, o yüzden bu benim için hiçbir şeydi.

Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Dan'in beni terk ettiğine inanamıyordum. Muhtemelen sevişmeye gitmişti. Gelmiş geçmiş en kötü eküriydi.

Tüm okul burada toplanmıştı. Bazıları gürültülü, tuhaf müzikle dans ediyordu. Dışarıda rugby takımından birkaç kişi,

içinde sidik olan böbrek şeklindeki havuza atlıyordu. Diğerleri ise keşke benim de katılmaya cesaretim olsaydı dediğim bir içki yarışması yaparken bas bas bağıyorlardı.

Yine de hiçbir şey okuldaki mevcut konumumu tehlikeye atmaya değmezdi. Ben görünmez grubun bir parçasıyım. Bu tipleri bilirdiniz; bir ya da iki dersi veya bütün bir yılı kaçırmaları kimsenin umurunda olmayanlardandım. Bu şekilde de kalmak istiyordum, çok teşekkürler.

Görünmezlik, herhangi bir saçmalık ya da drama olmadan geçip gitmemi sağlayan havalı bir süper güçtü.

Ancak eğer bu şekilde kalacaksam muhtemelen Daniel'dan daha az dikkat çeken bir en iyi arkadaş seçmeliydim. Kendimi savunmam gerekirse, onun popülaritesini keşfettiğimde o çoktan bana ekürim olarak yapışmıştı.

Popülerliğine rağmen, bir harem dolusu kız ona asılırken beni fark etmeyecekleri kadar görünmezdim.

Buradaki Royal Elite öğrencilerinden bazıları hâlâ kırmızı kravatlı ve lacivert ceketli tertemiz üniformalarını giyyordu. Ceplerine okulun altın logosu işlenmişti. Tepesinde bir taç bulunan kalkan içindeki aslan, okulun duvarları arasında kaynayan güçle yozlaşmanın bir işaretiydi.

Üniformalıların bir daire içinde yalnız olmalarının bir nedeni vardı, muhtemelen kitaplar hakkında tartışıyorlardı. Ben de katılırdım ama bir partide üniforma giymemeleri gerektiğini söylediğimde hoşlarına gideceğinden şüpheliydim.

Dan'ın deyimiyle tam bir "parti teröristi" olan ben bile kot şort, file çorap ve sade siyah bir üst giymeyi tercih etmişim. Ayrıca annemin üzerine siyah yıldızlar çizdiği favori beyaz basketbol ayakkabılarımı da giymişim.

Annemi düşündükçe kalbim sıkışıyordu. Alkol ve tasarımcı parfümlerinin sindiği havadan derin bir nefes aldım.

Eğlence. Bu gecenin eğlenceli bir gece olması gerekiyordu.

Benim eğlence anlayışım ya sanat atölyemden ya da son çıkan kanlı filmleri peş peşe izlemekten ibaretti.

Girişten gelen uzun bir bağırış beni tekrar bulduğum ana getirdi.

Konuşmalar kesildi ve kalabalık Musa'nın Kızıldeniz'e yaptığı gibi dağıldı.

Çocuklar yol açmak için birbirlerini ezdiğinde, futbol takımının sanki İngiltere şampiyonları gibi umursamaz bir tavırla içeri girdiğini görmek beni şaşırtmamıştı. Sanırım bugün onları bir tür okul şampiyonluğuna götürecek bir maç kazanmışlardı.

Bu onların galibiyetlerini kutlama partisi olabilirdi.

İşte Dan'ın bahsetmeyi unuttuğu küçük bir ayrıntı daha.

En yakın arkadaşımı öldürmeyecektim.

En yakın arkadaşımı öldürmeyecektim.

Canı cehennemeydi.

Telefonumu çıkarıp yazmaya başladım.

Astrid: *Sen öldün, Dan. Cenaze müziğini seçmeye başlasan iyi olur.*

Daniel: *Muse'den Resistance. Bunu biliyorsun. Seni bu kadar sinirlendiren ne?*

Astrid: *Futbol partisi olabilir mi? Beni bir rahat bırak. Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederdim.*

Daniel: *Birincisi, iğrenç. İkincisi, iğrenç demiş miydim? Üçüncüsü, drama kraliçesi olmayı bırak, deli.*

Astrid: *Neredesin sen?*

Daniel: *Laura Davis'i aletimi yalaması için ikna etmeye çalışıyorum. Duyduğuma göre saksoda profesyonelmış.*

Astrid: *Sen bir domuzsun. 🐷İğrenmiş emoji 🐷*

Daniel: *Ne? Hâlâ okuldayken yapılacaklar listemde.*

Astrid: *Listende sadece seks görevleri olduğunu düşünmeye başlıyorum.*

Daniel: *Seksten daha iyi bir şey yok.*

Astrid: *Kanlı sahneler izlemeyi tercih ederim.*

Daniel: *Astrid, seni seviyorum ama tuhafsın.*

Daniel: *Gitmeliyim, Laura bana bakıyor.*

Harika. Dan bu gece rastgele bir kızı becerirken gerçekten tek başımaydım.

Başım dönüyordu ve bunun içkiden mi, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim. Hevesli kalabalıkta yumruk tokuşturan, orada burada rastgele kalçaları avuçlayan futbol takımı bile bulanıklaşmıştı.

Tek duyduğum “King!” diye bağırışlardı.

REO olarak da bilinen Royal Elite Okulu’nda onlardan iki tane vardı. Babama -pardon *pedere*- göre soyadı King olan her şeyden uzak durmalıyım.

Lord Henry Clifford’ın “halktan” kızı olduğumda, benim için iki kuralı vardı:

Clifford soyadını lekelemeyeceksin.

King soyadından uzak duracaksın.

Normalde dinlemezdim ama okulun iki King’i nefret ettiğim her şeyi temsil ediyordu.

Sınırsız güç.

Pervasız davranışlar.

Yozlaşmış servet.

Muhtemelen bu aşırı derecede zengin malikânenin sahipleri de onlardı. REO’da para her şeydi ve King ismi de bunun tanımıydı. Babamın parasıyla aristokrat kanı bile onlarınkiyle kıyaslanamazdı.

Takımın görkemli girişini beklemiyordum.

Görünmezlik 101: Asla popüler kalabalığa karışma.

Malikânenin arka koridorlarına doğru ilerledim ama teza-hüratlar ve “Bastırın Elitler” sesleri beni yol boyunca takip ediyordu.

Bu okuldaki futbol takımı takıntısı beni geriyordu. Yani, hadi ama. Onlar okulun öğrencileriydi, Premier Lig* Titanları değildi.

Tekrar etmem gerekirse, spor hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Ben sanat ve yaratıcılıktan yanaydım.

Bir atlet olmaktan çok uzaktım, Dan her zaman küçük bir koşunun bile beni nefes nefese bırakmasıyla dalga geçerdi.

Yarı boş koridorda yürürken zihnimin bulanıklaşmasıyla yönümü şaşırdım. Bir kapının yanında öpüşen ikiliyi çift görüyordum.

Sarsıldım ve bir şeye çarptım.

Biri, “Dikkat et!” diye homurdandığında karşılığında bir şeyler mırıldandım.

Kahretsin. Kendimi iyi hissetmiyordum.

Dan’i aramak için telefonuma uzandım. Numaralar bulanık, dalgalı çizgilere dönüşüyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve duvara yaslandım.

Dan’ın numarasını bulduğumda çalma sesi sanki yeraltından geliyordu. Telefonu açmıyordu.

Hadi, Dan.

Tekrar denedim ama zaman geçtikçe tenim daha da ısınıyordu. Kıyafetlerimi etimin üzerinde duran lav parçaları gibi hissediyordum.

Dan’ın numarasını tekrar tuşladım. Hâlâ açmıyordu.

* İngiliz futbolunda en üst seviyedeki lig. (Rdk.N)

Otoparkta buluşmak üzere sözleştiğimizi hatırladım, bu yüzden yüzümü yıkamaya ve oraya gitmeye karar verdim.

Telefonu tutarken ellerim titriyordu. Koridorda ilerleyerek tuvaleti aradım. Dan'ın bu akşamki partiyle ilgili söylediği bir şey daha bulanık zihnimde bir şekilde canlandı.

Havuz evine girme. Oraya giriş yasak.

Bunu neden şimdi düşündüğümü bilmiyordum. Ne de olsa burası havuz evinden çok uzaktaydı.

Çiftler duvarın iki yanında durmuş, öpüşüyorlardı. Sağım-daki ilk kapıyı ittim ve duraksadım. Tenin tene çarpma sesiyle belirgin iniltiler kapıyı hemen kapatmama neden olmuştu.

Diğer kapıları denedim ama hepsi ya kilitli ya da doluydu. Birkaç çifti de kızdırmış olabilirdim.

Giysilerim ısınan tenime yapışırken titreyen bacaklarım beni zar zor taşımaya başlamıştı. Hoparlörlerden yükselen yaz havasında bir şarkı kulaklarımda uğulduyordu.

İçimi bir enerji seli kaplarken garip bir dans dürtüsü beni ele geçirdi. Çaba sarf ederek bu dürtüye karşı koydum ve yoluma devam ettim.

Benzer koridorlarda bir tur attıktan sonra, futbol takımının oyuncularından birinin odadan çıkan bir kızı takip ettiğini gördüm.

Tanrı'ya şükür.

Bacaklarımın izin verdiği kadar hızlı koştum.

İçeri girer girmez sağdaki kapıya yöneldim ve tuvalet olduğunu görünce neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Otomatik musluk açıldığında yüzüme defalarca su sıçrat-sam da tenime yayılan ateşi söndüremiyordum.

Bir sorunum olduğunun farkındaydım ama ne olduğunu bilmiyordum. Yolda Dan'le yediğim hamburger yüzünden olabilir miydi?

Tek bildiğim eve gitmem gerektiği idi. *Hemen.*

Son bir kez yüzümü yıkayıp çıkışa doğru ilerledim.

Erkek seslerini duymalıydım. Banyoda biraz daha saklanmalıydım.

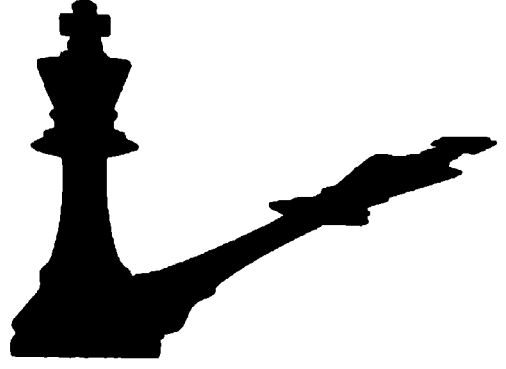
Hatta “o odaya” hiç girmemeliydim bile.

Kapıyı açtığım anda soluk mavi gözler tam ruhuma bakıyordu.

King.

Uzak durmam için uyarıldığım kişinin ta kendisiydi. Yüzünde bir sırıtış ve gözlerindeki parıltıyla sanki bir sonraki avını bulmuş gibi bana bakıyordu.

“Küçük bir kuzu yolunu kaybetmişe benziyor.”

İkinci Bölüm

ASTRID

Görünmezlik 101: Okuldaki en popüler çocuğa bulaşma.

Vay canına. Bu gözler gerçek miydi? Okulun iki King'inden büyüğüne bakarken aklıma gelen ilk düşünce bu olmuştu. Gözlerinin mavisi o kadar soluktu ki, neredeyse griydi ama değil gibiydi de. Biraz mavi vaat eden bulutlu bir gökyüzü gibiydi. Karanlık bir fırtınaya mı, yoksa büyüleyici bir güne mi dönüşeceklerini tahmin etmek imkânsızdı.

Bunun mavi rengi ne kadar sevdiğimle ya da gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en nadir varyasyonlardan birine sahip olmasıyla kesinlikle bir ilgisi yoktu.

Boyaları saatlerce karıştırırdım ama yine de bu tonu tutturamazdım.

REO'da geçirdiğim iki yıl boyunca Kinglere hiç dikkat etmemiştim. Elbette okulda hükümdar oldukları için ben ve diğer herkes onları biliyorduk. Kingler. Dâhi futbolcular. Ülkenin yarısına sahip olan ve diğer yarısını da politikacılar aracılığıyla kontrol eden King İşletmeleri'nin gelecekteki vârisleri.

Eğer bir mağarada yaşamıyorsanız, bu durumda bile haberdar olmanız mümkündü. Birleşik Krallık'ta King soyadından kaçamazdınız. *The Daily Mail*'e ve tüm gazetelere hükmediyorlardı. Daha iyi bilmesem, Kraliçe'nin tahtının peşinde olduklarını söylerdim. Bazıları ise zaten ondan daha güçlü olduklarını iddia ediyordu.

Ancak bu benim Kral'a ilk yakından ve kişisel bakışımdı.
Levi King.

Futbol takımının kaptanı.

Okulun taç giymiş kralı.

Beni dehşete düşürecek şekilde çekiciydi.

Sadece gözleri değil, *her şeyi* çekiciydi. Altın sarısı saçlarının yanları kısaydı, üstü uzundu ve seksi bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Çenesi on yedi-on sekiz yaşlarında biri için fazla keskin görünüyordu. Çok uzun boyluydu, ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyordu. Aslında gözümü ondan alamıyordum. Omuzlarının ve kollarının sert çıkıntıları, antrenman odasında saatlerce çalışılmış kaslara işaret ediyordu. Koyu renk kot pantolonu, siyah tişörtü ve takımın, üzerinde okulun aslan kalkanlı tacı bulunan kraliyet mavisi ceketiyse genç bir Viking gibi görünüyordu.

Evet, kesinlikle bir zamanlar İngiltere kıyılarını istila eden halktan Viking genlerini almış olmalıydı.

Siktir. Futbol takımına ve babamın King soyadından uzak durmakla ilgili söylediklerine rağmen, parmaklarımı saçlarında gezdirip görüldüğü kadar ipeksi bir his verip vermediğini görmek istiyordum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, muhtemelen aptalca bir şey söyleyecektim ama ağzımdan hiçbir şey çıkmamıştı. Bu çok garipti. Kısa bir süre önce hissettiğim kadar eğleniyormuşum gibi hissetmiyordum.

Aksine, ısınmış tenimde içimi titreten çok güçlü bir enerji vardı.

Öne doğru sendelediğimde güçlü bir el çıplak kolumu kavradı.

Bir elektrik akımı doğrudan içimdeki gizli bir yere ulaştı.

Tanrım. Bu çok iyi hissettirmişti.

“İyi misin, Prens?” Dengemi sağladıktan sonra elini çekti.

Elini kendi elimle kavrayıp koluma koydum. “Tekrar yap.”

Sesim kendi kulaklarıma bile fazla boğucu gelmişti ama umurumda değildi. Dokunuşu az önce olağanüstü bir şey ortaya çıkarmıştı ve ben bunu tekrar hissetmek istiyordum.

Elini uzun, şehvetli bir okşayışla kolumda aşağı yukarı hareket ettirirken, dudaklarım bir iniltiyi hapsederek sıkıca kenetlenmişti.

Vikingler aşkına, neden bu kadar pürüzsüz, sıcak ve... harika hissettiriyordu?

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok daha fazlasına.

“Ne yaptığım sanıyorsun sen?” Tehditle karışık ilgili bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ya da belki sadece tehditti. Ben ilgi kısmını hayal ediyordum çünkü vücudumun şu anda buna ihtiyacı vardı.

Elini benimkinden kurtardı ve ben günahkâr hissi kaybettiğim için inleyemeden, sırtım kapı çerçevesine yaslanana kadar bana yaklaştı.

Pahalı bir parfüm ve dumanla karışık temiz sabun gibi kokuyordu. Uyuşturucu bağımlısı gibi yüksek, utanç verici bir sesle burnumu çekip duruyordum.

Puslu beynime nüfuz eden tek şey onun seksi varlığı ve bir Viking için fazlasıyla abartılı giyinmiş olduğu gerçeğiydi.

Giysilerini çıkarmak için akılsızca bir çabayla ona uzandım. Ceketini üstüme sürtünmüş, meme uçlarım sertleşmişti.

Hareketlerim uğultu hissiyle durmuştu. Bu çok iyi hissettiriyordu.

Neden bu kadar iyi hissettiriyordu?

Daha da kötüsü neden göğüslerimi onun göğsüne ya da ceketine -o anda bu ayrımı yapabilecek kadar seçici değildim- sürtmek istiyordum?

“Burada olmaman gerekiyor, Prenses.” Sesi, dilinin kırbaçları gibi tenime çarpmıştı.

Başımı salladım ve ne için salladığımın farkında bile değildim. Sadece biraz daha yaklaşmasını istiyordum.

“Gitmemeleri gereken yerlere giden kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?” Başımı sallamaya devam ettim, gözlerinin maviliğine kendimi kaptırmıştım. İçlerinde gri lekeler mi vardı? Keşke bu görüntüyü hapsedebilmek için eskiz defterim yanımda olsaydı.

Yine de gözlerinin rengini taklit etmek neredeyse imkânsız olurdu.

Levi beni kolumdan tuttu ve bu kez beni banyodan çıkarıp daha önce içinden geçtiğim geniş odaya sürüklerken boğazımdan bir inilti kaçtı.

Çıplak tenimdeki ellerine ve kasıklarımın nasıl gerildiğine o kadar odaklanmıştım ki etrafımızdaki herhangi bir şeyi fark edememiştim.

“Bakın ne buldum.” Sesi beni loş odadaki şekillere karşı uyarmıştı.

Duvarlardan gelen alçak sesli müziğin sözlerinde, “*Sonun ölüm olacak*” geçiyordu.

Tamam, bu hiç de ürkütücü değildi.

Futbol takımının yarısı ya sigarayla içki içiyor ya da kâğıt oynuyordu.

Levi'nin sözleriyle hepsi başını kaldırdı.

"Kızlar daha sonra gelir sanıyordum," dedi içlerinden biri eğlenerek. "Benim için sorun değil. Aletimle başlayabilirsin, tatlım."

İğrenç.

"Hayır, hadi ama!" Bir diğeri iskambil destesini fırlattı. Kıvırcık kahverengi saçları vardı ve ceketini ters giymişti. "Artık senin yalakalıklarını kabul etmiyorum, Chris. *C'est pas cool*."

"Ben senin büyüğünüm, Ronan. Kapa çeneni."

"Sanırım önce beni istiyor." Dudakları kulak mememi okşarken sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Değil mi, Prenses?"

Şey, evet. Evet!

Lütfen bunu yapmaya devam et.

Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama kelimeler ağızımdan dökülmüyordu. Sadece gözlerimi kapatıp onun sert göğsüne yaslanabilmişim. Pekâlâ, muhtemelen bu şeyi sörf tahtası olarak kullanabilirdi.

Zihnimin arkasında bir şey bana bunun yanlış olduğunu söylüyordu -hem de çok yanlış- ama o şey şu anda pek de umurumda değildi.

King bana dokunmaya ve kendimi iyi hissettirmeye devam ettiği sürece o şeyin canı cehennemeydi. İşkence gibiydi ama yine de çok iyi hissettiriyordu.

"Bekle," diye seslendi yumuşak bir ses sağımdan, futbol takımının iki üyesinin izole bir şekilde satranç oynadığı yerden... Satranç mı?

* Fransızca: Bu hiç hoş değil. (Rdk.N.)

Ayağa kalktı ve sonsuz bir rahatlıkla bana doğru yürüdü. Takım ceketi geniş omuzlarına yapışuyordu. Ya çok sessiz yürüyordu ya da ben adımlarını duyamayacak kadar sarhoştum.

Bir sonraki fark ettiğim şey, dibimde bittiği ve Levi'ninkinden daha koyu olan uğursuz gözlerle bana baktığıydı. Saçları bile simsiyahtı. Burnu ve duruşları aynıydı ama ona hiç benzemiyordu.

Levi belalı bir Viking kralı izlenimi verirken, kuzeni canı sıkıldığında halkını katledebilecek sessiz bir seri katil kral havasına sahipti.

İki King'den küçük olanı, Aiden, sanki kesilecek bir kuzu-yu değerlendiriyormuş gibi ellerini kayıtsızca ceplerine sokarak birkaç uzun saniye beni izledi.

Bu iki kuzene de çekiciliklerine de lanet ediyordum. Yüzünün her yerinde tehdit yazılı olsa bile, sahip olduğu ölümcül cazibeyi fark etmekten kendimi alamamıştım.

“Sen Clifford’sın, değil mi?” diye sordu Aiden.

“Clifford?” Levi'nin konuşmasındaki şakacı hava kaybolmuş, ses tonu sertleşmişti.

Boğazım düğümlenirken hâlâ kolumda olan elinin verdiği hisse odaklandım. “Ben sadece Astrid'im. Clifford babamın adı.” Kıkırdadım ve sesimi alçalttım. “Hay aksi. Şşşt. Ona baba dediğimi söylemeyin. Bundan hoşlanmaz.”

Aiden sanki bir şeyi kanıtlamış gibi kaşını kaldırdı ama bana bakmıyordu. “Çek ellerini, Lev.”

Odayı bir sessizlik kapladı. Diğer çocuklar bile her ne yapıyorlarsa bırakıp, iki kuzenin arasında kalmış bana odaklanmışlardı.

Ya da daha çok, iki King arasında kaynayan düşmanca enerjiye odaklanmış durumdalardı.

Ben mi? Sırtımı Levi'nin göğsüne yaslamıştım. Bu sürtünmeyi ve ne olduğunu bilmediğim bu şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır." Tek bir kelimeydi ama yarı sersem, coşku arayan hâlimde bile arkasındaki gücü hissedebiliyordum.

"Babam dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil," diye sözünü kesti Levi soğuk bir ses tonuyla. "Amcam bana ne yapacağımı söyleyemez."

Odadaki çocuklardan birkaçı sanki yüzyılın en can alıcı cümlesini kurmuş gibi bağırmaya başlamışlardı.

"Kendi mezarını kazıyorsun." Aiden omuz silkti ve satranç tahtasına doğru yürüdü.

Levi'nin kolu omzuma dolanarak beni yanına doğru çekti. Parmakları çıplak tenimi okşarken içimden bir elektrik akımı geçip bacaklarımın arasına yerleşti.

Kekeleyerek nefes aldım, her şeyimle bu duyguya tutunuyordum.

"Başka itirazı olan var mı?" diye sordu ama bir cevap bekliyormuş gibi görünmüyordu.

Levi King'in sözü kanundu.

Ona karşı gelen herkes yanar ve yok olurdu.

Futbol takımının tüm oyuncuları zengin, prestijli ailelerden geliyordu ancak Kinglerin gücüyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değillerdi.

Levi'ye karşı durabilecek tek kişi başka bir King'di. Aiden bu duruma olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi görüldüğü için bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. Sandalyesine oturmuş, başını eline yaslamış hâlde satranç oynamaya devam ediyordu.

Ekip üyelerinden hiçbiri bir şey söylemediğinde şaşırma-mıştım.

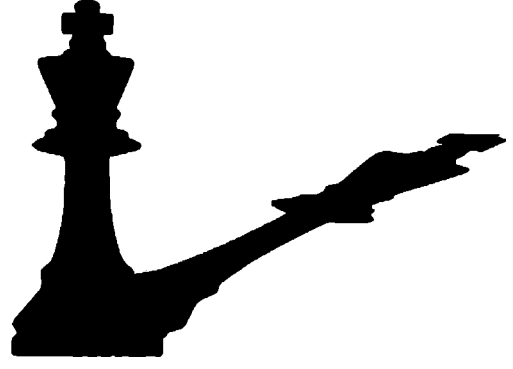
Levi beni koridorda yanında sürüklüyordu. Durursa ölecekmişim gibi her dokunuşuna tutunuyordum.

“Biraz da bana ayır, kaptan!” diye bağırdı çocuklardan biri.

Belimin etrafındaki koluyla o kadar meşguldüm ki başka bir şeyin farkında değildim.

Arkamızdan bir kapı kapanana ve Levi beni bırakana kadar bir odada olduğumuzu fark etmemiştim.

Tamamen yalnızdık.

Üçüncü Bölüm

LEVI

Bir canavar doğmaz. Yaratılır.

İşte, küçük kuzu. Seni yemeyecektim.
En azından şimdilik.

İki dakika önce üzerime çullanmış durumdaydı ama şimdi amcamın mide bulandırıcı büyüklükteki malikânesinin özel yatak odalarından birinde yalnız olduğumuz için kaçmaya hazır görünüyordu.

Yanından geçtiğimde titredi ve sanki sadece temasımızdan bile elektrik çarpıyormuş gibi duvara yaslanıp geri çekildi.

Bir elime dayanarak yatağın kenarına uzandım, onu izlemek için başımı eğdim.

Güzel bir kızdı. Soluk pembe dudakları, uzun, ipeksi kah-verengi saçları vardı. Gözleri o kadar yeşildi ki neredeyse parlıyorlardı.

Kabul etmem gerekirse her zaman bana ve takıma asılan kızlar kadar güzel değildi. Ancak göze çarpmayan, neredeyse erkeksi bir çekiciliği vardı.

Kot şortu ve alışılmadık spor ayakkabılarıyla, genç kızlıkla ergenlik arasındaki o noktada sıkışıp kalmış gibiydi.

Tek fark şuydu, minyon vücudunda olgunlaşmamış hiçbir şey yoktu.

Yumuşak kıvrımları ve avucuma tam oturan ince bir beli vardı.

Başlangıçta onunla oynamayı, damarına basmayı ve sonra da takım için paslaşmayı planlamıştım.

Ancak soyadını öğrendikten sonra o gece için avım olmuştu.

Clifford'ın prensesini becermek tek bir anlama geliyordu; amcamı kızdırmak.

Amcamı kızdırmak ve bana ayakkabısının içine kaçmış bir taş parçası gibi baktığını görmek için yaşıyordum.

Başarısızlık abidesi.

Taçsız kral.

Ailenin yüz karası.

Ona benden nefret etmesi için bir neden daha veriyordum, tabii en sevdiği tatil evi için planladığım büyük final dışında.

“Buraya gel, Prenseler,” dedim bacağımı okşayıp.

Yutkundüğünde boğazından gelen ses etrafımızı saran sessizlikte yankılanmıştı. Clifford bir an için benimle kapı arasına baktı.

İnsan beyninin ani kararlar vermek için yaratıldığını söylerlerdi.

İnsanların doğru seçimler olduğunu düşünerek hata yapmaları çok komikti.

Clifford'm prensesi gibi mesela.

Beyni açıkça ona kaçmasını söylüyordu. İçten içe hepimiz tehlikeyi hissedebilirdik ancak herkes temel içgüdüleriyle ilişki kuracak kadar odaklanamazdı.

Algımın bu kadar açık olmasını sağladıkları için satranca ve amcamın zalim yetiştirme tarzına minnettar olmalıydım.

Clifford'ın prensesi ya lord babasından aristokratlık dersi almamıştı ya da hiç umurunda değildi.

Eğer ikincisi olsaydı çok ilginç olurdu.

Derin bir nefes alarak kapıdan uzaklaşıp bana doğru belli belirsiz adımlar attı.

Önümde durdu, kolunu ovuşturarak kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. Bileğini kavradığımda inledi ve gözleri yavaşça kapandı.

Onu kucağıma çekip anlamsızca becermeden önce kendimi durdurdum.

Daha önce inlediğinde bunun bir gösteri ya da baştan çıkarma tekniği olduğunu düşünmüştüm.

Ayağa kalkıp, baş ve işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırarak doğrudan büyümüş göz bebeklerine baktım.

Ona her dokunduğumda su birikintisine dönüşmesine şaşmamalıydı. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Onu kendimden uzaklaştırdığımda gözlerini açarak küçük bir nefes verdi.

“N-ne?”

“Uyuşturucu bağımlılarına dokunmam. Git buradan.”

Alınmış gibi kaşları birbirine yaklaştı. “Ben uyuşturucu bağımlısı değilim.”

“Her uyuşturucu bağımlısı böyle der.”

Çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. “Bana olmadığım bir şey olduğumu söyleyemezsin.”

Hah. İlginçti.

Prenses unvanının getirdiği bir tavrı vardı.

Elim tişörtünün altından beline dolandı, artık benim onun-
kine değiyordu. Tek avucuma mükemmel oturuyordu. Parmaklarım kaburgalarına yaklaştı ve içinden bir ürperti geçene kadar onu okşadım.

“Bu iyi geldi mi, Prenses?”

“Ah, Tanrım, evet.” O kadar yaklaşımtı ki leylak kokusunu alıyordum. “Daha fazla.”

Her uyuşturucu bağımlısı böyle derdi.

Bunu biliyordum, söylemeliydim.

Ancak dudaklarının nasıl aralandığına takılmıştım. O kadar tahrik olmuştu ki, bunu sadece vücudunun titremesinden anlamıyor, havada kokusunu alıyordum.

Üstünü çekip çıkarmak, dizlerinin üstüne çöktürmek ve adını unutup benimkini haykırana kadar becermek istiyordum.

Yine de ciddiymdim. Uyuşturucu kullananlarla bir şey yaşamazdım.

Clifford’ın prensesi bana baktı ve dudağının kenarını ısırıldı. Kot pantolonuma karşı aşağı yukarı hareket ederken kasıklarım karnının alt kısmına çarpıyordu.

“Lütfen, daha fazla,” diye inlediğinde aletim sertleşti.

Siktir.

Belki bu sefer bir istisna yapabilirdim. Zaten yozlaşmış durumdaydım, o yüzden olabilirdi.

Yine de şeytanlarıma teslim olmadan önce, “Dışarı,” diye bağırdım.

Bana o hafif kızarmış, masumiyet ve acıyla parlayan gözlerle baktığında aklımda hastalıklı bir düşünce belirdi.

Onun kafasını karıştırmak istiyordum.

Mahvetmek.

Masumiyetini ezmek.

Sonra da her şeyin yanışını izlemek.

Çoğu güzel şey hakkında hissettiğim şey buydu.

Eğer benim ruhum siyahsa, dünyanın neden renklere ihtiyacı vardı?

Kolundan tutup onu arka kapıya doğru sürükledim. Adımlarıma ayak uydurmaya çalışıyordu. Kapıyı açıp onu dışarı attığımda dudakları aralandı.

Bana doğru tökezledi. “Hayır, bekle-”

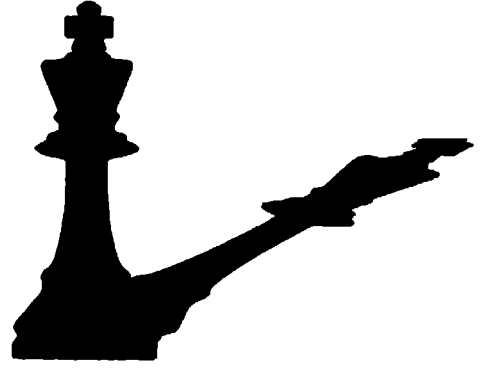
Kapıyı yüzüne kapattım, onun varlığı yüzünden patlak veren tüm sisli kaosu susturdum.

Bu gece sırası değildi ama zamanı gelecekti.

Clifford’ın prensesiyle ben, ayıldığında ve benimle başa çıkabildiğinde başka bir düello yapacaktık.

Ancak şimdilik... Yatak odasından çıkıp takıma dönerken gülümsedim.

Amcama yaz hediyesi verme vakti gelmişti.

Dördüncü Bölüm

ASTRID

Sadece kanımı dökmediniz, aynı zamanda beni ölüme terk ettiniz.

Yumruklarım saatlerdir kapıya vuruyordu.
Sanki arkasında ruh yoktu.

Cevap yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Nefesimi toparlayarak yere doğru kaydım.

İçimde garip bir enerji uğuldayıp duruyordu, sanki iç organlarım bir parti veriyormuş gibiydi. Aynı anda hem zıplamak hem de koşmak istiyordum.

Buranın neresi olduğunu bilmiyordum ama karanlıktı. Tek ışık uzaktaki evden geliyordu. Partide Coldplay ve Thes Chasmokers'tan *Something Just Like This* çalıyordu. Her nasılsa, dolanırken evden uzaklaşmıştım ve kendimi bu bitişik binada bulmuştum. Belki de Dan'in bahsettiği havuz evi burasıydı.

Normalde yakın çevremde kimsenin olmadığından emin olurdum ama bugün normal değildi.

Ayağa fırlamış ve dans etmeye başlamıştım, çalıların arasında dönerek damarlarımda dolaşan dalgaya ayak uyduruyordum.

Gökyüzüne zıplayacak kadar yenilmez biri varsa, o bendim.

Müzik tenimin altına sızıp kaslarımı sıkılaştırıyordu. Anemle eskiden yaptığımız gibi kalçalarımı sallayıp dönerken atletim terden sırtıma yapışmıştı.

Onun hatırası -ya da yokluğu- gözlerimin arkasında basınç oluşturuyordu. İki yıl olmuştu ve o giderek bir hayal gibi görünmeye başlıyordu. Gülümsemesi kaybolmuş, bana öğrettiği pozitif enerji yerini derin bir kasvete bırakmıştı.

Dans ederken kolumun alt tarafını ışığın geldiği yöne doğru tutuyordum. Net değildi ama bir güneş, bir ay ve bir yıldızın minik dövmelerini neredeyse görebiliyordum.

Yıldızı siyah yapmıştı çünkü ben onun 'yıldızı'ydım. Bana Astrid adını verdiğini çünkü bunun eski bir İskandinav yıldızı anlamına geldiğini, beni doğurduğunda ihtiyacı olan süper bir güç olduğunu söylemişti.

Bu dövme ondan kalan son hatıraydı.

Gecenin geç bir saatinde beni sanat dersinden almasını istemeseydim, bana haberi verdiğinde sinir krizi geçirmeseydim, belki şimdi burada olacaktı.

Belki de babamla ve onun soyadıyla baş başa kalmazdım.

Onu arabadan zamanında çıkarsaydım, zamanında yardım çağırıyordım...

Keder ve keşkelere karşı gözlerimi kapattım. Psikiyatristim suçluluk duygusuyla utanmanın bir çözüm sunmadan beni tüketeceğini söylemişti. Yine de ezici suçluluk dalgası aldığım her nefes kadar sabitti. Kalbimle ruhumun karanlık köşelerine yerleşmişti.

Sanki dün gibiydi. Duman, yanmış et ve metalik kan koku-
kusu.

Çok fazla kan.

Daha az enerjiyle müzik eşliğinde sallanmaya devam et-
tim. Kollarımla kendimi sararken gözlerimi açtım, “suçluluk
duygusunu” kovalıyordum.

Kıyafetlerimi çıkarıp havuza dalmak istiyordum.

Kulağa harika bir fikir gibi gelmişti.

Çalıların ve ana malikâneye giden toprak yolun arasında
zıplayıp hopluyordum.

Dan ortaya çıksa iyi olurdu, yoksa onu öldürürdüm. Be-
nimle aptalca havuz dansına gitmeyecekse en iyi arkadaşın ne
faydası vardı?

Evin parlak ışıkları daha da netleşirken durup ellerimin
tersiyle gözlerimi siper ettim. Ah. Neden bu kadar güçlüydü?
Hâlâ ışıklarla boğuşurken kısık sesler bana ulaştı.

“Hadi, zamanımız yok. Yap şunu!”

“Kapa çeneni. Her şeyin mükemmel olması gerekiyor.”

“Yap artık şunu, yoksa başımız belaya girecek.”

Çalılarının arasından gelen boğuk fısıltılarla kulaklarım di-
kildi. Erkek sesiydi ama daha önce duyduğumu sanmıyordum.

Ya da duymuş muydum?

REO herkesi tanıyamayacağım kadar büyüktü. Özellikle
de görünmez rolünü kaptığımdan beri.

Ayrıca bu yaz öncesi veda partisiydi, yani büyük olasılıkla
tüm öğrenciler buradaydı.

İçgüdülerim bana bunun saklanmamı gerektirecek bir ko-
nuşma ya da durum olmadığını söylüyordu ve içgüdülerim her
zaman doğru çıkardı.

Kör edici ışığa doğru ters yönde gizlice ilerledim.

Klişe bir korku filmindeki gibi ayakkabılarımın altında bir dal çıtırdadı. Olduğum yerde donup kaldım, kaotik nefes alış-verişlerimi elimden geldiğince susturdum.

“Kim var orada?” diye sordu ilk duyduğum ses.

“Kontrol etmeye gidiyorum.”

“Kaçmalarına izin verme!”

Vikingler aşkına!

Çalıların ve uzun ağaçların arasından koşarak geçtim. Gürültülü ayak sesleri arkamda yankılanıyordu.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Ayak sesleri bana yaklaştıkça, daha da ileri atılıyordum.

Ben atletik bir insan değildim. Sadece koşma eylemi bile sanki sönen bir balonmuşum gibi içimdeki tüm enerjiyi dışarı atıyordu. Çok geçmeden nefes nefese kalmış ve domuz gibi terlemiştim.

“İşte burada,” dedi birisi.

“Destek getiriyorum.”

Bu adamlar yapmazsa bile babam beni öldürecekti.

Çok fazla kanlı film izliyorsun, Astrid. Çok fazla kanlı film izliyorsun. Lise öğrencilerinin, üstelik REO’nun sosyetik öğrencilerinin cinayet işlemesine imkân yoktu.

Sonra ailelerinin gücünün onları her şeyden kurtarabileceğini hatırladım. Cinayet de buna dahildi.

Tanrım, bu zengin çocuklarıyla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Sessiz koşmaya çalışıyordum ama dallar sanki bilerek avcılara bir işaret veriyormuş gibi ayaklarımın altında çıtırdamaya devam ediyordu.

Ben koşmaya devam ederken dallar ve tek tük ağaç gövdeleri çıplak kollarıma sürtünüyordu.

Küçük bir yola ulaştığımda kalbim kulaklarımda atıyordu. Düzensiz nefes alışımı yatıştırmak için bir ağacın arkasına eğildim.

Bulutlarla ağaçların arasından süzülen ay ışığı dışında, burası zifiri karanlıktı. Malikânenin ışıkları ve müziği tamamen kaybolmuştu.

Ayak sesleri de kaybolmuştu, sesler de. Vay canına. Belki de korkunç atletik becerilerim bile beni bu durumdan yara almadan kurtarmayı başarmıştı.

Yine de kalbim göğüs boşluğumda hızlı ve sert bir şekilde atmaya devam ediyordu.

Güm. Güm. Güm.

Yardım edecek birini bulma umuduyla boş yola doğru belirsiz adımlar attım.

İki adım ileri. Bir adım geri.

Bir gece kuşunun ya da canavarın sesi olduğum yerde donup kalmama neden olurken neredeyse altıma yapacaktım.

Eve gittiğimde artık kanlı filmleri ya da korku filmlerini hafife almayacaktım. Gerçek hayat cehennem kadar korkunçtu.

“Bu taraftan!” diye bağırdı biri.

“Kimse görüp de konuşacak kadar yaşamayacak,” dedi tanıdık bir ses, çok sayıda ayak sesi bana doğru yaklaşıyordu.

Yola fırladım, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kendi nefesimi bile duyamıyordum.

Koş.

Koş.

Koş!

Hayatın sona ereceğinde bunu hissetmezsin, derlerdi.

Ben hissetmiştim.

Bir saniye içinde olmuştu.

Bir an yolda koşuyordum; sonra kör edici farlar olduğum yerde donakalmama neden oldu.

Hareket etmek istiyordum. Yoldan çekilmek istiyordum.

Ancak yapamamıştım.

Sert bir şey yan tarafıma çarptı ve yolun üzerinde uçtum. Bir gümbürtüyle düştüğümde ellerim garip bir pozisyonda çırpınıyordum.

Altımda sıcak bir şey birikiyor, tişörtüme yapışıyor.

Sesler, birinin frene basma sesiyle birlikte etrafıma dağıldı.

Metalik kan kokusu burun deliklerimi dolduruyordu, tıpkı iki yıl önceki o gün olduğu gibiydi.

Hava yağmurlu ve karanlıktı. O kadar karanlıktı ki, havadaki ölüm kokusunu alabiliyordum.

Ölümün kendine özgü bir kokusu vardı. Bulanık, metalik ve dumanlı.

Başı yana düşmüş olan annemin boynundan kanlar akıyor, geçen hafta severek aldığı beyaz ceketini lekeliyordu.

Elimi uzattım ama vücudumdaki hiçbir şey hareket etmiyordu.

Anneme ulaşamıyordum.

Onu kurtaramıyordum.

“L-lütfen... Lütfen... Hayır... Lütfen...”

Karanlık gölgeler üzerimde belirmişti. Konuşuyorlardı ama sesleri kısıktı.

Bir şey yapamıyordum.

Sıcak parmaklar vücuduma dokundu. Gözlerimi araladım ve kolunun iç kısmında benimkine benzer küçük bir yıldız dövmesi gördüm.

“Bırak onu,” dedi ses.

Dünyam karanlığa gömüldü.

Beşinci Bölüm

ASTRID

Canlı döneceğimi düşünmemişlerdi.

İKİ AY SONRA

Okula döndüm.
Aslında hayata dönmüştüm.

Geçtiğimiz iki ay, cehennemden kesilmiş parçalar gibiydi. Dışarı fırlayıp kıyameti koparması için Lucifer'ı -gerçek olanı, dizi olanı değil- beklemiştim.

Okuldaki tüm çocuklar tatil yapıp egzotik yerlerden fotoğraflar paylaşıırken, ben zamanımı hastane ve rehabilitasyon arasında geçirmiştım.

Her şey o kadar kısa bir süre içinde üstüme çökmüştü ki, sanki üç yıl önceki trajediyi yeniden yaşıyordum.

O zamankinin aksine, yara almadan çıkmamıştım.

Bacağımı kırıp kaburgalarımı zedelemiş, omzumu çıkarmıştım. Doktor ve bakım personeline göre şanslıydım.

Şanslı.

Ne garip bir kelimeydi.

Üvey annemin sayısız züppe arkadaşına bunu söylediğini duymuştum. Ölümden iki kez kurtulduğum için *şanslıyım*.

Belli ki bu şans olayı kalıtsal değildi çünkü annem ilk araba kazasında ölmüştü.

Neden bu *şansı* onunla paylaşamamıştım?

Dan bir kolunu omzuma atarak ana geri dönmemi sağladı.

Eylülde gökyüzünün güzel bir soluk tonu vardı, güneş ışınları Birleşik Krallık'taki biz yerlilerin üzerine düşüyordu.

Hava, sonbaharın nemi ve Royal Elite Okulu'nu çevreleyen devasa çam ağaçlarından gelen o uysal orman kokusuyla doluydu.

Dan ve ben, ikimizin de üniformaları üzerimizde, yüksek kapıdan içeri girdik. Benim üstümde koyu mavi bir etekle cebinde REO'nun altın aslan-kalkan tacı olan uyumlu bir ceket vardı. Beyaz düğmeli gömleğin üzerine, boynuma kırmızı bir kurdele bağlamıştım. Dan'ın üniforması da pantolonu ve kırmızı kravatı dışında benimkiyle aynıydı.

Dan yanımdan geçen tüm dişi türlerine sol gamzesini göstererek gülümsüyor, bazılarının neredeyse birbirlerinin üzerine düşmesine neden olacak şekilde göz kırpıyordu.

Klasik bir İngiliz yakışıklısıydı. Her şeyden önce gamzesi vardı, onunla arkadaş olmak istememin nedeni bu olmalıydı. Gamzeli insanlar diğerlerini mıknatıs gibi kendine çekerdi. Kestane rengi saçlarını kusurlu görünecek şekilde şekillendirmek için zaman ayırıyordu. Turkuaz renkli okyanus gözlerini de ekleyince tam bir manken gibi görünüyordu.

Hatta, dalga geçmiyordum, biri annesini alışveriş merkezinde durdurmuş ve ajanslarının kendisini temsil etmesi için yalvarmıştı.

“Hey, deli.” Kolumu dürtükledi. “Şu son sınıfla ya da yanındakiyle yatabiliriz.”

Gözlerimi devirdim. “Senin için her şeyin cinsel bir anlamı olmak zorunda mı?”

“Evet. Son sınıf seks hayatı, bebeğim.”

Başımı salladım. İflah olmaz Dan.

Bir an için REO’da koşuşturan öğrencilerin arasında kayboldum. Yarıları heyecanlı görünüyordu, bunlar çoğunlukla birinci sınıflardı. Diğer yarıları ise sanki yataktan sürüklenerek çıkarılmış gibiydi.

Ah, ben ikinci yarıya aittim, çok teşekkür ederim.

Bir yıl daha.

Sadece bir yıl daha ve bu boktan şovdan çıkacaktım.

Dan beni, öğrencilerin süzülerek geçtiği ve yaz boyunca yaşadıkları tüm eğlenceli anlarını konuştukları yarı kapalı salonun kenarında durdurdu.

Bazıları beni işaret ederken gizlice fısıldaşıyordu ama sayıca oldukça azlardı.

Bir Clifford’tım ama REO’da o kadar da önemli değildim.

Kaza konuşmalarının bir an önce sonlanmasını ve sevimli, görünmez kendim olmaya geri dönebilmeyi umuyordum.

Sorun şu ki, o gece çifte kaza olmuştu. O araba bana çarptığında malikâne alev almıştı.

REO öğrencilerine özel, öğretmenlerin ve yönetim kurulunun girmesinin yasak olduğu bir Facebook grubumuz vardı. Söz konusu grupta, bazıları vur-kaç yapan sürücünün malikâneyi ateşe verdiğini, sonra da kaçarken bana çarptığını iddia etmişti.

Diğer ucubeler benim suç ortağı olduğumu öne sürmüşlerdi çünkü Cliffordlar ve Kingler düşmanlardı. Görünüşe göre malikâne Jonathan King’e aitti.

“Ölümden döndün.” Dan saçımı tekrar karıştırdı. “Sırf bu bile bir kutlamayı hak ediyor. Eğer Ally’s’ten yağlı bir

cheeseburger almak istersen Cindy ile sevişme seansımı erteleyebilirim.”

“Vay canına.” Elimi göğsüme koyarak sahte bir şaşkınlıkla nefes aldım. “Benim için seks seansını erteleyecek misin? Beni bu kadar sevdiğini düşünmemiştim, Böcek.”

“Biliyorum, değil mi? İnsanın dostluk için yapması gereken fedakârlıklar işte. İlk bebeğine benim adımı versen iyi olur. Daniel Junior kâğıt üzerinde harika görünür.”

Havamda olmasam da beni kıkırdatmıştı. Bu, Dan’ın beni neşelendirmek için kullandığı bir yoldu.

Futbol takımının kampına katılmanın yanı sıra, yazı rehabilitasyon seanslarını daha az sıkıcı hâle getirerek ve bulduğu her fırsatta beni güldürerek geçirmişti.

Bunu dile getirmiyordu ama o gece beni yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissettiğini biliyordum. Ona, bunun onun hatası olmadığını anlatmaya çalışmışım ama Dan, Dan olarak kalacaktı.

Hatasına sadıktı.

Benim de gölgemdi.

Belki de tam tersiydi. Ben görünmez olandım, bu yüzden muhtemelen bu arkadaşlıktaki gölge bendim.

Bir yıl daha, sonra ikimiz de ailelerimizden ve onların beklentilerinden kurtulacaktık.

Özgürlük. Sadece bu düşünce bile damarlarımda beklenmedik bir enerji patlamasına yol açıyordu.

Dan ve ben derslerimiz hakkında konuşarak içeride yolumuza devam ettik.

REO’nun eski mimarisi, aptalca görkemli ününden hiçbir puan eksiltmiyordu. On dördüncü yüzyılda Kral Henry IV zamanında inşa edilen yapı, önce kralın tebaası için kullanılmış

ve daha sonra aristokratlar ve para sahiplerinin yönetimine geçmişti.

Devasa kemerler ve taş koridorlar, günümüzün modernliğiyle harmanlanmış geçmişten gelen bir esintiyi çağırıyordu. Her biri bir seviyeye ayrılmış on kulesi vardı. Son sınıflara dört tane. Birinci ve ikinci sınıflara üçer tane.

REO tam olarak buraya yakışan bir isimdi. Elitlerin okulu. Tüm okulların özel okulu. Gerçi burada mesele sadece para değildi. Eğer babanızın banka hesabının yanında çalışan bir beyniniz yoksa, bu taş duvarların arasına giremezsiniz.

Ülkedeki en zorlu giriş sınavlarına sahipti ve saflarına kabul ettikleri kişiler konusunda seçici davranırlardı.

Sanırım şansım yaver gitmişti.

Ya da tam tersiydi.

Nasıl baktığınıza bağlıydı.

Birincisi, buradaki eğitim babamdan kurtulmama yardımcı olabilirdi ama burada olmamın sebebinin babam olması bunu değiştirir miydi?

“Bu hafta sonu partiye ne dersin?” diye sordu Dan kaşlarını hareket ettirerek.

“Vay canına. Gerçekten de gittiğimiz son partide olanlardan sonra bir partiye adım atacağımı mı düşünüyorsun?”

“Seni aşağı çekmelerine izin veremezsin. Eminim eğlenmeyi bırakmanı istiyorlardır.”

“Bir vur-kaç olayıydı, Dan. Beni öldürmek istediklerine eminim, eğlenmemi engellemek istediklerine değil.”

“Sence sana çarpanlar yardım çağıran ve tüm detayları veren kişiler miydi?”

“Sanmıyorum.”

Dan ve benim ona taktığım isimle “kurtarıcım”, ön kolunda yıldız dövmesi olan kişiydi. Tıpkı annemin bana yaptığı

güneş-ay-yıldız dövmesindeki yıldız gibi. Ancak müdahale ekipleri beni almaya geldiklerinde yanımda kimseyi bulamamışlardı.

Dan yüzümü inceledi. “Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

Başımı salladım. Yangın yüzünden, polis herhangi bir güvenlik kamerası görüntüsü bulamamıştı.

Gerçekler şöyleydi: O gece bana uyuşturucu verilmiş ve sonra da bir araba çarpmıştı. Kan testi sonuçlarım hatırı sayılır dozda ekstazi ve biraz kokain olduğunu gösteriyordu.

Bence babam hayatta kalıp kalmadığımla ilgilendiğinden çok, uyuşturuculara ve dolayısıyla itibarının zedelenmesine daha fazla sinirlenmişti.

Babam uyuşturucuyu kendim kullandığımı sanıyordu. Bunu bilmem için söylemesine gerek yoktu. Clifford ismi için tam bir utanç kaynağı olduğumu düşünüyordu.

Tek yaptığı sayısız terapi, başa çıkma ve bakımla üstüme gelmek olmuştu. Sanki birkaç bakımdan sonra tekrar çalışmaya başlaması gereken bir makineymişim gibi.

Annemin ölümünden sonra da aynısını yapmıştı. Yabancıların yerine onunla konuşmak isteyip istemediğimi hiç durup sormamıştı.

Kendimi meşgul etmek için babamın bir arkadaşı olan komiser yardımcısını ziyaret etmiştim, bana bunu yapan pisliği bulmak için ısrar ediyordu.

Eğer kabuğuma çekilip kaplumbağa olacağımı düşünüyorlarsa, ellerinde lanet olası bir ninja kaplumbağa var demekti.

Tamam, bu kötüydü ama bütün benzetmelerim böyleydi.

Annem ve benim fazla bir şeyimiz yoksa da onurumuz vardı. Bana ne yapacağımı öğretmişti. Başkalarının haklarını asla

ellerinden almamak ama benim de ellerimden almalarına izin vermemek.

Eğer karşılık vermezsen, insanlar seni ezip geçer, Yıldız'ım.

Annem artık burada olmayabilirdi ancak onun sözleri benim mantramdı.

“Sahip olduğum tek şey sensin, bu yüzden bana depresif davranma.” Dan’le yumruklarımızı tokuşturduk ve ‘Big Bang’e benzeyen ses çıkardık. “Güçlü kal, Böcek.”

“Elimdeki tek şey güçlü olmak, dostum.” Omzumla onu dürttüm. “Her zaman senin gibi zengin ve havalı değildim.”

“Evet, Bayan İşçi Sınıfı.” Sırıtarak futbol takımının dolaplarının olduğu yönü işaret edip selam verdi. “Ben şuradayım. Sınıfta görüşürüz.”

Ona el sallayıp koridorda ilerlemeye devam ettim. Tüm bunların yakında sona ereceği düşüncesiyle kan damarlarıma pompalanıyordu.

Bir yıl daha.

Sınıfa doğru ilerlerken bir el başımın hemen yanındaki kapı çerçevesine çarptı ve uzun bir vücut girişimi engelledi.

Görüşüm ona takıldığında donup kaldım. Koridordaki herkes de yürümeyi ve konuşmayı bırakmış gibi görünüyordu.

Levi King.

Beni ölümün eşiğine getiren aynı büyüleyici gözler garip bir parıltıyla bana bakıyordu. Geçen sefer tehditle karışık bir ilgi görmüştüm ama şimdi tamamen hesaplıydı.

Açıkça, “Ne istiyorsun?” dediğimde koridordan birkaç kişi nefesini tuttu.

Kimse Levi King’i tersleyemezdi. Buradaki çocuklar onu mutlu etmek ve aptal tahtında rahat ettirmek için birbirlerini eziyorlardı.

Ses tonum bu piçe hissettiğim tüm zehri kustuğu için minnettardım.

Uyuşturucu aldığımı biliyordu, yine de beni avlanmam ve ölüme terk edilmem için dışarı atmıştı.

Eh, sadece uyuşturucu kullandığımı biliyordu. Muhtemelen birinin bana ilaç verdiğini bilemezdi, tabii bunu yapan aynı şerefsiz değilse.

Ne var ki, bulanık olan kısım da buydu. Eğer Levi beni uyuşturduysa, neden planına devam etmek yerine beni dışarı atmıştı?

Belki fikrini değiştirmişti.

Yine de beni neden uyuşturmuş olacaktı ki? O ve ben yollarımızı hiç kesiştirmiyorduk. Hiç.

O, besin zincirinin en tepesinde yaşıyordu, bense bilinçli olarak zincirin rahat ve görünmez olan en alt ucunu seçmiştim.

Beni ona görünür yapan neydi?

Ona karşı tam anlamıyla saldırmıyor oluşumun tek nedeni buydu. Ancak bu, çevremdeki şımarık tavırlarını kabul edeceğim anlamına gelmiyordu.

Kaza bana değerli bir şey öğretmişti. Kendi hayatımda yan karakter olmayacaktım.

Artık olmazdı.

Levi başını yana eğdi. “Bütün bir yazın ardından beni böyle mi karşılıyorsun, Prenses?”

“Ne bekliyorsun? ‘Kral Çok Yaşa’ tezahüratı mı? Üzgünüm, koro hâlâ tatilde.”

Dudakları eğlenceyle seğirdi. Ayık olduğumda bile inanılmaz derecede çekiciydi. Omuzları şüphesiz futbol antrenmanı sayesinde yaz boyunca genişlemişti ve boyunun daha da uzadığına yemin edebilirdim.

“Ben de hâlâ ilgilendiğini düşünmüştüm.”

“İlgilendiğimi mi?” diye aptallaşmış bir şekilde tekrarladım.

“Unuttun mu?” Sesi tüyler ürpertici bir tonda alçaldı. “Son birlikte olduğumuzda daha fazlası için yalvarmıştın.”

Yanaklarım ısınırken kendimi bir alev çukuruna atılmış gibi hissediyordum. Hayatımın en utanç verici anını gündeme getirmek zorundaydı.

Çenemi kaldırdım. “Bir anlık yargı hatasıydı. İnan bana, bir daha olmayacak.”

Parmakları bileğimin etrafını kavradı ve beni kendine doğru çekti. Kurtulmaya çalıştım ama bu sadece tutuşunu daha da sıkılaştırmıştı.

“Bırak beni,” dedim dişlerimin arasından, gösteriyi izlemek için durmuş olan seyirciden nefret ediyordum.

Kalabalık içinde böyle bir muamele görmek yanaklarımı sıcak, parlayan bir öfkeyle dolduruyordu. İşte kusursuz görünmezlik itibarımı mahvetmenin yolu.

“Okuldan sonra benimle buluş,” diye fısıldadı o derin, hafif boğuk sesiyle.

Bu bir rica değildi, düpedüz bir emir gibiydi. İnsanların ayaklarına kapanmasına fazlasıyla alışmış olmalıydı.

Bileğimi serbest bırakmaya çalışmaktan vazgeçtim ve ona dik dik baktım. “Bunu neden isteyeyim ki?”

Burnuma iki kez dokundu. “Antrenmandan sonra otoparkta beni bekle.”

“Hayır.”

“Orada ol, Prenses.”

Yüzümde hâlâ meydan okuma izlerini görmüş olmalıydı, o yüzden pes etmek yerine gözleri yaramaz bir parıltıyla parladı ve “*Meydan okuma kabul edildi,*” dermiş gibi bir ifade takındı.

Tekrar konuştuğunda çevremizdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesliydi.

“Endişelenme. Bu sefer yalvarman gerekmeyecek.” Gü-lümsedi. “Uzun sürmeyecek.”

Boynumdan yüzüme doğru alev gibi sıcak bir öfke yüksel-di ve beni kör edici bir utançla karışmış kızgınlık içinde kızıl bir sıcaklığa boğdu.

Dudakları, “*Her zaman kazanırım,*” diyen kibirli bir sırı-tışla genişledi, ardından burnuma tekrar dokunup aksi yönde yürümeye başladı. Herkes sanki gerçekten kral olduğunu dü-şünüyormuş gibi yolundan çekilmişti.

Öfkeyle kıpkırmızı bir alev topu gibi olduğum yerde kal-dım. Onun uzaklaşan sırtını aptallık içinde izlerken diğer son sınıflardan biri ona katıldı ve kısa süre içinde futbol takımının yarısı, soyunma odasına doğru onun yanında dans ediyormuş gibi yürümeye başladı.

Herkes hâlâ bana, sanki bir dünya harikası ya da bir seri katılmışım gibi bakıyordu, bazı kızların bakışlarından hangisi olduğunu anlayamıyordum.

“Kaşar,” diye tısladı biri yanımdan geçerken.

Ona ya da benzer hakaretler savuran yaltakçılara yönel-mesi gereken öfke, tam aksi yöne doğru yanıyordu.

King, okuldan sonra benimle buluşmak mı istiyordu?

Tabii ki onunla buluşacaktım. Ancak o, kraliyet fermanını hiç vermemiş olmayı diliyor olacaktı.

Altıncı Bölüm

LEVI

*Kaçmayı seçebilirdin ama bunun yerine
kanlı bir savaş istedin.*

Sahada ön saflardakilere bağırarak koçun sesi, savaşta bir general gibi yankılanıyordu. Ya da belki bir stratejist.

REO'nun altın tacını taşıyan kraliyet mavisi bir beyzbol şapkasıyla kel kafasını örtmüş, notlarını bir sopaya benzeterek sarıyordu ve yavaş oyunculara bunu kullanmaktan çekinmiyordu.

Sezonun ilk antrenman maçını yeni bitirmiştik. Ana takım, ikinci sınıf takımına karşı kaybetmişti. İki sıfır.

İki lanet sıfır.

Koç Larson'dan yayılan negatif enerji, ruh hâlimin üzerine kara bir örtü gibi çökmüştü.

İki takım, koçun aramızda gidip geldiği sırada karşılıklı düz çizgilerde duruyordu.

İkinci takım, takım formasının üzerine neon sarısı giyirken benim takımım, resmî kraliyet mavisi forma ve beyaz şort giymişti.

“Bayanlar,” diye hırladı Larson, küçük gözleriyle gür kaşları ona daha sert ve tehditkâr bir görünüm veriyordu. “Geçen yılki yenilginin ardından sezonu böyle mi başlatıyoruz?”

“Hayır, efendim!” diye hepimiz bağırdık.

“Sizi duyamıyorum, kızlar.”

“Hayır, efendim!” diye gürledik.

Elleri arkasında bağlı bir şekilde gidip gelerek yürümeye devam ederken başını salladı. Kâğıttan yaptığı sopa her adımında sırtına çarpıyordu.

“Okul sizi yüceltebilir ama bu sadece Royal Elite’in adını duyurduğunuz için. Yönetim kuruluna fayda sağlamayı bıraktığınız an, takım gider.”

Oyuncular arasında birkaç mırıldanma yükseldi, yine de koçu böylecek kadar ileri gitmeyeceklerini biliyorlardı.

“Ne sandınız? Aileniz sizin eğitiminiz için ödeme yapıyor, spor için değil. Royal Elite tamamen akademik başarılarla ilgili. Birkaç spor takımına göz yummalarının tek nedeni, okulun sadece inek, ukala gençlerden ibaret olmadığını göstermek istemeleri. Onlara futbol soluduğumuzu kanıtlayacak mıyız, kanıtlamayacak mıyız?”

“Kanıtlayacağız!”

“Bu yıl okullar arası şampiyonayı kazanacak mıyız, kazanmayacak mıyız?”

“Kazanacağız!”

“Sizi duyamadım.”

“Kazanacağız!”

“Takım kaptanı.” Koç karanlık bir ifadeyle önümde durdu.

Temmuzdaki final kaybından bu yana takımı yönetme şeklimi onaylamıyordu ama aynı zamanda takımın kontrol altında olmasının sebebinin ben olduğumu da biliyordu. O stratejist

olabilirdi fakat sahadaki birliklerin lideri bendim. Ayrıca hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğime güveniyordu. İkimiz de o şampiyonayı istiyorduk.

“Sonuçlara ihtiyacım var.”

“Alacaksınız, efendim.”

Hâlâ önümde durarak yedek oyunculardan biri olan Daniel’ı işaret etti.

“Güzel oyun, Sterling. Kale savunmasını iyi yaptın.”

Daniel, sporcuların yarısında olan o kendini beğenmiş sırtışıyla gülümsedi.

Koç benim yanımda duran Chris’e doğru ilerleyip ona sert bir bakış attı. “Vans. Gelecek maç başlangıç kadrosunda yoksun.” Sonra karşı takıma odaklandı. “Astor, sen varsın. Bana ne yapabileceğini göster, evlat.”

“Evet, efendim!” Ronan aptalca bir gülümsemeyle yanıtladı.

Koç Larson, yardımcı yöneticileri ve sağlık görevlisiyle birlikte soyunma odasına doğru ilerledi.

Chris öne atıldı, şüphesiz Larson’la bir tartışma başlatmak içindi.

Yoluna çıkarak önünü kestim. Bir boğa gibi gözleri karar-mış, çenesi kasılmıştı. Omzumla onun omzuna çarpıp başımı salladım.

“Lanet olsun, King!” diye tükürdü. “Pozisyonumu bir ikinci sınıfa bırakmam!”

Ronan kaşlarını kaldırıp sırtıttı. “Belki daha iyi oynamalıydın, ha?”

Bakışlarım, kuzenim Aiden’in sıkılmış gözleriyle buluştu. “Onu götürün,” dedim sakın bir tonla.

“Hayır,” diye atıldı Ronan, yerinde zıplayıp kendi kendine eğiliyordu. “Gel hadi, dostum.”

“Ronan,” diye uyardım. O bunu bir oyun gibi görüyordu ama Chris şu anda son derece dengesizdi.

Aslında, çoğu zaman böyleydi.

Aiden, Ronan’ın kolunu yakalarken Xander onu diğer taraftan itiyordu.

“Sadece net olmak gerekirse,” dedi Xander, forvet oyuncusu ve küçük bir ukalaydı. “Bu çoktan yapılması gereken bir şeydi, Chris. Yazdan beri takımda bir yeri hak etmiyordun.”

Aiden beni bilge bir bakışla süzdü. Ardından Xander, Ronan ve Cole soyunma odasına doğru yürüdüler.

Sahadayken zafer, savaş, kıtlık ve sonunda ölüm getirdikleri için onlara ‘Dört Atlı’ deniyordu.

Ben ise onlara ‘Dört Belalı’ diyordum.

Aiden, Xander ve Cole, pozisyonlarını son sınıflardan kapmışlardı. Ronan son katılan olmuştu.

İkinci sınıf oyuncuların geri kalanı, Aiden’la çetesini takip ediyordu.

Ben kaptan olabilirdim ama seçmek zorunda kalsalar muhtemelen ‘genç’ King’in tarafını tutarlardı.

Chris, rayından çıkan bir tren gibi ileri atılmaya devam ediyordu.

Niall ve Alex, iki son sınıf oyuncusu, onu geri çekmeye çalışıyordu ama sanki Red Bull ya da performansına bakılırsa lanet bir uyuşturucu etkisindeydi.

Yumruğumu sallayıp ve göğsüne indirdim. Chris yüzünde aptallık dolu bir ifadeyle durdu. Diğer son sınıf oyuncuları ve birinci sınıflar, tepkimi izlemek için gözlerini bile kırpmıyorlardı.

“Bu da ne içindi?” diye tükürdü Chris.

“Yerini kaybettiğin için.”

“Koç, o-”

Yüzüne doğru eğildim. “Koç mu senin bacaklarınla oynadı? Aiden’a ilk golü atması ve Xander’a topu kaybedip ikinci golü atması için o mu izin verdi? Savunmayı acınası bir terk edilmiş arazi gibi mi bıraktı?”

“Yani, hayır ama-”

“Ama yok, Chris.” Göğsüne bastırdım. “Çeyrek final maçından ve yaz kampından beri berbat oynuyordun. Eğer yerini Ronan’dan geri alamazsan, tamamen dışarıda kalırsın. Lanet. Sonsuza. Kadar. Takımında beceriksizlere yer yok.”

Chris bir şey söylemek için ağzını açtı ama artık onu dinlemiyordum. Diğer oyuncular, duşlara doğru ilerlerken yolumdan çekildiler.

Christopher’la ben arkadaştık. Yani, tam olarak arkadaş sayılmasak da meslektaştık. İkimiz de alkolü, sigarayla kızları seviyorduk.

Soyadlarımıza ve ailelerimize karşı asi olmuştuk.

Ben amcamdan nefret ediyordum, o ise disiplinli bir baba olan komiserin yardımcısından nefret ediyordu. Chris’le ben, ilk kez lise birinci sınıfta disiplin odasında tanışmış ve bağ kurmuştuk.

Eğer bir sorun varsa biz üzerine pisliyorduk. İkimiz de vasilimizin suratlarındaki o onaylamayan ifadeyle yaşıyorduk.

Hatta babasının mı, yoksa amcamın mı sorunlarımızı örtbas etmek için okula daha büyük bir çek ödeyeceğine dair bahse bile giriyorduk.

Ancak Chris kontrolden çıkmaya başlamıştı. Heyecan kısmında fazla derinlere battığından, artık düzgün oynamıyordu.

Futbol benim için sadece bir oyun değildi. Anlık bir yükselme veya adrenalin pompalaması değildi. Kalabalığın çılgınlıkları ya da tezahüratlar da değildi.

Bu bir zihin durumuydu.

Amcamın zincirleriyle prangalanmış bir hayatta sahip olduğum tek lanet şeydi.

Futbol, sadece kendim için yaptığım tek şeydi ve kimse bunu benden alamayacaktı.

Bu yüzden iki ay gecikmiş bir prenses problemini halletmem gerekiyordu.

Aiden ve ukala arkadaşları, yaklaşan maç hakkında konuşarak benimle birlikte otoparka doğru yürüyordu. Daha doğrusu, Ronan'la Xander tartışıyor, Aiden'la Cole ise başlarını sallıyordu.

Chris soyunma odasına bile girmeden gitmişti. Onun üzerine herkesin önünde gitmemin sebebi, kin tutan biri olduğunu bilmemdi. Bu kini sahada ortaya çıkarıp sonunda ayık bir şekilde yerini geri almasını umuyordum.

“Size söylüyorum, pislikler. Doğum günümde hayat kadınları olsun istiyorum,” dedi Ronan göğsüne vurarak. “Tüm yıl boyunca size verdiğim partilerin karşılığı olarak en azından bunu yapmalısınız.”

Xander ona doğru bir yumruk savurdu. “Peki pastanın içinden de çıksınlar istiyor musun?”

“Kesinlikle.” Gözleri parladı. “Hepsi tavşan kostümleriyle, *s’il te plait**.”

“Zoooloji uyarısı,” dedi Cole ciddi bir ifadeyle.

“Defol, Cole.” Ronan ona dik dik baktı. “Hayalimi öldürme.”

* Fransızca: Lütfen. (Rdk.N.)

“Tamam, bekle. Şimdi şuna bir açıklık getireyim. Yani biz hayat kadınlarını... bir Lordlar Evi üyesine mi göndereceğiz? Yani, ‘Alo, genelev mi? Earl Astor’ın malikânesine birkaç tavşan striptizci gönderebilir misiniz?’ şeklinde mi olacak?” Xan güldü. “Biliyor musun, belki bize polis ya da MI6 ajanlarını gönderirler.”

“Sakin ol, şeytan. Yazlık evde yaparız.” Kaşlarını oynatarak güldü. “Tamam, test zamanı. Hayat kadınlarını benim için tutan kişi en iyi arkadaşım olur. Eller havaya ama itiş kakış yok. Hepinizin bunu istediğini biliyorum.”

Bize doğru döndüğünde, hepimizin ona bakmakta olduğunu fark etti. Sadece Xan ve Cole gülüyordu.

“Hadi ama. Kimse yok mu? Tavşan kostümlü hayat kadınları benim hayalim.”

“Biz de senin hayallerini gerçekleştirmek zorundayız çünkü...” Aiden, poker yüzüyle cümlesini yarıda bıraktı.

“Çünkü ben de sizin hayallerinizi gerçekleştireceğim!” Ronan duraksadı. “Durun, hayır. Bu kulağıma doğru gelmedi. Şu an aklımda rahatsız edici imgeler beliriyor.”

Xan kaşlarını oynattı. “Ne gibi?”

“Cole ve Aiden’in sapkın saçmalıkları gibi. O saçmalıkları gerçekleştirmeyeceğim.”

Duraksadı. “Hayalime geri dönelim. Bu tamamen yapılabilir. Gönüllü var mı?”

Aiden başını salladı. “Beni pas geç.”

“Ayrıca,” diye devam etti Cole kahkahalarından kurtularak. “Farkında mısın, hiçbirimiz hayat kadınlarını tutacak kadar büyük değiliz.”

“Kaptan öyle.” Ronan köpek yavrusu bakışlarıyla bana baktı.

“Bana öyle bakmayı kes ya da doğum gününde pastadan çıkan tek tavşan hayat kadını sen olursun,” dedim ona.

Çocuklar kahkahalara boğuldu. Xander ve Cole, Ronan’ı kızdırırken Ronan da surat asıp artık bizim için parti düzenlemeyeceğine yemin ediyordu.

Aiden adımlarını benimkine uydurarak arkadaşlarının önünden ilerlemesine izin verdi.

“Vans’a yumruk attığımı duydum.”

Arkadaşları ve benim dışımda, Aiden için herkes soyadından ibaretti. İnsanların isimlerini öğrenme zahmetine bile girmiyordu.

“Neden ki?” diye sordum. “*Babacığın* mı söyleyeceksin?”

Aiden kaşını kaldırdı. “Gerçekten Jonathan’ın bu okulda olanları öğrenmek için bana ihtiyaç duyduğunu mu sanıyorsun?”

Burnumdan soludum.

Muhtemelen peşimizde paparazzileri falan vardı. Jonathan King bu okula ve muhtemelen içindeki herkese sahipti.

Aiden ve benim sıkça gittiğimiz bir kahve dükkânı vardı. Peki Jonathan ne yapmıştı? O lanet yeri satın almıştı.

Üstelik bunu sadece bir kontrol manyağı olduğu ve her köşeden bizi kafese almak istediği için körü körüne yapmamıştı. Hayır. King İşletmeleri’nin dehası böyle çalışmıyordu.

Önce o yeri deliler gibi incelemiş ve ancak yerin yüzde iki yüz kârlı olacağından emin olduğunda el koymuştu.

Ah, evet. Kesinlikle avukat ordusunu ve halkla ilişkiler ekibini gönderip sahiplerini satmaya zorlamıştı.

“Ateşle oynuyorsun, Lev.” Aiden’in sözleri beni bulduğum ana geri getirdi.

Durup yüzümü ona döndüm, burun burunaydık. Sadece birkaç santim daha uzundum. “Öyle mi?”

“Tek bir hata.” İşaret parmağını kaldırdı. “İster alkol olsun ister kavga ya da başka bir felaket, *babacığım*la işin biter. Şah mat.”

Çenemi o kadar sert sıktım ki dişlerim ağrıyordu. Aiden’i duvara çarpıp o ukala bakışı suratından silmek istiyordum.

İçimdeki bu dürtüye kapılıp amcamın peşinde olduğu belayı ona vermeden önce, Ronan’ın tiz sesi gerginliği böldü. “Aman Tanrım.”

Cole omzunun üzerinden bana bakarken yüzünü buruşturdu.

“Ne oldu?” Aiden’in önüne geçerek ilerledim ve siyah Jaguar’ımın önünde durdum.

Ön camda, beyaz boyayla bir şey yazılıydı:

‘Devam et, King. Bunun için yalvarmana gerek yok.’

Yedinci Bölüm

ASTRID

Sen adımı söyleyene kadar unutulmuştum.

Mermer merdivenlerden aşağı inerken kaslarım kaskatı kesildi. Burada iki yıldan fazla yaşamıştım ama hâlâ ev gibi hissettirmiyordu.

Burası bir kuleydi ve ben kapana kısılmıştım.

Hayır. *Rapunzel* gibi ya da Disney'in *Karmakarışık*'ı gibi değildi. Bu durum, gerçek hayattaki versiyonuydu.

Annemin ölümünden beri basın bana, 'Clifford'ın Gizli Prensesi' lakabını takmıştı çünkü babam beni tam on beş yıl boyunca saklamıştı. Üstelik annemle bir süredir evlilerdi ve gayrimeşru bir çocuk değildim.

Halkın bunu öğrenmesinden sonra, gerçekten de gizli ve unutulmuş bir prenses olduğumu düşünmeye başlamıştım. Bu malikâneye hapsedilmiştim.

Bir yıl daha.

Bu küçük umut kırıntısıyla derin bir nefes alarak altın çerçeveli *chesterfield* koltuklarla ve yüksek tavanla süslenmiş gösterişli salondan geçtim.

‘Ailem’in kahvaltı ettiği yemek odasına göz attım. Hızla “Günaydın,” dedim ve çıkışa doğru ilerledim. “Okula gidiyorum.”

“Astrid.” Babamın sakın ama tartışmaya kapalı tonu beni durdurmuştu. “Gel ve kahvaltı yap.”

“Aç değilim.”

“Otur ve kahvaltı yap.”

Emrindeki sertlik karşısında irkilirken omuzlarım düştü. Dikkatli adımlarla, kusursuz mermer zeminli ve taş şömineli devasa yemek odasından geçtim. Birkaç mutfak çalışanı, lanet *Downton Abbey*’den bir bölümümüz gibi dizilmiş bekliyordu.

Baş aşçı Sarah’ya gülümsedim ama bu gülümseme, kaşlarının arasındaki derin çatıklardan anlaşıldığı kadarıyla, bir sırıtış gibi görünmüştü.

Etrafta dostane bir yüz bulmak en azından biraz yardımcı oluyordu. Ayrıca bana en lezzetli çikolatalı *smoothie*’leri ve *cheesecake*’leri yapması da cabasıydı.

Masada babamla karısına en uzak olan yere çöküverdim. Bakışlarımı onlarla buluşturmadan reçeli ve *cheesecake*’i ağzıma tıkiştırmaya başladım. Pek bir tat alamıyordum. Kahvaltıyı ne kadar hızlı bitirirsem buradan o kadar çabuk çıkabilirdim.

“Tatlım, yavaş ye.” Üvey annemin sahte ilgili tonu, açgözlü hâlimi mahvetmişti. “Merak etme. Yemek bir yere gitmiyor.”

Cheesecake’in o yumuşak dilimini yutarken nihayet tatlılığını hissettim ve masanın karşısından ona sert bir bakış attım.

Victoria’nın zarif bir havası vardı. Giydiği ve söylediği her şeydeydi bu. Hatta sesi bile bir dönem filminden fırlamış gibiydi. Sarı saçları, düzgün bir Fransız topuzuyla toplanmıştı. Üzerinde büyük ihtimalle bir Üçüncü Dünya ülkesinin bütçesine mal olmuş, özel dikim bir elbise vardı. Zarif bir kolye

pürüzsüz boynunu çevreliyor, kolyesiyle uyumlu küpeler kulaklarından sallanıyordu. Babamın ona bu takı setini doğum günü için aldığını sürekli övünerek söylüyordu.

İğrenç.

O tam anlamıyla bir lordun eşiydi. Sanki bir kitapçıktan fırlamış gibiydi.

Victoria, yüz gerdirmeler ve aristokrat ismi sayesinde gerçek yaşından on yaş daha genç görünebilirdi ama annemin yanından bile geçemezdi.

Annem dövmeleriyle ve sanatsal yönüyle gurur duyardı. Özgür bir ruhtu, uçması gerekiyordu. Victoria gibi bir malikâneye hapsolmak ona uygun değildi. Ancak bir yandan, belki de bu yüzden babam annemin yerine onu seçmişti.

Buraya geldiğimden beri Victoria benim kökenlerimle ilgili sataşmalar yapmayı kendine iş edinmişti. Eğer hızlı yemek yersem, bunun annemin beni aç bırakmış olmasından kaynaklandığını söylerdi. Eğer pahalı elbiseleri reddedersem, bunun eskilere alışkın olmamdan kaynaklandığını ima ederdi. Eğer biri beni kabul ederse, bunun sadece babamın adını kullanıyor olmamdan dolayı olduğunu söylerdi.

“Artık farklı, tatlım.” Victoria’nın dudakları, gazetecilerleken yaptığı gibi muhafazakâr bir gülümsemeyle çekildi. “Yemek konusunda endişelenmene gerek yok.”

“Daha önce de yemek konusunda hiç endişelenmek zorunda kalmamıştım,” dedim, Sarah’nın *cheesecake*’inden bir lokma daha yuttuktan sonra.

Annemin bana bakmadığını ima eden Victoria’nın canı cehennemeydi. O benim hem annem hem de babamdı.

Beni tek başına büyüttüp ihtiyacım olan her şey ve herkes olmaya çalıştığı için ona hayrandım.

Çizimle ilgilenmeye başladığımı ilk söylediğimde tüm gece oturup bana modellik yapmıştı. Kötü bir gün geçirdiğimde, sadece ikimiz uzun araba gezilerine çıkardık.

Sevgili babacığım *gerçek* ailesiyle yaşayıp giderken, annem benim dünyamdı.

“Endişelendiyseniz de sorun değil,” diye devam etti Victoria.

“Endişelenmedik. Annem hayatını kazanmak için çalışıyordu, biliyorsun. Lord kocasının imkânlarından faydalanmıyordu.”

Victoria’nın üst dudağı seğirdiğinde kendi kendime gülümседim. Küçük zaferler.

“Astrid Elizabeth Clifford.”

Babamın ölümcül derecede sakın ses tonuyla irkildim. Eğer bana tam adımla sesleniyorsa bu onaylamadığı anlamı geliyordu.

Zaten beni onayladığı da pek söylenemezdi.

Çatalım tabakta tıkırdadı ve başımı hafifçe kaldırarak cezalandırıcı yeşil gözleriyle buluştum.

Gözlerim, onun kızı olduğumun ve onun genlerinin benimkileri oluşturmak için iş birliği yaptığının kesin kanıtıydı.

Birkaç hafta içinde on sekiz olacaktım ama hâlâ yedi yaşındaki o küçük çocuk gibi hissediyordum; yanımda kalmasını isteyen, onu ilk anaokulu resminde çizen aptal çocuk.

Henry Clifford, kırklarının ortalarında olmasına rağmen sağlam ve yapılı bir adamdı. Benim de miras aldığım koyu kahverengi saçları geriye taranmıştı, güçlü alnıyla düz, aristokrat burnunu vurguluyordu.

Sanki üzerine oturan lacivert takım elbisesinin içinde doğmuş gibi duruyordu. Onu bu kıyafetin dışında hatırlamıyordum.

Çocukken eve geldiğinde mutluluktan havalara uçardım.
Şimdiyse sadece beni korkutuyordu.

Ne zaman babam olmayı bırakıp unvanı olmaya başladığını bilmiyordum.

Victoria, babamın elinin üzerine rahatsız edici derecede tatlı bir gülümsemeyle elini koydu. Bu sahte şefkat, beni diyabet yapmış gibiydi. “Merak etme, sevgilim. O da zamanla alışacaktır.”

Beni şimdi öldürün, lütfen.

“Günaydın!” Yoğun kiraz kokulu bir parfüm dalgası -kesin bir servet değerindeydi- yanımdan geçip gitti.

Nicole annesiyle babamı yanaklarından öptü, ardından babamın soluna oturdu.

Aynı okul üniformasını giymemize rağmen, mavi eteği düzgünce ütülenmişti ve gömlek manşetlerini REO ceketinin üzerine kıvrarak daha zarif görünmeyi başarıyordu. Sarı saçları dalgalı bir şekilde sırtının ortasına kadar dökülüyordu, sanki her bir teli ayrı ayrı özenle ilgilenilmiş gibiydi.

Tabii ki Nicole benim aksime domuz gibi yemek yemi-yordu. Yemeklerini kesip çiğnemek için zaman ayırıyor, bir yandan da diğerleriyle yaklaşan sınavları ve okul etkinlikleri hakkında sohbet ediyordu.

Başımı eğerek yemek zahmetine bile girmeden tabağımdaki *cheesecake*’in kalan parçalarını ittirip duruyordum.

Yabancı gibi hissettiğimi söylemek hafif kalırdı. Victoria ve Nicole her zaman babamın dikkatini çekerken, ben burada sanki görünmezmişim gibi fark edilmeden oturuyordum.

Babam Nicole’e, artık bana hiç göstermediği o gülümsemeyi sunduğunda içimde hissettiğim acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. Bana düşen tek şey, çatık kaşlar ve onaylamayan bakışlardı.

“Belki Astrid ile matematik çalışabilirsin,” diye önerdi Victoria abartılı bir neşeli tonla. Ardından bana dönerek ekledi. “Eminim Nicole sana daha iyi sonuçlar almanda yardımcı olabilir.”

Kendi kusmuğumla boğulmayı tercih ederdim, çok teşekkürler.

“Özel öğretmeni reddetmekte bu kadar inatçı olmasaydın, belki bu felaket sonuçlarla karşılaşmazdın.” Babamın onaylamayan ses tonu kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. “Neden Nicole gibi olamıyorsun?”

“Onu evlat edin ve hepimizi bu sefaletten kurtar,” dedim, bunu yüksek sesle söylemeyi istemesem de bir şekilde çıkıvermişti.

Çatal bıçak sesleri bir anda kesildi, sessizlik yemek odasına hükmediyordu. Mutfak çalışanları bile hareketlerini durdurmuştu.

Kulaklarım hem utançtan hem de öfkeden yanıyordu.

Belki de babam, beni üvey kız kardeşimle kıyaslamayı bırakmalıydı.

Belki de annem öldükten sonra beni yalnız bırakmalıydı.

En azından o zaman ailesinin yanında olduğumda yabancı gibi hissetmezdim.

Çantamı kaptığım gibi, babam beni daha fazla yakmadan önce oturduğum yerden kalktım.

Arkamdan Victoria’nın babama, “Astrid,” dediğini duymuştum.

Gözümünden düşen bir damla yaşı silerek dışarı çıktım.

Seni o kadar çok özlüyorum ki anne.

Çizim defterim elimde, Dan'ın beni alacağı parkın girişinde bekliyordum.

Sabah erken olduğundan sadece koşucular gelip geçiyordu. Onların çabalarını ve istediklerine ulaşmak için ne kadar çalıştıklarını izlemeyi seviyordum.

Bu gibi anları çizmek benim tutkumdu.

Ya da *eskiden* böyleydi.

Kalem çizgilerim tanınmaz bir şeye dönüşüyordu. Kazadan beri elimdeki hafif titreme hâlâ geçmemişti. İki buçuk aydır hiçbir şeyi düzgünce çizememiştim.

Ne kadar denesem de artık olmuyordu.

Büyü kaybolmuştu.

Doktor, fiziksel bir hasar olmadığını ve tüm bunların zihinsel olduğunu söylemişti. Psikiyatrist ise bir şeylere direnç gösteriyor olabileceğimi ya da çok fazla stres altında olduğumu belirtmişti. Travmam, sanatsal yeteneğime sızıyordu.

Ona hiçbir travmam olmadığını, bana çarpan kişiyi bulup onlara dersimi vereceğimi ve sonra her şeyin tamamen yolunda olacağını söylemek istemiştim. Ancak Dr. Edmonds beni zaten fazlasıyla psikanaliz ediyordu.

İstediğim son şey, onun babama bir psikiyatri kliniği önermesiydi.

İç çekerek çizim defterini sırt çantama geri koydum.

Çizim, annemin ölümünden beri beni aklı başında tutan tek şeydi. Eğer onu da kaybedersem, annemden bir parçayı daha kaybetmişim gibi olacaktı.

Bu gidişle ondan geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı.

Bir korna sesi düşüncelerimden beni sıçrattı.

Nicole'ün *Audi*'si tam önümde park etmiş, parkın girişini kısmen engelliyordu.

Elbette Nicole bir *Audi* kullanıyordu. Babamın ona yazın verdiği on sekizinci yaş doğum günü hediyesiydi. Aynı yazı ben iyileşmeye çalışarak geçirmiştım.

Tabii ki bu durumdan dolayı hiç hınçlı değildim.

Ayrıca annemin kazasından beri araba kullanmayı tamamen bırakmıştıım.

“Seni bırakmayı teklif ederdim ama arabam ezikleri taşımaz.”

Arkadaşı Chloe, ön yolcu koltuğundan dudak parlaticısını sürerken kıkırdadı.

Of, lanet Vikingler adına. Nicole ve onun cadı arkadaşı, güne başlamak için ihtiyacım olan son kişilerdi.

“Zamanını daha iyi bir şeyle geçiremiyor musun, Nicole?” Kaşımı kaldırdım. “Tabii, babamın kışını öpmenin dışında.”

“Bir kez olsun ne kadar haklı olduğunu söylemek istedim. Beni evlat edinmeli ve seni aile kayıtlarından tamamen silmeli. Hepimiz Clifford soyadını benim gibi taşıyamayacağımı biliyoruz.”

İstemediğim hâlde sözlerinin doğruluğu ve beni ne kadar etkilediği karşısında içimde bir bıçak yarası hissediyordum. Bu isimle ilgili değildi. Bu durum, babamı tamamen ve sonsuza kadar çalacak olmasıyla ilgiliydi, benim de bunu izlememle.

“Yine de hâlâ Nicole Adler’sın.” Onun kötü niyetli bakışlarına karşılık verdim. “Orada bir Clifford görüyor musun? Ben görmüyorum.”

Homurdandı ama Chloe koluna dokundu. “Ona uzak durmasını söyle.”

Geri adım atıyormuş gibi görünen Nicole, beni baştan aşağı tiksintiyle süzdü, tıpkı babamın beni ‘onların’ evine ilk getirdiği gün kendisiyle annesinin yaptığı gibi.

“Hey, Viking. King’den uzak dur.”

Siyah tırnaklarımı inceleyerek sahte bir esnemeyi bastırmaya çalıştım. Nicole, ‘Viking’ lakabını benim diziyi ne kadar izlediğimle dalga geçmek için uydurmuştu ama şaka onun üstündeydi. O televizyon dizisi, Nicole’ün asla sahip olamayacağı kadar havalıydı.

“En son hatırladığımda o bana yakınlaşıyordu.”

“Sanki King senin gibi bir hayır kurumu davasıyla ilgilenmiş gibi.”

“Ah, çok üzgünüm.” Alayla kaşımı kaldırdım. “Aile soyadını kim taşıyordu, bir hatırlatır mısın?”

“King’den uzak dur, yoksa pişman olursun.”

“Neye pişman olurmuş?” Dan’in sesi kulağıma geldi, ardından yanımda durdu ve kolunu omzuma attı.

Zırhlı bir şövalyenin yalnızca bir prens olabileceğini söyleyen insanlar tamamen yanılıyordu. Benimki en iyi arkadaşım.

Daniel arabasını sokağın biraz ilerisine park etmiş, zorbalara karşı yanımda durmak için gelmişti. Nicole ve onun kölesiyle başa çıkamayacak değildim. Ancak Dan bu tür yüzleşmelerin beni ne kadar yordüğünü biliyordu. Görünmezlik oyunum için bu tür sahneler hiç iyi olmuyordu.

Nicole’ün yüzü kızarmış, gözleri benden Daniel’a, sonra tekrar bana gidip geliyordu. “Tam ihtiyacımız olan şeydi. Ezik arkadaş.”

“Gerçekten bu yola mı giriyoruz, Nicole?” Daniel her zamanki umursamaz tonundan tamamen farklı bir sesle konuştu.

Nicole yutkundığında neredeyse sesini duyacaktım. Bu tuhaftı. Nicole, Daniel’dan bana duyduğu nefretten belki de daha fazla nefret ediyordu. Aslında beni tanımadan önce onu

düşman görmüştü, bu yüzden her zamanki zehrini kusmaması garipti.

“Piç,” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

“Şunu temizlemek isteyebilirsin.” Dan başparmağıyla ağzının kenarını sildi.

Nicole dudaklarına dokundu. “Neyi?”

“Söylediğin saçmalıkları.” Dan beni arabasına doğru çevirdi.

“Emredildiği gibi yap, Viking!” diye arkamdan bağırdı.

Bana bir şey yapmamamı söylemenin, o şeyi yapmamı sağlamanın en iyi yolu olduğunu bilmiyordu.

Sırf Nicole’ün yüzünün kıpkırmızı kesilmesini görmek için Levi’ye yakın durmayı düşünüyordum ama o paha biçilemez bakış bile buna değmezdi.

Levi King’den ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum.

Ayrıca dün arabasına bıraktığım küçük hediyeden sonra artık beni rahatsız etmeyeceğinden emindim.

Ancak yanıldığım kanıtlandı. Okula vardığımda ve Dan’dan ayrıldığımda bu netleşti.

Sanat atölyesinin kapısını açtığım an, eşiğin önünde durdum ve çığlık attım.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Sekizinci Bölüm

ASTRID

Savaşı ben başlatmadım ama ölümüne savaşıyorum.

Tüm tablolar siyaha bulanmıştı.
Her biri.

Kaslarım gerilirken olası bir davetsiz misafiri arayarak etrafıma bakındım ama burada biri olamazdı, değil mi?

REO, herhangi birinin gelip böyle bir numara çekebileceği bir okul değildi. Sabahın erken saatlerinde buralarda olan tek ruhun ben olduğumu söylememe gerek bile yoktu.

“Cenaze gibi, öyle değil mi?”

Arkamdan gelen tehditkâr sesle duruşumu dikleştirdim.

Kapının kapanma sesi boşluğu doldururken boğazım düğümlenmişti.

Hızla döndüm ve o büyüleyici gri-mavi gözlerle karşı karşıya geldim.

Levi King.

Tam da bu muhteşem sabahımda ihtiyacım olan kişiydi.

“Bunu sen mi yaptın?” Kollarımı tuvallere doğru savurdum.

“Kim bilir?” Dudaklarına hafif alaycı bir gülümseme yerleşmişti.

Etrafındaki dünyayı hiçe sayan umursamaz bir havası vardı. Tüm dünyaya karşı bir ‘siktir git’ mesajı veriyordu. Saçları darmadağınikti ama hâlâ bir model gibi görünüyordu. Üniformasında kravat yoktu ve gömleğinin kolları ceketini üzerinden sıvanmıştı.

Bir şeytanın vücut bulmuş hâli ancak bu kadar yakışıklı olabilirdi.

Çıkışa doğru yürümeye başladım. “Müdüre söyleyeceğim.”

“Tabii, Prens. Bu arada, ona arabamın ön camını boyadığını da söyle.”

Aniden durup kollarımı kavuşturdum. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Kapının kenarından uzaklaşırken sanki daha da uzamış gibiydi. Daha iriceydi, sertti ve...

Tehditkârdı. Yıldırıcıydı.

Tüm alaycılığıyla umursamaz davranışları yok olmuştu, sanki hepsi benim hayalimdi.

Duygularını bu kadar iyi kontrol etmesi, neyi göstereceğine, neyi saklayacağına ve ne zaman saldıracağına karar vermesi çok korkutucuydu. Levi King bu dengeyi mükemmel şekilde sağlıyordu.

Gözlerinin derinliklerinde tanımlanamayan bir parıltı belirlediğinde mavilikleri tamamen farklı bir tona büründü.

Ölümcül mavi.

Köpek balıklarıyla dolu bir mavi.

Yerimde sabit durarak onun beni etkilemesine izin vermeye çalıştım. Ne yazık ki, bu çaba bacaklarımın geri adım atma arzusunu durduramıyordu.

Levi King oyun oynayabileceğim biri değildi.

Bir yıl daha.

Sorun çıkarmadıktan ve bu yılı huzurla tamamladıktan sonra her şey sona erecekti.

Herhangi bir çatışma, görünmezlik oyunumun sonunu getirebilirdi.

Gururuma rağmen geri adım atarak onun geniş, acımasız adımlarına uyum sağladım. Ortam, midemi saran rahatsız edici gerilim hissiyle doluydu. Her adımında kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Yolunu kaybetmiş ve kendini aç, amansız bir yırtıcıyla karşı karşıya bulmuş aptal bir ceylan gibi hissediyordum.

Bacaklarım sehpa ayağına çarpınca bağırdım. Onun bende böyle bir etki yaratmasına öfkeleniyordum.

“Dur!” Avuçlarımı göğsünü itmek için savurdum.

Bir boğayı itmeye çalışmış kadar etkisizdim.

Çok kaslı bir vücuda ve sert hatlara sahipti.

Bir adım bile geri gitmemişti. Hatta onu kısıtlamaya çalışan ellerime rağmen yaklaşıyormuş gibiydi. O kadar yakındı ki ellerim, göğsünün benimkine çarpırmamasını sağlayan tek şeydi. O kadar yakındı ki büyüleyici görünüyordu. O kadar yakındı ki nefesindeki sigara ve çikolatalı *cheesecake* kokusunu alabiliyordum.

Durun bir dakika. Bu, sabah kahvaltıda *cheesecake* yediğimden mi kaynaklanıyordu? Eğer bu zorba da *cheesecake* seviyorsa, ben artık yemeyecektim.

“Ne istiyorsun, Levi?”

“King, bana böyle diyeceksin.”

“Hayır, teşekkürler. Bir ismin var, neden herkes sana soyadınla sesleniyor?”

“Soruları sen sormuyorsun, Prenses. Sadece benimkileri cevaplayacaksın, anladın mı?”

Bu serserinin kibrine inanamıyordum. Yine de son iki yıldır bu okulu avucunun içine aldığı düşünülürse, herkesin ona boyun eğeceğini düşünmesi neden şaşırtıcı olacaktı ki?

“Ne istiyorsunuz, *majesteleri*?”

Alaycı tonumu fark edip başını eğdiğinde ben de çenemi yukarı kaldırdım. Göğsüne bastırdığım ellerime bakarken dudağının bir kenarı havaya kalktı. Vahşi fikirler edinmeden önce ellerimi geri çektim.

Büyük bir hataydı.

Levi az önceki boğa gibi tekrar yaklaşıyordu. Ben de sehpanın etrafından dönüp geriye adım atmak zorunda kaldım. Duvara tosladığımda bu his tüm bedenimi titretti.

Neden bu adamla kendimi sürekli köşeye sıkışmış hâlde buluyordum?

Levi elini başımın yanında duvara çarptığında yüzü benimkinden sadece santimler uzaktaydı. Nefes alışım kısa ve kesik kesikti. Doğru dürüst nefes bile alamıyordum çünkü bu sefer çarpan göğüs kafesimle onunki kesinlikle bir olacaktı.

“Sana ne istediğimi söylemiştim.” Sesi tehlikeli, derin bir tona inmişti. “Peki sen ne yaptın?”

Hem göğsünün benimkine temas etmesini engellemek hem de deli gibi atan kalbimi kontrol altına almak için kollarımı kavuşturdum.

Bakışlarımı farklı yöne çevirerek gözleriyle karşılaşmayı reddettim. Karşılaştığımda gözlerinin beni yutup bir daha asla bırakmayacaklarını hissediyordum.

“Sana dedim ki...” Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkarak yüzümü ona doğru çevirdi. “Ne yaptın?”

Teni benimkine temas ettiğinde yutkundum. Uzun, nasırlı parmakları o gecenin anılarını geri getiriyordu.

Bana çarpıp kaçtıkları gece.

Aylar sonra ilk kez, anılar kâbuslarımdaki gibi kanlı ve korkunç değildi.

Hayır.

Tamamen farklıydılar.

Bu anılar beni kötü sonuçlanmış bir uyuşturucu vakası gibi tüketiyordu. Belki de iyi sonuçlanmıştı.

Onun tarafından dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladıkça kollarımda ürpertiler oluşuyordu.

Bende varlığından bile haberdar olmadığım, o yabancı, çaresiz hisleri uyandırıyor.

Aynı şeytan, bana daha önce kimsenin hissettirmediği gibi hissettirmişti.

Yok, o ekstazidendi. Herhangi biri de dokunmuş olsaydı, aynısını hissederdim.

Ancak şimdi herhangi bir uyuşturucunun etkisi altında değildim. Aslında öyle de olabilirdim. Omurgam boyunca bir ürperti iniyordu ve bunu savuşturmamın hiçbir yolu yoktu.

Yapabileceğim tek şey, onun beni etkileyemeyeceğini göstermekti.

“Sana, seninle buluşmayacağımı söylemiştim. Bunun aksi ni varsayman benim hatam değil.”

Kusursuz tek kaşını havaya kaldırdı. “Bu yüzden mi arabamı boyadın?”

“Bu, beni tüm okulun önünde küçük düşürdüğün içindi.”

“Bu, sana yapabileceklerimle kıyaslandığında hiçbir şey değil. İyi bir küçük prenses olursan, her şeyi görmezden gelirim.”

“Ya olmazsam?”

“İnan bana, o noktaya gelmek istemezsin.” Gözlerinde tehditkâr ve sadist bir parıltı belirdi. Sanki beni ezmekten hastalıklı bir zevk almak için benim ona karşı gelmemi istiyordu.

O ve onun gibiler böyleydi, değil mi? Çok zenginlerdi, ayrıcalıklıydılar ve sıkılıyorlardı. Sıkıntılarını gidermek için yollarındaki herkesi ezmeyi iş edinmişlerdi.

Eğer beni sıkıldığı için eziyorsa, onun hayatını bir cehennem çevirecektim.

Çenemi bıraktığında parmaklarının dokunduğu yerin hem boş hem de aynı anda karıncalanan bir his vermesinden nefret ettim.

“Kazayla ilgili davayı geri çekmediğini duydum.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Dan ve orada burada birkaç öğrenci dışında, ölümcül olmayan kazamın REO için çok da önemli olduğunu düşünmemiştim, hele ki Levi’nin bundan haberdar olacağı kadar.

Görünmezlik oyunum zayıflıyor olmalıydı.

“Bırak,” dedi o sinir bozucu otoriter tonuyla.

“Efendim?”

“Polis karakoluna gitmeyi bırak, işin içine burnunu sokmayı bırak. Bırak.”

“Akıl sağlığını mı kaybettin? Beni ölüme terk eden bir suçlunun peşini bırakmamı mı istiyorsun?”

“Bence gayet iyi gözüküyorsun.”

“Şaka yapıyor olmalısın. Sen aptal yaz kamplarında eğlenirken, ben günlerimi fiziksel ve zihinsel terapilerle geçirdim. Eminim hiçbiriniz geri döneceğimi düşünmediniz ama işte buradayım. Bana acı çektiren herkese bunu ödeteceğim. O yüzden orada durup bu işi bırakmamı söyleme cesaretini sakın gösterme. Bu asla olmayacak, *King*.”

Öfke patlamamdan sonra nefes nefese kaldım. Kulaklarım ve yüzüm yanıyordu. Tüm bedenim gerilmişti ama onun şeytani bakışlarından geri adım atmadım.

Düşüncelerimi yüzüne vurmak inanılmaz derecede iyi hissettirmişti. Eğer adaletten vazgeçebileceğimi düşünüyorsa, canı cehennemeydi.

Yüzünde tanımlanamaz bir ifade belirdi ve o rahatsız edici, sorgulayan tavrıyla başım yana eğerek geri çekildi.

“Bu oyunu oynayacağım. İyice düşün çünkü ilk hamleyi sana bırakacağım tek zaman bu olacak. Seni vazgeçirecek olan şey ne?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi?”

“Kesinlikle hiçbir şey.”

“Söyle bakalım, Prens. Senin için adalet duygun her şeyden daha mı önemli?”

Çenemi kaldırdım. “Tabii ki.”

O rahatsız edici sessizlik geri dönerken beni tepeden tırnağa süzdü ama bu cinsellik içeren bir bakış değildi. Sanki bir suikastçı, beni en hızlı ve zahmetsiz şekilde nasıl öldürebileceğini değerlendiriyormuş gibiydi.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda birkaç saniye öncesine göre daha karanlık görünüyordu.

Kapkaralık.

Ölümçül.

“Bunu göreceğiz.”

Midemde korkunun düğümlendiğini hissettim. “Bu da ne demek oluyor?”

“Demek oluyor ki...” Bir gülümsemeyle burnuma iki kez dokundu. Eğer içindeki şeytanı bilmiyor olsaydım, bu gülümseme onu sıcak gösterebilirdi. “Peşini bırak, yoksa bunu senin için ben yapacağım, Prens.”

Dokuzuncu Bölüm

LEVI

*Sadece benim kazanabileceğim bir çapraz ateşin
ortasında kaldın.*

“Ne olduğunu biliyor musun?”

Merdivenlerin dibinde durdum ve REO ceketimi düzelttim. Daha doğrusu, düğmelerini açarak okulun hayır kurumu vakası gibi görünmek için dağıttım.

Amcamın sesi moralimi bozdu. Birilerinin hayatını mahvetmek için çoktan çıkmış olması gerekmez miydi?

“Söyle bana, Aiden.”

“Evet, söyle ona, kuzen.” Mutfığa doğru esip geçerken buzdolabına yöneldim, ikisine de bakma zahmetine bile girmemişim.

“Sana da günaydın, serseri,” dedi amcam, kelimeleri bir kurşun gibi savurarak.

Bir şişe süt aldım ve bardağı boş verip bir dikişte yarısını içtim. Soğuk sıvı, gece aldığım alkolden sonra boğazımı rahatlattı.

Koridorun sonunda bir yemek odamız vardı ama yemek yemek için orayı hiç kullanmazdık. Orası sadece amcamın zenginliğini ve milyarder statüsünü sergileyebileceği toplanmalar içindi.

Ağzımın kenarını silip mermer tezgâha yaslanarak Jonathan ve Aiden'a döndüm. İkisi mutfak barında yan yana oturuyordu.

Görünüş açısından, Aiden babasımın kopyasıydı. Babasının siyah saçlarıyla King ailesinin imzası olan duygusuz koyu gri gözlerini almıştı. Benimkiler ise annemin genleri sebebiyle açık renkte ve farklıydı.

Kristal cam ve siyah taşlardan yapılmış bir satranç tahtası, ikisinin arasında duruyordu. Sadece birkaç hamle yapılmıştı. Muhtemelen eski bir oyunu devam ettiriyorlardı. Jonathan ve Aiden bir satranç oyununu bitirmek için haftalar harcardı.

Normal aileler günleri hakkında konuşurdu. Bizimkinde ise olay, bir satranç tahtasında birbirimizi alt etmekten ibaretti.

"Bu sabah ne hakkında konuşuyoruz?" Başımı eğdim. "Hayatımı mahvetme çabalarınız dışında, tabii."

Jonathan tabağını, sırf varlığım iştahını kaçırmış gibi ileri itti. "Kendi hayatını kendin mahvediyorsun. Hiçbir şey olmayı seçersen, hiçbir şey olursun, Levi. Farklı bir şey olmayı denemeye ne dersin?"

"*Farklı bir şeyin* senin tanımına göre ne anlama geldiğini söyle, Jonathan. Uyarıyorum, eğer bu senin izinden gitmek anlamına geliyorsa pas geçeceğim."

"Bana karşı tavır almayı bırakacaksın." Gözleri kararmıştı, sesi de öyle. "Annen seni babanın ayaklarına attığında seni ben büyüttüm. Baban yapamadığında büyütmeye devam ettim."

Süt şişesini tutan ellerim o kadar sıkılaştı ki neredeyse çatlayacaktı. Yine de umursamaz tonumu korudum. “Eğer büyütmekten kastın bana para harcamaksa, bunun için teşekkürler ama gerek yoktu. Babam da bir King’di.”

“O işe yaramazın tekiydi,” diye karşılık verdi Jonathan. Sanki kendi kanından ve canından değil, sevmediği bir evcil hayvandan bahsediyordu. “Bu ailenin değersiz üyelere ihtiyacı yok. Eğer King soyadını kullanıyorsan, kullandığın şeyi geri ödersin.”

“Ne gibi mesela?”

“Oxford’da okumak gibi.”

“Evet, kocaman bir hayır alırsın,” dedim olabildiğince kayıtsız bir şekilde ve süt şişesinden bir yudum daha aldım.

Aiden başını salladı, bana onaylamayan bir bakış attı ve mutfakta tek başınaymış gibi davranarak tekrar domuz pastırmasını kesip yemeye devam etti.

Onun da babasının da canı cehennemeydi.

Jonathan ayağa kalktı ve düzgünce ütülenmiş koyu mavi ceketinin düğmelerini ilikledi. “Anlaşmamız hâlâ geçerli, Levi. Bir hata daha yaparsan, güven fonun yirmi beş yaşına kadar askıya alınacak; babanın vasiyetine göre.”

“Senin onu yazmaya zorladığın vasiyet.”

“O hâlinde sana bir şey bırakmasını sağladığım için şanslısın. Sence seni ya da geleceğini umursuyor muydu?” Bir an duraksadı.

Bu, bize öğrettiği gözdağı yöntemlerinden biriydi. *Sessizlik her zaman istediğini elde eder, derdi. İnsanlar sessizliği doldurmak zorunda hisseder ve bu durum senin avantajına kullanılabilir.*

“Benim senin velin olma durumum hayatında başına gelen en iyi şey, serseri. Bana boyun eğeceksin.”

Onun sert bakışlarına kendi bakışımla karşılık verdim. “Bir kral boyun eğmez.”

“Tacı yoksa boyun eğ.”

Mutfaktan dünyanın yarısına zaten sahipmiş ve diğer yarısını da fethetmeyi planlıyormuş gibi yürüyerek çıktı, bu bir bakıma doğrudu.

Süt şişesini tezgâha sertçe çarptığımda damlalar her yere saçıldı. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve içimde kabaran öfke dalgasını dizginlemeye çalıştım.

Bir yıl.

Mezuniyete kadar işler yolunda gitmeliydi, sonra Jonathan’ın krallığını bir daha geri dönmek üzere terk edecektim.

“Tüm işi yanlış yapıyorsun.” Aiden boş tabağını yanıma, lavabonun kenarına bıraktı. “Onu alt edebileceğini sanıyorsun ama edemezsin.”

“Bahse var mısın?”

“Kaybedilecek bahislere girmem.”

Satranç tahtasına baktı. Jonathan, Aiden’ı sıkıştırmıştı ve yapacağı her hamle ona ya kalesini ya da filini kaybettirecekti.

Tipik amcam. Her zaman en güçlü savunmalarını kaybetmeni sağlayarak başlardı.

“Dikkatli ol, kuzen.” Kaşımı kaldırdım. “Beni hafife alıyorsun.”

“Sen de Jonathan’ı hafife alıyorsun. Hepimizde rekabetçi bir damar var ama o bu oyunu bizden daha uzun süredir oynuyor. Sence imparatorluğunu nasıl genişletti? O yükseldiğinde geri çekilmelisin ki seni ezmesin.”

“Ezilecek biri varsa, o ben olmayacağım.”

“Gerçekten aptalca mı davranıyorsun, yoksa başka bir şey mi yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama o hayatını mahvet-

mekte tereddüt etmez. Seni mirasından yirmi beş yaşına kadar mahrum bırakmasını engelleyecek hiçbir şey yok. Yedi yıl boyunca itilip kakılmayı göze almaya hazır mısın?”

“Kapa çeneni, Aiden.”

“Sadece gerçekleri söylüyorum, Lev.” Tezgâha uzandı, bir elma kaparak büyük bir ısırık aldı. “Zekice oyna, güçlü değil.”

Başımı yana eğdim ve onu lokmasını çiğnerken izledim. “O gece olanları biliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki biliyorum.” Hiç etkilenmemiş bir şekilde, ölü gözleriyle babasının oyununu alt etmenin en iyi yolunu hesaplıyordu.

Dokuz yıl önceki o olaydan beri Aiden’da tamamen ters giden bir şey vardı.

Sanki Tanrı, küçük kuzenimi almış ve onun yerine bize bir şeytan göndermişti.

Duygusuz, psikopat bir şeytan.

“Neden ona söylemedin, babana?”

“Söylemek için bir nedenim yok.” Omzunu silkti. “Dediğim gibi, zekice oyna, güçlü değil. Jonathan’ı kas gücüyle tahtından indiremezsin ama zekâyla...”

Cümlesini havada bırakırken dudağının kenarı yukarı kalktı. Jonathan’ın acımasız saldırısına karşı savunmalarım korumanın bir yolunu bulmuş olmalıydı.

Ancak bu, muhtemelen vezirini tehlikeye atacaktı. Tabii Aiden bunu umursamıyordu. En başından beri büyük silahları devreye sokmaktan çekinmemişti.

“O geceyle seni bağlayan bir şey var mı?” diye sordu bakışlarını tahtadan ayırmadan.

“Tüm bağları koparıyorum.” İlk olarak o lanet Clifford prensesi ve onun burnunu soktuğu şeylerden başlayarak.

“Kesinlikle bu.” Çıkarken başka bir elma aldı ve benim tarafıma fırlattı. Tam başımın üstünden yakaladığım sırada, “Kişiyi oyna...” dedi.

“Oyuna değil,” diye tamamladım.

Babamın söylediği en doğru sözlerden biriydi.

Aiden’la sabah antrenmanı için onun arabasına bindim çünkü arabamın üzerindeki boyanın çıkarılması için profesyonel yardıma ihtiyacı vardı.

Otoparkta durduğumuzda rüzgârda uçuşan bal rengi saçları gördüm. Aiden arabadan indi ama ben yerimden kıpırdamadan kaldım, kahkahasını izliyordum.

Başı geriye düşüyor, gözleri anlık enerjiyle parıltıyordu. Bu enerji, otoparkın bir ucundan bana kadar ulaşmış ve içimde karanlık, kontrolsüz bir yanı harekete geçirmişti.

O anı mahvetmek istiyordum.

Mahvetmek zorundaydım.

Güzel şeyler insanların üzerinde olumlu etkiler bırakırdı. Çoğu insan bu anları hapsetmek ve tekrar tekrar yaşamak isterdi.

Ben istemezdim.

Yakıp küllerini yok edene kadar mahvetmek için yanıp tutuşurdum.

Astrid Clifford’da bu his başka bir şeye dönüşüyordu.

Onun hayatını o tuvaler kadar karanlık bir hâle getirme arzusu içimi kemiriyordu ama bir yanı, hayatına habersizce dalarken nefesinin kesilmesini hissetmek istiyordu.

Aiden açık pencereme kollarını yasladı. “Geliyor musun?”

“Daniel Sterling.” Omzuna kolunu dolamış bir şekilde onunla birlikte içeri yürüyen çocuğa gözlerimi diktim.

O çocuk hakkında iki düşüncem vardı.

Birincisi, kolunun kırılması gerektiği.

İkincisi, kahkahasına tanık olduğu için onun da tuvaler gibi kararması gerektiği.

Aiden bakışlarımı takip etti. “Son sınıf öğrencisi ve genelde yedek kulübesinde oturuyor.”

“Ya da antrenmanlara hiç katılmıyor.” Dün antrenmana gelmemişt, muhtemelen son yılını boşa harcamak istemiyordu.

Daniel kendine güvenen futbolcu tipiydi. O tipler, futbolu yalnızca popülerlik ve dikkat çekmek için kullanırdı.

Oldukça yetenekliydi. Çaba sarf etseydi uzun zaman önce bir yer edinebilirdi ama hep yarım yamalak çabalar gösteriyordu.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Bugünkü antrenmanda kimin öfkeme hedef olacağını tahmin edebilirdiniz.

Clifford’ın presesinden bir puan fazla.

Çantama uzandığım sırada telefonum çaldı. Ekranda Chris’in numarası belirdi ama görmezden geldim.

Boş bahanelerini dinleyecek ruh hâlinde değildim.

Bir mesaj gönderdi.

Christopher: Acil. Haberlerim var.

Telefon tekrar çaldığında hemen cevap verdim. “Ne oldu?”

“Babamı ve memurları konuşurken duydum,” diye fısıldadı, sanki nefesi kesiliyormuş gibiydi.

“Evet?”

Chris’in babasının yardımı sayesinde yıllardır hapisane meselelerinden kurtulabilmiştik.

“Haberler kötü,” dedi Chris ürkek bir ses tonuyla. “Kızın doktoru, benzer koşullara sokulursa ya da potansiyel şüpheli-

ler gösterilirse bir şeyler hatırlayabileceğini söylemiş. Babam ve meslektaşları bunu konuşuyorlardı. Babam, kız bir lordun kızı olduğu için davayı ilerletmelerini söyledi. Lanet olsun, King. Ya bizi hatırlarsa?”

“Hatırlamayacak,” dedim dişlerimin arasından. “Çenenin kapalı tut ve antrenmana gel.”

“Ama-”

“Antrenman, Chris.”

Daha fazla moralimi bozacak bir şey söylemesine izin vermeden telefonu kapattım.

Bu sabahki öfkem yine üzerime çöküp nefesimi keserek etrafımı sarıyordu.

Görünüşe göre prenses beni dinlemeyi reddetmişti.

O beni mahvetmeden önce, ben onu mahvedecektim.

Onuncu Bölüm

ASTRID

Yanlış kişiyi seçtiniz, majesteleri.

“Fahişe.”

“Sürtük.”

“Küstah orospu.”

Tüm bu hakaretler üzerime yağarken yüzümde hiçbir ifade yoktu. Sanırım biri bana ‘hayasız kadın’ bile demişti. Kim hâlâ bu kadar eski ve tarihsel bir terimi kullanırdı ki?

Geçen hafta, Levi beni sınıfın önünde köşeye sıkıştırıp onun için ‘yalvardığımı’ duyurduğundan beri, tüm okul benim kanıma susamıştı.

Öğle yemeği sırasında, bana yalvarmam gerekmeyeceğini garanti eden iki kişiden teklif almıştım.

Bu yüzden okul bahçesinin تنها bir köşesinde yemek yiyordum. Zaten kafeteryanın gösterişli havasını hiçbir zaman sevmemiştim. Levi’nin tüm okulu bana karşı çevirmesi, bu çevreye hiçbir zaman ait olmayacağımın bir kanıtı daha ol-

muştı.

Çevre dediğim, sürekli onun etrafında dolanan futbol takımıydı. Tıpkı onun kraliyet mahkemesindeki tebaaları gibilerdi.

Yakınında tuttuğu insanlarda bir şey vardı. REO onlara 'dört atlı' diyordu ve Levi'nin ihtiyaç duyduğu tüm yıkıcı enerjiyi taşıyorlardı.

Hepsi kendi yollarında acımasızdı, hatta sessiz olanlar bile.

Görünmez olduğum günlerden beri, bu ayrıcalıklı pisliklere karşı herhangi bir isyanın çıkmasını bekliyordum.

Henüz böyle bir şey olmamıştı.

Herkes nihayetinde diz çöküp gönüllü köylüler gibi davranıyordu.

Hatta Dan bile onların çevresine dahildi, bu yüzden onun önünde kibirli, ayrıcalıklı atletler hakkında kötü konuşan biri olamazdım.

Yine de bunu zihnimde yapmakta hiç sorun yaşamıyordum.

Bankta bağdaş kurmuş oturuyor, bir elimle hamburgerimden ısırık alırken diğer elimle resim çiziyordum. Psikoloğum ve fizyoterapistim işleri ağırdan almam gerektiğini söylüyorlardı ama emirleri dinleme konusunda pek iyi değildim.

Ayrıca son zamanlarda gördüğüm garip rüyalar -ya da kâbuslar- her şeyi değiştirmiş gibi görünüyordu.

Uyandığımda ne gördüğümü bile hatırlayamıyordum. Sadece ter içinde kalıyor ve klostrofobik* hissediyordum.

Psikoloğum Dr. Edmonds, kazaya dair geri dönüşler yaşayabileceğimi söylemişti. Bu yüzden bir teori geliştirdim.

Doğru düzgün çizim yapamamam kazada olanlarla ilgili olabildi. Eğer öyleyse, belki kendimi o geceye dair bir şey -her-

* Kapalı alanlarda kalma korkusu olarak bilinen bir çeşit kaygı bozukluğu olan kişi. (Rdk.N.)

hangi bir şey- çizmeye zorlayarak olanları hatırlayabilirdim.

Ancak her denememde, tıpkı şimdi olduğu gibi Levi'nin sinir bozucu yüzü aklıma geliyordu.

Ne çiziyorsam karalayıp yok ettim ve hamburgerimden bir ısırık alırken öfkeyle homurdandım.

İlham öldüren pislik.

“Hey, Böcek. Burada saklanmış ne yapıyorsun?”

“Ayrıcalıklı futbolculardan kaçıyorum. Kusura bakma, Böcek.” Ne yani? Hiçbir şey söylemeyeceğim dememiştim ki.

Kıkırdadı. “Kabul edildi, seni pislik.”

İşte Dan ve ben böyleydik. Cennetten çıkma bir dostluk. Ya da bir havuzdan.

Olay şuydu, babamın yanına ilk taşındığımda Nicole'den arkadaş edinmem için beni bir partiye götürmesini istemişti.

Sanki Nicole'ün arkadaşları ilgimi çekerdi.

Neyse, gitmek istememiştim ama iyi ki gitmiştim.

Tabii ki Nicole daha ilk anda beni yalnız bırakmıştı fakat bu konuda duygularımız karşılıklıydı, teşekkürler.

Havuzun kenarındaki تنها bir alanda, kendi hâlimde seyretilmiş tekilamı içiyordum. Tamam, bir de ay-güneş-yıldız dövmeme bakıp annem için ağlıyordum.

Sonra birinin bağırdığını duydum. “Lanet olsun. Bu bir böcek mi?”

O Dan'di ve yıldız dövmemi bir böcek sanmıştı. Annemin son dövmesi hakkında böyle söylediği için ona yumruk atmıştım. Sarhoştı, bu yüzden havuza düşmüş ve geri çıkmamıştı. Onu öldürdüğümü ya da bir şey yaptığımı sanmıştım.

Sonra işte oradaydım, onu havuzdan çıkarmış, ağlıyor ve bir katil olmak istemediğimi söylüyordum. O sırada gözlerini açmış ve gülmeye başlamıştı.

Ben ona annemden, o da bana kısa süre önce kaybettiği

büyükannesinden bahsetmişti.

O günden beri ayrılmaz olmuştuk. Bir arkadaşlığın en güzel başlangıcıydı.

Bu yüzden biliyordum, takımına bir söz söylesem bile Dan ve ben çok sıkıydık.

Ne de olsa bir keresinde empresyonist bir tablo görmüş ve “Buna hamam böcekleri mi yürümüş?” diye sormuştu.

Yanıma gelirken yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Ona göz ucuyla baktım.

“Ne?” Gülümsemeden edememiştim.

“Büyük haberlerim var.”

Hâlâ bağdaş kurarak otururken yüzümü ona döndüm, mutluluğu bana da bulaşıyordu. “Ee? Yoksa bana söylemen için yalvarmamı mı istiyorsun?”

“O da işe yarar.” Kaşlarını oynattı. “Tıpkı kaptana yalvardığın gibi.”

“Ah, lütfen. Sen de mi, Böcek?”

“Ne? Bunu herkes gibi duymak zorunda kalmama içerledim. En iyi arkadaşınım ve içeriden bilgi almam gerekiyordu.” Sahte bir üzüntüyle başını salladı. “Söyleyeyim, dostluğumuz tehlikede.”

Gözlerimi devirdim.

“Bunu nasıl yalvardığını anlatarak düzeltebilirsin. Diz çökerek mi? Sırtüstü mü? Altmış dokuz mu? Yoksa belki de-”

Küçük bir taşı göğsüne fırlatarak onu susturdum. “Sana olayların o kadar ileri gitmediğini söyledim. Uyuşturucunun etkisiydi.”

Bir an sessiz kaldı. “Bence uyuşturucu, hiç istemediğin birini istemeni sağlamaz.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Omuz silktili. "Sadece söylüyorum."

"Her neyse. Büyük haberini söyleyecek misin?"

"İki kelime, bebek." İşaret ve orta parmağını kaldırdı. "Başlangıç. Kadrosu."

"Ne?"

"Koç beni yaklaşan maç için başlangıç kadrosuna seçti!"

"Vay canına, bu harika bir haber, Dan." Ne kadar çabalamam da heyecanımı belli edememiştim.

Güldü, sonra gülümsemesi kayboldu ve bana ifadesiz bir yüzle baktı. "İlgisizliğin belli oluyor, Böcek."

"Üzgünüm ama artık futbol takımını umursamadığını sanıyordum."

"Asla! Onların beni umursamadığını söyledim." Yüzünde bir zafer ifadesiyle ellerini birbirine ovuşturdu. "Zamanımın geleceğini biliyordum! Artık yedek kulübesi yok."

"Bunu başarabileceğini biliyordum." Omzunu tuttum ve dostane bir şekilde sıktım. "Seninle gurur duyuyorum, dostum."

"Evet, işte bu, bebek. *Ben de* kendimle gurur duyuyorum!" Havada elini salladı, sanki hayali bir popoya vuruyormuş gibi yapıyordu. "Maçtan sonra üstüme atlayacak kızların sayısını düşünebiliyor musun?"

"Gerçekten bir domuzsun. Futbol oynamak istemenin tek sebebi bu mu?"

"Birincil sebep. Yapılacaklar listem bu olayla genişleyecek." Yarım kalmış hamburgerimi kaptı ve iki büyük lokmada bitirdi. "Bir de o muhteşem tezahüratlar ve adrenalin var. Bayılacaksın."

"Futbol ve ben dost değiliz, hatırladın mı?"

"Bir söz verdin," dedi ağzında hamburger varken.

“Hayır, vermedim.”

“Birinci sınıf.” Sanki eski bir BBC Haber spikeriymiş gibi sakın, gösterişli bir aksana geçti ve hayali bir mikrofon tutuyormuş gibi yapıyordu. “Daniel ve Astrid ilk arkadaş olduklarında Astrid futboldan nefret ettiğini, Daniel ise sanattan nefret ettiğini söyledi. Bunun üzerine, birbirleri için sahte bir ilgi göstermeme konusunda anlaştılar. *Ancak* Daniel, Astrid’in bir sergisi olursa ona katılacağına söz verdi. Karşılığında, Astrid de Daniel başlangıç kadrosuna girerse maçlarına katılacağına söz vermişti.”

“Of. Evet, verdim.”

“Evet, verdin, Böcek.” Kaşlarını oynatıp hayali mikrofonunu bıraktı. “Bu sözünü tutuyorsun. Cumartesi gecesı. Bu sezon biraz kış tekmeleyeceğiz.”

Dan’i bir müzeye götürme planım böylece çöpe gitmişti.

“Bu, kaptanın son yılı ve kesinlikle işi bitirecek.”

Omzuna tekrar vurdum. “Böcek, maçına gelebilirim ama Levi’yi yüceltmeyi kes. O şu an aktif olarak hayatımı mahvediyor.”

“Belki de ona karşı çıkmamalısın. O bir King.”

“Öğle yemeği için arka bahçede saklanıyorum, sence bu ona karşı çıkmak mı?” Sesim hissettiğim kadar ‘inanılmaz’ geliyordu.

Levi’ye meydan okumamamın tek nedeni, babamın okula çağrılmasını ya da daha kötüsü, bana King soyadından uzak durmamı emrettiği hâlde buna uymadığımı öğrenmesini istemememdi.

Ayrıca okulun gerçek kralı ensende nefes alıyorken görünmez kalmak da oldukça zordu.

Yine de polisteki davayı geri çekmiyordum. Dahası, babamın arkadaşı olan komiser yardımcısından, başka kanıtlar çıkarsa bana haber vermesini istemiştim.

Levi, eğer benim gerçeği öğrenme hakkımı elimden alabileceğini sanıyorsa kendi bileceği işti.

“O sert olabilir ama gerçekten harika bir kaptan.” Dan’ın sesi hayranlık doluydu ve en üzücü yanı, bunun farkında olmamasıydı. “Biliyor musun, koçla aramda kefil oldu.”

“Bir dakika.” Harap olmuş eskiz çizimimden kafamı kaldırdım. “Levi senin için kefil mi oldu?”

“Evet, ne kadar havalı değil mi?”

“Hiç de değil. Tüm zamanların içinde şimdi sana kefil olmasını garip bulmuyor musun?”

“Hayır.” Çantasını omzuna takarak ayağa kalktı.

“Dan. Adam seni iki yıldır fark etmemişti ve şimdi, benim hayatımı mahvetmek istediği anda seni başlangıç kadrosuna aldırıyor. Bunun tamamen bir oyun olduğu açıkça ortada.”

“Futbol, kaptanlık ve koçluk böyle işlemiyor. Bir oyuncu çıkarıldı ve ben onun yerini aldım çünkü kendimi geliştirdim.”

“Dan-” Ayağa kalkıp kolunu tuttum. “Üzgünüm. Senin kötü bir oyuncu olduğunu düşündüğümünden değil, sadece zamanlama garip geliyor, hepsi bu. İşler umduğun gibi gitmediğinde incinmeni istemiyorum.”

“Ben iyiyim.” Kolunu omzuma dolarken sesi yumuşamıştı. “Sadece başını belaya sokma, Böcek.”

“Tamam, dostum.” Gülümsedim, aramızdaki küçük tartışmanın sona erdiğine sevinmiştim.

Son sınıfı katlanılabilir yapan tek kişi oydu.

Okula girdiğimizde Dan’le yollarımız ayrıldı. Onun antrenmanı vardı ve benim de eve gitmeden önce birkaç saatimi sanat atölyesinde geçirme şansım vardı.

Evde Victoria’nın ballı alayları, Nicole’ün zehirli sözleri ve babamın soğuk mesafesiyle uğraşmaktansa burada olmak kesinlikle daha iyiydi.

Biri bana çarptığında neredeyse yere kapaklanıyordum. Son anda kendimi toparladım ve göz göze geldiğim kişi Nicole'den başkası değildi.

“Önüne bak, sürtük,” diye fısıldadı dişlerinin arasından, yanındaki iki arkadaşıyla birlikte bugüne kadar duydukları en komik şakaymış gibi kıkırdadılar.

Parmağımı omzuna bastırdım ve onu geriye doğru ittirdim. “*Sen* önüne bak.” Yalnızca onun duyabileceği şekilde fısıldamak için eğildim. “Yoksa tüm okul, senin ve annenin servet avcısı olduğunuzu, babamı ailesinden çaldığınızı öğrenmek zorunda mı kalmalı?”

Gözleri büyürken yanından geçip gittiğimde tüm gün içinde ilk kez biraz daha iyi hissetmiştim.

“Senin fikrinin burada bir önemi olduğunu mu sanıyorsun, *sürtük*?” diye arkamdan bağırdı ama onu görmezden geldim ve sanat atölyesine girdim.

İki ikinci sınıf öğrencisi şimdiden tuvallerinin başında oturuyordu ama selamımı almaya bile zahmet etmemişlerdi.

Yeni kazandığım görünürlük yalnızca can sıkıcı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda yanlış bir tür görünürlüktü.

Tüm bunların geçip gideceğini ummuştum ama öyle görünmüyordu.

İç geçirerek önlüğümü almak için dolabıma yöneldim. Burası benim sığınağımdı, kimsenin burayı benim için mahvetmesine izin vermeyecektim.

Sanat öğretmeni tüm siyah tuvalleri hiç olmamış gibi görmezden gelmişti. Tüm okulun King'e boyun eğdiğiyle ilgili bir fikrim vardı ama öğretmenlerin de onun avucunun içine düştüğünü hiç düşünmemiştim.

Ah, ne kadar da saftım.

Önlüğümü çekip çıkardığım anda öfkem kabardı.

Kırmızı boyayla beyaz önlüğümün her yerine ‘Sürtük’ ve ‘Fahişe’ yazılmıştı.

Alt sınıflar birbirlerini dürtüyor, kahkahalarını bastırıyor ve muhtemelen fotoğraf çekiyorlardı.

Üzerimden geçen sıcak bir öfke dalgasıyla kumaşı yumruklarımın arasında sıktım.

Bunu Levi mi yapmıştı, yoksa onun adına başka biri mi, umurumda değildi ama artık geri çekilmeyecektim.

Bëni görünmezlik mağaramdan çekip çıkarmıştı ve bunun her saniyesinden pişman olacaktı.

Eğer bir savaş istiyorsa, ona en kanlısından bir savaş verecektim.

On Birinci Bölüm

LEVI

Fazla vaktin yok. Senin için geliyorum.

Duştan çıkıp havluyu belime sardım ve boynumda asılı duran bir diğeriyle saçlarımı kurulamaya başladım.

Bugünkü antrenman oldukça ağır geçtiğinden, çocukların en iyisinden bir parti ve kızlarla eğlenme planlarını yapacaklarını düşünmüştüm. Ancak dolabımın önünde hepsini bir arada bulunca şaşırdım.

“Buna kesin çıldırır,” dedi Xander.

“Şaka mı yapıyorsun?” Kaleci Sean kolunu dolabın üzerine uzatmıştı.

Ronan’ın çıplak omuzları kahkahayla sarsılıyordu. “Bunu yapacak kadar cesareti olan kişiyle tanışmak istiyorum. *C’est tellement fantastique**.”

“Neyi yapacak kadar?”

Benim sorum üzerine tüm takım sessizliğe bürünmüş ve ifadeleri kaskatı kesilmişti.

* Fransızca: Bu harika. (Rdk.N.)

“Söz ver, sakın kalacaksın, kaptan.” Cole, diğer herkes geri çekilirken görüşümü engellemek için öne geçti.

“Neden sakın kalmam gerekiyor?”

“Bırak görsün.” Aiden, Cole’a çekilmesini işaret etti.

Çekilmediğinde Xander onu zorla geri itti ve mırıldandı. “Sana hâlâ canlı ihtiyacımız var, aptal.”

Dolabımın içinde, tüm takım formalarım kırmızıya boyanmıştı. Biri dolabın kapağına asılmıştı. Forma üzerindeki on numaramın hemen üstünde, soyadımın yazılı olduğu yerde ‘King’ karalanmıştı. Üzerine ise büyük harflerle, kalın bir şekilde ‘Erkek Orospusu’ yazılmıştı.

Havluyu sıktığım elimdeki parmak boğumlarım beyazlamıştı.

O kahrolası prenses.

Beni sinirlendirmeye başlamıştı ve sinirlendiğimde iyi biri olmazdım.

“Yani, bu bir hakaret bile değil.” Ronan kahkahayla güldü. “En iyi kızları sen kapıyorsun. Bunu yapan kişi kesin kıskanmıştır.”

“Evet, King.” Xander da gülerek ona katıldı. “Kızların sana atlaması senin suçun değil. Bu bir onur, değil mi?” Formun Altı

Diğer çocuklar tezahürat yapıp bağırıyor, benim yerimde olmak istediklerini söylüyorlardı.

Ancak görünürlük böyle bir şeydi, değil mi? Hepsi bunun aile adı, güven fonları ve belki de yetenek olduğunu düşünüyordu. Her şeye sahip olduğumu sanıyorlardı. Tüm kızlar benimle olmak istediği için şanslı bir piç olduğumu düşünüyorlardı.

Sorun çıkarıyor ve paçayı kurtarıyordum.

Tüm dünyaya orta parmağımı gösteriyor ve alkışlanıyordum.

Bir öğretmenle yatıyordum ve tüm okul yönetimi -tam tersi olması gerekirken- amcamdan özür diliyordu.

Takım, aptal dramalara katlanmamın tek sebebinin Jonathan'a karşı yürüttüğüm isyan olduğunu bilmiyordu.

Benim gibi mi olmak istiyorlardı?

Pekâlâ, kafamın içine girmeye çalışıp görebilirlerdi. Ben bile oradan nefret ediyordum.

"Şunları gözümün önünden kaldırın," dedim hissetmediğim bir sakinlikle. Genç üyeler, dolabı boşaltmak için birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Aiden yanımda ceketini giyerken.

Gözlerimdeki şeytanları görmüş olmalıydı ki daha yavaş ve alçak bir tonla tekrarlardı. "Sakin kalman gerekiyor, Lev."

Burun deliklerimden nefes alarak damarlarımda dolaşan kasvetli, öldürücü enerjiyi dışarı atmaya çalıştım ve başarısız oldum.

Yaralama ihtiyacını.

Zarar verme isteğini.

Yok etme güdüsünü.

Oyundan kalan adrenalin bile artık yetmiyordu.

"*Meet Up*'a gidiyoruz," diye duyurdu Aiden çocuklara.

"Lanet olsun, işte bu!" Ronan, Xan'la yumruk çaktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Cole dikkatli bir tonla.

Başımı dalgınca salladım.

Meet Up, Aiden'ın beni diğer yoldan uzak tutma yöntemiydi ancak unuttuğu küçük bir şey vardı.

Ben bir King'dim ve biz her zaman intikamımızı alırdık.

Bakışlarım Chris'i aradı ama antrenmandan hemen sonra gitmiş olmalıydı. Hâlâ işe yaramaz biriydi.

Çantama ilerledim -o da kırmızıya boyanmıştı- ve telefonumu çıkardım.

Levi: *Meet Up'a* gel.

Sonra cevap beklemeden telefonu çantama geri attım. Eğer Chris kendi iyiliğini düşünüyorsa orada olacaktı.

Çocuklar dışarı çıkmaya başladılar. Aiden durdu ve dolabını işaret ederek sessizce yedeklerinden birini giymemi söyledi.

Küçük serserinin, Cole ve fazlasıyla heyecanlı Ronan'ı takip ederken sinsice gülümsediğine yemin edebilirdim.

“Daniel. Konuşacağız.”

Kendimi Jonathan'ın bize öğrettiği o sakın ve yanıltıcı tonu kullanırken yakaladığımda, içimden kendime lanet ettim.

Daniel durdu ve etrafını kontrol ederek bir şey arıyormuş gibi baktı.

Takımın geri kalanı soyunma odasını terk ederken meraklı bakışlar atıyordu.

Daniel iki yıldır takımın bir parçası olmasma rağmen, onunla birebir konuşmamıştım. Onunla gerçekten konuştuğum anlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Tabii ki Ronan'ın partilerine gelir ve takımla takılırdı ama hiç yakın olmamıştık.

Fakat işler değişebilirdi.

Oturdum ve saçlarımı kurutmaya devam ettim. Daniel, soyunma odasında beklerken çıkışa olabildiğince yakın duruyordu.

Fiziksel yapısı fena değildi ama bacak kaslarını uzun süre çalıştırmıyordu. Sonuç olarak, dayanıklılığı doksan dakikalık bir maçı baştan sona oynamasına izin vermiyordu. Bu, ilk on bir pozisyonunu kapamamasının tek sebebiydi. Ancak hızlıydı ve sağ bek ya da orta saha oyuncusu olarak uyum sağlayabilirdi. Koç yaz kampında iyi olduğunu fark etmişti. Onu bir

sonraki maçta başlangıç oyuncusu olarak denemek için koçu ikna etmem sadece tek kelimeye bakmıştı.

“Cumartesiye hazır mısınız?” diye sordum dostane bir tonla. Gözleri parladı. “Evet.”

“Bu sahip olacağın en nadir şanslardan biri, o yüzden değerlendir.”

“Değerlendireceğim, kaptan.” Rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu. Atak sıram gelmişti.

“Şu arkadaşm... A... bir şey?”

Rahat tavrı kayboldu ve gerildi. “Astrid.”

“Doğru. Astrid.” Adını unutabileceğimden değildi, sonuçta geleceğimi mahvetme potansiyeline sahip bir baş belasıydı.

“O...” Duraksadı, kelimelerini tartıyormuş gibiydi. “Ne yaptıysa özür dilerim. Kötü biri değil, sadece buralardan değil. Görgü kurallarını pek bilmiyor.”

Saçımı kurutmayı bıraktım. “Değil mi?”

“Üç yıl önce Lord Clifford velayetini alana kadar annesiyle yaşıyordu. Çocukluğundan beri buralarda değildi.”

Demek prenses başından beri prenses değildi. İlginçti. RE-O’daki herkesten yayılan o çürümüş, kibirli havayı üzerinde taşımadığına şaşmamalıydı.

O partide hem özgür ruhlu hem de bir şekilde zincirlenmiş gibi görünüyordu.

“Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?” diye sordu Daniel sessiz kaldığımda.

“Duruma bağlı.” Ayağa kalkarak onunla burun buruna geldim.

“Hangi duruma bağlı?” Omuzları geri çekildi, sanki benimle savaşmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

Bu da ilginçti. Görünüşe göre prensesin sadık bir arkadaşı vardı.

“Sana bir şey sormak istiyorum, Daniel. Bu, onun iyiliği için.”

Daniel, bana ihtiyacım olan bilgiyi verdikten sonra ayrıldı. Ben de Aiden’in ceketlerinden birini aldım, benimkinden daha dardı.

Dudaklarım avlanma fikri karşısında bir sırıtişla kıvrıldı.

Onu uyarmıştım.

Dinlememişti.

Cezalandırma zamanı gelmişti.

On İkinci Bölüm

ASTRID

Eğer kral seni bırakırsa, sadece kırılırsın.

Yarı boş tuvalimin önünde, boş bir ifadeyle dikiliyordum. Saatlerdir bu şekilde devam ediyordu.

İlhamım beni terk etmişti ve onu nasıl geri getireceğimi ya da geri getirip getiremeyeceğimi bile bilmiyordum.

Bugün yaptığım tek resim, Levi'nin formları üzerineydi. 'Erkek Orospusu' yazısını onun 'King' unvanının her yerine işlemek için vakit harcamıştım.

REO'da erkek orospusu oyken, neden sürekli hakaret edilen tek kişi ben oluyordum?

Geçen yılki efsanevi olay bile benim kulağıma gelmişti. Haftalarca biyoloji öğretmeniyle laboratuvarı yatıp kalkmış ve sonunda müdür tarafından basılmıştı.

O öğretmen, tüm okullardan men edilmiş ve ülkeyi terk etmişti.

Doğru, o zamanlar reşit değildi ama neden bu olayda mağdur gibi muamele görmüştü?

Bir de onunla birlikte olmanın ne kadar *harika* olduğunu sürekli anlatan kızlar vardı. Hayatımı cehenneme çeviren onlardı.

Gizlice soyunma odasına sızıp eşyalarını kırmızıya boyamanın verdiği tatmin hâlâ tenimin altında yankılanıyordu.

Bu tür anlarda, gerçek özgür ruhumu serbest bıraktığımda, annemi hatırlamadan edemiyordum. O, içimde spontane olmayı kökleştirmiş ve bana asla bir maske takmamam gerektiğini öğretmişti.

Maskeler seni boğar, Yıldız'ım.

Babamın benim velayetimi alacağı ihtimalini hiç düşünmemiş olmalıydı.

Onun evine takabileceğim tek şey bir maskeydi. Hata yapma ve onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Ne de olsa geriye kalan tek şeyim babamdı.

Nicole, sanat atölyesine uğrayıp bu akşam bir aile yemeği yiyeceğimizi söylemeyi ihmal etmemişti. Ona göre, katılmamam daha iyi olurdu. Aslında, mutlaka katılmamamı çünkü sadece kendimi rezil edeceğimi söylemişti.

Onu sinirlendirmek için gitmeyi düşünsem de babamın soğuk ve onaylamayan bakışları fikrimi değiştirmeme yetmişti.

Saat neredeyse dokuza gelene, yani REO'nun kapılarını kapattığı zamana kadar oyalandım. Sonuçta geceyi sanat atölyesinde geçiremezdim.

Fırçaları temizledikten ve malzemeleri çekmecelere yerleştirdikten sonra kapıyı kapatarak dışarı çıktım.

Geniş koridorlarda yürürken kulaklıklarımı takıp Muse'un *Supremacy* şarkısının kulaklarımı doldurmasına izin verdim.

Bu saatlerde okulun duvarlarını esrarengiz bir sakinlik kaplıyordu. İçeride aktif olan tek öğrenciler kitap ve satranç

kulüplerindendi. Pek çok sporcu bu geç saatte dışarıda antrenman yapıyordu.

REO'nun devasa mimarisinin ve binanın antik tarihinin tadını çıkarmak için en uygun zamandı. Bu ruh hâlini ne kibir ne de zorbalık bozabilirdi.

Dan, bana mesaj atmış ve takım ile bir 'buluşmaya' gideceğini söylemişti. Anlaşılan burası, REO'nun futbol oyuncularının gizli takıldığı bir yerdi. Beni almayı teklif etmişti ama reddedip eğlenmesini söylemiştim.

Yine de içimde kıskançlık ve şüphe dolu bir çizgi hissetmeden edemiyordum.

Dan, takım pozisyonunu kızları etkilemek için kullanmış olsa da aslında oyuna hiçbir zaman gerçekten düşkün olmamıştı. Sanki en iyi arkadaşımı aptal futbol takımına kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Üstelik hem takıma hem de onların gizli eğlence mekânına bu kadar çok davet edilmesinin bir tesadüf olması mümkün değildi.

Yine de fazla paranoyak davranıyor olabilirdim. En iyi arkadaşşımdan uzaklaşma fikrinden nefret ediyordum. Bu olanlar, Levi'nin bir başka taktığı ise o muhteşem suratına bir yumruk atacak ve kesinlikle morartılar bırakacaktım.

Yan kapıya doğru ilerlerken otoparkı geçtim. Burası, ana binanın önündeki trafiğe karışmadan taksi çağırmak için mükemmel bir yerdi.

Parlak beyaz ışık yolumu aydınlatırken telefonumu çıkardım.

Astrid: Eğleniyor musun?

Daniel: Kesinlikle! Bu gece bir üçlü için plan yapıyoruz.

Astrid: Domuzsun.

Daniel: Ama sevdiğin bir domuzum, Böcek.

Astrid: Sadece netleşmesi için söylüyorum, bu gece hiç de eğlenmiyorum ve bunu telafi etmen gerekiyor.

Daniel: Tamaaam! Vikingler'i seninle bininci kez yeniden izleyeceğim.

Astrid: Ayrıca annenin yaptığı çöreklerden getir.

Daniel: Hayır. Onlar benim.

Astrid: O zaman anlaşma yok.

Daniel: Bölüşürüz. ●sinirli emoji● Çöreklerimden uzak dur artık, lanet olası.

Gülümseyip ona bir Japon gülme emojisi gönderdim ve telefonumu arka cebime koydum.

Bu geceyi feda etmek, Dan'den Nora teyzenin çöreklerini çalmak anlamına geliyorsa buna değerdi. Her zaman onunla dalga geçer, sadece annesinin çörekleri yüzünden arkadaş olduğumuzu söyledim.

Çıkışa doğru ilerlerken otopark bir anda zifiri karanlığa büründüğünde donup kaldım.

Müziği durdurup dış kapının olduğunu hatırladığım yere doğru aceleyle ilerledim.

Ellerim terlemeye başlamıştı, nefesim öyle yüksek çıkıyordu ki kendi adımlarımı ya da çevremdeki başka hiçbir şeyi duyamıyordum.

Kahretsin. Işıklar genelde daha geç saatlere kadar açık kalırdı.

Sırt çantamın askılarını o kadar sıkı kavramıştım ki tırnaklarım avuçlarımı acıtır hâle gelmişti.

Koşmaya başlamayı düşündüm ama bacaklarım titrediği için bu mümkün değildi.

Duyularından birini kaybetmekle ilgili söyledikleri doğruydü. Göremediğinde, diğer tüm duyuların keskinleşiyordu.

Kulaklarım, okulun çevresindeki çam ağaçlarına çarpan hafif rüzgârın hışırtısını duyuyordu. Ya da en azından bunun ağaçlardan kaynaklandığını umuyordum.

Burnum arabaların bıraktığı benzin kokusunu, çam kokusunu ve kendi kokumu alıyordu. Bu koku korkuyla neredeyse aynıydı.

Tenime temas eden hava, içeri girmeye çalışan keskin jiletler gibi hissettiriyordu. Ne kadar yutkunmaya çalışsam da boğazımdaki asit tadını uzaklaştıramıyordum.

Bu yaşananlar, o gece olanlara korkutucu bir şekilde benzemeye başlamıştı.

Aslında her iki geceye benziyordu.

Her şey karanlıkla başlamıştı.

Yapabilirsin, Astrid. Bunu kesinlikle yapabilirsin.

Kendi kendime yaptığım telkin işe yaramamıştı. Kalbimin uğultusu yavaşlamamış, görüşümü zifiri karanlık doldurmuştu.

Yolumu, uzun ve kasvetli bir silüet kesti. Çığlık attım ama sesim ağzımı kapatan güçlü bir el tarafından kesildi.

Geri çekilip sürüklenirken donup kaldım, ayaklarım beton üzerinde ürpertici bir sesle sürükleniyordu.

Kaçırılıyor muydum?

Bu düşünce beni uyuşukluğumdan kurtardı. Beni tutanın elinden kurtulmak için çırpınıp duruyor, tırmalıyor ve tekmelemler savuruyordum.

Sırtım sert bir şeye çarptığında ciğerlerimden tüm hava çekildi, nefes almak için boşuna debelendim.

Omurgamda ürkütücü bir klostrofobi hissi dolanıyor, beni tamamen felç ediyordu. Tüm varlığım, üzerime çöken ve ölüm meleği gibi görünen geniş bir figürle doldu.

Korkuyu tanıyordum.

Onu yaşamıştım. İki kez.

Annemin kazasında ve vur-kaç olayında. Ancak korku insanın alışabileceği bir duygu değildi. Zamanla kolaylaşacak bir his değildi.

Tam tersine, daha da kötüleşiyordu.

Korkunun yüzünü gördüğümünden beri, o sürekli değişiyordu ve her deneyim bir öncekinden daha korkunç hâle geliyordu.

Titrerken, vücudum yağmur altındaki bir yaprak gibi sarılıyordu.

“L-lütfen... Lütfen...” diye mırıldandım ağzımı kapatan elin altından.

Şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi, yalvarmak seni kurtarmazdı. Yalvarmak, hasta zihinlere sahip olanların sana daha fazla işkence etmek istemesine neden olabilirdi.

Ne yazık ki elimde başka bir şeyim yoktu.

Savaşsam bile, yakalayan kişi açıkça benden çok daha güçlüydü.

Daha önceki çabalarımı yalnızca bir eliyle durdurmuştu. İstese beni parçalara ayırabilirdi.

Boşta olan eli göğsümde sabitlendi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşları göz kapaklarımın ardını yakıyordu.

Tanrım, hayır.

Lütfen.

Lütfen.

İçimde bir şeyler kırılırken karşı koymakla ilgili tüm tereddütlerim kayboldu. Her yere ve hiçbir yere aynı anda yumruk atıp, tekmeler savurmaya başladım.

Neredeyse hiçbir yere isabet ettiremiyordum ama durmuyordum. Çılgılık atıyor, ağlıyor ve bir deli gibi saldırıyordum.

Gömleğimden tuttuğunda çılgınca bağırmaya başladım fakat eli ağzımı kapattığı için çığlıklarım duyulmaz hâldeydi.

Beni öne doğru çekti. Tökezlesem de yere düşmeden önce son anda toparlandım.

Elleri aynı anda ağzımdan ve göğsümden kayboldu, sessiz adımlar aksi yöne çekildi.

Olanları düşünmeye fırsat bulamadan otoparkın ışıkları kör edici bir şekilde yandı. Gözlerimi kısarak etrafımı seçmeye çalıştım.

Çıkışın yanında, sırtım okula dönük şekilde duruyordum.

Ciğerlerimden kısa, sık nefesler çıkarken kalbim kaburgalarımı dövüyordu.

Güm.

Güm.

Güm.

Etrafıma ürkekçe baktım ve gölgelerin arasından üzerime atlayacak bir canavarı bekledim.

Aşağıya baktığımda okul ceketimin üzerine yapışmış bir kâğıt parçası fark ettim.

Titreyen parmaklarımla onu koparıp üstünde yazan kelimelere baktım.

“Uzak dur ya da bedelini öde.”

On Üçüncü Bölüm

LEVI

Düşüşünü planladım ama büyük zaferi hissetmiyorum.

Ellerim her iki yanımda hareketsiz dururken Chloe kucağında oturuyordu. Çiçeksi parfümü o kadar yoğundu ki midemi bulandırıyordu.

Ya da belki de bu, içtiğim votka *shot*'ların etkisiydi.

Etrafımda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kızlar takım üyelerinin üzerinde dans ediyordu. Bazıları sigara içerken, diğerleri içki içiyordu. Hafta içi bir gece olduğunu düşünürsek onları durdurmam gerekirdi ama umurumda bile değildi.

Lanet olsun, kendim de bir denizci gibi içiyordum.

İçimdeki kaptan şu anda berbat bir insandı.

Meet Up, Londra'nın dışındaki kırsal bir alanda, Aiden'ın annesinden miras aldığı kulübe benzeri bir evdi.

King malikânesinden ve amcamın acımasız baskısından kaçacak bir alan arayacak kadar büyüdüğümüzden beri, burası bizim sığınağımız hâline gelmişti.

Ronan, içindeki dansçıyı ortaya çıkarıyor ve rastgele Fransızca konuşmasıyla partiyi kasıp kavuruyordu.

Xander, odanın ortasındaki masada birkaç oyuncuyla kumar oynuyordu. Takımın yarısı ise bir ya da iki kız almış ve koridor boyunca gözden kaybolmuştu.

Cole'un birkaç gün önce kurduğu yeni hoparlörlerden rock müzik yankılanıyordu. Chris bir kızla dans ediyordu. Gözleri kan çanağı olmuştu ve tıpkı görevden döndüğümüz zamanki gibi yüzünde histerik bir gülümseme vardı.

Buradaki her şey, eğlenceyle oyunların bir dönme dolabından ibaretti.

Genellikle bu maskeli baloya katılıp tüm bunlar istediğim şeymiş gibi davranırdım.

Ancak şu anda zerre kadar umursamıyordum.

Her şey lanet olası bir şekilde karanlıkken nasıl umursayabilirdim ki?

Chloe'yi üzerimden ittiğimde tiz bir çığlıkla ayaklarının üzerinde sendeleyerek doğruldu.

Normalde onu ya da arkadaşlarından birini sonuna kadar becerirdim. Ancak bu yılın başından beri hiçbir kız bana bunu hissettiremiyordu.

Özellikle şimdi, her şey, hatta lanet olası hava bile boğazıma tırmanıp nefesimi kesiyordu.

Chloe'nin itirazlarını görmezden gelerek kalabalığın arasından hızla geçtim ve çıkarken Cole'un parmaklarının arasından bir sigara kaptım.

Dışarıdaki serin hava yüzüme çarptığında sigaradan bir nefes çekip dumanı uzağa üfledim.

Sigara içen biri olmasam da her şey üzerime geliyormuş gibi hissettiğimde nikotin sisleri dağıtırdı. Takımdaki bazı çocukların kullandığı 'mutluluk hapları' da vardı ama o zehre iki santim bile yaklaşmamaya yemin etmiştim.

Geçmişte olanlardan sonra asla.

Bu gece onlardan biriydi; her şeyin lanet olası şekilde yanlış hissettirdiği gecelerden biri.

Yanlış yer.

Yanlış kafa yapısı.

Yanlış lanet hava.

Aklımda sürekli beliren tek şey, o ıslak gözlerle bana bakarken yüzündeki korku ve çaresizlikti.

Öyle biri olmamasına rağmen, yalvardığı andı.

Onu korkutmayı, yerini göstermeyi ve bana karşı gelinmeyeceğini öğretmeyi amaçlamıştım.

Ancak o bakışlardaki dehşete bakarken, onun küçülüp titremesini hissettiğim an, garip bir şey olmuştu.

Şüphelerim vardı.

Hayatım boyunca bana kararlı olmayı öğretmişlerdi. Her şeyi ince detayına kadar planladıktan ve tüm olası sonuçları hesapladıktan sonra, geri dönüp iki kez düşünmeden yoluma devam etmeliydim.

Sonuçta hiçbir savaş yalnızca savunma yaparak kazanılmazdı.

Ailem işte, sosyal hayatta ve siyasette cesaretiyle tanınırdı. Bir hedef belirlediğimizde geri adım atmazdık.

Bu gece de farklı olmamalıydı.

Yine de olmuştu.

Belki çok ileri gitmiştim. Belki onun bastırmaya çalıştığı bir travmayı tetiklemiştim.

Sesi, o karanlık geceye korkutucu bir şekilde benziyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve sigarayı uzağa fırlattım.

Bitti.

Son.

Bu, Astrid'e yerini öğretmeliydi.

Daniel'ın Ronan'la birlikte detone bir şekilde şarkı söylediğine bakılırsa, ona mesaj atmak ya da aramak zahmetine bile girmemişti.

Bunun beni sevindirmesi mi, yoksa sinirlendirmesi mi gerektiğinden emin değildim.

Bir yanımda, her şey sona erdiği için memnundu ama diğer yanımda, en kafa karıştırıcı olan yanımda, gecenin başından bile daha boş ve daha karanlık hissettiriyordu.

Bu benim zaferim olmalıydı ama galip gelmiş gibi hissetmiyordum.

On Dördüncü Bölüm

ASTRID

Senden değil, zayıflığımdan nefret ediyorum.

Odamda battaniyenin altına saklanmış, kendi soluduğum havayı çekip durmaya devam ediyordum.

Her zaman güçlü hissetmek konusunda kendimi eleştirip dururdum ama artık yapmıyordum.

Bütün geceyi cenin pozisyonunda kıvrılmış hâlde geçirmiş, gözyaşlarım bitene kadar ağlamıştım.

Onun -ya da onların- bana ulaşmasına izin verdiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğimi tarif edecek kelimeler yoktu.

Eğer kendimi savunamıyorsam, bu korkutucu ve uçsuz bucaksız dünyada nasıl hayatta kalabilirdim ki?

Babamın evinden ayrılmak gerçek bir özgürlük müydü, yoksa kendimi mi kandırıyordum?

Bu kaotik sorular gece boyunca beni hiç terk etmemişti. Annemi ve onun gücünü düşünmüştüm. Ancak bu da sadece onun gibi olamadığım için kendimden daha fazla nefret etmemi sağlamıştı.

Babamı ve onun gücünü düşünmüştüm, o güçten bir zerre bile miras almadığımı fark etmişim.

Üniversiteyi ve sanatı düşünmüştüm. Ancak buradan sonra nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her şey üzerime çöküyordu. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Hatta durdurabileceğimden bile emin değildim.

Dün gece, adrenalin ve korkunun artçı şokları arasında önemli bir şey öğrenmişim.

Hayatım üzerinde hiçbir zaman gerçekten kontrolüm olmamıştı.

Tüm bu zaman boyunca, iniş noktası olmayan amaçsız bir nesne gibi süzölmüştüm.

Kapı açıldığında hareketsiz kalarak nefesimi tuttum.

Kimseyle konuşacak havam yoktu, Sarah'yla bile.

Beni kontrol ediyordu ama yalnız kalmak istediğimi ona söylemişim.

Yatak, kenara yerleşen bir ağırlıkla çöktü. Güçlü sedir kokusu, daha konuşmadan onun kim olduğunu ele vermişti.

“Sarah, bugün hasta olduğun için evde kalacağım söyledi,” dedi babam her zamanki sakin tonuyla.

Pozisyonumu değiştirmeden onaylayan bir ses çıkardım.

Solumdan bir iç çekiş geldi. Bu ses, sinirden çok kabullenmeye benziyordu ya da ona benzer bir şeydi. Her gece gelip battaniyemi düzeltirken aynı sesi çıkarırdı.

Babamın bu eve geldiğimden beri sürdürdüğü tek alışkanlık buydu.

Her gece, bir çocukmuşum gibi battaniyemi düzeltir ve “İyi geceler, Yıldız'ım,” diye mırıldanırdı.

Her zaman uyuyormuş gibi yapardım. Belki de sadece uyduğumu düşündüğü zamanlarda geliyordu.

Bunu hiç aksatmadan yapmıştı, hatta iş nedeniyle geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde bile. Sadece yurt dışındayken bu alışkanlığına ara verirdi. O zaman bile iyi geceler dileğini mesajla gönderirdi.

Dün gece geldiğinde, dönüp kollarına sarılma dürtüsüne karşı koymuştum. Şimdi de aynı şeyi yapmak istiyordum ama kendimi durdurdum.

Onun ‘iyi geceler’leri baba samimiyetinde değildi, mecburiyettendi. Babamın yetiştirilme tarzıyla aristokratik adı tamamen görgü kuralları ve nezaketle ilgiliydi. Eminim Nicole’e de ‘iyi geceler’ diyordu.

“Bu durum, kaza yüzünden mi? Kâbuslar mı görüyorsun?” diye sordu. “Dr. Edmonds’ı ararım.”

Psikiyatr, babama göre her şeyin çözümüydü.

“Hayır, sadece biraz rahatsızım,” dedim ona.

“Bana bak, Astrid.”

Başımı iki yana salladım ve yatakta biraz daha büzüldüm.

“Okulda bir şey mi oldu?”

Ona her şeyi anlatabilirdim. Babam muhtemelen okulu bilgilendirirdi, peki ya sonra? O gece çok karanlıktı ve aptallık edip arkalarında kanıt bırakacak kadar dikkatsiz değillerdi. Bu olaydan bahsetmek, öfkelerini daha fazla üzerime çekmekten başka bir işe yaramazdı.

Kahretsin. Onlardan bu kadar kolay korkup kaçındığıma inanamıyordum.

Diğer yandan, güç bana kâbusumu tekrar tekrar yaşamak dışında ne vermişti ki?

Bu korkunç kazaların anılarının içine tekrar itilmek istemiyordum. Buna *dayanamazdım*.

“Davayı geri çekebilir misin?” diye kısık bir sesle sordum.

“Neden?” Babamın sesi şüpheli çıkmıştı. “Onlara bedel ödetmek için çok ısrarcıydın.”

“Sadece... Buna değmez. Muhtemelen hatırlamayacağım bile.”

“Bana bak,” diye tekrarladığında yine başımı salladım.

“Astrid Elizabeth Clifford, o battaniyeyi kaldıracak mısın, kaldırmayacak mısın?”

“Yalnız kalmak istiyorum.”

Battaniyenin verdiği güven hissiyle iyice içime kıvrıldığım anda üzerim açıldı. Battaniyeyi başımın üzerine çekmeye çalışsam da babam onu benden uzak tutuyordu.

Ona baktığımda olduğu yerde donakaldı.

Vikingler aşkına, yüzüm kesinlikle darmadağın görünüyordu.

“Neden ağlıyorsun?” Babam, bir kez olsun, her zamanki hâinden farklı görünüyordu. Hatta garip bir şekilde tedirgindi.

“Sadece... kız meseleleri,” diye yalan söyledim.

“Evet. Tabii. Anladım,” dedi yavaşça. “Victoria’yı getirmemi ister misin?”

“Hayır!” Battaniyemi kapıp tekrar altına saklandım. “Okulu arayıp bugün gelemeyeceğimi söyler misin?”

“Elbette.” Kısa bir sessizlik oldu ve ardından üzerimdeki battaniyeden omzuma sıcak bir el dokundu. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır.”

Bununla birlikte kapıdan çıkıp gitti. Peşinden seslenme dürtüsünü bastırdım.

Burada bulunduğu birkaç dakika boyunca, sonsuz düşünce döngüsünün içine çekilmemiştim.

Gözlerimi kapattım ve uyumak için dua ettim.

Öğleden sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Muhtemelen bunun nedeni, günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş olmamdı.

Victoria'nın diğer lordların eşleriyle buluşmaya gittiği ve Nicole'ün tüm gün okulda olduğu o nadir huzurlu günlerden biriydi.

Mutfakta Sarah'yı rahatsız ettim ancak mutfağına kimseyi sokmayı sevmediğinden, hafifçe saçlarımı karıştırıp beni bir çikolatalı *smoothie*'yle dışarı yolladı.

Bunun üzerine, elimde eskiz defteriyle havuzun kenarına yayıldım. Dudaklarımı büzmüş, kaşlarımı çatmış bir hâlde, son yarım saattir çizdiğim şeye bakıyordum.

Levi.

Çizgiler sadece bir taslaktı ama onun hatlarıydı. Yan profili ve o acımasız, buz gibi mavi gözleriydi.

Aylardır yaptığım ilk gerçek eskizin o olduğuna inanamamıştım. Tam kâğıdı yırtmak üzereyken tanıdık bir ses havayı doldurdu.

“Hey, Böcek!” Dan'ın ayak sesleri havuzun kapısından duyuldu. Bugün antrenmanı olduğunu sanıyordum. Hasta olduğum için okula gelmeyeceğimi mesaj attıktan sonra antrenmanı ekmiş olmalıydı.

Dünyanın en iyi arkadaşıydı.

“Tanrıya şükür! Sıkıntıdan ölecektim,” diyerek eskiz defterini sandalyeye fırlatıp ayağa kalktım. “Viking maratonu için hazır olsan iyi edersin, bir de havuzda seni pataklayacağım için.”

Dan kapının hemen önünde durup yüzünü buruşturdu. Arından gözlerim onun önüne geçen başka bir figüre takıldı.

O şeytani, açık renk gözleri parlarken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ben hazırım,” dedi Levi.

On Beşinci Bölüm

ASTRID

*Bu oyunu artık oynamıyorum.
Beni satranç tahtasına sürüklemekten vazgeçin.*

Evimde görmeyi beklediğim son kişi, çok da uzak olmayan bir mesafede karşımda duruyordu.

O umursamaz, dağınık tarzıyla üniformasını giymiş, tabii ki kravatını takmamıştı. Onun bu kadar uzun boylu oluşundan ve midemde ortaya çıkan o çekilme hissinden nefret ediyordum.

Hayır, çekilme değildi.

Bu his, beni paramparça etmeye hazırlanan öfkenin dalgalanmasıydı.

“Burada ne halt ediyorsun?” dedim sinirle.

“Daniel hasta olduğunu söyledi,” dedi Levi her zamanki rahat tavrıyla, yırtıcı adımlarla bana doğru ilerliyordu. “Sana geçmiş olsun demeye geldim.”

Daha çok, beni istediği yere çekip çekmediğinden emin olmaya gelmiş gibiydi.

“Defol git.” Kapıyı işaret ederek Dan’e öfke dolu bir bakış fırlattım.

Şeytanı, hiçbir uyarıda bulunmadan küçük cennetimize getirdiğine inanamıyordum.

Dünyanın en berbat arkadaşıydı.

“Hey, sakın ol, Astrid.” Dan bana eğri bir gülümseme atıp, ardından Levi’ye özür diler gibi baktı. “O genelde böyle değil, kaptan.”

Kesinlikle, Dan. Hayatımı mahvetmeye çalışan birine genelde böyle olmazdım.

Onun saçını mı yolmak, yoksa Levi’yi, sanki uzun süredir kayıp arkadaşlarmışız gibi buraya getirdiği için ona tekme mi atmak istediğime karar veremiyordum.

Dan bana doğru yaklaştı. Göğsüne bir dirsek attığımda bir inleme kopardı. Ardından saçlarımı düzelterip kulağıma fısıldadı. “İyi davran. Oyunum buna bağlı.”

Ona ve oyununa ne yapabileceğini söylemek istedim ama öyle biri değildim. Levi’yle olan sorunumun Dan’le ilgisi yoktu. Onun, aramızdaki bu savaşın yan etkisi olmasını istemiyordum.

Üstelik Dan dün olanları bilseydi, Levi’i buraya getirmezdi.

En azından getirmeyeceğini umuyordum.

Dan’e hiçbir şey söylemememin nedeni, kendimi korkak ve zayıf hissetmemdi.

“Sarah’da hâlâ biraz *smoothie* kalmış mı bakacağım,” dedi Dan. Omzuma son bir kez vurduktan sonra onu durduramadan içeri süzüldü.

Kahretsin, Dan. Umarım Sarah’da onun için *smoothie* kalmamıştı.

O an Levi’yle yalnız kaldığımı fark ettim.

Daha yirmi dört saat önce bana saldıran Levi'yle.

Biraz önceki cesaretim hızla kaybolup gitti ve dünkü çaresiz, aptal hâlime geri döndüm.

Yutkundum, onun bakışlarından kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama o bakışlar yüzüme delikler açıyormuş gibi hissediyordum.

“Baban sana Cliffordlarla takılmaman gerektiğini söylemedi mi?”

“Benim bir babam yok,” dedi rahat bir tavırla. “Ama amcam beni uyardı.”

“Peki neden dinlemedin?” Kirpiklerimin arasından ona bir bakış attım.

Gözleri saf belayı haber veren bir şekilde parlıyordu. “Uyarılara kulak vermekte pek iyi değilim.”

“O zaman buyur, istediğini yap,” derken sesimdeki alaycılığı saklayamadım. “Babamın seni burada gördüğünde vereceği tepkiyi görmeyi çok isterim. Büyükbabamın uzun süredir kullanılmayan bir av tüfeği var.”

Kendimi havuz kenarındaki şezlonga bırakıp, soğuk su şişesini kaptım. Levi'nin varlığını görmezden geliyormuş gibi yaparak bakışlarımı yüzme havuzunun maviliğine çevirdim.

Tabii ki söylemek, yapmaktan daha kolaydı.

Varlığı bulunduğu alanı dolduruyor, aynı anda hem rahatsız edici hem de manyetik bir enerji yayıyordu.

“Sertsin, Prens.”

Bir gölge, oturduğum yerin üzerinde belirdiğinde, öğleden sonra güneşini ve etrafımdaki havayı bir Azrail gibi çekip aldı.

Bakışlarım onun vücuduna doğru kaydı; ütülü üniforma pantolonundan geniş göğsüne çapraz asılmış çantasına kadar. Takım ceketini, güçlü omuzlarım ikinci bir ten gibi sarıyordu. Gözlerimi dikmeden edememiştim.

Sonunda yüzüne ulaştığımda durdum.

Levi kadar kötü biri, bu kadar günahkâr bir şekilde çekici bir yüze sahip olmamalıydı. Nasıl oluyordu da hiçbir şeyi hak etmeyen insanlar, her şeye sahip oluyordu?

“Sert mi?” diye tısladım. “Senin yüzünden iki kez ölümün eşiğinden döndüm. Bunun sert olup olmadığını bir düşün, King.”

“Bir kere,” dedi sakın bir tavırla. “İlk ölümden dönme olayınla benim hiçbir alakam yoktu. Sırf öfkeliyin diye bütün talihsizliklerini bana yükleyemezsin.”

“İkincisini durdurmadığın kesindi.”

“Geleceği tam olarak görmüyorum, Prenses.”

“Yeterince ahlak sahibi biri o gün bana yardım ederdi.”

“Fark ettiysen, bende o ahlaktan pek yok.”

“Evet, bunu zor yoldan öğrendim.” Başımı ondan uzaklaştırarak su şişemden uzun bir yudum aldım fakat soğuk sıvı bile içimde yanıp duran ateşi söndüremiyordu.

“İkinci kez olanlarla ilgili...” Sesi alçaldı. “Eğer o anı tekrar yaşasaydım, farklı bir şekilde yapardım.”

Gözlerim hızla onun gözlerine kaydı. Alaycı bir ifade bulmayı beklerken bunun yerine o sert, açık mavi bakışlarla karşılaştım.

İçimde kaynayan öfke, tek bir acımasız hamlede sönmüştü.

“Bu bir özür mü?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, yanıma oturup burun deliklerimi o günahkâr, erkeksi ve temiz kokusuyla doldurdu.

Bu kadar kendine güveni olmasının ne kadar çılgınca olduğunu düşündüm. Bu özgüven, kimliğinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Hiç kendini sorguluyor muydu?

O benim asla olamayacağım her şeydi ve bundan nefret ediyordum.

Onu uzaklaştırmam gerekirken, bu kadar kolayca içime işlemesine izin verebildiğime sinirlenmiştim.

“Bu da ne?” Başka bir tarafa işaret etti.

Aceleyle eskiz defterimi kapattım, yüzünün taslak hâlini görmesine engel olmak istiyordum.

“Gitmiyor musun artık?” Çenemle ona doğru sertçe işaret ederek sordum.

“Daha misafirperver olman gerekmiyor mu?” diye karşılık verdi, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Senden nefret ediyorum, Levi. Seni görmek bile midemi bulandırıyor. Mesajını çoktan verdin ve artık oyun oynamıyorum, bu yüzden beni rahat bırak.” Patlama sonrası nefes nefese kalsam da başımı dik tutmayı sürdürdüm.

“Artık oynamıyorsun, ha?”

“Evet. Artık buna değmez.”

“Bak, Prenses, mesele şu.” Dudakları kulağıma o kadar yaklaşmıştı ki sıcak nefesi tenimde geziniyordu. “Sen oyunu bırakmış olabilirsin ama ben bırakmadım.”

Levi’nin sesiyle birlikte kelimelerinin sıcaklığı, omurgam boyunca bir ürperti gönderdi.

Ellerimin bir şey yapmasını engelliyormuşum gibi su şişesini sıkıca kavramıştım. Ne olduğunu bilmiyordum.

“Benden ne istiyorsun?” İçimdeki çatlaklara rağmen sesimin çatlamamasına sevinmiştim.

“Alevini.” Dudakları kulağıma hafifçe dokunduğunda vücudumdan bir şok dalgası geçti. “Savaşını.” Sesi tüylerimi diken diken eden bir tonda alçaldı. “Her şeyini.”

Kolu belimin etrafına dolanarak beni yanına çekti. Sanki hep oraya aitmişim gibi.

Sanki burası en doğal yerimmiş gibi.

Onun bulaşıcı vücut sıcaklığını hissettiğimde gözlerimi kısa bir süre kapattım. Bu his, bir ateş çukuruna atılmak ve her saniyesinden keyif almak gibiydi.

Soğuk, acımasız bir psikopat nasıl bu kadar sıcak olabilirdi?

Kafam karmakarışık, net düşünemiyordum. Sonra o sözde psikopattan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Daha yirmi dört saat önce beni deliliğin eşiğine sürüklediğini unutmamıştım. Beni kurtarmaya çalışıyormuş gibi davranarak bunu söylemezdi.

Levi King gibi biri başkalarını kurtarmazdı. O sadece onlara bir yanılsama sunar ve onları tehlikeden uzak olduklarına inandırır. İnsanlar bu numaraya düştüğünde, onları uçurumdan bir kez daha iterdi.

Bir kral kendini feda etmezdi. Bunu yapan zavallı piyonlardı.

Ben geri çekilmiş olabilirdim ama bir piyon *olmayacaktım*.

Gözlerim hızla açıldığında onu ve bedenimde uyandırdığı şeytani hisleri kendimden uzaklaştırarak ayağa fırladım.

Sanki dünyanın en komik şakasını anlatmışım gibi kahkaha attı.

“Seni uyarıyorum. Benden uzak dur, Levi,” diye tısladım.

Tüm eğlence yüzünden silinip gitmiş, yerini tehlikeli bir ciddiyet almıştı. Yavaşça ayağa kalktı. “Sana söylemiştim, uyarılara pek kulak asmam, Prens.”

“Senin kesinlikle bir sorunun var.”

İşaret parmağını uzatıp burnuma iki kez dokundu. “Sanırım sorunun ne olduğunu anlamak için benimle savaşman gerekecek.”

Tekrar geri çekildim ama bu yalnızca onun sinir bozucu, kışkırtıcı bir şekilde sırtmasına sebep oldu.

“Bu olmayacak.”

“Olmayacak mı? Bahse girmek ister misin?”

“Siktir git, Levi.” Kollarımı göğsümde bağladım.

“Bir korkak gibi kaçmayı bırakırsan, bunu memnuniyetle yaparım.” Başını hafifçe eğip son bir bakış attıktan sonra kapıdan çıkıp gitti. Sanki burası onun lanet eviydi.

Şezlonga kendimi bıraktığımda kan damarlarımda uğulduyordu.

Onun kışkırtmalarına kapılmayacaktım. Onun kışkırtmalarına kapılmayacaktım...

Çok geçti.

Bu iş için Dan’i öldürecektim. O benim günah keçim olacaktı.

Derin bir nefesle eskiz defterimi kaptım. Levi için yaptığım çizimi parçalamaya o kadar kararlıydım ki...

Ağzım açık kaldı.

Levi’nin çizimi gitmişti.

On Altıncı Bölüm

LEVI

Satranç tahtasında prensesin yeri yoktu ama o yine de içeri daldı.

Yarınki dizilişle ilgili toplantının ardından, koç bizi duş alıp eve gitmek üzere yalnız bırakmıştı. Sezonun ilk maçıydı ve takım ruhu zirvedeydi.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan'ın takıma yeni bir enerji kattığını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Onların uyumlu takım oyunlarının orta ve ön hatlarımızı nasıl geliştirdiğini inkâr edemezdim. İkinci sınıflar başlangıç kadrosunda pek yer almazdı ama bu dörtlü kendilerini vazgeçilmez kılmıştı.

Biz gittikten sonra onları olağanüstü bir son sınıf yılı bekliyordu. Bu yılki şampiyonluğu kazanırsak, önümüzdeki yıl da tekrar kazanma şansları oldukça yüksekti.

REO tarihinde ilk kez.

Eğer bunu başarabilecek biri varsa, o da Aiden'di. Adamın başarısızlıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Takım üyeleri duşlara doğru yürürken birbirlerinin sırtını sıvazlıyor, kızlardan ve partilerden konuşarak şakalaşıyorlardı.

Ben hiçbir şey hissetmiyordum.

Sanki kendi yarattığım vahşi ve karanlık bir döngünün içine sıkışmıştım, bu döngüyü delip geçemiyordum.

Koç dün beni kenara çekip, bu sezon boyunca Premier Lig gözlemcilerinin bizi izleyeceğini söylemişti. Büyük takımlardan birine girebileceğime inanıyordu ama o bile korkunç, “Eğer ailen uygun görürse,” cümlesini söylemeden edememişti.

Amcam profesyonel futbol oynamayacağımı açık ve net bir şekilde belirtmişti. Premier Lig’in devlerinden biri tarafından seçilsem bile, amcamın beni önemli bir takımdan kara listeye aldırarak gücü vardı.

King İşletmeleri gibi bir gücü avucunuzda tuttuğunuzda, her şey bir düğmeye basmak kadar kolay hâle gelirdi.

Uzun zamandır hayalini kurduğum futbol kariyerim, moralimi bozan tek şey değildi.

Çok fazla düşünüyor, çok fazla hesap yapıyor ve çok fazla partiye katılıyordum. Yeterince uyumuyordum. Bazen uyanıyor ve hâlâ rüya görmekte olduğumu fark ediyordum.

Bütün bunlar, adını bile anmak istemediğim birine korkutucu derecede benziyordu.

Hızlı bir duş aldım, birkaç çocuğun alkol ve kızlar hakkındaki boş muhabbetlerini dinledim. Duştan çıkıp üzerimizi değiştirirken Ronan, “Evimde partiye ne dersin?” diye sordu.

“Hayır,” diye azarladım. “Maç gecesi, parti yok.”

“Hadi ama, kaptan.” Ronan havayı yumrukladı. “Newcastle’daki şu ezikleri sarhoşken bile alt ederiz.”

Diğerleri bağırarak tezahürat yapmaya, göğüslerine vurmaya başladılar.

“Maç gecesi parti yok, sarhoş olmak da yok,” dedim ölümcül bir tonla. Birden herkes sustu. “Kendimi tekrar etmem gerekiyor mu?”

“Hayır, kaptan,” dedi birkaç genç oyuncu. Diğerleri başlarını salladı.

“Sanırım tek bir kızla yetinmek zorundayım. *Merde**!” Ronan gözlerini devirdi. “Takım için yaptığım fedakârlıklara bak.”

“Bu nasıl bir fedakârlık oluyor?” diye sordu Cole.

“Cole, dostum, bir parti düzenlediğimde en az iki kız ve bir de teşekkür mahiyetinde sakso alıyorum. Şimdi sadece Chloe ile idare etmek zorundayım.”

“Şimdi onunla mı takılıyorsun?” Xander havlusunu açıp *boxer*’ını giyerken sordu. “Onun kaptana ilgisi olduğunu sanıyordum.”

“Kaptan geçen hafta onu kucağından kötü bir alışkanlık gibi attı,” dedi Ronan kaşlarını çatarak. “Kızlar neden atıklara razı olduğumu düşünüyor, bilmiyorum.”

“Çünkü razısın,” dedi Cole.

“Çünkü eteği olan her şeyle yatıyorsun,” diye ekledi Xander.

“Bu doğru değil!” diye itiraz etti Ronan.

“Dostum.” Xander kolunu onun omzuna doladı. “Kaç kez bir kızın reddedilmesinden sonra onu teselli etmeye gidip kendini onun bacaklarının arasında buldun?”

“Hey! Seks, en iyi teselli şeklidir.”

“Tabii ki,” dedi Cole alayla. “Kesinlikle.”

Chloe’nin hâlâ bana mesaj atıp neredeyse yalvarırcasına buluşmak istediğini söylememin hiçbir anlamı yoktu. Umursamazdı, açıkçası ben de umursamıyordum.

* Fransızca: Kahretsin! (Rdk.N.)

Artık bu kızların hiçbirisi bende bir şey uyandırmıyordu. Onlar için ben sadece bir basamaktım; “King ile yattım,” diyebilmeleri için bir araçtım. Kaptan. Yerel yıldız.

Onlar hep hiçbir şey olmuşlardı, bu yüzden onları görmezden geldiğimde de hiçbir şey hissetmiyordum.

Üstelik geçen hafta o geceden beri beni tahrik eden kişi onlar değildi.

Belki de gerçekten hastaydım.

“Hey, King,” diye fısıldadı Chris sağ tarafımdan.

Çocukları tartışmalarıyla baş başa bırakarak, gömleğimin düğmelerini iliklerken Chris’e yaklaştım.

“Babamla konuştum, o kızın babası davayı geri çekmemiş,” dedi sessizce. “Bu sefer ona bir ders vermeliyiz.”

Başımı salladım.

“Ama onlar-”

“Yalnızca hatırlarsa tehlikedeyiz ve hatırlamıyor.”

Chris etrafını süzerek ayağını yere vurdu, ardından fısıldadı. “Eğer hatırlarsa biteriz.”

“Hatırlamayacak. Artık bu mesele bende. Konuyu kapat.”

Aylar önceki o gece, Astrid’in bana gözyaşları içinde paramparça olmuş gözlerle bakıp, bende olmayan bir ruh aradığı akşam uyuyamamıştım.

O uykusuz gecede farklı bir taktik geliştirmiştim. Sorun onun hafızasıysa, onunla uğraşmak yerine hafızasıyla ilgilenirdim.

“Kızı tecavüzle tehdit etmeliyiz,” diye mırıldandı Chris. “Belki o zaman o sürtüğ bu sefer geri çekilmesi gerektiğini anlar.”

Göz kırpana kadar onu dolaplara doğru fırlatıp kolumu lanet boğazına bastırdım. Chris’in yüzü kızarıırken güçlkle ne-

fes alıyor, hırıltılar çıkarıyordu. Kolumu daha da sıkılaştırdım, hava yolunu tamamen kapatarak onu boğuyordum.

Gözleri genişlerken, “Yanına bile yaklaşmayacaksın, dokunmayacaksın. Hatta lanet olsun, ona bakmayacaksın bile,” diye tısladım yüzüne. “Ben konuyu kapat dediysem kapatacaksın. Lanet olasıca şekilde kapatacaksın.”

Boğazından hırıltılı sesler gelirken yüzünün rengi kırmızıdan maviye döndü. Zihnimin bir köşesi onun boğulduğunu, mesajımı verdiğimi fark ediyordu. Ancak kontrolsüz bir tarafım, hayatın damla damla yüzünden çekilip gittiğini görmek istiyordu.

“Bırak onu, Lev.” Aiden kolumu kavradığında, takımın birkaç üyesinin daha beni Chris’ten uzaklaştırmaya çalıştığını fark ettim.

Bıraktığımda Chris kayarak yere oturdu, boğazını tutup öksürüyordu.

Aiden kaşlarını çatmış, o hesaplayıcı bakışlarıyla beni izliyordu.

Takımda soğukkanlılığıyla bilinen biri olduğumdan, bu olayın onun kafasını karıştırdığı belliydi.

“Eğer yerini geri almayı planlamıyorsan, bir daha buraya adımını bile atma,” diye Chris’e hırladım ve soyunma odasından öfkeyle çıktım.

Uzun bir sürüşle bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ya da birkaçına.

Bu gece eve dönmek en iyisi olurdu. Jonathan’ın yüzünü görmek, şu an en son ihtiyaç duyduğum şeydi.

Öldürücü enerji, çıkışı olmayan yoğun bir sis gibi zihnimi dolduruyordu.

Otoparkta, çıkış kapısının yakınında, bir ışığın altında duran narin bir silüeti fark ettiğimde durdum.

Muhtemelen Daniel'ı bekliyordu.

Kulaklıkları takılıydı, kaşları çatık hâlde elindeki eskiz defterine odaklanmıştı. Tam konsantre olduğu anlarda, üst dudağı hafif kıvrılıyordu. Sevimliydi.

Sevimli.

Lanet olsun.

En son ne zaman bir şeyi sevimli bulduğumu hatırlamıyordum.

Astrid, okul eteğini yasal sınırların en kısa boyunda ya da ceketini olabildiğince dar giyen kızlardan biri değildi. Üniformasını sessiz bir zarafetle taşıyordu, bu da onun narin yapıma ve asi karakterine uyuyordu.

Yalnız hiç de asi bir tavır sergilemiyordu.

Evindeki davetsiz misafirliğimden sonra okula dönmüştü ama o zamandan beri kendi içine çekilmişti.

Artık rahatsız edici şakalar yoktu. Artık meydan okumalar yoktu. Artık... hiçbir şey yoktu.

Beni tamamen yok sayıyordu. Onun geri adım atıp yerini bilmesini istediğimi sanıyordum ama şimdi düşündüğümde, onun bu aniden kaybolan mücadelesi, beni en çok sinirlendiren şeylerden biriydi.

Aç bir yırtıcı gibi negatif enerjisiyle besleniyordum ve şimdi kendini kapattığından, içine uzanıp onu dışarı çekmek istiyordum.

Onun beni içine çeken bir yanı vardı ve ben sonunu görmeden geri çekilecek biri değildim.

Prencesin içinde ne kadar savaş kaldığını görme zamanıydı.

On Yedinci Bölüm

ASTRID

Şeytan seni geceye çekerken savaşabilir misin?

Of. Yine mi?
Ellerimdeki eskize kaşlarımı çattım.

Annem bir dövme sanatçısıydı ve en iyi işlerini müşteriler ona tamamen serbestlik verdiğinde ortaya çıkarırdı. Her zaman spontane sanatın en iyi sanat olduğunu söylerdi. Gerçek bir ilham, ortaya çıkmadan önce izin istemezdi.

Ne yazık ki, benim ilham perim tam bir aptal gibi görünüyordu.

Son bir haftadır düzgünce çizebildiğim tek yüz Levi'ninkiydi. Hafifçe düşük duran o solgun mavi gözleri. Düz, yüksek burnu. Keskin çene hattı. Kasları ve damarların dalgalandığı boynundaki hafif kavisi. Hatta köprücük kemiğindeki küçük beni bile dahil etmişim.

Ciddi bir sorunum vardı.

Tam kâğıdı yırtmaya hazırlanıyordum ki üzerime bir gölge düştü. Hızla başımı kaldırıp kulaklıklarımı çıkardım. Muse'un

Super Massive Black Hole şarkısı alçak bir şekilde çalmaya devam ederken üst sınıftan bir öğrencinin bakışlarıyla karşılaştım.

Düzensiz kahverengi saçları ve özellikle omuzlarıyla göğsü güçlü olan kaslı bir fiziği vardı. Yanlış hatırlamıyorsam adı Jerry Huntington'dı ve rugby takımındandı.

"Evet?" diye sordum, neden bana yaklaştığını tam anlayamamıştım.

Bir çizgi film karakteri gibi gülümsedi. Eminim beni etkilemeye çalışıyordu ya da öyle bir şeydi. Bu durumda, tam bir fiyaskoydu.

"Çocuklarla bira içmeye gidiyoruz, bize katılmak ister misin?" dedi imalı bir tonla.

"Hayır, teşekkürler." Sırt çantamı önüme alıp eskiz defteriyle kulaklıklarımı içine tıktırdım.

"Hadi ama, bebeğim. Hoşuna gider." Göz ucuyla dudaklarını yaladığım fark ettim. "Söz veriyorum."

"Sana hayır dedim." Mümkün olduğunca sakın konuşmaya çalışıyordum. Umarım mesajı alır ve defolup giderdi.

Erkeklere ilgi duymadığımdan değildi, sadece sporcular hiçbir zaman ilgimi çekmemişti.

Tabii ki şu lanet ilham perimi saymazsak.

Sırt çantamın fermuarını kapatırken bir el bileğimi sıkıca kavradı. Jerry'nin sesi tehditkâr bir tona bürünmüştü.

"Sana, hoşuna gidecek, dedim. Ulaşılmaz numarası yapma. Herkes senin küçük bir fahişe olduğunu biliyor."

"Yeter," diye bağırarak onu ittim ve bileğimi çekip kurtarmaya çalıştım. "Bırak beni!"

Ancak bırakmamıştı. Aksine, kavrayışı daha da sıkılaştığından, bileğimi acımaya başlamıştı.

İnleyerek, boğazımda biriken çığlığın serbest kalmaya çalıştığını hissettim. Yüzüm uğraşmaktan kıpkırmızı olmuştu ve tepkimi dizginlemeye çalışsam da omuzlarımda biriken korkunun titremesine engel olamıyordum.

Vikingler aşkına, bu bir daha olamazdı.

Bileğimi Jerry'nin elinden kurtarmaya çalışırken, bir anda büyük bir vücut Jerry'ye çarptı ve onu beton zemine savurdu.

Levi'nin Jerry'yi yere yapıştırışını sessiz bir şok içinde izliyordum. Rugby oyuncusu Jerry daha iri olmasına rağmen, Levi geri adım atacakmış gibi görünmüyordu.

Levi, Jerry'nin yüzüne ve karnına ardı ardına yumruklar indiriyor, sanki onu bir kum torbası gibi görüyordu. Jerry'nin kendine gelip karşılık vermesi uzun saniyeler aldı. Jerry, iri gövdesini kullanarak Levi'i yere itip karnına dizini bastırdıktan sonra, tekrar tekrar yumruk atmaya başladı.

Vücutlarının sürekli birbirine çarpması, göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

Belki de şiddet yüzünden değildi. Belki başka bir şey yüzündendi.

Hayır, bu düşünceye kapılmayacaktım.

Yerde yuvarlanıp birbirlerine vurduklarından görüntü net değildi ama çok geçmeden futbol takımının kaptanı üstünlüğü ele geçirmişti.

Levi'nin karanlık ruh hâlini görmeye gerek yoktu, onu havayı dolduran boğucu, içinden geçilmez bir duman gibi hissedebiliyordum.

Levi sadece Jerry'yle kavga etmiyor, kan dökmek istiyordu.

Kendime gelerek, "Bırakın!" diye bağırdım. "Durun!"

Beni dinlemediler. Tam aksine, yumruklar ve inlemeler daha da şiddetlenmişti. Bu hızla giderlerse birbirlerini öldüreceklerdi.

Gözlerim onların ilerisine kaydı, kavgayı durduracak bir şey arıyordum.

Ancak hiçbir şey bulamadım. Bunun üzerine, iki parmağımı ağızma götürüp yüksek bir ıslık çaldım.

Kafasını ilk kaldıran Jerry oldu. Levi, yumruğunu onun yüzüne indirdi ve rakibi yüzüstü yere kapaklanırken ayağa kalktı.

Rugby oyuncusu kalkmaya çalışıp yeni bir raunda hazırlandığında, yüksek ve net bir sesle konuşmaya başladım.

“Müdürü arayacağım.”

“Lanet orospu,” diye mırıldandı Jerry, pantolonunu silkeledi. “Nesi bu kadar özel anlamıyorum.”

“Ne dedin sen?” Levi bir saniye içinde onun yüzüne doğru eğildi.

Tabii ki Levi müdür tehdidini umursamıyordu. Artık onun hiçbir şeyi umursamadığını öğrenmeye başlamıştım.

Onlara doğru yürüyüp elimi Levi’nin koluna koydum. “Bırak onu. Buna değmez.”

Jerry yamuk bir şekilde gülümseyerek, dudaklarının üzerindeki kanı dişlerine bulaştırdı. “Sürtüğü dinle, King.”

Levi’nin yüzündeki karanlığı görmeden önce onu hissettim. Hayır, havada *soludum*.

O karanlık, göğsünün hızla inip kalkışında, sıkıldığı yumruklarında ve omuzlarının sertliğinde hissediliyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve sesli bir şekilde yutkundum.

Bakışları tamamen kararmıştı.

Karanlıktı.

Ölümçüldü.

Jerry'yi öldürse, bir an bile suçluluk duymazmış gibi görünüyordu.

Beni itmeye kalktı ama yolunu kapatarak sırtımı onun önüne, yüzümü ise rugby oyuncusuna çevirdim.

“Baban Yargıç Huntington değil mi?” diye sordum Jerry'ye en soğukkanlı sesimle.

“Bunu bilmen güzel,” dedi Jerry. Gülümsemeye devam ediyordu fakat bu gülümsemeyi sonsuza dek silmek üzere olduğumu bilmiyordu.

“Eve gidip, babana Crown Mahkemesi'nden zimmetine geçirdiği parayı sormanı öneririm çünkü kimin elinde kanıtlar var, biliyor musun? Benim babamın. Şimdi eve gidip ona Yargıç Huntington'ın ezik oğlunun beni taciz ettiğini söylersem, sence bedeli kim öder?”

Jerry'nin gülümsemesi bir anda kaybolmuş, yüzü küle dönmüştü. Belli ki babasının çevirdiği işleri kimsenin bilmediğini sanıyordu. Babam genelde bu tür şeyleri bize anlatmazdı ama geçenlerde evden gizlice çıkarken yaptığı bir telefon konuşmasını duymuştum. Özellikle de o yargıcın son zamanlarda televizyona daha sık çıkmaya başlamasından dolayı bu bilgi aklımda kalmıştı.

Jerry, bana korkuyla bir bakış fırlatıp bir küfür savurduktan sonra olay yerinden kaçtı.

“Şerefsiz.” Arkamı döndüm, Levi'ye de söyleyeceklerim vardı ama gözlerindeki değişim beni durdurdu.

O siyah yoğunluk dağılıp gitmiş, yerini her zamanki yarı kapalı ifadeye bırakmıştı.

Ceketi ve kravatı yoktu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık kalmıştı, sanki onları iliklemeye zahmet etmemiş gibiydi.

Işıkların altında bronzlaşmış teni, beyaz gömleğiyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Jerry ile yaptığı kavga yüzünden her yeri toz içindeydi, yanağında ve köprücük kemiğinde morluklar vardı. Sağ omzu yan tarafa düşmüş, sanki onu tutamayacakmış gibi görünüyordu.

Bu dağınık hâliyle bile hâlâ o lanet olası çekici piç gibi görünüyordu.

“Bu arada, onurumu savunmana ihtiyacım yoktu,” dedim sahte bir alaycılıkla. Onu geçerek çıkışa doğru yürüdüm.

Levi irkilmişti.

Uzaklaş.

Hemen uzaklaş.

“Hoşuma gitmiyor.” Levi’nin sesi beni olduğum yerde durdurdu.

Yavaşça arkamı dönüp ona baktım. “Ne hoşuna gitmiyor?”

“Başkasının sana dokunması.”

Dudaklarım aralandı, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ancak buna gerek kalmadı. Birkaç uzun adımla yanıma gelerek önümde koca bir duvar gibi dikildi.

“Bugünden itibaren, kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin,” dedi, sanki buna tam olarak hakkı varmış gibi.

“Bir düşüneyim...” dedim alaycı bir şekilde, dramatik bir etki için birkaç saniye bekledim. “Karar reddedildi, majesteleri.”

“Astrid,” diye hırladı, eli kolumu kavradı. “Bu konuda bana karşı gelmek istemezsin.”

Adımın, onun hafif kısık ses tonuyla ağzından çıkış şekli beni şaşkına çevirdi.

Onun adımı ilk söyleyişiydi ve bunda rahatsız edici bir şekilde samimi bir şeyler vardı.

“Sanki başka bir konuda sana karşı gelmeme izin veriyormuşsun gibi,” diye mırıldandım.

“Veriyorum.”

“Veriyor musun?”

Bir gecede beni fazla kez hazırlıksız yakaladı. Bu durum artık beni serseme çeviriyordu.

Bu da başka bir oyun muydu?

Kolunu hızla uzatıp belimi çelik gibi bir kavrayışla sardı ve tepki vermeme fırsat kalmadan beni kendine doğru çekti, göğsüme yapışacak kadar yakındı.

Sert kasları göğüslerimi bastırırken gömleğimle ceketimin kumaşına yapışmalarını engelleyemedim.

Ellerim omuzlarını iterken içimdeki her şeyin onun sıcaklığıyla eridiğini hissediyordum.

“Böyle savaş, Prenses.” Bir bacağına bacaklarımın arasına itti ve uyluğu benimkilerin arasına yerleştğinde, göbeğimin çukuruna bastıran belirgin bir sertlik hissettim. “Savaşının bana ne yaptığını görüyor musun?”

Gözlerim büyümüş bir hâlde ona bakarken, boğucu bir sıcaklık tepeden tırnağa tüm vücudumu kapladı.

O... sertleşmişti.

Benim yüzümden.

Bu beni tamamen sarstı. Karnımın alt kısmında tuhaf bir karıncalanma dalgası hissediyordum.

“Levi...” Bu bir uyarı olmalıydı ama çaresiz bir inilti gibi çıkmıştı. Bunu bastırmak için dudaklarımı yaladım.

“Lanet olsun, Prenses.” Gözleri hem arzuyla hem de o karanlık ifadeyle parlıyordu. “Bunu yapmayı kes, yoksa seni tam burada, hemen şimdi yatırabilirim.”

Bunu yapmayacağım düşünmek istiyordum ama bu Levi King'di. Onun sözlüğünde ‘imkânsız’ diye bir kelime yoktu.

Onu itmeye çalışırken birden donakaldım.

Tam anlamıyla.

Levi, dudaklarını benimkine çarparcasına bastırdı.

Dudakları *benimkilerin* üzerindeydi.

Beni *öpiyordu*.

Onun sert dudakları, kalan aklımı ele geçirirken şok içindeydim, tepki veremiyordum.

Boştaki eli enseme kavradığında tamamen onun merhame-tine kalmıştım.

Tırnaklarım gömleğine gömülürken, dudaklarını benimki-lerle hareket ettiriyordu. Beni sadece öpmekle kalmıyor, aynı zamanda ona karşılık vermemi de istiyordu.

“Aç.” Alt dudağımı hafifçe ısırды. “Hadi.”

Ağzımı ince bir çizgide tutmaya devam ettim. Bir yandan, kontrolsüz bir parçam izin verip bu ana kapılmak istiyordu. Sonrasında ölsem bile önemi yoktu. Diğer yandan, mantıklı olan tarafım bunun Levi King olduğunu hatırlatıyordu.

Hayatımı cehenneme çeviren King’di.

O piçten nefret ediyordum. Onu öpmemeliydim, hatta bu fikri aklımdan bile geçirmemeliydim.

Yine de bir tadına bakmanın zararı olmazdı.

Olur muydu?

“Şimdi. Hemen. Aç.” Her kelimesiyle dudaklarımı daha sert ısırtıyor, dişlerinin arasına alarak çekiştiriyordu. Bu acı-masız hareketle dudaklarımı kanatmamış olmasına şaşırdım.

Ağzım istemsiz bir iniltiyle aralandı. Levi’nin ihtiyacı olan tek davet buydu. Dudaklarımı resmen yok etti.

İzin istemiyordu. Sanki bu benim bir parçam değilmiş de her zaman onunmuş gibi hareket ediyordu. Sıcak, amansız dili benimkini hayvani bir aceleyle sardı.

Kayboldum.

Tamamen Levi'nin içinde kayboldum. Göğsünün sert hatlarında. Güçlü, baskın ellerinde ve dudaklarında.

Lanet olası dudaklarında.

Nasıl olmuştu da onları öpmeden önce hayatta kalabilmiş-tim?

Zihnimin bir köşesi bunun yanlış olduğunu söylüyordu ama o sesi tamamen kapattım. Sisli bir havada yüzerken omurgamdan içime kadar yayılan karıncalanmalar beni ele geçiriyordu. Daha önce öpülmüştüm ama en çılgın hayallerimde bile birinin beni böyle yok edeceğini, sanki ben onun nefes alabildiği tek havaymışım gibi öpeceğini düşünmemiştim.

Gözlerim yavaşça kapandı. Yere çarptığımda canımın yanacağını bilerek kendimi düşüğe bıraktım.

Eğer bu yanlışsa, doğru olan hiçbir şeyi istemiyordum.

On Sekizinci Bölüm

ASTRID

İtiş acı vermez ama düşüş acıtır.

Levi'nin arabasında oturuyordum, mahvettiğim arabada. Bu durum, gökyüzünün her an yere çakılacağı anlamına gelmeliydi.

Hâlâ otoparktaki öpüşmenin şokunu üzerimden atamamıştım. Kendimi farkında olmadan dudaklarımı yalarken buldum, sanki o tadı yeniden yakalamaya çalışıyordum.

O gerçeküstü hissi.

Kendinden tamamen vazgeçmişliği.

Sanki beden dışı bir deneyim yaşamış gibiydim ve zihnim hâlâ bunu anlamlandıramıyordu.

Bu yetmezmiş gibi, Levi beni arabasına kaçırıp eve bırakacağını söyledi. Dan'ın beni alacağımı söylemeye çalıştığım zayıf girişimlere kulak asmadı. Sonra yağmur yağmaya başlayınca beni *Jaguar*'a itiverdi.

Tabii ki Levi gibi biri hızlı bir araba kullanırdı. Onunla ilgili her şey hızlıydı. O yanımdayken hiçbir şey yavaşlamazdı; buna kalp atışlarım, düşüncelerim ve anılarım da dahildi.

Yine dudaklarımı yalıyordum. *Kahretsin.*

Şu anda içinde bulunduğum karmaşayı düşünebilmek için bir gece uykusuna ihtiyacım vardı.

Geri çekilip çekilmemem fark etmezdi. Levi, Jerry'ye yaptığı gibi her şeye kafa üstü dalan biriydi.

Az önceki gücün etkisi hâlâ havada yoğun bir tat bırakıyordu.

Şu anda araba sürerken bile, yüzeyin hemen altında zar zor kontrol edilen, patlamaya hazır bir enerji yayıyordu. Levi benzine benziyordu; bir kıvılcım bekliyor, ardından geride kül yığınları bırakmak üzere patlamak istiyordu.

Kıvılcım mı, kül mü olduğumdan emin değildim. Yoksa her ikisi miydim?

“O şekilde ısıklık çalmayı nasıl öğrendin?” diye sordu kırmızı ışıktaki durduğumuzda.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı, damarların ve kasların dalgalandığı güçlü kollarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bu dikkat dağıtıcı şeyden kurtulmak için başımı salladım. “Annem taksileri öyle durdururdu, ben de alışkanlık edindim.”

“Başka böyle havalı numaralar öğretti mi?” dedi yüzüne çekici bir gülümseme yayılırken.

Vikingler aşkına, bunu yapmayı bırakabilir miydi?

Bu kadar çok kızın onun için çamaşırlarını indirmesine ya da dizlerinin üzerine çökmesine şaşırmamak gerekirdi.

Böyle cazibelere kapılmadığımı düşünmeyi seviyordum fakat onun kollarında eridiğimi düşününce durumum pek de iyi gözükmiyordu.

Bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. “Annem bana bildiğim her şeyi öğretti. İlk çizimimi, ilk bisiklet sürüşümü. En çok da ateşimi söndürmemeyi ve kendim olmayı öğretti.”

“Senin böyle plastik bir dünyaya düşeceğini asla düşünmemiştir, değil mi?”

Başımı ona doğru çevirdim. “Bu dünyaya düştüğümü nasıl biliyorsun?”

Göz kırptı. “İstediğim her şeyi öğrenebilirim, Prenses.”

Of. Ne kibirli herifti.

“Düştüğün hayatı pek sevmiyorsun, ha?”

“Sevilecek neyi var ki?” Bakışlarım, yağmurla yıkanan ışıklarla binalarda kaybolmuştu. “Buradaki herkes kopyaların kopyası. Herkes kendi olacağına, birbirine benzemek için çabalıyor. Eğer biri normların üstüne çıkmaya kalkarsa kafasını uçururlar.”

Sözlerimi bir sessizlik takip etti. Başımı Levi’nin olduğu yöne doğru hafifçe eğdim. Gözlerindeki yoğun bakışı görünce yutkundum. Jerry’yi yere sermiş olan karanlık Levi geri dönmüş gibiydi.

Ancak şimdi onu yönlendiren şey şiddet gibi görünmüyordu.

Bu çok daha rahatsız edici ve içime kadar işleyen bir şeydi.

Tenimdeki tüyler diken diken olurken ciğerlerime hava çekmek yerine nefesimi tutuyordum.

Levi’nin bana bakışında bir kötülük vardı. Bir vaat. Bir lanet. Eğer kendime dürüst olacak olursam, bir bağlantı. O gün o partide durup onu gördüğüm andan itibaren, aramızda beni ona doğru çeken görünmez bir ip vardı.

İtmeye çalıştım, çekmeye çalıştım ama lanet şey kopmuyordu. İster hoşuma gitsin ister gitmesin, Levi beni acımasızlığıyla hapsediyordu.

“Şey, annen sana havalı numaralar öğretmiş miydi?” *Hari-ka iş çıkardın, Astrid. Aptal gibi konuşuyorsun.*

Sessizliği bir şekilde doldurmam gerekiyordu, yoksa Levi'nin çekim alanına kapılıp gidecektim.

Sorumu duyan Levi, bakışlarını tekrar yola çevirdi. "Annem, iki günlükken beni babamın evinin basamaklarına attı ve gece karanlığında bir hırsız gibi kaçıp bir daha arkasına bakmadı."

"Ah, şey..." Bu bilgi bombardımanına, hem de böyle kayıtsız bir ses tonuyla anlatılmış olmasına şaşırdım.

Böyle bir bomba karşısında ne diyeceğimi düşünürken konuşmaya devam etti. "O kadından öğrendiğim tek şey, doğru adamdan hamile kalırsan zengin olabileceğin." Göz kırptı. "Tabii onun taktiklerini kullanmam mümkün değil."

Bu kadar önemli bir şeyi böyle kayıtsız bir şekilde ele alması inanılmazdı. Hayır, bu ürkütücüydü. Levi King'in ne kadar yozlaşmış biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu.

Bir yandan da onu doğası gereği sevmekle yükümlü olan annesi bile onu terk etmişken, neden dünyanın geri kalanı için bir şefkat duyacaktı ki?

"Peki ya baban?" dedim kısık sesle, sanki daha yüksek bir ton onu korkutup kaçtıracakmış gibi hissediyordum.

"Ne olmuş babama?"

O da mı seni mi terk etti? Tamamen tedavi edilemez hâlde misin?

Bu soruları dile getirmeden önce araba aniden sağa döndü, kendimi tavana çarpmaktan zor kurtardım.

O zaman fark ettim ki eve tamamen ters bir yöne gidiyorduk. Yol ışıkları kaybolmuştu, giderek daralan ve kararan bir yolda ilerliyorduk, tıpkı bir korku filmindeymişim gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım, sesimin hissettiğim kadar ürkmüş çıkmamasına çabalıyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Sırt kaslarım bir tel gibi gerildi, gözlerim büyüdü ve bakışlarım onunla zifiri karanlık yol arasında gidip gelmeye başladı.

“Bu hiç komik değil, Levi.”

“Komik olması gerekmiyor.”

Nefesim kesik kesik çıkarken, annemle o gece yaşadığım korkunç görüntüler içimde pençelerini geçirip duruyordu. Aç yırtıcılar gibi ruhuma saldırıyorlardı.

“Yapma... Yapma...”

“Sen iyi, küçük bir prensessin, değil mi, Astrid?” Sesi birden soğuk, kayıtsız bir tona büründü.

Titreyen parmaklarımla kapı kolunu kavradım, yol daha da kararıyor ve hiçbir araba görünmüyordu.

“Levi, dur.”

“Bunu artık öğrenmiş olman gerek, bana söyleneni yapmam.”

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse ayaklarıma düşecekti.

Levi durmaksızın hızlanmaya devam ediyordu.

Onun tuzağına düştüğüme inanamıyordum. Annesiyle ilgili hikâyeyle dikkatimi dağıtmış, gardımı indirmemi sağlamıştı. Böylece beni her zaman istediği gibi, en kötü şekilde yok edebilecekti.

Çılgın bakışlarım etrafımızdaki karanlık, yağmurun şiddeti ve yolun kenarından uçmamıza ramak kalana kadar gaz pedalına bastığı anlar arasında gidip geliyordu.

Ona karşı koymak istiyordum. Çılgına dönüp ellerini direksiyondan çekmek istiyordum ama donmuştum.

Annemin kaza yaptığı o gece, zihnimde eski, bozuk bir film gibi oynamaya başladı.

Anılar geri gelirken gözlerim akmayan gözyaşlarıyla bula-
nıklaştı. Arabanın takla attığı ve kanlar içinde hareketsiz yatan
annemi izlediğim anlar...

Araba çığlık atan bir sesle aniden durduğunda yerimden
sıçradım. Boğazımdan bir hıçkırık koparken ellerimle ağzımı
kapadım.

“Fena bir sürüş değildi, değil mi, Prenses?”

Başımı ona çevirdiğim anda elim de hareket etti. Levi’ye o
kadar sert bir tokat attım ki avucum sızladı. Ardından karanlı-
ğa doğru koşmaya başladım.

Yağmur beni anında sıırılsıklam etti. Saçlarım yanaklarıma
yapışıyor, su damlaları boynumdan aşağı akıyordu. Çamura
batan ayakkabılarım beni yavaşlatıyordu.

Güçlü eller belimi arkamdan sardı ve beni yerden kaldırdı-
ğında havada asılı kaldım.

Kavrayışına karşı çırpınıyor, gözyaşlarımı bastırmaya çalışı-
yordum. Yağmurun onları saklamasına minnettardım. “Beni ra-
hat bırak! Sana söyledim, aptal oyunlarını oynamıyorum artık!”

Levi’nin dudakları kulağıma dokundu, tenimi hafifçe ısı-
rırken düşük, tüyler ürpertici bir tonla konuştu. “Ben de sana
söylemiştim, ben oyun oynamayı bırakmadım, Prenses.”

Öfke, hiddet ve ihanet dalgaları birbirine karışıyor, dışarı
taşmak için tehdit savuruyordu. Ancak ona karşı koyamaya-
caksam, bunun ne anlamı vardı?

Eğer huzurumu bir intikam kasırgası gibi yerle bir etmeye
devam edecekse, ne anlamı vardı?

“Neden?!” diye tüm gücümle haykırdım. Hâlâ tırmalıyor
ve ona tekme atmaya çalışıyordum. “Görünmezlik balonumda
gayet güzel yaşıyordum. Neden beni görünür hâle getirmek
zorunda kaldın?”

“Seni görünür hâle getirdim demek?”

“Evet! Her şeyi berbat ettin.”

“Senin asla görünmez olman gerekmiyordu, Prenses,” dedi o pürüzlü sesiyle, kelimeleri fısıldıyormuş gibi söylemişti.

Tenim alev almıştı ve yağmur bile bu yangını söndüremiyordu.

“Neden beni buraya getirdin? Beni öldürmeyi mi planlıyorsun?” diye patladım. “Yemin ederim ki intikamcı bir hayalet olup sonsuza dek seni rahatsız ederim.”

Kulağımın kıvrımında tüyler ürperten bir kahkaha attı. “Beni rahatsız edeceksin, ha?”

“Tabii ki. Sonsuza dek, dostum. Buna güvenebilirsin.”

“Buna güvenebilirim,” diye tekrarladi eğlenceyle.

“Kapı gıcırtiları ve koridorda garip sesler duyarsan, o ben olacağım. Aynalarda duman görürsen yine ben olacağım. Ah, bir de oyunda düşüp tökezlersen, kesinlikle ben olacağım.”

Kahkahası etrafımızda yankılanırken neredeyse bir ilahi gibi duyuluyordu. “Bu biraz musallat olmak gibi, biliyorsun.”

“Senin hayatını berbat ediyorsa, oyun benim için sorun değil.”

“Edeceğini kim söyledi?” diye fısıldadı, kelimeleri doğrudan kulağımın yumuşak kısmına yöneltmişti. Nefesi tenimi gıdıklarken, dudakları asla dokunmuyordu.

Lanet olası oyunbaz.

Boğazımı temizledim. “Peki neredeyiz? Mezarlıkta mı? Uyarıyorum seni, üvey annem bana dokuz canlı bir kedi der. Tabii, bunu arkamdan söyler çünkü o kibirli imajını korumak zorundadır. Bilirsin, tüm o süslü detaylardan dolayı. Ona bildiğimi söyleme. Neyse, beni bitirmek biraz çaba gerektirebilir.”

“Gergin olduğunda hep bu kadar drama kraliçesi mi oluyorsun?”

“Hayır. Sadece bir hiçliğin ortasına kaçırıldığımda böyleyim. Hani, bir şeytan yandaşı tarafından kaçırılmışım gibi.”

Hâlâ beni tutarken, etrafımızda dönerek beni bakımsız bir arazide duran kulübe benzeri bir eve doğru çevirdi. Arabanın farları, yağmurun şiddetle dövdüğü bu eski ama sevimli mimariyi çevreliyordu.

“Tamam. Kabul ediyorum, bir seri katil için güzel bir saklanma yeri.”

“Burası bizim *Meet Up*’ımız,” dedi gülümsememek için kendini zorlayarak. “Eğer maç gecesi olmasaydı takım burada olurdu.”

“Anladım. Seri katil aktiviteleri yok, sanırım.” Ona göz ucuyla baktım. “Beni neden buraya getirdin?”

“Babamı sordun ve ben de en iyi hissedebileceğin yere getirdim.”

“Neyi en iyi hissedebileceğim?”

Beni yere bıraktığında yavaşça arkamı döndüm.

Hiçliğin ortasında, sağanak yağmurun altında, Levi kollarını genişçe açıp başını geriye doğru eğdi. Yağmur yakışıklı yüzüne, köprücük kemiklerinin sert hatlarına ve Vikinglere özgü saçlarına yağıyordu.

Beyaz gömleği tamamen şeffaf olmuştu, kaslarına ikinci bir ten gibi yapışıyordu.

Ayrıca gülümsüyordu.

Bu, onun o acımasız, sahte gülümsemelerinden biri değildi. Bu gerçek bir gülümsemeydi. Sanki... mutlu gibiydi?

Bu manzara içimin burkulmasına neden oldu. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki onun bunu duymaması mucizeydi.

Bu pozisyon. Bu aynı pozisyon.

Bunu bir yerde görmüştüm.

Ancak nerede?

“Yağmur,” diye fısıldadı Levi, gözlerini hâlâ kapalı tutuyordu. “Babam bana yağmuru hissetmeyi öğretti.”

On Dokuzuncu Bölüm

LEVI

*Kontrolü kaybetmeme neden oluyorsun
ve bunun bedelini ödeyeceksin.*

Astrid'i kendi alanımda, kendi bölgemde izlemek, garip bir yanımlı harekete geçiriyordu.

Tezgâha yaslanmış, elimde bir bardak votkayla onu izliyordum. O da karşımda, kanepede oturuyordu.

Saçlarını bir havluyla kuruturken, etrafı meraklı bir kedi gibi inceliyordu.

Aiden ve ben burayı oldukça sade tutmuştuk; birkaç kaneppe, iki poker masası ve bir bar vardı. Yani, Jonathan'ın evde kesinlikle izin vermeyeceği her şey.

Astrid çevresini incelerken, bakışlarım sürekli beyaz, ıslak gömleğinin transparan hâle geldiği bölgelere kayıyordu. Yarı çıplak, süt beyazı göğüsleri kumaşı itiyordu. Avuçlarımda mükemmel bir şekilde duracaklardı, ben de-

“Burası senin mi?” diye sordu.

“Teknik olarak Aiden'in ama gerçek anlamda benim.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Zaten çoğu şey mantıklı değil.” Gözlerim hâlâ göğüslerine kayıyordu, elini her hareket ettirdiğinde hafifçe sertleşmelerini izliyordum.

“Sen ve kuzenin mi? Siz garipsiniz,” dedi Astrid.

“Nasıl yani?” diye sordum, düşüncelerim hâlâ dağınıktı.

Astrid nihayet benim baktığım yeri fark etti ve bir kolunu göğsünün üzerine kapattı. Bir kızarıklık hızla boynuna doğru yayılıyordu. “Sapık.”

Siktir.

Bir kızı kızarıırken görmenin hoşuma gideceğini hiç düşünmemiştim ama Astrid tüm kuralların istisnasıydı.

Onun kendi kuralları vardı.

Bana hiddetle baktığında sııttım, utancına karışan öfkesi tatlıydı.

Prenses, aramızda olan şeyi ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, ben zaten ona gözümü dikmişim. Kaçabilirdi ama her seferinde onu yakalardım.

Lanet olsun, bu kovalamacanın her dakikasından keyif alıyordum.

Kralın krallığında, onun pençesinden kaçmak diye bir şey yoktu.

O aptal herifin Astrid’e dokunduğunu gördüğüm an, gözlerim kararmıştı. Jonathan’ın hayatımdan silmek için elinden gelen her şeyi yaptığı türden bir karanlıktı.

Sonra büyüleyici bir şey oldu.

Astrid, Jerry’ye karşı çıktı ve onu yerine oturttu. Hem de öyle bir zarafet ve güçle yaptı ki beni kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşırttı. O simsiyah ruh hâlim, çaba göstermeme bile gerek kalmadan dağılıp gitmişti.

Astrid bunun farkında değildi ama o an, tam da babasına benziyordu. Tıpkı babasının Lordlar Kamarası'nda siyasi düşmanlarını yere serdiği anlarda olduğu gibiydi.

Ne olmuştu? Belki Google'da onun hakkında bir şeyler aramış ve babasının YouTube'daki birkaç videosunu izlemiş olabilirdim.

“Neden Aiden’la benim garip olduğumuzu düşünüyorsun?” diye sordum, konuşmasını sürdürmesi gerektiğini hissediyordum.

Dudaklarının kelimelerin etrafında şekillenışı, ağzına nasıl sahip olduğumu ve bunu defalarca tekrarlamak istediğimi hatırlattı.

Henüz diğer kısımlarına sahip olamamıştım.

Çok yakında.

Hem de *çok yakında* olacaktım.

Ceketinin düğmelerini ilikleyerek göğüslerini görüş alanımdan çıkardı. “Bilmiyorum. Sadece öyle hissediyorum. Açıkçası sen gizli bir şeytansın.”

“Neden gizli?”

“Çünkü dışarıdan mükemmel ve yakışıklı görünüyorsun.”

“Mükemmel ve yakışıklı?”

“Bu bir iltifat değildi. Sadece içten öyle olmadığın anlamına geliyor.”

“Yine de mükemmel ve yakışıklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Yanaklarında beliren hafif kızarıklık, bana gereken tüm cevabı vermişti.

“Her neyse. Sadece Viking genlerini miras aldığın için öyle görünüyorsun. Bu arada büyük haksızlık, bunu ben miras almalıydım.”

“Neden?”

“Dostum! Onları gördün mü? Tam bir efsane gibiler.”

“Viking görünümü olmadan da gayet iyi görünüyorsun, Prenses.”

“Tabii, tabii.” Gözlerini devirdi. “Neyse, sana ve kuzenine geri dönelim. Sen şeytansın ve Aiden şüphe uyandıracak kadar normal görünüyor.”

Kahkaha atarak başımı geriye yasladım. “Eğer benim şeytan olduğumu düşünüyorsan, Aiden için daha yüksek bir pozisyon bulmalısın.”

Sözlerimi o meşgul kafasında tarttı. “Ailede böyle bir şey var mı? Anormal olmak, yani.”

Çenemi sıktım ama tepkimi gizleyerek gülümsedim. “Elbette var. Eğer hepimizin kusurlu olduğunu bilmek seni geceleri daha rahat uyutacaksa, öyle olsun.”

“Bunun için kaba olman gerekmiyor.” Havluyu bir kenara fırlatarak ayağa kalktı. “Babamın neden sizin aileden bu kadar nefret ettiğini anlamaya çalışıyorum. Özellikle de bütün o olumsuz duyguların ona yakışmadığını düşündüğü hâlde.”

“Belki de Lord Clifford o kadar da aziz değildir.”

Çenesini kaldırdı. “Ya da belki de aileniz ona haksızlık etti. Bir *King*’in ne kadar acımasız olabileceğini bizzat gördüm.”

Jonathan, ona karşı gelen herkesi yok eden biriydi. Lord Clifford’a karşı beslediği kini sessizce içine gömmesi garipti.

“Beni eve götür.”

Yarım dolu votka bardağımı masada bırakıp ona doğru ağır adımlarla yaklaştım. “Bunu, emir kısmı olmadan tekrar et.”

“Sadece sen mi emir verebiliyorsun?”

“Temelde, evet.” Ona birkaç santim kala durdum, öyle ki bana bakabilmek için başını kaldırması gerekiyordu. “Şimdi, yeniden ifade et. İşte bir ipucu: ‘Lütfen’ kullan.”

“Kendini becer, lütfen.”

Gülümseyerek karşılık verdim. “Yanlış seçim.”

Kolumu beline sarıp başımı onun başına doğru eğdim, dudaklarını bir kez daha tatmam gerekiyordu.

Onlarla beslenmem, onu tamamen tüketmem gerekiyordu.

Astrid’in ısıltılı yeşil gözleri büyüdü. Eliyle ağzını kapattığında dudaklarım parmaklarına değdi.

Geri çekilmek yerine elinin arkasını öptüm. Parmaklarını, dudaklarına yapacağım gibi ısırp hafifçe çekiştirdim. İşaret ve orta parmağını dilimle yaladım, aralarına girip tenini ağzıma çekerek emdim.

Bütün vücudunu bir titreme sardı. Lanet olsun, taş gibi sertleşmişim. Pantolonumda belli olan sertliğim, onu çıplak hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Ben onun parmaklarını ağzımla tüketirken, o da arzuyla dolup taşan o anlamlı bakışıyla beni tüketiyordu.

Eli titriyordu, sanki onu çekmek istiyor ama bir şey onu durduruyordu.

Belki de aynı şey beni, onu eğip içine gömülmekten alıkoynuyordu. Öyle derin bir gömülmeydi ki benim nerede bitip onun nerede başladığını ikimiz de anlayamayacaktık.

Bir gecede, onun yüzünden burnum ve omzum morardı. Onunla birlikte her şeyimi ele geçiren ilk öpücüğümü yaşadım. Uzun bir aradan sonra ilk kez yağmurun tadım çıkardım, yine onun sayesindeydi.

Onunla daha fazla zaman geçirirsem hayatımın nasıl olacağım hayal bile edemiyordum.

Astrid’e olan bu lanet takıntının neyle ilgili olduğunu bilmiyordum ama bir şeyden emindim.

Bunu sonuna kadar yaşayacaktım.

Yirminci Bölüm

ASTRID

Aksilikler hep üst üste gelir.

Gözlerim yarı açık hâlde merdivenlerden iniyordum. Başımın arkasından öne doğru yayılan bir ağrı her adımda beni yokluyordu ve burnum kısmen tıkalıydı.

Evet. Dün gece yağmurda sıırıslıklam olmak beni kesin hasta ediyordu.

Bir de buna tam bir kafa karışıklığı eklenmişti.

Levi ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onu daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Aynı zamanda, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi hissediyordum.

Onun yaptığı şeyleri neden yaptığı konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Satranç tahtasında şahın hamlelerinin öngörülemez olduğunu söylemezler miydi? Yoksa bunu ben mi uydurmuştum?

Levi hakkında beni en çok endişelendiren şey onun yaptıkları değildi. Beni endişelendiren, ona olan tepkimdi. Dün, onun o günahkâr dokunuşlarına ve güçlü, öpülesi dudaklarına tamamen teslim olmanın eşiğindeydim.

Vikingler aşkına, neden aklımdan çıkaramıyor, o öpücüğü düşünmeyi bırakmıyordum?

O şeytandı, unutma!

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda, telaşlı sesler kulağıma geldi.

“Onu gördüm! King’in arabasıyla eve geldi.”

“Şimdi sus, Nicole,” diye fısıldadı Victoria. “Bu evde o ismi yüksek sesle söyleme.”

Ne yapmam gerektiğini düşünürken yemek odasının köşesinde ayaklarım tökezledi.

Hakkımda konuşuyorlardı, bu yüzden kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissetmemeliydim.

“Artık buna dayanamıyorum. Burada olmaması gerekiyor. Gidici olduğunu söylemiştin.”

“Gidecek.” Victoria’nın sesi sakindi. “Bu, evdeki son yılı. Ondan sonra tamamen gidecek.”

Planımı nasıl öğrenmişti?

Umurumda değildi. Bu herkesin iyiliği içindi. Victoria ve Nicole’ün gösterişli, kusursuz hayatlarına uymuyordum.

Hatta Nicole’ün ölmüş babası bile bir tür şövalyeydi. O ve annesi, babamın ihtiyaçlarına uygun mükemmel bir aile tablosu çiziyordu.

Seçim yapması gerekirse beni seçmezdi.

Bu düşüncenin getirdiği acıyı görmezden gelerek içeri girmek üzereyken Victoria’nın sesi beni durdurdu.

“Onun gibiler çöpe aittir, tıpkı o fahişe annesi gibi.”

Kanım damarlarımda hızla pompalanıyordu, boynumdan yüzüme doğru yayılan bir sıcaklık hissettim.

Sıkılı yumruklarımınla içeri dalıp sırt çantamı sandalyenin üzerine fırlattım.

Victoria ve Nicole, önlerinde tabaklarla karşılıklı oturuyorlardı.

“Geri al,” dedim, hissetmediğim bir sakinlikle.

Nicole’ün kin dolu bakışları bana yönelmişti. Bıçağını tabağındaki bir şeye saplarken gözleri adeta hançer gibi parlıyordu.

Victoria’nın kusursuz kaşları sahte bir şaşkınlıkla kalktı. “Neyi geri alayım, canım?”

“Anneme fahişe dedin ve bunu geri alacaksın.”

“Yanlış duymuş olmalısın, canım,” dedi Victoria, hiçbir şey olmamış gibi çayını yudumlamaya devam etti.

Victoria’nın olayı, yüzleşmelerden kaçma ve her zor durumdan sıyrılma yeteneğiydi. Belki de bu yüzden babam gibi bir adam için mükemmel bir ești.

Ancak ben alışık olduğum o paparazzilerden değildim. Anneme fahişe demesini öylece geçiştiremeyecekti.

“Ebeveynlerimin geçmişi hakkında çok fazla şey bilmiyorum ama annemin önce geldiğini biliyorum.” Onun o sinir bozucu, sakın gülümsemesini taklit ederek devam ettim. “Belki de bu hikâyede kim ev yıkan fahişeymiş, araştırmalıyız.”

Victoria’nın yüzü buruşsa da yerinden kıpırdamadı. Nicole ayağa fırlayıp çatalını bana doğru uzattı.

“Annemin ev yıkan bir fahişe olduğunu mu söyledin?”

“Ah,” dedim gülümseyerek, Victoria’nın gözlerinin içine bakmaya özen gösterdim. “Yanlış duymuş olmalısın, *canım*.”

Nicole bana doğru yürümeye başladı.

“Otur yerine, Nicole,” diye sert bir şekilde azarladı Victoria.

“Seni küçük sürtük,” diye hırladı Nicole yüzüme. “Sen ve fahişe annen, Henry amca için hiçbir zaman bir şey ifade etmediniz ve etmeyeceksiniz de. Sen, istediği an çöpe atılabilecek kullanılmış bir mendilden ibaretsin.”

Elimi kaldırıp Nicole'ün yüzüne bir yumruk attım.

Bu dizginsiz, anlık bir tepkiydi. O anda ortaya çıkan bir şeydi.

Annem hakkında böyle konuştuğunu duymak içimde bir öfke dalgasına neden olmuştu.

Kimse, kesinlikle *kimse* annem hakkında kötü konuşamazdı ve konuşursa da yanına kalamazdı.

Nicole'le Victoria aynı anda çığlık attılar, Nicole masaya yaslanıp yüzünü tuttu.

Doğrulduğunda, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ellerini sıkı ama yerimden kıpırdamadım.

Hadi bakalım. Şu an onunla ölesiye bir kavgaya girmeye hazırdım.

Victoria, kızını elbisesinin yakasından geri çekti.

“Ah, Henry. Astrid'in nesi var, anlamıyorum,” dedi Nicole'ün saçlarını okşayarak. “Tamam, bebeğim. Tamam.”

Babamın ismi geçtiğinde kaslarım taş kesildi. Arkadan ölçülü adımlarla yaklaşan sesleri duydum. Ardından, karısının ve üvey kızının yanında durdu. Yüz ifadesi o kadar kapalıydı ki ruh hâlini anlamak imkânsızdı.

“Anneme fahişe dedi, amca,” dedi Nicole hıçkırarak, sol gözünün çevresinde belirginleşen kırmızı halkayı gösterdi. “Ona durmasını söylediğimde beni yumrukladı.”

“Bu doğru değil!” diye bağırdım.

“Ah, Henry,” diye ağladı Victoria. “Sanırım Nicole'ün bir doktora görünmesi gerek.”

“Ah, hadi ama.” Ona şaşkınlıkla baktım. O kadar da sert vurmamıştım ancak vurmuş olmak isterdim.

“Bizi sevmediğini biliyorum, Astrid.” Victoria bana acıma dolu gözlerle baktı. “Yine de bir aile olduğumuzu sanmıştım.”

“İkiyüzlü olmayı bırak! Anneme...”

“Yeter.” Babamın sesi yemek odasında yankılandı.

“Baba, o...”

“Baba değil, Peder,” diye sert bir şekilde düzeltti.

Serbest kalmaya çalışan hıçkırığımı bastırmaya çalıştım.

“O annem için...”

“Annen öldü,” dedi, sanki bu bilgiye sahip olmadığımı hatırlatır gibi. “Üç yıl önce öldü. Sana esneklik tanımaya çalışsam da işe yaramıyor. Annenin geçmişte kaldığını ne zaman anlayacaksın?”

“Asla!” Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. “Sen onu unutmuş olabilirsin ama ben asla unutmayacağım.”

“Astrid Elizabeth Clifford. Şimdi hemen duracak ve Victoria’yla Nicole’den özür dileyeceksin.”

Anneyle kız hafifçe gülümsediler.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken başımı dik tuttum. “Asla özür dilemeyeceğim.”

“O hâlde, gelecek haftaki sergiye katılmayı unutabilirsin.”

Hayır. O kazadan beri bu sergiyi dört gözle bekliyordum. Bunu benden alamazdı.

“Söz vermiştin.”

“Sen de Victoria ve Nicole’le anlaşmaya çalışacağma söz vermiştin. Eğer sen sözlerini tutmazsan, ben neden tutayım?”

“Başlattıkları bir şey için özür dilemem.”

“Özür yoksa, sergi de yok.”

“Tamam, öyle olsun!” Sırt çantamı kaptım ve omzuma attım. “Ama şunu unutma, *Peder*. Sen sözlerini tutmayı ben yedi yaşımdayken bıraktın.”

Evden çıkana kadar gözyaşlarımı tutmayı başardım. Sonra hepsi birden boşaldı.

Yirmi Birinci Bölüm

ASTRID

*Eğer sen şeytansan, neden kaçmıyorum?
Tam tersine, neden senin cehennemine çekiliyorum?*

Stadyumdaki enerji bulaşıcı olmanın ötesindeydi. Tenimin altına sızıyor ve var olduğunu hiç düşünmediğim bir parçamı uyandırıyordu.

Kalabalığın sloganları, kızların oyunculara bağırması, ebeveynlerin aşağıdaki muhafazakâr yerlerinden tezahürat yapması, hoparlörlerden Coldplay'in *Something Like This* şarkısının çalması...

Çok fazla kaos vardı, Coldplay hariç, tabii.

Daha önce hiç futbol maçına gitmemiştim. Sadece spor bana göre olmadığı için değil, aynı zamanda Premier Lig taraftarlarının çoğunun fanatik zihniyetini hiç anlamıyordum.

Bugün Premier Lig'in bir tür küçük kardeşine gelmiş gibiydik. Birkaç bin seyirci okulun stadyumunu doldurmuş, tezahüratlar yapıyor ve takımın renklerine uygun kraliyet mavisi sopalar taşıyordu.

Dan'ın hatırı için devre arasına kadar durduktan sonra buradan gidecektim. "Ah, bazı parazitler ortaya çıkmaya karar vermiş."

Nicole'ün kötü niyetli sesiyle başımı kaldırdım. Sol gözündeki bu sabahtan kalma hafif morluğa bakıp gülümsemeden edemedim. Makyajla gizlemek için elinden geleni yapsa da belli oluyordu.

Nicole takımın formasıyla kot pantolon giyyordu. King'in on numaralı formasını giymişti. Tabii ya. Arkadaşı Chloe de on üç numaralı Astor'ın formasını giyyordu.

"Kaybedersek ölürsün," dedi Chloe, dramatik bir şekilde kırmızı dudaklarını büktü.

Gözlerimi devirip onları görmezden gelmeye karar verdim. Zorbaları alt etmenin en iyi yöntemi onlara istedikleri şeyi, yani bekledikleri tepkiyi vermemektir.

Biraz ters ters baktıktan sonra oflayıp puflayarak 'en iyi' koltuklara doğru ilerlediler.

Çantamdan eskiz defterimi çıkarıp kucağıma aldım. Diğer seyirciler maç öncesi gösteriyle meşgul olduklarından, çok sevdikleri oyunlarının ortasında çizim yaptığımı kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum.

Dikkatimi küçük bir çocuğa, muhtemelen oyunculardan birinin kardeşine verdim. Üzerindeki mavi formayla sürekli "Sean!" diye bağıyordu. Annesi onu tutarken, gözlerindeki o parıltıyı ve kollarım özgürce savuşunu çizmeye çalışarak gülümsedim.

Tam kendimi ana kaptıracakken müzik aniden durdu. Tüm kalabalık ayağa kalkarak avazları çıktığı kadar tezahürat yapmaya ve bağırmaya başladı. Önümde duran kalabalık yüzünden görüşüm kapandığından, mecburen ben de ayağa kalktım.

Kalabalığın bu ani heyecanının sebebi sahaya giren oyuncular olmalıydı. Beyaz ve siyah formalı oyuncuların bu çılgınlığı yaratmadığına bahse girerdim. Bu tezahüratların sebebi mavi formalılar, yani Elitlerdi.

Takım arkadaşlarıyla birlikte sahaya girerken, en yakın arkadaşımın hazır ve kararlı görünüşüne bakıp gülümseyerek, “Hadi, göster onlara, Danny!” diye tüm gücümle bağırdım. Etraftaki tezahürat eden herkes King ismini -Levi ya da Aiden veya her ikisi de- bağıırıyordu. Xander, Cole ve Ronan da bolca alkış topluyordu.

Levi, kararlı ve kendinden emin adımlarla takımı önde götürüyordu. Dudağındaki dün oluşan morluk hâlâ duruyordu ama o umursamaz ‘siktir et’ duruşuyla tanrısal görünüyordu.

Onu dokunulmaz kılan şey ne özgüveni ne de soyadıydı; tamamen tavırlarıydı. Onu *gerçekten* etkileyen bir şeye henüz rastlamamıştım. Belki de bu yüzden ona imreniyordum. Belki de hayata karşı onun tavrına sahip olmayı diliyordum.

Her iki ebeveynini de kaybetmişti ama benim aksime, bu durumu dünyanın sonu gibi yaşamıyordu.

Bir yandan da Levi’nin içinde bir şeyler ters işliyormuş gibiydi.

Onu kendi yuvasında yani stadyumda, başkasını parçalara ayırmaya hazır görünürken görmek tuhaf bir histi. Sanki onun kim olduğunu anlamaya bir adım daha yaklaşıyordum.

İki takım da sahada kalırken, Levi’yle diğer takımın bir oyuncusu orta sahaya doğru ilerledi. Diğer oyunculardan farklı olarak ikisi de neon sarı bir kol bandı takıyordu. Bu onların kaptan olduklarını işaret ediyor olmalıydı.

Siyah bir forma ve şort giyen, yaşça daha büyük bir adam onların arasında duruyordu. Hakem olmalıydı. Bir şeyler söylediğinde hem Levi hem de diğer oyuncu başlarıyla onayladı.

Kalabalık sessizleştğinde havayı dolduran beklenti o kadar yoğunlu ki, neredeyse dilimde tadını hissedebiliyordum. Burada bir aptal gibi dikiliyordum, neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hakem havaya bir madeni para fırlattı ve Levi'ye doğru başım salladı. Kalabalık, iki oyuncunun el sıkışmasının ardından hakemle de tokalaşıp takımlarına geri koşmalarıyla tezahürata başladı.

Levi'nin koşuş biçimi beni büyülemişti. Hareketleri çevik ve zahmetsizdi, aynı zamanda inanılmaz derecede güzeldi.

Onunla ilgili her şey güçlü ve hipnotize ediciydi.

Tişörtü sırt kaslarına yapışmış, her adımında dalgalanıyordu. Kısa kollu tişörtünün altından şişkin karın kasları belirginleşiyordu. Kollarındaki atardamarları göremiyordum ama onların oyunun heyecanı ile nasıl kan pompalandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Kalçalarıyla bacakları tam bir sanat eseri idi. Kaslı ve kumsuz bir şekilde şekillenmişti, sanki insan estetiğinin tanımı gibiydi.

Ya da daha çok bir Yunan heykeline benziyordu.

Muhteşem ama soğuktu.

Tüm oyuncular sahadaki yerlerini aldı. İlk vuruşu Levi'yle kuzeni yapacaktı. Kalabalığın biraz önceki çılgın tezahüratları, Levi'nin ilk topu kazanmasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Herkes yeniden oturunca ben de yerime döndüm.

Oyunu pek anlamıyor olsam da Elitlerin daha iyi oynadığını söyleyebilirdim. Kaleye daha sık yaklaşıyorlardı ve top neredeyse her zaman onlardaydı.

Levi veya Aiden topa her dokunduğunda, kızlar kontrolsüz çığlıklarla bağırıyorlardı. Levi'nin takımını yönlendirişini ve

sağa sola talimatlar verişini izlemek bende de bir adrenalin dalgası yaratmıştı.

Buraya Dan'ı izlemek için gelmiştim ama ona neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Ne zaman ona dikkat etmeye çalışsam, kendimi tekrar Levi'i ararken buluyordum. Yılın En Kötü En İyi Arkadaşı Ödülü kime gidecekti, tahmin edebilirdiniz.

Dizlerimde duran eskiz defterime çizgiler çizmeye devam ederek Levi'nin topu fırlattığı anı yakalamaya çalıştım. Duruşu büyüleyiciydi. Bir kolu geriye, diğeri öne doğru uzanmıştı. Bir ayağı çimlere basarken diğeri havada asılı kalmıştı.

Tıpkı uçmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

İlk yarı beraberlikle sona erdi.

Oyuncular içeri doğru ilerlemeye başladıklarında, merdivenlerden hızla inerek Elitleri soyunma odasına giderken yakaladım. Kalabalık, yüksek sesle oyunculara cesaret verici sözler söylüyordu. Bir kez daha, en çok tezahürat Kinglere ve diğer üç yıldız oyuncuya gitti.

Dan başını öne eğmişti. İlk on birde başladığı ilk maçında oldukça yorgun düşmüş hissediyor olmalıydı.

“Hadi, Danny! Yapabilirsin!” diye bağırdım beni duyabilmesi için. “Sen en iyilerin en iyisisin!”

İki kafa birden sesime doğru döndü. İlki Dan'di. Kulaklarına kadar genişleyen bir gülümsemeyle göğsüne dokundu, ardından bana işaret etti.

İkincisi de Levi'ydi ve yüzünde Dan'ın tam tersi bir ifade vardı. Soluk mavi gözleri karararak bakışlarını benimle Dan arasında gezdirdi. İçeri doğru yürümeyi bıraktı, yanında konuşan oyuncuyu dinlemeyi kesti.

Sadece... duruyordu.

Gözleri benim üzerime odaklanırken herkes ve her şey onun için yok olmuştu.

Gözlerindeki o garip, dengesiz bakış ve sert duruşuyla mideme oturan tuhaf bir farkındalık hissettim. Sanki bulunduğum tüm havayı bu uzaklıktan çekip alabilirmiş gibi, nefesim sıkışmaya başlamıştı.

Bu an, bir başka oyuncunun omzunu Levi'ye çarpmasıyla sona erdi. Numara on dokuz, Knight. Levi irkildi, göz temasım bozdu ve takım arkadaşının onu içeri götürmesine izin verdi.

Farkında olmadan tuttuğum nefesi bırakarak tekrar tribünlerdeki yerime doğru ilerledim.

Parmaklarım titriyordu. Eskiz defterimi toparlarken Levi'nin silüetine baktım. Yanaklarım ısınıyor, karmakarışık hissediyordum.

Neydi bu, Tanrı aşkına?

Bana dokunmamıştı ama yine de parmak uçlarını tüm tenimde ve içimde hissediyordum.

Stadyumu *rock* müziği doldururken çizim yapmaya devam ettim.

Kendime, oyunun sonuna kadar kalmamın sadece Dan'ın manevi desteğe ihtiyacı olduğu için olduğunu söylüyordum.

Hepsi bu kadardı.

İkinci yarı başlamadan hemen önce sevimli örgüleri olan toplu bir kız yanıma oturdu. Gözleri hem heyecan hem de korkuya benzeyen bir parıltıyla ışıldıyordu.

"Ah, pardon," dedi, beni anca fark etmiş gibiydi. "Bu koltuk dolu mu?"

Gülümsedim. "Hayır, oturabilirsin."

"Teşekkürler!" Çantasından bir çikolata çıkarıp bana uzattı. "Bunları akşamları yememem gerekiyor. Anneme, diyetisyenime ya da kimseye söyleme, tamam mı?"

Küçük bir parça alıp güldüm. "Dudaklarım mühürlü."

“Ben Kimberly. İkinci sınıf,” dedi kendini tanıtarak. “Sen Clifford’sın, değil mi?”

“Sadece Astrid diyebilirsin.”

“Peki, Astrid, seni okul maçlarında pek görmeye alışık değilim. Sık sık gelir misin?”

“Bu benim ilk maçım.”

“Ah, ne kaçırdığım bilsen inanamazsın.”

Kimberly, sonraki on dakikayı kafama mümkün olduğunca çok futbol terimi doldurmaya çalışarak geçirdi.

“Ben de pek büyük bir hayran değilim ama bazen izlemek hoşuma gidiyor,” dedi, sesi hayallere dalmış gibiydi. “En iyi arkadaşım Premier Lig’in fanatik bir hayranı ama okul maçlarına hiç gelmez.”

“Neden?”

Omuzlarını silkti. “Sanırım onlardan nefret ediyor.”

“İşte geliyorlar!” diye birisi arkamızdan bağırdı. “Bastır, Elitler!”

İlk yarıda olduğu gibi, müzik kesildi ve herkes ayağa kalktı. Kimberly’yle ben de ayaklandık.

İkinci yarı başladığında, Levi’de bir şeylerin farklı olduğu dikkatimden kaçmadı. Aiden’la diğerleri rahat bir şekilde oynarken o gergin görünüyordu. Omuzları sıkı, verdiği talimatlar ilk yarıya göre çok daha keskin ve kısaydı.

“Kaptanın derdi ne acaba?” dedi Kimberly. Yani fark eden tek kişi ben değildim.

“Normalde böyle oynamaz, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Her zaman sakindir ve kendine güvenir. Sonuçta o kaptan.”

“Yani, iyi bir oyuncu mu?”

“İyi mi?” diye güldü. “Mükemmel demelisin. O bizim en iyi oyuncumuz ve okullar şampiyonasındaki en iyi orta saha oyuncusu. Premier Lig seviyesinden bahsediyoruz.”

Kimberly sözlerini bitiremeden, Cole’dan Xander’a, oradan tekrar Cole’a ve doğrudan Aiden’a giden üçlü bir pas zinciri seyircilerden tezahürat kopardı. Aiden gol atmıştı.

Kalabalık coşkuyla kükrerken Kimberly dahil herkes çılgılık attı. Diğer oyuncular Aiden’a doğru koşup onu yere yatırarak saçlarını karıştırdılar.

Herkes oradaydı... Levi hariç.

O sadece kuzeniyle tokalaşıp orta sahadaki başlangıç noktasına geri döndü.

O anda duruşundaki kusuru fark ettim. Sol omzu hafifçe aşağıya doğru düşmüştü.

Gözlerim büyüdü. Bu, dün gece Jerry’ye çarptığı omuzdu.

Maçın geri kalanında, “dört atlı” sahaya hâkim oldu. Aiden, Xander, Cole ve Ronan kendilerinden tamamen emin görünüyorlardı ve topa her dokunduklarında kalabalık çılgına dönüyordu.

Levi’de sık sık arka hatlara dönüyordu. Kimberly’ye göre bu, yalnızca bir sayı önde oldukları için savunma amaçlıydı.

“Levi bazen böyle mi oynar?” diye sordum Kimberly’ye.

“Kaptan mı? Asla.” Kimberly, King hakkında konuşsa da gözleri bir an bile on dokuz numara, Xander Knight’tan ayrılmıyordu. “Premier Lig tarafından keşfedilecek. Bu yıllardır en kötü performansı.”

“Bir dakika. Profesyonel oynamak mı istiyor?”

“Duyduğuma göre öyle. İkinci sınıftan beri onu gözlemliyorlarmış ama sanırım önce okulunu bitirmek istiy- ah, Tanrım, evet! Hadi!”

Donup kalmıştım. Levi, sağında Aiden’la kaleye doğru koşuyordu. Aiden elini kaldırmasına rağmen, kaptan ona hiç dikkat etmedi ve ilerlemeye devam etti.

Her metreyi geçtiğinde kalbim öyle hızlı atıyordu ki, sanki koşup nefesi kesilen benmişim gibi hissediyordum.

Sakin ol, kalp. Biz koşmayı bile sevmezdik.

Tehlike bölgesine yaklaştığında, diğer takımdan biri ona müdahale etti. Levi yere düşerek tok bir sesle çimlere çarptı.

Kalabalık, “Ooof,” diyerek hayal kırıklığım bir ağızdan dile getirdi.

Levi hareketsiz bir şekilde yerde kaldığında ellerim terlemeye başladı.

Takım arkadaşları onun etrafında toplanırken nefesim düzensiz ve kesik kesikti.

Bir saniye geçti...

İki...

Üç...

Dört-

Levi, Aiden’a yaslanarak ayağa kalktığında herkes derin bir nefes verdi.

Onun hiçbir şey olmamış gibi formasını silkeleyişini hayretle izledim.

Rahatlananın yanı sıra, içimde karanlık ve nahoş bir şey kıpırdanmaya başladı. Ayağa kalkarak sırt çantamı kaptım ve stadyumdan dışarı çıktım. Kimberly, mırıldandığım bir ‘hoşça kal’a el sallayarak karşılık verdi.

Kalbim hızla atıyordu. Ayaklarımı yere vura vura koridora, ardından sanat atölyesine yöneldim.

Kapıyı sertçe kapatıp arkasına yaslandım. Bu da neyin ne-siydi?

Ayrıca neden bu kadar rahatsız olmuşum?

Yirmi İkinci Bölüm

LEVI

*Senin, benim lanetim mi, yoksa kurtuluşum mu olduğuna
henüz karar vermedim.*

“Bu benim kaptanım değil, King. Kafanı o lanet kışından çıkar,” dedi koç, soyunma odasından çıkarken yalnızca benim duyabileceğim bir tonda fısıldadı.

Ardından dikkatimi diğer oyunculara çevirdim. Aiden’i omuzlarında taşıırken tezahürat yapıyorlardı. Onu yere bırakıp sırtına vurarak saçlarını karıştırıyorlardı.

Aiden gülümsüyor olsa da bu sahteydi. Bunun hiçbirinden gerçekten keyif almıyordu. Her şeyi sadece gösteriş için yapıyordu. Bir tür savunma mekanizmasıydı.

Gömleğimin düğmelerini sessizce ilikledim. Tanıdık, kasvetli bir enerji etrafımı dört duvarlı bir hapisane gibi sarmıştı.

Bu his, ne maçtan ne de omzumdaki kahrolası ağrıdan kaynaklanıyordu. Her şey, dün gecedен beri beni bir an olsun yalnız bırakmayan o lanet yeşil gözler yüzündendi.

Geceyi spor salonunda kum torbasını yumruklayarak uykusuz geçirmiş olabilirdim.

Ya da gece yarısı evine dalmaktan kendimi bin kez zor alıkoymuştum, üstelik babası beni öldürse bile buna aldırmayacağıımı düşünüyordum.

Bu saplantı tehlikeli ve bozuk bir hâle geliyordu. Başkalarının düşüncelerime, zihnime, hatta lanet rüyalarım bile hükmetmesine izin veren biri değildim.

Yine de her şey Astrid Clifford'ın etrafında dönüyordu.

Yetmezmiş gibi bir de maça gelip her şeyi mahvetmek zorunda kalmıştı.

Beni neyin daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordum. Orada benim için olmaması mıydı, yoksa benim önümde başka bir adamın adını bağırması mıydı?

Hangisi olursa olsun, ikinci yarıda tüm oyunumun içine etmişti. Şimdi, ortaya çıkmamış enerji damarlarımda vızıldayıp duruyor, serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Bu gece ya dövüşmem ya da içmem gerekecekti. Belki de ikisi birden olacaktı.

Bir parmak koluma dokundu. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, bu basit hareket bile beni hazırlıksız yakalamıştı. Yumruklarımı sıktım.

Aiden sağ tarafımda belirdi, kaşları çatılmıştı. “Oldukça hızlı ilerliyorsun, değil mi?”

“Defol git,” dedim yüzüne karşı.

Benim açıkça gösterdiğim düşmanlığa aldırmamıştı. “Bunların oyunla ilgisi bile yok, değil mi?”

“Hayır, kuzen, oyunla ilgili değil. Hiçbir zaman oyunla ilgili olmadı. Hepsi benim bozuk genlerimle ilgili, hatırladın mı?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. İşte Aiden buydu. Her şeyin, lanet olası düşünceleri dahil, mükemmel bir plana oturtulması

gerekiyordu. “Eğer satranç tahtası senin lehine görünmüyorsa, yönünü değiştirebilecek tek kişi sensin.”

“Selam, Kinglerim!” Ronan, sahte bir Cockney aksanıyla konuşmamızı bölerek bir kolunu Aiden’in omzuna, diğerini benim omzuma attı. “Parti, benim evde. İtiraz yok. Anlaştık mı? Anlaştık.”

İkimiz de direnirken bizi odanın ortasına sürükleyip bağırarak ilan etti. “Zafer partisi, bir ve tek numara on üçte! Kapitan onayladı!”

Çocuklar tezahürat yaparak Ronan’ı omuzlarına aldılar.

“Bize bir daha parti yapmayacağını söylememiş miydin?” diye dalga geçti Xander.

“Kapa çeneni, Knight.” Ronan, ona ve Cole’a sert bir bakış attı. “Bu, tavşan kostümlü pasta kızlarının eksikliğini telafi etme partim.”

Muhtemelen onları durdurmam gerekirdi çünkü dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Yine de bu hafta sonu eğlencelerini mahvetme havamda değildim.

Ayrıca, bu trans hâlimden çıkmam ya da kendimi içkiye boğup sızmam gerekiyordu.

“İnsanları davet edebilir miyiz?” diye sordu Daniel köşeden.

“*Mais oui*!” Ne kadar çok kişi, o kadar eğlence, *mon ami*”.

Daniel gülümseyip telefonunu çıkardığında gözlerim ellerine takıldı. Astrid’e mi mesaj atıyordu?

Bu düşünceyle kanım daha hızlı akmaya başladı. Bundan hoşlanmıyordum.

Bundan lanet olası şekilde hiç hoşlanmıyordum.

Ronan’ın kolunun altından sıyrılıp Daniel’a doğru ilerledim.

* Fransızca: Evet. (Rdk.N)

** Fransızca: Arkadaşım. (Rdk.N.)

“Oyundaki Astrid miydi?” diye sormayı başardım, ses tonumu olabildiğince kayıtsız tutmaya çalışıyordum.

Sanki o erkeksi tavırlarını, yumuşak sesini ya da o parıltıyan lanet yeşil gözlerini başka biriyle karıştırabilirmişim gibi.

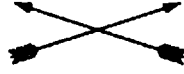
“Şey, evet, kaptan. İlk maçım için orada olacağına söz vermişti.”

Görünüşe göre bir amigo kız olacağına da söz vermişti.

“Onu partiye mi davet ediyorsun?” diye sordum.

“Ona mesaj attım ama gelmeyecektir. Böyle şeylerden nefret eder.”

Rahatlamalı mıydım, sinirlenmeli miydım, yoksa her ikisini birden mi hissetmeliydim, bilemiyordum.

Bir saat sonra, takımın yarısı Ronan'ın misafir odalarında sevişiyordu. Ronan, ailesinin odasını kilitlemeyi unutmamıştı. Orası, Cole ya da Aiden'ı ve onların 'sapıkça işlerini' bulduğundan beri yasaklı bölgeydi.

Havuz evinde benimle kalanlar yalnızca Aiden'la Cole'du. Satranç oynuyorlardı. Ben bir iki el oynamış fakat hemen sıkılmışım.

Bir içki almıştım ama bu da çok hızlı bir şekilde sıkıcı hâle gelmişti.

Her şey öyleydi.

Dışarı çıkıp bir ya da iki *shot* daha devirmek ve birine yumruk atmak istiyordum. Aiden beni tasmaında tutuyor olmasaydı, bu davranışın beni tam olarak nereye götüreceğini biliyordum.

Bir ömür daha Jonathan'm kölesi olarak yaşayacaktım.

Bu yüzden sadece etrafta dolanıyor, takım üyeleri arasında çıkabilecek bir kavgayı durdurmaya hazır şekilde bekliyordum.

Nicole, soyadını tam hatırlamıyordum, partinin başından beri koluma asılıyordu. Benim numaramın yazdığı bir forma giymiş, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Sırtında numaram olan başka bir yüz olmasını istiyordum. Başka bir kişi. Başka lanet gözler.

“Diz çök,” diye emrettim.

“Ben bir fahişe değilim.” Dudaklarını araladı ama bunlar bile lanet olası yanlış dudaklardı.

“Diz çök ya da defol git buradan.”

Bakışları, tam karşımızda oturan Aiden ve Cole’a kaydı. İkisi de oyunlarına öyle dalmışlardı ki, ona zerre kadar dikkat etmiyorlardı.

Nicole, sanırım Chloe’nin arkadaşıydı, dudaklarını yalayıp utangaçmış gibi yaparak bacaklarımın arasında diz çöktü. Astrid’in boynuna ve yüzüne sıcaklık yayıldığı zamanlardan çok farklıydı. Astrid gerçekten utanır, kollarımda erirdi.

Astrid’de tenimin altına girip oradan çıkmayı reddeden bir şeyler vardı.

Parmağımı Nicole’ün ağzına sokup çenesini açarak genişlettim. Emmeye başladığında, rahatsızlığımı belli eden bir ses çıkardım. “Kıpırdama.”

Bu Nicole denilen kız bende hiçbir şey uyandırmıyordu. Sertleşemiyordum bile.

Kafamda onun yerine prensesin burada, bana tamamen teslim olmuş bir şekilde oturduğunu hayal etmeye çalıştım. Yanakları kızarıyordu. Sanki bir doz ekstazi almış gibi, bedenim hemen tepki verdi. O gözler. O lanet olası gözler yukarı doğru bakıyor, kıvılcım saçacaklarmış gibi görünüyordu.

Nicole'ün eli pantolonumun kemerine uzandı, diğer eli de üzerimde duruyordu. Beni sertleştiren şey onun dokunuşu değildi. Astrid'in küçük ellerinin beni kavradığını, dokunduğunu ve bana bakarak beni tatmin etmeye çalıştığını düşünüyor olmamdı.

“Of, çok büyüksün,” diye cırladı Nicole.

Astrid'e hiçbir şekilde benzemeyen tiz sesiyle her şeyi berbat etmişti.

Ne düşünüyordum ki? O değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Ona doğru hareket ettiğimde, onun Astrid olmasını istiyordum. Olması gerekiyordu.

Nicole'ün omuzlarını kavrayarak onu itmek üzereydim ki girişten gelen hafif bir nefes alış sesi dikkatimi çekti.

Onun varlığını, başımı kaldırmadan önce hissetmiştim. Sonra onu gördüm. Üzerinde hâlâ o kot etekle beyaz bluz vardı.

Lanet olsun. Yasak bir hayal kadar güzeldi.

Astrid'in bakışları benim üzerimden Nicole'e kaydı. Nicole de kafasını çevirerek yeni gelen kişiye baktı. Astrid'in dudakları aralandı, sonra başını sallayıp bakışlarını tekrar Nicole'den bana çevirdi.

Gözlerime bakmadan, kelimeleri ağzından aceleyle çıkardı. “Ben... şey... Dan buradadır diye düşünmüştüm. Rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

Kapı sessizce kapandığında Nicole, sinir bozucu bir şekilde güldü. İşte o zaman Astrid'in ne gördüğünü fark etmiştim.

Lanet olsun.

Onu burada görmek beni öyle hazırlıksız yakalamıştı ki, onun beni ne hâlde gördüğünü unutmuştum.

“Ne gülüyorsun?” diye Nicole’e bağırdım.

“Minik Viking evde de burada da yerini öğrenmiş.”

“Evde mi?”

“O benim üvey kardeşim ama uzun bir süreliğine değil.”

Eli yeniden pantolonuma geri döndü. “Ee, nerde kalmıştık?”

Onu geri ittim. Dengesi bozulduğunda neredeyse düşüyordu.

“Ama,” diye cıyıkladı.

“Başka bir yerde oyalan,” dedim sert bir şekilde.

Onun gitmesini beklemeden çıkışa doğru yürüdüm.

İçimde bir şeyler, bu sefer gerçekten her şeyi berbat ettiğimi söylüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ASTRID

Benim şeytanlarımla savaşmak senin işin değil.

Ağlamayacaktım.
Ağlamayacaktım.

Derin bir nefes aldım, gözlerimde biriken yaşlarla ve burunumun arkasında yükselen baskıyla mücadele ediyordum.

Ben o kız değildim. *Hiçbir zaman* da olmayacaktım.

Kalabalık, labirentten çıkmaya çalıştıkça sanki daha da yoğunlaşıyordu.

Dan'ın, takımın bir parçası olarak ilk galibiyetini kutlamam için ısrar etmesi ne fark ederdi ki?

Eve dönüp babamın beni Victoria'yla bir akşam yemeğine zorlaması dışında yapacak başka bir şeyimin olmaması ne fark ederdi?

Buraya gelmek büyük bir hataydı.

Ya da belki de değildi.

Belki de Levi'nin bacaklarının arasında Nicole'ü görmem gerekiyordu. Böylece beni ele geçiren şu delilikten nihayet kurtulabilirdim.

Yine de göğsüm ağrıyor, nefes almak bile zor geliyordu.

Neden bu kadar acıtıyordu ki?

“İşte benim kızım!” Dan aniden belirerek alkol kokusuyla beni kucakladı. “Ro, Xan, sizi en iyi arkadaşşımla tanıştırdım mı?”

“Merhaba, güzel bayan.” Ronan, on üç numara, parlayan kahverengi gözleriyle sırttı. “Neden böyle güzel bir hanımefendiyi kendine saklıyorsun, Danny?”

“Aynen, Danny. Paylaşmak önemsemektir,” dedi Xander fazlasıyla çekici bir gülümsemeyle. Sarı saçları, mavi gözleri ve gamzeleriyle klasik bir çekici çocuk görünümündeydi.

“Ben Ronan.” Elimi tutup üzerine bir öpücük kondurdu. “Hakkımda duyduklarınıza inanmayın.”

“Genelde çok daha kötüdür,” diye tamamladı Xander onun sözünü.

“Ellerinizi Astrid’den çekin, domuzlar.” Dan, onları sinek gibi savuşturdu. “Seks, Astrid’in ilgisini çekmiyor.”

Dirseğimle Dan’i dürttüm ve yanaklarıma istemsiz bir kızarıklık yayılırken mırıldandım. “Herkes duyurduğun için teşekkürler, Böcek.”

Muhtemelen onu buradan uzaklaştırmam gerekiyordu, yoksa tüm sırlarımı ifşa edecekti. Dan sarhoşken tam bir gevezeydi.

“Vay, tamam.” Ronan sahte bir hayretle nefesini tuttu. “Bunu düzeltmeliyiz. Gönüllüyüm, *mademoiselle*.”

Xander onu kenara itti. “Benden bir ay küçüksün, dolayısıyla önce ben,” dedi gülümseyerek. “Tabii, hammefendi beni kabul ederse.”

“Benim evim. Benim kurallarım.” Ronan göğsünü kabartıp bana baktı. “Neden seçimini yapmıyorsun?”

* Fransızca: Matmazel. (Rdk.N.)

Şaşkındım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Bir içki nasıl olur?!” diye bağırdı Dan.

“Hey, ben içki kralıyım,” dedi Ronan göğsüne vururken.
“Kimse beni yenemez.”

“Astrid yenebilir.” Dan omuzlarımı ovdu. “Toleransı acayip yüksek.”

Bu kadardı. Taksi çağırıp Dan’i eve götürecektim.

Ronan’ın gözleri kocaman açıldı. “Kahramanım.”

“Bekle.” Xander inanılmaz bir şekilde yaklaştı, nefesi yabancı mersini turtası gibi kokuyordu. “Sen yaz başında kaptanın havuz evine getirdiği kızsın, değil mi?”

Evet. Görünmezliğimi mahvettiğim geceydi.

Neden o gece Levi’nin yoluna çıkmak zorundaydım ki?

“Ha, o kız,” dedi Ronan gülümsemesi düşerken. Havadaki neşeli atmosfer yerini gerginliğe bırakmıştı.

“O bir sanatçı ve sporculardan nefret ediyor, dolayısıyla defol, Ro,” diye devam etti Dan hafifçe peltek konuşarak.

“Annem koleksiyon yapmayı sever,” diye ekledi Ronan, gözlerine tam olarak ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle.
“Görmek ister misin?”

“Dan?” Onunla konuşup futbol arkadaşlarına hayatımı yayınlamasını durdurmam gerekiyordu.

“Tamam, hadi gidelim.”

Ronan bizi yönlendirirken Xander bir kızla birlikte kaybolmuştu. Görünüşe göre bu gece herkes kendini futbol takımının kollarına atıyordu.

Nicole gibi.

Hayır. Asla. Aklım ona gitmeyecekti.

O görüntü aklıma her geldiğinde göğsüme bir taş oturuyordu.

Dan bana yaslanmış, yanımızdan geçen ya da ona el sallayan her bir takım arkadaşı için kahkahalar atıp bağıırıyordu.

Ronan'ın bizi yönlendirdiği odaya girdik. İçerisi bir ofisti; bir masayla sandalyeler vardı. Duvarlar empresyonist sanat eserleriyle kaplıydı. Hepsi beyaz, gri, siyah tonlarındaydı ve açık renkten koyuya doğru sıralanmıştı.

Bir kadın için ilginç bir renk seçimiydi. Ronan'ın annesi, bu koleksiyonu yaptığına göre sanata derin bir ilgi duyuyor olmalıydı.

“Bu ne?” dedi Dan, bronz bir Buda heykelini parmaklarken.

“Eve gidebilir miyiz?”

“Şimdi mi?” Kaşlarım çatı. “Parti daha yeni başladı.”

Son zamanlarda çok fazla partiye katıldığını söylemek istedim ama bunun yine tamamen kendimle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyordum.

“Bu ortamları sevmediğini biliyorum.” Bana yaklaşıp omuzlarımı tuttu. “Ancak bu bizim son yılımız, hatırlıyor musun? Tüm eğlenceyi şimdi yaşayacağız ki sonradan pişman olmayalım. Dur.” Gözlerimin altını sildi. “Ağlıyor muydun?”

“Hayır, evet, bilmiyorum.” Alt dudağımı ısırıp yaşananları bir çırpıda anlattım. Bu sabah Victoria ve Nicole'le kavga edişimden, yine Nicole'ü Levi'nin yanında görmeme kadar her şeyi anlattım.

“Siktiğimin Nicole'ü,” diye soludu. “Sergiyi iptal ettiğine inanamıyorum.”

Başım öne eğilirken Dan masaya yaslandı.

“Bir de kaptanla...” Sesi birkaç dakika öncesine göre daha ayık geliyordu.

Soru sormamıştı ama yine de başımı salladım, göğsüm o görüntüyle sıkıştıyordu.

Daniel bir an sessiz kaldı. “Kaptanı kimin tatmin ettiği neden bu kadar umurunda?”

Başımı hızla kaldırdım. “Umurumda değil!”

“Kesinlikle umurunda.” Biraz buruklukla hafifçe gülümse-di. “Yoksa şu an bu kadar üzgün olmazdın. Ondan hoşlanıyor musun?”

“Tabii ki hayır! O, her şeye hakkı olduğunu düşünen lanet bir pislik. Onun gibilerden nefret ettiğimi hatırlıyor musun?”

“Evet ama belki onun tam olarak öyle biri olmadığını fark etmişsindir.”

Evet, fark etmiştim ve bu yüzden ondan daha da fazla nefret ediyordum. Gidip Nicole’e o şeyi yaptıracaksa, neden bana kendini açmıştı ki?

“Biliyor musun...” diyerek cümlesini yarıda bıraktı.

“Neyi?”

“Sarhoşken Ronan’dan duydum; sanırım kaptan, amcasından çok fazla baskı görüyormuş. Belki de bu yüzden seni rahatsız ediyordur.”

“Önemli değil.”

“Hey, küçük Böcek. Sorunlarımızdan kaçmamamız gerektiğini unutma, tamam mı?” Omzuma dokundu. “Yoksa Vikingler’i izleyemeyiz.”

“Bu işkence.” Gülümseyerek ona sarıldım. “Hadi git tadını çıkart. Biliyorum birini ayartmak için sabırsızlanıyorsun.”

“Tanrıya şükür.” Kahkaha attı. “Ciddi soruyorum, iyi olacak mısın?”

“Evet, burada biraz takıldıktan sonra seni bulurum.”

“Bana hızlı bir kaçamak yapmam için zaman ver.”

Dirseğimle onu dürttüm. “Bu görüntüyü kafama sokmana gerek yoktu.”

Güldü. “Görüşürüz, deli.”

“Güle güle, deli.”

The Chainsmokers’dan *Takeaway*’in sesi içeri süzülürken Dan dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapatarak beni odanın sessizliğinde tek başıma bıraktı.

Masaya yaslanmaya devam ederek karşı duvardaki beyazla siyah çatışmasına baktım. Sanki yin ve yang gibiydi. İyilikle kötülük. Bir melek bir şeytan.

Biraz daha odaklanıp anlamaya çalışsam da sürekli Nicole’ün kendinden emin, Levi’ninse karanlık sırtışını görüyordum. Muhtemelen ona duyduğu arzudan aklını kaçırmış olmalıydı.

Belki de şu an onunla sevişiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapatıp bu görüntülerin kaybolmasını diledim.

Ancak çok geçti. Gitmeye hiç niyetleri yoktu.

Bugün onun için endişelendiğime inanamıyordum.

Neden? Neden o pislği umursayacaktım ki?

Vur-kaç kazam ve o gecedan hatırlayabileceğim bir parçalar bulmak gibi daha önemli şeylere odaklanmalıydım.

Partinin kaosu odaya tekrar doldu. Gözlerimi açarken Dan’ın benim için geri döndüğüne sevindim. Belki de fazla içmiş ve eve gitmeye karar vermişti.

Nefesim boğazımda düğümlendi çünkü kapı kapandığında Levi emin, uzun adımlarla bana doğru ilerliyordu.

İçimde karmaşık bir duygu yumağı oluşmuştu. Ona vurmak istiyordum. Ona bağırarak istiyordum ama bu sadece onun umurunda olduğunu gösterirdi. Bu yüzden iyiyle kötülüğün resmine bakıyormuş gibi yaparak sordum. “Nicole ile olman gerekmiyor mu?”

Ellerimi güçlü elleriyle kavradı. “Olmam gereken yer tam olarak burası, Prenses.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

ASTRID

Sorun bende değil, sende.

“Bana dokunma,” dedim tiksintiyle.

Vücudu benimkine iyice yaklaşmış, elleri bileklerimi daha sıkı kavramıştı.

Sırtım masaya dayanırken üzerime geliyordu, vücudu sert ve güçlüydü. Yine de bu durum bana hiçbir şekilde korku vermiyordu.

Cehenneme kadar yolu vardı, onu şu anda karşı konulamaz bir Viking olarak bile görmüyordum.

O sadece lanet bir piçti.

“Seni mahvedeceğimi söylemiştim.” Sesindeki kötülük, beni keskin bir bıçak gibi kesiyordu. “Seni yok edeceğimi söylediğim hâlde yine de geri çekilmedin. Hâlâ beni daha sert karşılık vermeme için *kışkırtıyorsun*.”

“Siktir git, Levi. Siktir. Git. Tek istediğim son sınıfımı huzur içinde geçirmektir ama hayır, sen *her şeyi* mahvetmek zorundaydın. Sana benden hoşlanmanı mı söyledim? Seni buna ben mi zorladım? Mahvetmek için oyunlarınla beni hedef seçen sendin.”

“Kaybetmeyi reddeden de sendin.” Yüzü gerildi, sanki öfkeli olan oymuş gibiydi.

“Ben kaybetmek ya da tahtanda bir piyon olmak için doğmadım.”

Sonra tüm dikkatiyle beni izledi, sanki içimi açıp bakıyormuş gibi hissettiriyordu. Farklı bir durumda bu bakış beni huzursuz edebilirdi ama şu anda hissettiğim tek şey küçümse-meydi.

Onu, onun beni mahvettiği kadar mahvetmek istiyordum, Bu kez av olmak yerine avcı olmak istiyordum.

“Gördüğün şey, görüldüğü gibi değil.” Ses tonu, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi rahattı.

“Tabii ki. Nicole’ün sana oral seks yaptığını kesinlikle görmedim, değil mi, King?”

“Bana öyle deme.”

“Herkesten sana böyle demelerini istemiyor musun, *King*?”

“Senden istemiyorum.”

Göğsü bana imkânsız bir şekilde daha da yaklaştı. Her nefes alışımında göğüslerim Elitler ceketine dokunuyordu. Ne kadar dolgun ve sıkı hissettiklerine, buna karşılık göğüs uçları-
rımın nasıl sızladığına odaklanmamaya çalışıyordum.

Nane kokusu, hafifçe gelen votka kokusuyla birleşerek içi-mi dolduruyordu.

Varlığı bir doğal afet gibiydi; kaçınılmaz ve her zaman yıkım bırakacak bir afetti.

Ne var ki, ben artık bu yıkımın bir parçası olmayacaktım.

Ona karşı mücadele edip kafa atmaya çalışsam da kolayca geri çekilip yolumdan kaçtı.

“Dalga geçtiğimi mi düşünüyorsun?”

“Dalga geçtiğini mi?” diye yavaşça tekrarladı, bileklerimi acımasızca tutmaya devam ediyordu.

“Yoksa kazanman gereken bir savaş olduğumu mu?”

“Kazanılacak bir savaş, senin yanında çocuk oyuncağı kalır, Prenses.”

“Bunu kaç kıza söyledin? Bunlara Nicole de dahil mi? Biliyorsun, *kaptanla* ilgileniyordu.”

Dudakları kurt gibi sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. “Neden bu kadar sinirlisin, Prenses?”

“Değilim.”

“Yoksa kıskandın mı?”

“Siktir. Git.”

Nicole de siktirip gidebilirdi, bu piç için çarpan kalbim de.

Kasıklarını tişörtümle eteğimin birleştiği yere bastırdı. Bir şişlik, kot pantolonunun altından midemin alt kısmına sert ve yoğun bir şekilde bastırıyordu.

Omurgam boyunca bir ürperti yayılırken bunu engelleyemedim.

“Hissediyor musun, Prenses? Şu anda yapmak istediğim tek şey bacaklarını açıp seni saatlerce becermek.”

Sözleri, karnımın derinlerinde bir sıkışma hissettirmişti. O geceye dair bir anı gibiydi ve kendimi ona sürtünmekten zorla alıkoyuyordum.

Sonra o sarışının kısa bir süre önce ona nasıl sürtündüğünü hatırladım.

Alt dudağımı neredeyse kanatacak kadar sert ısırdım. “Nicole’ün artıkları benim listemde yok.”

“Nicole’ü siktir et. Herkesi siktir et. Hiçbiri önemli değil.”

“Ben öyle miyim?” diye homurdandım alaycı bir sesle.

“Öylesin.”

Bir an durdu, sanki kendi sözlerine şaşırmış gibiydi. Duruşu gerilirken ikimiz de birbirimize bir saniye daha uzun süre baktık, sanki o anı sindirmek istiyormuş gibiydik.

İlk kendine gelen kişi ben oldum. “Beni yalnız bırak, King.”

“Bana böyle demeyi bırakmanı söylemiştim.”

Bileklerimi bırakıp kalçalarımдан tuttu. Büyük ve güçlü elleri, küçük kalçamın etrafını kolayca sararak beni hiç zorlanmadan kaldırdı.

Beni masanın üzerine oturturken bir çığlık attım. Bacaklarımı açmak için sert bir hareketle dizlerime vurduğunda kot eteğim bu harekete uyum sağladı, Levi’de açılan bacaklarımın arasına yerleşti.

Tenimde ve sırtım boyunca minik ürpertiler dolaşmaya başlamıştı.

“Nicole bacaklarımın arasındayken kimi düşündüğümü biliyor musun?”

“Bilmek istemiyorum.”

Sıcak nefesi kulağımda gezinerek içimi sarsan bir titreme yaratıyordu. “İstemiyor musun?”

“İstemiyorum.”

“Yine de söyleyeceğim. Bana baktığında, bu güzel yeşil gözleri gördüm.” Parmakları kirpiklerimde gezindi. “Ağzını açtığında bu dudakları gördüm.” İşaret parmağı, gözlerimden ağzımın köşesine doğru ilerledi ama hiç dokunmadan havada kaldı.

Sertçe yutkundum, nefes alışlarım her seferinde daha da düzensizleşiyordu.

“Sonra ne oldu?” Sesim alçak ve yenik bir tonda çıkmıştı. “Onu becerirken beni hayal mi edecektin?”

“O, sen değildi.”

Bu kelimeler ağzından çıktığı an tüm vücudu gerilmişti, sanki bu durumdan nefret ediyordu. Nicole’ün ben olmama-

sından, beni hayal ederek onun üzerinde oyunlarını oynayamamasından nefret ediyordu.

Nedense bu bana garip bir tatmin hissi vermişti.

Kral bile her istediğini elde edemezdi.

Levi, bir avuç dolusu saçımı yumruğunun içine alarak başımı geriye doğru yatırana kadar çekti. Diğer eliyle köprücük kemiğimden yukarı doğru çıkıp boğazımı sardı.

Tutuşu, nefes alışımı kontrol ettiğini anlamamı sağlayacak kadar güçlüydü. Tek bir eliyle tüm nefesimi kesebilirdi.

Kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki duyulmaması imkânsızdı.

Güm. Güm. Güm.

Bu açıdan, keskin çene hattındaki kasılmayı, sert yüz hatlarındaki küçümsemeyi ve soluk gözlerindeki karanlığı tamamen görebiliyordum.

Levi için siyahın bir renk değil, bir zihin ve varoluş hâli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

O tehditkâr, korkutucu bakışların arkasında bir canavar saklanıyordu. Eğer izin verirsem beni parçalayacak bir canavardı.

Daha doğrusu, izin vermesem bile beni paramparça edecek bir canavar.

Kralı kışkırtmıştım ve artık düşman hattındaki sıradan bir piyon olmaya geri dönüş yoktu. En iyi ihtimalim, yükselip kralı *bir şekilde* alt etmektir.

Boğazımı bir anlığına sıktı. “Kimse sen değil, Prenses.”

Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki, kalbimin bir organ olduğuna ve intihar dalışı yaparak kaburgalarımın dışarı çıkamayacağına şükreliyordum.

Elimi göğsüne koyarak onu itmeye çalıştım ama zavallı bir çabaydı. “Senden nefret ediyorum, Levi.”

“Daha iyi hissedeceksen, benden istediğin kadar nefret edebilirsin.” Dudaklarını kulağımın kenarına sürükleyerek, dilini sıcak tenimi kızdırmak için dışarı çıkardı.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçarken eli beni sabit tutuyor olsa bile, boynumu yana eğmekten kendimi alamadım.

“Sen ve ben zehirliyiz,” diye fısıldadım sessizce. “Birbiri-mize hiç benzemiyoruz.”

“Zıt kutuplar birbirini çeker,” dedi kulağıma.

Dudaklarımı sıkıca ısırdım, içimdeki duygu seline karşı durmaya çalışıyordum. Bacaklarımı sıktım ama bu sadece onu ıslaklığıma doğru daha fazla bastırmamı sağlamıştı.

“Zıt kutuplar birbirini yok eder,” dedim ona.

“Bana bu da uyar.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım fakat söyleyeceğim her kelime, onun dudaklarının benimkileri ele geçirmesiyle bir nefese dönüştü. Otoparktaki öpücükten farklı olarak, bu daha çaresiz, daha şiddetliydi ve tamamen kontrolden çıkmıştı.

Dişleri benimkilerle çarpıştı ve dili, sanki hayatı boyunca bana sahip olmuş gibi içeri daldı.

Bu kez savaşmamıştım. *Savaşmamıştım.*

Saçımı çektiğinde başımı arkaya eğerek beni öpmesine izin verdim. Hayır. Levi masumca öpmezdi. Dudaklarımı, almayı en sevdiği tatmış gibi tüketiyordu.

Sonra boğazımı sıkarak dudaklarımızı birbirinden ayırdı.

Nefes nefese kalmış, havaya muhtaç bir şekilde soluklanı-yordum ama aklımda olan tek şey *daha fazlasıydı.*

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ağzımız nefes almak ya da konuşmak için değil, öpüşmek için yaratılmıştı.

Beni şimdiye kadar hiç öpmemiş olması tam bir suçtu. O gece, onunla birlikteyken ve dokunuşlarıyla sarhoş olduğum andan itibaren öpüşmeliydik.

Ancak şimdi sarhoş değildim, değil mi?

Levi bir uyuşturucuydu, ben de ona olan bağımlılığımın bir kurbanıydım.

Onun bana olan takıntısının ve beni hayatının çözülmesi gereken bilmecesi gibi görme biçiminin bir kurbanıydım.

“Oyunlarımda başkalarına tezahürat yapmayacaksın,” dedi Levi.

“N-ne?”

“Benim yerime başka bir adamın adını bağırarak orada durmayacaksın.”

Şaşkınlıkla gülümsedim. “Bana takıntılı falan mısın?”

“Takıntı de, aptallık ya da delilik de,” diye homurdandı boğazımı sıkarak. “Yine de gözlerin hep bende olacak.”

Cevap verme şansım olmadan dili dudaklarımdan içeri daldı. Fethetti. Mahvetti. Sanki Tanrı’dan kendisine bahşedilmiş bir hakmış, sanki ben onun fethetmesi için yaratılmışım gibi.

İçimdeki en büyük parça onun aldığı her şeyi geri vermek istiyordu. Sanki ben de savaşı kazanabilirmişim gibi onu öpmek istiyordum. Savunmalarını karşılamak ve duvarlarını yıkmak istiyordum.

Ancak ben böyle biri değildim, değil mi? Ben savaşlara ve mücadelelere girmek için yaratılmamıştım. Bu yılı huzur içinde tamamlayacaktım.

Dudaklarımı onun dudaklarından bir iniltiyle kopardım. “Ben...”

“İnkâr etmeyi bırak.” Soluk mavi gözleri beni etkileyici bir büyüyle hapsetti. Boğazımı son bir kez sıktıktan sonra elini

göğsüme doğru kaydırıp onu avuçladı. “Tam avucuma göre, değil mi?”

Başımı salladım ama meme uçlarım her zamankinden daha sertti.

“Bak, tişörtünün altından baskı yapıyorlar. Dokunulmak istediklerini söyleyebilirim, değil mi?”

Başparmağını kumaşın üzerinden göğüs ucuma doğru sürüttü. Söyledikleri ve dokunuşları duyularımın daha önce hiç olmadığı kadar keskinleşmesine neden oluyordu.

Her şeyi on kat daha yoğun hissediyordum.

Masayı altımda daha sert hissediyordum. Yumuşak ışık, aniden fazla parlak hâle gelmişti. Levi’nin baş döndürücü kokusuyla uyuşturucu ya da bir *shot* alkolden farksızdı.

“Yalan söylemeye devam et, yine de arzunu hissedebiliyorum, Prenses.” Tam itiraz etmek üzereydim ki göğüs ucumu sertçe sıktı.

Başımı geriye doğru atarak inledim. “Tanrım.”

Göğüs ucumu çevirmeye, oynayıp sıkmaya devam ediyor, işkence yapıyormuş gibi hissettiriyordu. Bir bakıma öyleydi zaten.

Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken fısıldadı. “Şu an sana dokunsam, sırlıslıkla olmadığımı mı söyleyeceksin?”

“L-Levi...” Bu bir karşı çıkma olmalıydı ama sözlerinin etkisiyle tamamen sersemlemiştim.

Ayrıca göğsüme ve kulağıma yaptığı çift taraflı saldırı düşünmememe izin vermiyordu.

“Söyle bana, Prenses. Bacaklarının arasına dokunsam parmaklarım ıslanacak mı?”

Cevap verme şansı bulamadan, saçlarımı tutarak beni geriye çekti ve eteğimi belime kadar sıyırıp solgun bacaklarımla siyah *boxer* şortumu açığa çıkardı.

Gözlerindeki arzu kıvılcımı, o garip karanlıkla karışmıştı.

“Levi, sen-”

Sözlerim, elini şortumun üzerine koyduğu anda kesildi. İncelememi engellemek için alt dudakımı ısırdım. Tüm sinir uçlarımin elinin altında toplandığını hissediyordum.

“İslaksın.” Karanlık sırtışı, derin ve kesik bir nefes alma ma neden oldu.

“Seni nasıl ıslattım, Prenses?”

Parmakları iç çamaşırımın bandına doğru ilerledi. “Buraya dokunduğum için mi?” Parmağını kumaşın üzerinde yukarı aşağı kaydırıldı. “İçine sokmamı mı istiyorsun? Beni güzel, küçük bir prenses gibi içine mi alacaksın?”

Dokunuşuyla söyledikleri delirticiydi ama beni günaha sürükleme arzusunu artıran şey gözlerindeki ifade olmuştu.

Bana hayatında gördüğü en iştah açıcı şeymişim gibi bakıyordu. Açtı ve bu utanmaz, ham açlığı bana da bulaşıyordu.

“Benim için boşalacaksın, değil mi?” diye hırladı. “O kadar yüksek sesle bağıracaksın ki bütün evi ayağa kaldıracaksın yani? Herkes sana gerçekten çok güzel dokunulduğunu bilecek, öyle değil mi?”

Vikingler aşkına, neden her sözü beni daha da tahrik ediyordu?

“Önce seni görmemi istiyorsun, değil mi? Yakında benim olacak o amcığı görmemi istiyorsun. Eminim şişmiş, kızarmış ve benim için hazırdır, öyle değil mi?”

Yutkundum, doğru nefes alamıyordum çünkü belki de öyleydi. Belki deliydim ve onun beni görmesini istiyordum.

Her şeyimi.

Bacaklarımı yukarı kaldırıp göz temasını kesmeden şortumu indirdi.

O büyüleyici, soluk, *masmavi* gözler.

Bu yakınlık beni mahvediyordu.

Sonra bakışları ortaya çıkardığı yere kaydı. Yüzündeki vahşi, yoğun bakış karşısında kuru dudaklarımı yaladım.

Ancak onun bana nasıl baktığını uzun süre izleyemedim. Bu anı durdurup güvenli bir yere saklama şansım olmadı çünkü bacaklarımın arasına kaymıştı.

“Ne yapıyorsun-”

Dilini klitorisimin altından üstüne doğru gezdirdiğinde tüm düşünceler kayboldu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o bana nefes alacak zaman bırakmadan saldırısını tekrarlariken ağzım genişçe açıldı. Başım masaya yaslanırken ahşap masanın kenarını kavradım.

Beni yalarken, kirli sakalları iç bacaklarımı kaşındırıyordu. Bu his beni uçurumun kenarına getirmeye yetmişti.

“Siktir.” *Emdi*. “Tadın tıpkı.” *Emdi*. “Bir günah gibi. “

Islandığımı hissedebiliyordum. Onun yüzünden. Söyledikleri yüzünden. Çekiciliği yüzünden.

Açıklayamayacağım bir şekilde Levi’ye aittim. Kendim bile anlayamıyordum.

Dişleriyle klitorisimi ısırduğında sanki ele geçirilmiş gibi masadan kalktım. İki eliyle kalçalarımı tutarak beni masaya yapıştırdı.

Parmaklarım saçlarının altın buklelerini bulduğunda onu ittim ya da çektim, tam olarak emin değildim. Sanki beni açlıktan ölüyormuş gibi emmeye, ısırmaya ve dilini içime sokup çıkarmaya devam ediyordu. Sanki onun yiyip bitirmesi için yaratılmıştım.

İçimde vahşi ve doyumsuz bir his hızla büyüyordu, üstelik onu kontrol altına almak bir yana, yakalayamıyordum bile.

Hiçbir uyarı yoktu. Levi'yle onun acımasız, doyumsuz dilini yavaşlatan hiçbir şey yoktu.

O kadar sert boşalmıştım ki başım masaya çarptığında göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar oluşmuştu.

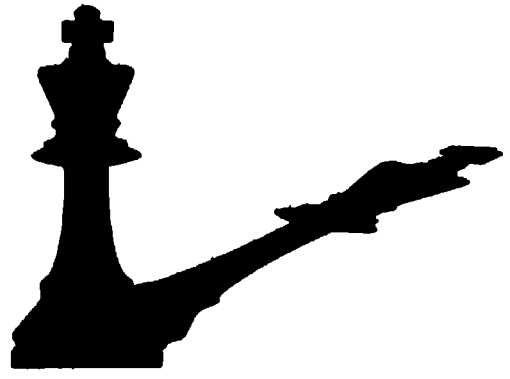
Görüşümde bir hareketlilik oldu. Belki de bir orgazm halesi görüyordum.

Levi'nin dudakları dudaklarımda, dili ağzımın içindeyken gerçek dünyaya döndüm. Az önce beni uçurumun kenarına getiren aynı dudaklar ve dildi.

Neredeyse yine o anda boşalıyordum.

Bu sefer ben de onu öpüyordum. İçimde ortaya çıkardığı vahşilikle ona karşılık veriyordum.

Onun kazanmaya çalıştığı savaşa dönüşüyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

ASTRID

Bizi bir araya getiren kaderse, ona lanet olsun.

Havuz evinin arka kapısına doğru parmak uçlarımda ilerliyordum. Bu kusursuz hâle getirdiğim bir kaçış tekniği hâline gelmişti.

Üvey annem ve onun mükemmel kızıyla kahvaltı yapmaya hiç niyetim yoktu.

Kulağa çok fazla *Sindirella* gibi geliyordu, üstelik iyi anlamda değildi.

Tüm hafta sonumu Dan'le Ally'nin evinde bilardo oynayarak geçirmiştım. Ah, bir de Nora teyzenin çöreklerini aşırıp, Dan'e bir şey bırakmamıştım.

Yine de Ronan'ın partisinde olanları anlatamadım.

O gece, Dan'in en büyük abisi Zach bizi eve götürmüştü. O zamana kadar, Ronan'ın annesinin ofisinden kaçıp bahçede saklanmıştım.

Tamam, belki de Zach'i arayarak gelip bizi almasını istemiş olabilirdim.

Yani, beni suçlayamazdınız. İlk orgazmını o kadar istekli ve sesli bir şekilde yaşamak zorunda kalan herkes panik yapardı. Üstelik bu orgazm, doğrudan Levi'nin yüzüne doğru gerçekleşmişti.

Aman Tanrım. Bedenimi ele geçiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

O gece neyse ki benim peşimden gelmemiştii ama bir mesaj atmıştı.

Levi: Benden kaçamazsın, Prenses. Seni her seferinde yakalayacağım.

Ertesi gün, pazar günü sabah altıda bir mesaj daha gönderdi. Pazar günü sabah altıda. Bu adam hiç uyumuyor muydu?

Levi: Hadi, koşuya çıkıp o bacaklarını daha iyi kaçmak için eğitelim.

İki mesajı da görmezden geldim.

Keşke hafta sonu her şeyi çözdüm diyebilseydim. Tam tersi, her şey düşündüğümde daha karmaşık hâle geliyordu.

Levi, çözümü olmayan bir bilmecedden ibaretti. Peki ya içimde onun yörüngesine çekilmek için kıvranan o küçük parça? Eh, artık o kadar da küçük değildi.

Dan'ın beni alması için hâlâ çok erkendi. Bugünkü antrenmanları akşam saatindeydi ve kendisi pek sabah insanı sayılmazdı. Okula gitme saati gelene kadar uyanmazdı.

Cehennem kahvaltısından kaçmak istiyorsam, Victoria'yla Nicole uyanmadan önce çıkmam gerekiyordu.

Özellikle Nicole'le, Levi'nin bacaklarının arasında olduğu manzaradan beri, evde karşılaşmadığımdan emin olmuştum.

Tabii, Levi benim bacaklarımın arasına girmeden önce.

Tanrım. Bu ne kadar saçma bir durumdu.

Mutfak penceresinden Sarah'yla bakiştık. Bir parmağımı dudaklarıma göttürüp ona sessiz kalması için yalvaran bir ifade yaptım.

Gözlerini devirdi ama beni sessizce uzaklaşmam için el sallayarak onayladı. Ona bir öpücük göndererek havuz evinin etrafından dolandım.

“Bu olmayacak. Astrid’in bunu bir daha yaşamasına izin vermeyeceğim.”

Binanın köşesine vardığımda babamın sesiyle olduğum yerde durdum. Mümkün olan en yavaş şekilde kafamı köşeden dışarı uzattım.

Babam havuzun kenarında duruyordu. Üç parçalı siyah takım elbisesini çoktan giymişti. Bir eli cebindeydi, diğeri de kulağına yapışık olan telefonu tutuyordu.

“Ben onun babası ve yasal vasisiyim, Komiser.”

Sırtım birden gerildi. Bu kesinlikle benim kazamla ilgili olmalıydı.

“Annesini bir kazada kaybetti ve benzer bir kazayı kendisi yaşadı,” dedi babam, her zaman beni bile ürkün o tavizsiz tonuyla konuşuyordu. “Sizin beceriksizliğinizin bedelini o ödemeyecek.”

Sessizlik.

Uzun ve boğucu bir sessizlik.

Babam birkaç saniyeliğine uzaklara baktı. Bu süre bana bir ömür gibi geldi. “Cevabım hayır ve bu nihai kararım.”

Telefonu kapatır gibi bir hareket yaparak arkasını döndü. Havuz evinin yan kapısına doğru ters yöne koşmaya başladım.

Babam mutfağın girişinde durup derin bir nefes aldı, omuzları düşerken burnunu sıkıyordu. Onu en son küçük bir kızken böyle görmüştüm. Bu alışkanlığını tamamen kaybettiğini sanıyordum.

Bu an kısa sürdü. Babam, herkesin bildiği o Lord Clifford duruşuyla doğruldu, kapıyı açıp içeriye doğru ilerledi.

“Sarah, Astrid kahvaltıya indi mi?”

Lanet olsun.

Arkamı dönmeden, havuz evinin arka kapısına doğru hızla koştum.

Kafam karmakarışık bir hâlde cadde boyunca yürüyüp parka doğru ilerledim. Parmaklarım sırt çantamın kayışlarını sıkıca kavramıştı.

Babamın, komiser ve benim kazamla ilgili bir şeyler sakladığını biliyordum.

Astrid’in bunu bir daha yaşamasına izin vermeyeceğim.

Neyi?

Biri koluma dokunduğunda irkildim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki yanımda birinin yürüdüğünü, hatta yaklaştığımı fark etmemiştim.

Normale dönmek üzere olan kalp atışlarım, o uğursuz açık mavi gözlerle karşılaştığımda tekrar hızlandı.

Bazen o gözler bir meleğe aitmiş gibi görünürken, diğer zamanlarda şeytanın tam içime baktığını hissediyordum.

Bu sabah ikisinin karışımı gibiydi.

Sadece ona bakmak bile kalp atışlarımın hızlanmasına ve vücudumun sıcaktan kavrulmasına yetiyordu.

Levi altın Viking saçlarını bu sabah arkaya doğru taramıştı, sanki bir moda şovunda yürüyormuş gibiydi. Takımının mavi ceketini omuzlarına ikinci bir ten gibi yapışıyordu.

Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. O dudaklarla, bana daha önce var olduğunu bile bilmediğim bir zevk sunmuştu. O dudaklarla, beni tadımla delirmiş gibi öpmüştü.

“Kızarıyorsun, Prenses.” Gülümsemesi daha da genişledi.

“Hayır, kızarmıyorum.”

İşaret parmağıyla burnuma hafifçe dokundu. “Çok tatlı.”

Bir adım geri çekildim, böylece elini indirmek zorunda kaldı.

Lanet olsun. Tek bir dokunuşuyla bile onun yanına sokulmayı istememe neden oluyordu.

“Neden kızardın? Aklında bazı anılar mı dolaşıyor?”

“Aman, lütfen. Kendini bu kadar beğenme. O kadar da özel değildi.” Bunu söyledikten hemen sonra yüzümün kızardığını gizlemek için başımı eğdim. Görmesini istemiyordum.

“Ne özel değildi?” dedi eğlenmiş bir ses tonuyla.

“Biliyorsun işte.”

“Hayır. Beni aydınlat.”

“Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

Off. Sinir bozucuydu. “Konuyu kapatamaz mısınız?”

“Seni boşalttığımı söylemekten mi çekiniyorsun? Yüzüme karşı boşalırken seni nasıl yaladığımı kabul edemiyor musun? Ya da-”

“Yeter!” Her iki elimle birden ağzını kapatıp susturdum.

Parktaki sabah koşucularından çok, onun kaba sözlerine aptal bedenimin verdiği tepkiyi düşünüyordum.

Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte vücuduma bir sıcaklık dalgası yayılarak bacaklarımın arasında toplanmaya başladı.

Ne zaman onun bu sözlerine bu kadar bağımlı hâle gelmiştim?

Sağıma ve soluma hızlıca göz attım. “Burada ne işin var?”

“Senin için geldim.”

Senin için geldim.

Sanki söylemesi kolay ve sıradan bir şeymiş gibi söylemişti.

“Evinize gelecektim ama Lord Clifford’ın bana pek hayran olmadığını tahmin ediyorum.”

“Büyük bir keşif yapmışsın, Sherlock.” Kaşlarımı çattım. “Bu parkta olacağımı nereden biliyordun?”

“Kendimce yöntemlerim var.”

Dan. Hain. Sabah rutinimi ifşa ettiği için ona kızmam gerekiyordu ama şu an buna hâlim yoktu.

Levi tam bir şerefsizdi, yine de beni babamla ve benden sakladıklarıyla ilgili karanlık düşüncelerden uzaklaştırmayı başarmıştı.

“Birlikte koşalım,” dedi omzuma dokunarak.

“Ben bir sanatçıyım, sporcu değil, hatırlıyor musun?”

“Koşmak için sporcu olmana gerek yok.”

“Ben böyle iyiyim.” Boş bir banka oturup arkama yaslandım. “Teşekkürler, kalsın.”

Elimdeki eskiz defterini açmaya çalışırken onun tam önümde dikildiğini yok saymayı denedim.

Söylemesi yapmasından kolaydı.

Levi’nin varlığı her zaman bir fırtına öncesi esintisi gibi etrafımı sarıyordu.

Tam defterimi açacakken duraksadım. Son çizimimin maç sırasında yaptığım bir taslak olduğunu hatırlamıştım. Hafta sonunun tamamını onun üzerinde çalışarak geçirmiş olabilirdim.

“Hey.” Bakışlarımı onun sorgulayan gözlerine diktim. “Geçen gün resmimi mi çaldın?”

“Hangi resmini?”

“Sıradan bir karalama işte.”

“Sıradan bir karalama, öyle mi?”

“Hıhı.”

Ona aylar sonra çizebildiğim ilk şeyin bu olduğunu söylemeye hiç niyetim yoktu.

“Şimdi anladım.”

Levi’nin heyecanlı bakışlarını takip ettim. Gözleri güneş-ay-yıldız dövmemin ucunda geziniyordu.

“Neyi anladın?”

“Tüm bu yıldızları telefon kılıfına, çantana ve hatta çizimlerine koyma sebebini.” Başını yana eğdi. “Yıldızlardan dilek mi dilersin, Prenses?”

“Annem öldüğünden beri bunu yapmıyorum.” Gözlerimi kıstım. “Resmimi çaldığını itiraf ettin.”

“Elindeki kanıt nedir?”

“Kötü şans, Levi. Bunu az önce kabul ettin.”

“Anlat bakalım, nasıl kabul etmişim?”

“Çizimlerimde yıldızlar olduğunu söyledin,” dedim göğsümü gururla kabartarak. “Sözde hiçbirini görmemiştin.”

“Şunu kastettim.” Parmaklarıyla eskiz defterimi işaret etti. Tabii, aynen.

“Koşalım,” diye tekrar etti.

“Cevabım hâlâ hayır.”

Yanıma oturdu. Gözleri tehditkâr bir şekilde parlarken ortamın havası birden değişti.

Park ve koşucular arka plandan silinmiş gibiydi. Tek duyduğum kalbimin ritmi, tek hissettiğim Levi’nin temiz, baş döndürücü kokusuydu.

“Burada oturup cumartesi günü olanları konuşabiliriz. Hani seni yaladığım o kısmı,” diye günah dolu bir fısıltıyla konuştu. “Orgazm olurken takındığın ifadeyi düşünerek mastürbasyon yapıp yapmadığımı merak ediyor musun?”

Birden ayağa kalkıp yanaklarıma yayılan sıcaklığı saklamak için koşmaya başladım. Gerçekten bunu düşünerek mas-türbasyon yapmış mıydı?

Yanlış düşünce, Astrid. Çok yanlış bir düşünce.

Levi peşimden geldi, hafifçe kıkırdıyordu. Bu durumu aşırı eğlenceli bulmuş olmalıydı.

Pislik.

Ben tüm enerjimi koşmaya harcarken, Levi parkta yürüyüş yapıyormuş gibi rahat görünüyordu.

Onun benim kadar uzun adımlar atmasına gerek yoktu. Ben şimdiden domuz gibi terlemişken o daha tek damla ter dökmemişti.

Ona baktığımda, sert bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Koşmaya bile zahmet etmiyordu, sadece benim tempo-ma ayak uyduruyordu. Onunla koşu yarışı yapmayı düşünmek bile intihardı.

Kasları kolaylıkla genişleyip hareket ediyordu. Nefesini de kolayca alıp veriyordu, benimki gibi kesik kesik değildi.

Parkta birkaç tur attıktan sonra şakaklarım ve ellerim ter içinde kaldı. Bacaklarım bir maratону yeni bitirmişim gibi, “Beni kurtar!” diye çığlık atıyordu.

Kendimi bir bankın üzerine attım. O kadar sert nefes alı-yordum ki, kalbim neredeyse boğazımdan dışarı fırlayacaktı.

“Bitti. Artık bittim.”

Kulağıma koyu bir kahkaha doldu, ardından yüzüme bir şişe su uzatıldı. Nereden bulduğunu bilmiyordum ama umu-rumda da değildi. Tek seferde şişenin yarısını içtim.

Levi yanıma oturdu, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkı-yordu. Benimkiyse düzensiz nefeslerim yüzünden pes etmek üzereydi.

Ona baktığımda o da benim içtiğim şişeden bir yudum aldı. Gözlerindeki tanıdık parıltı geri dönmüştü.

Dudaklarımı yaladım. Bunu bilerek yapıyordu, değil mi?

“Siz uzaylılar, bunu nasıl sürekli yapabiliyorsunuz?” Gözlerimi onun parlayan dudaklarından uzak tutmak için ileriye doğru baktım.

Lanet dudaklarından.

“Bu tamamen dayanıklılıkla ilgili. Ayrıca çok yanlış yapıyorsun.”

Kaşlarımla şakaklarımda biriken teri sildim. “Yanlış yapıyorum çünkü bunu yapmamam gerekiyor.”

Gülümsedi. “Hayır, kastettiğim, enerjinin tamamını başta harcamamalısın. Gücünü bölmen ve yavaş yavaş artırman gerekiyor.”

“Oyunlarda olduğu gibi mi?”

“Bir nevi.”

Ona baktım, bu konuda açıkça bir şeyler söyleyip söylememekte kararsızdım. “Peki son maçta ne oldu?”

Sanki yüzü bir anda kapanmış, geriye sadece okunaksız çizgiler kalmıştı. Sanki gardını indirmişti de şimdi kaleyi tekrar kapatıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“İkinci yarıda kendin gibi oynamadın.”

“Bir maça geldin ve şimdi benim nasıl oynadığım konusunda uzman mı oldun?” diye sordu Levi kaşlarını hafifçe kaldırarak.

“Önceki maçlara gelmediğimi nereden biliyorsun?” diye karşılık verdim.

“Seni fark ederdim.”

“Hayır, fark etmezdin, Levi. O aptal partiden önce senin için görünmezdim.”

Hiçbir şey söylemedi. Uzayan sessizlik rahatsız edici bir hâl alırken parmaklarım sırt çantamın askılarıyla oynuyordu.

“Kadere inanır mısın?” diye sordu aniden.

Karakterine hiç uymayan sorusuyla afalladım.

“Pek sayılmaz,” dedim temkinli bir tonla.

“Benim için de öyleydi ama inanmaya başlıyorum.”

Sesi o kadar derin ve etkileyiciydi ki, kalp atışlarım hızlandı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Saçlarımı bir anda avucunun içine alıp başımı yukarı kaldırdı. Yüzüme eğilerek gözlerindeki karanlık parıltıyla konuştu. “Seni ne olursa olsun bulurdum, Prens. Bu bir ‘eğer’ değil, ‘ne zaman’ meselesiydi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Yirmi Altıncı Bölüm

LEVI

İstediğin kadar savaş, asla kazanamayacaksın.

Astrid'i okula bıraktığımda öğrendiğim iki şey vardı.
A) Benimle görülmek istemiyordu.

B) Bundan nefret ediyordum.

Arabayı park eder etmez sanki arkasında bir ateş varmış gibi hızla girişe doğru koştu. Tabii, o sıkı küçük kalçasının gerçekten alev alması üzücü olurdu.

Daniel, Astrid girişi geçtiği anda arabasından çıktı. Ona seslenmiş olmalıydı. Astrid arkasını döndü ve sarılmak için ona doğru yürüdü.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Nefret ettiğim bir başka şey daha.

Daniel'in ifadesinde bir değişiklik arıyordum. Onu Astrid'in hayatından tamamen silmek için bir bahane.

Şansı vardı, sadece yandan kısaca sarılarak kolunu sırtına doladı. Daniel'in arabasının yolcu koltuğundan başka bir adam çıkarken Astrid'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Bu adam, Daniel'ın daha uzun, biraz daha kaslı bir versiyonuydu ve saç *mohawk** modeldi. Kim artık bunu yapıyordu ki?

Adam kollarım açtığımda Astrid hemen onun kollarına atladı. Eli, sırtının alt kısmına kayarken dişlerimi gıcırdattım. O zavallı pislik, Astrid'e aç bir şekilde sırtıyordu.

Hah. Görünüşe göre birisi yakın zamanda yere yapışacaktı. Kimse bana ait olana dokunamazdı.

Astrid Clifford zaten benimdi. Sadece henüz bunun farkında değildi.

Bugünkü antrenman sorunsuz geçmişti çünkü tribünde başkası için tezahürat yapan küçük prensesi düşünmek zorunda kalmamıştım.

“Eski kaptanımızın geri gelmesi güzel,” dedi Cole, soyunma odasından çıkarken bana göz kırptı.

“Hiç gittim mi ki, pislikler?”

“Şey, evet.” Xander kaşlarını kaldırdı. “Cumartesi günü yaşayan bir ölü gibiydin.”

“Kes sesini, Knight.”

“Evet, kes sesini, Knight. Partim kaptanın moralini yerine getirdi,” dedi Ronan kolunu omzuma atarak. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. “Annemin tabloları o kadar mı ilham vericiydi?”

“Epey ilham vericiydi,” dedim gülümseyerek.

“Ah, *bordel***.” Yüzü düştü. “Hadi ama, kaptan. Ofiste mi? Annem beni kesin öldürür.”

* Başın her iki tarafının tıraş edilip ortada daha uzun bir saç şeridi bırakılan bir saç modeli. (Rdk.N.)

** Fransızca: Kaos. (Rdk.N.)

“Rahat uyu, ufaklık,” dedi Cole.

“Öldüğünde cesetlere sulanma,” diye güldü Xander. Hepimiz onunla birlikte kahkaha attık.

Ronan, Xander ve Cole’u tutarak kafalarını birbirlerine tokuşturdu. Aiden, yanımdan sinsice yürürken onların öne geçmelerine izin verdim.

Telefonuna odaklanmış, birinin sosyal medya hesabına bakıyordu. Bu nadir görülen bir şeydi. Genelde Aiden böyle şeylere zerre kadar önem vermezdi.

Benden farklı olarak bir Instagram hesabı vardı ama onu sadece sahte bir imaj çizmek için kullanırdı.

Başımı yana eğip kuzenimin dikkatini çeken zavallı kişinin kim olduğunu görmeye çalıştım. Bir kızın Instagram hesabını görür gibi olduğumda hemen ana ekrana döndü.

“Satanist ayinin için kurban mı topluyorsun?” diye sordum.

“Belki.” Poker yüz ifadesi fazlasıyla güçlüydü. Sanki gerçekten bu fikri eğlenceli buluyormuş gibiydi. Bir dakika. Buluyor olabilir miydi?

“Ne var, Lev?”

“Neyle alakalı?”

“Tüm hafta sonu Jonathan’la kavga etmedin. Bu bir rekor.”

“Değmez.”

“Ayrıca atak değilsin.” Kaşını kaldırdı. “Ne yapıyorsan yapmaya devam et.”

Aiden’in sözleri kafama dank ederken ayaklarım bir an duraksadı. Atak değildim.

Siktir.

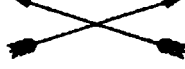
Daha önce asla frene basmazdım ama şimdi tekerlek kendi kendine yavaşlıyormuş gibi görünüyordu.

“*Meet Up*’a geliyor musun?” diye sordu Aiden omzunun üzerinden.

“Hayır. Ro!”

“*Quoi*?” dedi Ronan, Xander’ın yumruklarından zar zor kaçarken nefes nefese kalmıştı.

“Daniel’ı de yanına al.” Bir an durasladım. “Bundan sonra hep yanında olsun.”

Astrid’i otoparkta buldum. Kaşlarını çatmış, telefonuna bakıyordu.

Şu lanet olası تنها yerlerde takılmayı bırakması gerekiyordu. Eğer burada, benim sahip olduğum gücün yarısına sahip biri olsaydı, kolayca geçen seferki gibi bir şeyler çevirebilirdi.

“Binecek araba mı bulamadın?”

Ani bir hareketle irkildi ve büyük gözleri benimkine takıldıktan sonra derin bir nefes verdi. “Beni korkuttun.”

“O zaman avlanmayı bekliyormuş gibi تنها yerlerde beklememelisin.”

Çenesini kaldırdı. “Bu seni ilgilendirmez.”

Bileğini kavrayıp kendime çektim. “Kendini tehlikeye atmayı bırak.”

“Başıma gelebilecek en kötü tehlikesin.”

“En kötü tehlike?”

“Tabii ki. Kendine baktın mı hiç?”

“Neden açıklamıyorsun, Prenses?”

Uzun bir süre boyunca dudaklarını büzdüğünde onu tekrar öpmek için dayanılmaz bir istek hissettim.

Astrid’i öpmek sadece bir zevk değildi, yavaş yavaş hava ve yemek gibi bir ihtiyaç hâline geliyordu.

* Fransızca: Ne. (Rdk.N.)

“Gece gibisin,” dedi sonunda.

“Gece mi?” diye tekrarlardım.

“Evet ama herhangi bir gece değil. Sessiz ve karanlık, kim-
senin ne olacağını bilmediği o gecelerden biri gibisin.”

“Şimdi ne olacağını bilmek ister misin?”

Nefesi kesildi. “Şimdi mi?”

Elim boğazına dolandığında başparmağımın altında nabzı-
nın hızlandığını hissettim. “Bu kadar inatçı olduğunda yapma-
yı düşündüğüm şey ne biliyor musun?”

“Ne?” Sesi alçalsa da gözleri hâlâ benimkinden ayrılmı-
yordu.

Dilimi kulağının kenarında gezdirirken onu ele geçiren ür-
pertiden keyif alıyordum. “Kötü şeyler, Prenses.”

“Sen...” diye başladı, sonra boğazını temizledi. “Her ney-
se. Önemli değil. Nasıl oldu da bir araca ihtiyacım olduğunu
anladın?”

“Akşam sekizde burada tek başına bekliyorsun.”

“Dan takım toplantısında.” Gözlerini daralttı. “Kaptanın
katılmaması normal mi?”

“Kendi başlarının çaresine bakabilirler.”

“Bu çok kaptanca bir şey değil.”

“Bu bir kelime bile değil,” dedim gülümseyerek. “Üstelik
bu gece kaptan olma havasında değilim.”

“Ne olma havasındasın peki?”

“Sadece kendim.”

Dudaklarım onunkileri buldu.

Genelde savunmasını yıkardım ama bu kez yapmadım.
Ona küçük başkaldırısını yaşaması için izin vermiştim. Müca-
dele etmesine izin vermiştim.

Bana karşı savaşmasına.

Bize karşı savaşmasına.

Eğer savaşmak, kazanmaya dair bir yanılsama yaratacaksa, o zaman istediği kadar savaşabilirdi.

Dudaklarını aralamasa da bedeni bana biraz daha yaklaştı. Sonra yavaşça, çok yavaşça dudakları aralandı. Küçük bir aralıktı ama bu bile fazlasıyla yeterliydi.

Bu aralığı kendi isteğiyle bana sunmuştu.

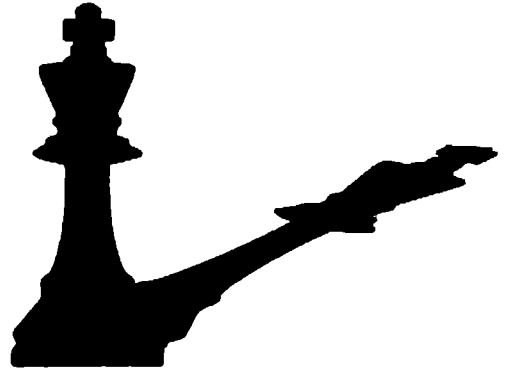
Yine de artık anlamış olması gerekiyordu; bir santim yetmezdi. Tüm saha benimdi.

Dilim dilini buldu ve onu tamamen tüketene kadar öpmeye başladım.

Ta ki bütün ağırlığını bana vermiş, tamamen bana teslim olmuş hâle gelene kadar.

Astrid'in kaderi mühürlenmişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

ASTRID

Bu avın mı, yoksa avcının mı dansıydı?

Haftalar geçmişti ve hayatım artık benim hayatım gibi hissettirmiyordu.

Yazdan bu yana zaten öyle hissettirmemişti.

Levi beni rahat bırakmıyordu, ne kadar reddedersem edeyim bir anlamı yoktu. Tam tersine, onu ne kadar uzağa iterssem, beni karanlık bir köşeye kaçırıp ciğerimde nefes kalmayana kadar beni öpmeye o kadar meyilli oluyordu.

Öpüşe ne kadar direnirsem, o kadar uzun sürdürüyordu.

Bu onun için bir oyundu.

Bir kovalamaca.

Levi bir savaşçıydı. Zamanını savaşlarını planlayıp, rakibinin her hareketini inceleyerek geçiriyordu. Saldırdığında direkt ve tam hedefe yönelik olmalıydı.

Yarım zaferlere ilgilenmiyordu. Levi kazandığında, fethettiği her şeyi silip süpürüyordu.

Yaşadığımız çarpık şeyden okuldaki herkesin habersiz kalmasına zar zor izin veriyordu.

‘İzin veriyor’ derken, aslında arabasının camını tekrar boyamakla tehdit etmiştim.

Bu gerçek değildi, tamam mı? Levi’yle aramızda olan bu şey bir süre sonra sona erecekti ve majestelerinin son ganimeti olarak anılmak istemiyordum.

Hayır. Kesinlikle o kız olmayacaktım.

Belki Levi’nin elini zorlamanın bedelini ödüyor olabilirdim. Okulda iletişimimizin minimum düzeyde tutulması karşılığında, kendi şartlarını öne sürmüştü.

Çifte vurgu: *Şartlar*, çoğul.

Sabahları aptal sabah koşuları için geliyordu. Üstelik bu koşular bir şekilde bana alışkanlık kazandırmaya başlamıştı. Bir de ona günaydın öpücüğü vermem gerekiyordu, her zaman derinleştirip sonunda beni nefessiz bıraktığı bir öpücüktü.

Akşamları beni eve bırakıyordu. Onu, beni köşede bırakmaya ikna etmeyi başarabilmem tam bir mucizeydi. Babamın onu görmemesi gerekiyordu.

Dan, hain Dan, şoförlük pozisyonunu geri almak için mücadele bile etmiyordu.

Sonradan bana teşekkür edeceksin. Onun sözleriydi, benim değil.

Tahmin ettiğiniz gibi, manipülatör Levi’ye iyi geceler öpücüğü de vermem gerekiyordu. Bu görev, en belalı olanıydı çünkü genellikle tüm gece boyunca beni huzursuz ve sersem hâlde bırakıyordu. Tabii bacaklarımı ayırıp lanet arabasında üzerime çullanmazsa.

Ancak Levi’yle geçirdiğim onca zamana rağmen, hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bazı günler, gözlerindeki o karanlık bakışıyla tam bir şeytan gibiydi. Diğer günlerde gülüyor, sürekli dalga geçiyor ve hayatımı cehenneme çeviriyordu.

İlk versiyonu beni korkutuyordu. Yine de bir yanım bu tarafını kurcalayıp neden böyle davrandığını çözmek istiyordu.

Daha da önemlisi, beni ne kadar süre boyunca tasmaında tutmayı planladığını bilmem gerekiyordu.

Hayatıma getirdiği heyecan ve zevk patlamalarına rağmen ona güvenecek kadar aptal değildim. Yetkisine boyun eğmezsem hayatımı mahvedeceğini açıkça belirtmişti.

Levi'nin emrine rağmen devam hâlâ polisteydi. Evet, son zamanlarda bu konuyu pek açmasa da bana yaklaşmasının ilk sebebi buydu.

O zamanlar her şey çok basitti. Levi'den ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum.

Ancak şimdi, her gün onun farklı taraflarını görüyordum.

Koşarken beni sürüklemek için elimi nasıl tuttuğunu görüyordum.

Yağmur yağdığında, beni yanına çekip yağmurun altına götürmeden önce yüzünde beliren o gülümsemeyi görüyordum.

Onu takım arkadaşlarıyla antrenmanda ve sınıfta görüyordum, sanki tamamen farklı bir Levi'ydi. Diğer tüm gençler spontane hareketlerle anın tadını çıkarmanın sarhoşluğunda gezinirken, Levi hep sorumlu olan kişiydi.

En yakın arkadaşlarıyla çevrili olsa bile, çoğunlukla kendisiyle arasında geçen derin bir içsel sohbet içinde oluyordu. Sanki sadece kendisine ait, kimsenin girmesine izin verilme-yen bir dünyası vardı; kaleleri ve köprüleriyle tamamlanmış bir dünya.

Bir yanım, onun bu gizli dünyasına dalmak istiyor, diğer yanım orada bulacaklarımdan korkuyordu.

Ya onun dünyası bir çıkmaz sokaksa ve ben orada hapsolursam?

Kahvemi alıp mutfaktan çıkarken Sarah'ya teşekkür ettim. Telefonumu elime alarak Dan'e mesaj attım ve dışarı çıkacağı-

mı söyledim. Cuma öğleden sonraydı, Ally'nin evinde buluşmak için anlaşılmıştık. Genelde cumartesi buluşurduk ama Dan artık ilk on bir kadrosuna dahil olduğundan bu plan değişmişti.

Havuz evinden geçerek arka kapıya doğru yöneldim. Babam Victoria'yla bir hayır yemeğinde olsa da eski alışkanlıklar zor ölüyordu. Evden gizlice çıkmak artık doğal bir hâle gelmişti.

Havuz evinin kapısına yaklaştığımda garip sesler beni olduğum yerde durdurdu. Bir hayvan ya da başka bir şey bulmayı bekleyerek yavaşça yaklaştım.

Sesler yükseldi. Bir inleme, ardından bir homurtu ve tenin tene çarpmasının o tartışmasız sesi.

Yoluma devam etmeliydim ama evde böyle sesler duymak, İngiltere'de güneş görmek kadar az rastlanan bir durumdu. Babam bile Victoria'ya, elini sıradan bir şekilde tutmak dışında dokunmazdı. Şükürler olsun, böyle bir görüntüye maruz kalmıyordum.

Saklanmaya özen göstererek içeriye göz attığımda donakaldım. Karşıma çıkan ilk şey bir erkeğin çıplak kalçasıydı. Üvey kardeşimin kasıklarına, delirmiş bir hayvan gibi hızla ve şiddetle çarpıyordu.

Nicole'ün yüzünde zevk mi, yoksa acı mı olduğu belli olmayan bir ifade vardı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, geriye sıçramadan önce kim olduğunu görmüştüm.

Evden koşarak çıktım, kafam tamamen karmakarışık.

Christopher Vans.

Levi'nin en yakın arkadaşı.

“Dünyadan Böcek’e!”

Çikolatalı *smoothie*’mden kafamı hızla kaldırdım.

“Pipetinle özel mi konuşuyorsunuz?” diye sordu Dan dramatik bir tonla. “Sana biraz zaman tanımam için dışarı çıkmamı ister misin?”

“Çok rahatsız edici bir görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum.”

“Rahatsız edici mi?” dedi ve buzlu kahvesini bir kenara itip bana doğru yaklaştı. “Anlat bakalım.”

“Nicole’ü, havuz evimizde Christopher Vans ile sevişirken gördüm.”

Gülümsemesi kayboldu. Bir saniyeden az bir süre olsa da fark etmiştim. Ayrıca yüzünün nasıl düştüğünü ve omuzlarının gerildiğini de fark etmiştim.

Gülümsemesini hemen geri takındı ama bu sefer biraz zorlanmış gibiydi. “İğrenç. Artık havuz evinde Netflix izleyip takılmak yok.”

Gözlerimi devirdim. “Sana Nicole’ü sevişirken gördüğümü söyledim ve senin düşündüğün ilk şey bu mu?”

“Nicole’ün seks hayatını yorumlamaya gerek var mı?” Umursamaz bir yüz ifadesi takındı. “Zaten iyi bir yatak partneri değil.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

İçeceğinden uzun bir yudum alıp omuz silkti. “Öyle görünüyor.”

“Bunun King’in planlarından biri olduğunu düşünmüyor musun?”

“Kaptanın mı?”

“Christopher, onun en yakın arkadaşı.”

“Eskiden öyleydi. Chris yedeğe çekildiğinden beri kaptan ona dönüp de iki kez bakmıyor. Hatta yılın başında faydasız olduğu için ona yumruk atmıştı.”

“Bu sert olmuş. Bir insanın değeri sadece oyun performansı ile ölçülür mü?”

Omuz silkti. “Kaptan her şeyin kazanmakla ilgili olduğunu düşündüğünden gevşeklere karşı asla sözünü esirgemiyor. Geçen gün kuzenine bile bir iki kelime söyledi.”

Pipetimle oynarken mırıldandım. İçimde bir his, Christopher’ın üvey kardeşimle yatmasının bir tesadüf olmadığını söylüyordu. Belki de Levi’yle konuşmuyormuş gibi görünüyordu ama gizlice bir şeyler planlıyorlardı.

“Ben de seni onun hakkında fazla hayallere dalmış sanıyordum.” Yüzünde muzip bir ifade belirdi.

“Onun hakkında hayal kurmuyorum.”

“Seni üç yıldır tanıyorum ve kaptan kadar seni etkileyen birini görmedim.”

“O beni tehdit etti, hatırlıyor musun? Kendimi korumak için ne gerekiyorsa yapıyorum.”

“Tabii tabii.”

“Böcek!”

“Kabul et. Ondan hoşlanıyorsun.”

“Ondan nefret ediyorum.”

“Eminim o da senden nefret ediyordur.” Kaşlarını oynattı. “Bu bir tür ön sevişme mi? Rol yapma falan mı? Yoksa başka tür bir fantezi mi?”

Kolunu sertçe tutup geri çektim. “Sen tam bir domuzsun. Her şeyin seksle alakası olmak zorunda mı?”

“Evet,” diye cevap verdi ciddi bir tonla. “Bana kaptanı hiç o şekilde düşünmediğini söyle.”

“Düşünmüyorum!” diye cevapladım, hem de fazlasıyla hızlı ve savunmacı bir şekilde. Ne yazık ki bu kelimeleri söylemek bile, Levi’nin dudaklarına bakıp durduğum ve beni öptüğünde ondan ayrılmak istemediğim anları hatırlatmıştı.

Dudaklarından da onlara bağımlı olmamdan da nefret ediyordum.

“Tabii, tabii.” Dan içeceğinden uzun bir yudum aldı. “Sana kesinlikle inanıyorum.”

“Dan!”

“Ne var?” dedi alaycı bir tavırla omuz silkerek. Yüzünde aptal bir sırıtış vardı. “Sana inandığımı söyledim.”

“Eğer hemen şimdi şunu kesmezsen-”

“Dur bir dakika,” diye sözümü kesti, buzlu kahvesini bana doğru kaydırdı.

“Ne?”

“İç şunu, serinlersin. Kaptan hakkındaki tüm bu konuşma seni kıpkırmızı yaptı.”

Bir kez daha koluna vurdum, kahvesini de bitirdim.

Akşamın geri kalanını bowling oynayarak geçirdik. Dan’ın Imperial Üniversitesi’nde okuyan abisi Zach, oyunun sonlarına doğru bize katıldı.

Zach, Dan’ın daha uzun bir versiyonuydu. Vücut geliştirmeye çokça zaman ayırdığından oldukça fit bir vücuda sahipti.

Zaman zaman, üniversite arkadaşlarıyla olmadığı vakitlerde bizimle takılırdı. Ayrıca ebeveynlerin gözünden nasıl kaçılacağım iyi bildiği için bizi bu konuda da desteklerdi.

Dan, bize içecek almak için yanımızdan ayrıldığında Zach’le oyuna devam ettik. Zach her zaman kusursuz skorlar yapardı.

“Bu çok adaletsiz.” Ellerine bakarak homurdandım. “Bütün lobutları devirmek için kullandığın bir hilen var, değil mi?”

Kahkaha attığında bembeyaz dişleri ortaya çıktı. “Hile değil, sadece yetenek, güzelim. Dur, sana göstereyim.”

Topu tutarken, Zach arkamdan gelip kollarını iki yanımdan geçirerek topu daha sıkı kavramama yardım etti.

“Ellerini sabit tut. Atışı zorlama ve acele etme.” Sırtıma hafifçe bastırdı. “Yavaşça eğilip bırak.”

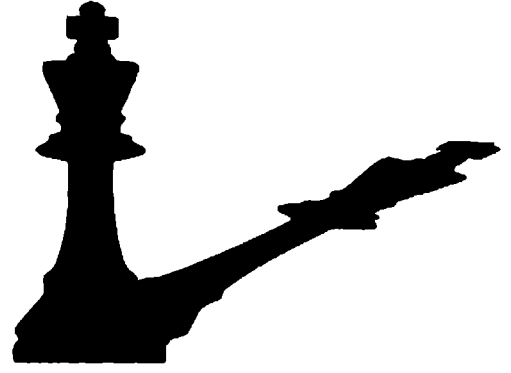
Tüm lobutlar bir anda devrildi.

“Evet!” diye bağırarak yerimde zıplayıp Zach’e sarıldım. “Başardım!”

“Başardın.” Ellerini belime doladı.

Aniden, güçlü bir el kolumdan çekerek beni geri savurdu. Sendelediğimde neredeyse yere kapaklanıyordum.

Sonra Levi’nin o dengemi bozan soluk mavi gözleriyle karşılaştım. Ancak bu kez tamamen siyahlardı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ASTRID

Bana sahip değilsiniz, majesteleri. Kimse değil.

“Karanlık” Levi’den korkan tarafım mı demiştim?

Geri almalıydım.

Ondan korkmuyordum. Tam anlamıyla ödüm kopuyordu. Bu hâldeyken, çevresindeki herkese karşı tam bir umursamazlık sergiliyor ve ona ulaşmak için bir yol bulmak imkânsız gibi görünüyordu.

Üzerinde sade bir kot pantolonla kraliyet mavisi bir kazak vardı ama tüm aurası, gözlerindeki karanlık bakış kadar siyah-tı.

Derin bir nefes alarak havadaki gerilimi dağıtmaya çalıştım. “Levi. Bu, Zachariah, o-”

Sözlerim, Levi’nin dudaklarını benimkilerin üzerine sertçe yapıştırmasıyla boğazımda kaldı.

Daha önce de vahşi öpüşmelerimiz olmuştu ancak bu tamamen farklıydı. Dişlerimiz çarpışıyor ve sanki yaşam enerjimi emiyordu.

Beni sahipleniyordu.

Beni cezalandırıyordu.

Dudaklarının sertliği başımı döndürüyordu. Güçlü kollarında bir kukla kadar çaresizdim. Ne nefes alabiliyor ne de bir çıkış yolu bulabiliyordum.

Göğsünü ittim ama sanki bunu hissetmemiş gibiydi.

Sonunda beni serbest bıraktığında, o kadar ağır nefes alıyordum ki kalbimin dışarı fırlayacağından korkmuştum.

Levi, tüm itirazlarıma rağmen belimi çelik gibi bir tutuşla çekti.

Beni böyle, herkesin ortasında öptüğü için onu tokatlamak istiyordum.

Okulumuzdan birçok çocuk buraya geliyordu. Biri öğrenirse, zaten kötü olan itibarım iyice berbat olurdu.

Bunu gizli tutacağına söz vermişti. Kahretsin, söz vermişti!

Biri boğazını temizlediğinde, dikkatimi tüm yaşananları ön sıradan izleyen Zach'e çevirdim. Aiden, çok uzak olmayan bir mesafede, bizi ilgisiz bir ifadeyle izliyordu.

Levi'nin beni vahşice öptüğünü Zach'in izlemiş olduğu düşüncesiyle yanaklarım alev aldı. Bu sahne, ona kesinlikle vermek istediğim bir görüntü değildi.

Başımı eğdim, ona bakmaya cesaret edemiyordum. "Ben... şey... Zach, bu-"

"Levi King. Benim," dedi Levi, belimdeki ölümcül tutuşuyla tamamen zıt bir serinkanlılıkla konuştu. "Ona dokunmayacaksın."

Zach ya da benim bir şey söylememe fırsat kalmadan Levi, beni *bowling* merkezinden bir bez bebekmişim gibi sürükleyip çıkardı. O kadar afallamış durumdaydım ki ne tepki verebiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordum. Uzun adımlarına ayak uydurmak bir yana, ağızımdan bir kelime bile çıkaramıyordum.

Otoparka geldiğimizde aklım başıma geldi ve ona karşı koymaya çalıştım. Ancak belimdeki tutuşu, neredeyse acı verecek şekilde daha da sıkılaştırmıştı.

İnledim. “Bunu yapmaya hakkın yoktu.”

Beni birdenbire çevirdiğinde sırtım *Jaguar*’ına çarptı. İçerideki şovundan beri gözlerine ilk kez yakından bakıyordum.

Gözleri hâlâ siyahtı, içinde bir damla huzurlu mavi yoktu. Kopmaya hazır bir fırtına gibi görünüyordu.

“Hakkım yok muydu?” diye tekrarladı. Tüm bedeniyle üzerime bastırarak beni kokusuyla ve göğsünün sertliğiyle sarıp sarmalıyordu. “O herifin sana dokunmaya hakkı vardı, öyle mi?”

“O herif mi?” Kafam karışmıştı.

“İçerideki o herif,” dedi, sesi ölümcül bir sakinlikteydi.

“Dalga mı geçiyorsun? Zach benim abim gibidir.”

“Sana sahip olmak isteyen bir abi,” diye karşılık verdi öldürücü bir soğukkanlılıkla.

Dudaklarım aralandı. “Sen çıldırmış olmalısın.”

Mümkünmüş gibi gözleri daha da karardı, gerilimle titriyordu. Tanıdığım Levi’den eser yoktu. O Levi duman olup uçmuş, yakalanması imkânsız bir hâle gelmişti.

Yüzündeki o korkutucu sakinlik beni paramparça ediyordu.

Öfke ve hiddetle başa çıkabilirdim ama ölümcül bir sakinlikle nasıl kavga edebilirdim ki?

“Kör müsün?” Hâlâ aynı soğukkanlılıkla devam ediyordu. “Onun sana nasıl baktığını göremiyor musun?”

“Bir kardeş gibi bakıyor demek istiyorsun,” diye cevapladım.

Levi kahkaha attı ama bu tamamen neşesiz bir kahkahaydı. “Onun sana bir kardeş gibi bakması, benim sana bir rahibeymişsin gibi bakmamla aynı.”

“Lanet olsun, Levi! Sırf beni yatağa atınak istiyorsun diye herkesin aynı şeyi istediğini düşünme. Mağara adamı gibi davranmayı bırak.”

“Mağara adamı, öyle mi?”

“Bugün sana ne oldu bilmiyorum, halüsinasyon görüyorsun ve aşırı tepki veriyorsun.”

Elini kafamın yanındaki arabanın kaputuna sertçe vurduğunda çıkan gürültüyle irkildim. Görüşümü bulanıklaştıran çaresizlik ve öfke dolu gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. Hiçbir şey yapmadığım hâlde beni suçlu hissettirdiği için ona olan nefretim büyüyordu.

Bu tavırları babama o kadar benziyordu ki... Ayrıca bir daha kimsenin beni küçük görmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

“Sana ne oluyor?” derken sesim yükseliyordu.

“Sen!” diye hırladı. “Bana olan sensin!”

Baş ve işaret parmağıyla çenemi tuttu, o kadar sert sıkıyordu ki canım yanıyordu. “Sen benimsin, o yüzden başka türlü davranmayı bırak.”

“Senin olmayı asla kabul etmedim, King. Bana kimse sahip olamaz.”

“Ah ama benimsin, Prenses.” Bacaklarımı ayırarak kot pantolonumun üzerinden sıktı. “Her parçan bana ait, yakında bu sadece sözden ibaret olmayacak.”

Dokunuşu, bedenimi uyandırıp her yanıma harekete geçirdi. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

“Ya reddedersem?” Çenemi kaldırarak meydan okudum.

Çenesini sıktı ve soğuk, tartışmaya kapalı bir tonda konuştu. “Bir seçeneğin olduğunu düşünebilirsin ama yok. Bana *boyun eğeceksin*.”

“Gerçek yüzünü gösterdiğin için mutluyum. Zaten hep böyleydin, sadece bunu görmeyi reddeden aptal bendim.” Onu tüm gücümle itip yanından geçtim.

Gözlerimi dolduran yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken sokakta koşmaya başladım, gözyaşlarımı kollarımla silmeye çalışıyordum.

Belki de içeri dönüp Dan’le birlikte arabasına binmeliydim ama olanlardan sonra Zach’in yüzüne bakacak hâlim yoktu.

Kollarım yanlarımda güçsüzce sallanırken yolda yürüdüm. Sokaklar, yerel barlara ve restoranlara giden insanlarla dolup taşıyordu. Her aile gördüğümde göğsümde bir acı hissederken duygusal bir enkaza dönüşüyordum.

Neden her moralim bozuk olduğunda var olmayan ailemi düşünmek zorundaydım ki?

Telefonum çaldığında burnumu silip cevapladım. “Efendim?”

“Bayan Clifford,” dedi komiser yardımcısı dostane bir ses tonuyla. “Umarım iyisinizdir.”

“İyiyim, teşekkürler.” Sırtımı bir ağaca yaslariken kaslarım gerildi. “Dava ile ilgili yeni bir gelişme mi var?”

“Hem evet hem hayır. Toprakta bazı kanıtlar bulduk, hasar görmüş güvenlik kameraları görüntüleri olabileceğinden şüpheleniyoruz. Adli tıp ekibimiz kurtarmak için çalışıyor.”

Komiser yardımcısı bu durumun dava için her şeyi nasıl değiştirebileceğini açıklarken kalbim hızlandı. Şüphelilere ulaşıldığında onları teşhis etmem gerekebileceğini söylemişti. Tabii önce babamla konuşmam gerekiyordu.

“Babamla konuştuktan sonra mı?” diye sordum.

Bir anlık sessizlik oldu, ardından komiser yardımcısı boğazını temizledi. “Lord Clifford, şüphelileri teşhis etmenize karşı çıkıyor. Onu ikna edebileceğinizi umuyorduk.”

Bu konu, geçen gün babamla komiser arasında geçen tartışmanın sebebi olmalıydı. Bunun bir önemi yoktu. Birkaç gün içinde on sekiz olacaktım ve babamın velayet yetkisi üzerimde kalmayacaktı.

Peki babam neden şüphelileri teşhis etmeme bu kadar karşı çıkıyordu? Davanın esas amacı bu değil miydi?

Levi ile yaşanan drama ve şu yeni mesele yüzünden başım ağrıyordu. Sanki benimle hiçbir ilgisi olmayan bir çapraz ateşin ortasında kalmıştım.

Dan'e mesaj atıp yanında Zach olmadan beni almasını istedim.

Ancak Dan'ın arabası yerine kırmızı bir *Ferrari* yanımda yavaşladı. Kaldırımında durup meraklı bir bakış attım.

Aiden King.

Arabadan indi, koyu mavi kot pantolon ve göz rengiyle uyumlu sade gri bir tişört giymişti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, onun yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Aiden, kuzeni Levi kadar -hatta belki ondan daha da fazla- anlaşılması zor biriydi.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

“Göreceğiz.” Yolcu kapısına yaslanıp elleri ceplerinde beni izliyordu.

“Nasıl?”

“Birkaç şeyi bilmek isteyebileceğini düşündüm.”

Kaşlarımı çattım. “Ne gibi?”

“Az önce söylediklerin,” dedi Aiden.

“Duydun mu?” diye sordum.

“Tartışmanın ortasında o kadar meşguldün ki beni fark etmemiş olman benim suçum değil.”

“Yani buraya gizlice dinleme yeteneklerinle hava atmaya mı geldin?” Savunmada olmak canımı sıkıyordu ama bu Aiden King’di. King ailesiyle geçmişim de hiç parlak değildi.

“Söylediklerinle alakalı buradayım.”

“Ne söyledim?” diye sordum.

“Delilik. Halüsinasyon. Aşırı tepki.” Gri bakışları sertleşti. “Bu kelimeleri bir daha Levi’nin önünde tekrarlamaman herkesin yararına olur.”

Kollarım iki yanıma düştü. “Neden?”

“Onlara iyi tepki vermiyor.”

“Neden iyi tepki vermiyor?”

Levi’nin düşünceli olduğu zamanki hâli gibi başını yana eğdi. “Aptal değilsin. Bir şey fark etmiş olmalısın.”

“Evet ama mantıklı gelmiyor,” dedim duraksayarak. “Sen biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum diyelim. Peki neden sana söyleyeyim?”

“Buraya gelip bana bu kelimeleri söylememem gerektiğini söylüyorsan, nedenini açıklamalısın.”

“Sadece zihinsel dengeyle ilgili hiçbir şey söylememeni söylüyorum.” Durdu, gözlerini daha da karartmıştı. “Ah, bir de onu kıskırtmayı bırak. Ne kadar itersen o kadar güçlü karşılık veriyor. Ne kadar kaçarsan o kadar hızlı kovalıyor.”

Gidecekken kolundan tutarak onu durdurdum. “Bekle.”

Sıkılmış bir ifadeyle duraksadı.

Yutkunarak elimi çektim. “Bir şey söyle. Herhangi bir şey.”

“Bundan ne kazanırım ki?” dedi ilgisiz bir tonla.

İç çekme isteğimi bastırdım. Levi’nin kuzeni olduğu buradan belliydi. Birkaç saniye düşündükten sonra devam ettim. “Bir sebeple geldin. Yardım edebileceğimi ya da zaten yardım ettiğimi biliyorsun. Bir değerim olduğunu düşünüyorsun, yoksa beni bulmaya zahmet etmezdin.”

Kaşını kaldırdı. “Bir soru. Sadece bir soruyu cevaplayacağım.”

“Onun... zihinsel bir rahatsızlığı mı var?”

“Hayır ama böyle devam ederse, sonunda onun gibi olacak.”

“Kimin gibi?”

“Bir soru demiştim.” Arabanın kapısını açtı. “Bana başka değerli bir bilgi getir, o zaman belki ikinci bir soruyu cevaplarım.”

Arabasının uzaklaşmasını izledim. On yedi yaşında bir çocuk gibi davranmıyordu. Tutumu ve kendinden emin tavrı hiç o yaşa uygun değildi.

Diğer yandan, Levi hakkında bilgi kaynağımı bulmuştum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LEVI

Delilik izin istemez, ben de istemem.

Spor salonundaki kum torbasına yumruk üstüne yumruk indirdim. Ellerim yara bere içinde kalıp acıyana kadar durmadım.

Duramazdım.

Durursam, o karanlık hâlime dönebilirdim. Sokaklara dalıp onu bulmaya gidebilirdim. Pişman olacağım şeyler yapabilirdim.

Pat. Pat. Pat.

İçimde hiçbir şey kalmayana kadar kum torbasma vurmaya devam ettim. Vücudum neredeyse yere yığılıp kalana kadar devam ettim.

Son bir darbeyle torbayı ittim ve matın üzerine devrildim. Ciğerlerimden kesik kesik nefesler koparken sırtüstü uzanıp tavana baktım.

Dünya etrafımda dönüyordu, sisten ibaret gibiydi.

Ne kadar süre öylece durduğumu bilmiyordum ama sonunda zorla ayağa kalktım. Hızla bir duş alıp, forma ve antrenman kıyafetlerimi çantama attım, ardından ağzıma bir sigara tıktım.

Maçtan önce amcamın evinde kalmayacaktım. Mirasımı teslim alır almaz yapacağım ilk şey, ondan olabildiğince uzak bir yerde bir ev almak olacaktı.

Belki İskoçya'da.

“Yine mi gidiyorsun?” Aiden’in sesi salonun köşesinden geliyordu.

Cam satranç tahtasının başında oturuyordu ve her zamanki garipliğiyle yine kendi kendine oynuyordu.

Bir duman üfledim. “Amcama antrenmanım olduğunu söylersin.”

“Ya da sadece gerçeği söyleyebilirim. Onu görmek istemiyorsun.”

Omuz silktim. “O da olur.”

Yoluma devam edecekken tekrar konuştu. “Kızla konuştum.”

Sigara neredeyse dudaklarımdan düşüyordu. Hızla arkamı döndüm. “Ne dedin?”

“Senin söyleyemediklerini ben söyledim.”

Yakasına yakışıp onu kendime çektim. “Ondan uzak duracaksın. Duydun mu beni?”

“Huysuz bir herif gibi davranıp durmasaydın, hiç yaklaşmazdım bile.” Beni itip tekrar yerine oturdu ve başparmağıyla işaret parmağı arasında şahı tuttu. “Satranç oynamayanlar şahın en güçlü taş olduğunu düşünür çünkü oyun onun ölümüyle biter. Ancak vezir önce ölürse şahın hayatta kalma şansı olmayacağını düşünmezler.”

Söylediklerini çözümlemeye çalışarak gözlerimi kısıtım. İkimiz de satranç oynayarak büyümüştük ama onun bakış açısı farklıydı. İtiraf etmese de Aiden tıpkı Jonathan gibiydi. İstediklerini elde etmek için kimleri ezmek zorunda olduklarına aldırmazlardı.

Aiden, beyaz şahını savunmasız bırakıp veziriyle filimi yedi. Siyah şahı sağa doğru hareket ettirdim.

“Bir şah başka bir şahı öldürebilir.” Sigaramı tekrar ağzıma koydum. “Şah mat.”

Çıkış yolunda telefonumu aldım ve Daniel’den gelen mesajı baktım. Astrid’i almak için yola çıktığını söylüyordu.

Abisiyle yaşanan olaydan sonra ona pek güvenim kalmamıştı.

Arabamın yanında durup, Astrid’in korkuyla karışık hayal kırıklığını yansıtan gözlerini hatırladım. O derin yeşil gözlerin, yaşlarla dolu hâlde bana baktığını...

Lanet olsun.

Güven sorunlarının da o bakışlarının da canı cehenneme.

Onun bunu kabul etmesini beklemekten yorulmuştum artık.

Gerekirse zor kullanacaktım. Önemli değildi.

Otuzuncu Bölüm

ASTRID

Bir piyondan, şahın oyununu oynaması beklenmez.

Pazartesi on sekizinci doğum günümdü.

Kutlama yapmayacaktım. Annemin ölümünden sonra doğum günlerimi kutlamayı bırakmıştım.

Cenazesi, doğum günümde olmuştu.

Günüm de cenaze gibi başlardı.

Her zamanki gibi kaçacağım zaman, odamın hemen dışındaydım babamı beklerken buldum.

‘Ailem’ ile kahvaltı yapmaya mecbur bırakıldığımda Victoria’nın kibirli yüzüyle ve Nicole’ün kin dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Dün gece kapımın altından “uzak dur, sürtük” yazan notu atan kişinin o olduğuna dair çılgın bir tahminim vardı.

Kiminle yatıp kalktığı umurumda bile değildi.

Victoria’nın, sergiyi kaçırmam konusundaki yarama parmak basıp durduğu işkence dolu bir kahvaltının ardından nihayet kapıya yöneldim.

Levi’nin bütün hafta sonu ortadan kaybolmasından sonra, Dan’e beni alması için mesaj atmıştım.

Aslında tam olarak kaybolmuş sayılmazdı. Takım Kent'e gitmiş ve bir beraberlikle dönmüştü. Dan'e göre moraller pek yerinde değildi.

Önceki deplasman oyunlarının aksine Levi, alışkın olduğum o kışkırtıcı ama baştan çıkarıcı mesajlarını atmamıştı. Tabrik edici şeyler yaptıktan sonra kızarıp kızarmadığımı sormamıştı.

Tabii ki, onun bana mesaj atmasını istediğimden değildi. Hâlâ cuma günü olanlara sinirliydim. Buna rağmen Aiden'in söylediklerini düşünmeden edemedim. Levi'yle konuşmam gerekiyordu ama önce o her zamanki ukalalığundan vazgeçmeliydi.

Yine de içimde hissettiğim boşluğu görmezden gelemedim. Levi, hayatıma davetsiz bir şekilde girdiğinden beri iki günden fazla birbirimizi görmeden geçirmemiştik. Yavaş yavaş hayatımın bir parçası hâline geliyor ve yokluğu tuhaf hissettiriyordu.

Tamam, belki onu sosyal medyada takip etmeye çalışmış olabilirdim ama bu oldukça zor olmuştu. Ne yazık ki sosyal medya kullanmıyordu.

Aiden'in bir Instagram hesabı vardı. Hafta sonu boyunca paylaştığı tek şey, boş bir satranç tahtasının üzerine devrilmiş bir vezirin olduğu siyah beyaz bir fotoğraftı. Açıklama kısmında, *Yaşa Vezir*, yazıyordu.

Dan ise pek yardımcı olmamıştı. Ronan, Xander ve aralarına sıkışmış üç kızla çekilmiş bir selfie paylaşmıştı.

Gerçek kabilesini Ronan ve Xander'la bulmuştu. Partiyle kızlar söz konusu olduğunda onlar onun ruh hayvanları gibiydi.

Parka geldiğimde çizim defterimi çıkarıp, yaşlı bir çiftin bir çocukla yürüyüş yaptığı güzel bir sahneyi resmetmeye çalıştım ama çizgileri bir türlü düzgün oturtamıyordum.

Aklım son birkaç haftadaki park rutinimle doluydu. Levi'yle yan yana koşmaya o kadar alışmıştım ki, şimdi burada tek başına olmak garip hissettiriyordu.

Dan, geldiğini söyleyen bir mesaj gönderdi.

Arabaya biner binmez ilk fark ettiğim şey, taş gibi soğuk yüz ifadesi olmuştu. Dan, hiçbir şeyin keyfini bozmasına izin vermeyen eğlenceli bir tipti. Şakacıydı, oyuncuydu ve tam bir parti hayvanıydı.

Onu bu kadar ciddi gördüğüm zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Sanki yataktan yeni fırlamış gibi üniforması bile düzensizdi.

“Sorun mu var?” diye dikkatlice sordum. “Evde mi bir şey oldu?”

Başını salladı. “Snapchat’e bakmadın mı?”

“Snapchat’im yok.”

“Of, doğru.” Mümkünmüş gibi kaşları daha da çatıldı. “Astrid, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun, her zaman yanıdayım.”

Tamam, ismimi kullandığına göre işler gerçekten boka sarıyordu.

“Beni korkutuyorsun, Dan. Ne oluyor söyle artık?”

“Tamam, evet.” Telefonunu tereddütlü parmaklarla çıkardı. “Bu hiçbir şey ifade etmiyor, tamam mı? Yakında unutulur.”

“Göster şunu artık!”

Saklamaya çalıştığı telefonunu elinden kaptım.

Ekranda gördüğüm kolaj fotoğraflarıyla dudaklarımdan bir çılgılık koptu.

Bir fotoğrafta bacaklarım iki yana açılmış, başım arkaya düşmüş, gözlerim kapalı ve ağzım ‘O’ şeklindeydi.

Levi'nin bacaklarımın arasındaki yüzü o kadar karanlık ve bulanıktı ki, onu tanımak imkânsızdı.

Ronan'ın partisindeki gündü.

İkinci fotoğraf ise yandan çekilmişti. Levi'nin arabasına yaslanmışım ve eli bacaklarımın arasındaydı.

Yine Levi'yle arabası bulanıklaştırılmıştı. Açıklamada ise, *Royal Elite'in kaşarı yeni işlere koşuyor, yazıyordu.*

Yanaklarım alev alırken gözlerim yaşlarla doldu. Karşımda Dan, çatılmış kaşlarla bana bakıyordu. "Okuldaki herkes bunları gördü, değil mi?" diye sordum sesim titrerken.

Dan yüzünü buruşturdu. Bu hareketi bana cevabımı verdi.

"Boş ver, Astrid. Bu saçmalığı kafana takma," dedi ama boşunaydı.

Bütün okul en mahrem anlarımı görmüşken, bunu nasıl kafama takmayabilirdim ki?

Bu görüntüler hızla yayılabilir ve geleceğimi mahvedebilirdi.

Vücudum kontrolsüzce titrerken dişlerim neredeyse birbirine vuruyordu.

Gözlerimden süzülen yaşları hissetmiyordum. Utancım mı? O çoktan kaybolmuştu.

Annemin kazasından sonra olduğu gibi şoka girmiştim. Dr. Edmonds buna böyle diyordu.

"Gel buraya," dedi Dan ve beni kollarına çekti. Telefon kucığıma düşerken göğsüne yatıp hıçkırarak ağladım.

"B-babam öğrenirse? Zaten benden nefret ediyor..." diye inledim.

"Kimseyi, özellikle de onu düşünmeyi bırak. Bunu yapan her kimse, cehenneme kadar yolu var. Seni yıkmalarına izin verme," dedi sesinde öfkeyle.

Dan haklıydı. Onlara izin vermemeliydim. Ancak bunu düşünmek ve gerçekleştirmek iki ayrı şeydi. Okula girdiğim anda her şey darmadağın olmuştu.

Yürüdüğüm her adımda, her birinin nefret dolu ve yargılayan gözleri benim üzerimdeydi.

“Kaşar.”

“Fahişe.”

“Orospu.”

Dan’ın koruyucu bakışlarına rağmen, fısıltılar koridorlarda yankılanıyordu. Yanımda olmasa, muhtemelen bana fiziksel olarak da saldırırlardı.

“Hey, Danny!” diye bağırdı bir son sınıf öğrencisi. “İşin bitince kaşarı bize paslar mısın?”

Dan yumruğunu kaldırdığında son anda kolundan tutup onu geri çektim. Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamayacaktım.

Ağlamayacaktım.

“Eve gitmeliyim,” dedim kesin bir tonla.

Dan’ın başını belaya sokmasını istemiyordum. Cambridge’de mühendislik okuma hayaliyle çok sıkı çalışıyordu ve benim yüzümden her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

Dan omzumu sıktı. “Onların sana böyle hissettirmesine izin mi vereceksin?”

“Ne yapabilirim ki? Bu olanları geri alamam ya da yayılmasını durduramam...” diye mırıldandım.

Seçimin olduğunu sanıyorsun ama yok. Bana boyun eğceksin.

Levi’nin sesi, zihnimin içinde yankılanıyordu.

Onun yüzü bulanıkken benim yüzümün net olması bir tesadüf olamazdı.

Bu olamazdı.

Hayır.

Hayır!

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Gözlerimden yaşlar süzülürken okuldan dışarı koştum.

Otuz Birinci Bölüm

LEVI

Benim olana bulaşan hiç kimse hakkında konuşacak kadar hayatta kalamaz.

Pazartesi sabahı arabamın yanına doğru yürürken Aiden, Xander ve Cole önümde durdu.

“Yine ne oldu?” dedim şakaklarımı ovuştururken. Baş ağrısı, hafta sonunun cezası gibiydi.

Hafta sonu tamamen bağımlılıklarım ile geçmişti. Önce maç sırasında adrenalin patlaması, ardından alkol ve sigaralar gelmişti.

Ronan’la *shot* yarışında biraz fazla ileri gitmiş olabilirdim. Onun benden daha kötü durumda olduğunu varsayıyordum.

Eğer koç beni bu hâlde görürse kesin öldürürdü.

“Görmedin mi?” diye sordu Xander.

Pazartesi sabahı tam bir saçmalığa dönüyordu.

“Sosyal medyası yok,” dedi Cole, Xander’a.

“Biriniz ne olduğunu söyleyecek mi, yoksa sabahın köründe rastgele yumruk atmaya mı başlamalıyım?” diye çıktım. Arka cebime uzanıp sigaramı kontrol ettim.

Dün son paketimi de bitirmiş olmalıydım. Bir başka bağımlılığım da kontrolden çıkıyordu.

Lanet olsun.

“Sakin kalacağına söz ver,” dedi Aiden gözlerini ciddiyetle bana dikerek.

Düşünmeden başımı salladım. Okula lanet okuyup geri yatmayı planlıyordum zaten.

“Tamam, şöyle bir şey var,” diyerek telefonunu uzattı Xander. “Bunlar okulun grubunda paylaşılmış.”

Astrid’in iki fotoğrafına bakarken duruşum kasıldı. Çıplak değildi ama fotoğraflar hayal gücüne fazla bir şey bırakmıyordu.

Xander’ın telefonunu sertçe kapıp fotoğrafları incelemeye başladım.

“Photoshop olabilir,” dedi Cole pek de emin olmayan bir tonla.

“Hayır, fotoğraflardaki benim.” Başımı yana eğip bu lanet fotoğrafları çekerken o şerefsizin nerede durmuş olabileceğini anlamaya çalıştım.

İlk fotoğraf, sol pencerenin dışından çekilmiş gibi görünüyordu.

İkinci fotoğraf ise otoparkın asansörüne yakın bir yerden çekilmişti.

Bunu yapanın işi bitmişti.

“Söz vermiştin,” dedi Aiden omzumu sıkıca tutup bastırırken. Beni kontrol altında tutmaya mı çalışıyordu, yoksa daha da çılgına dönmemi mi engelliyordu, emin değildim.

Bunu öfkeyle yapmayacaktım. Hayır. Öfke işleri karmaşık hâle getirirdi. Bu işi tamamen sakın halledecektim. Öyle ki, bunun yerine sinirlenmiş olmamı dileyceklerdi.

“Onu okulda gördünüz mü?” diye sordum.

“Bunu duymak istemeyeceksin, kaptan.” Cole bakışlarını benimle diğerleri arasında gezdirdi. “Daniel’la geldi ve biliyormuş gibi görünüyordu.”

Yakındaki bir direğe tekme attım. Ayak parmaklarımdaki acıyı umursamıyordum. Elbette gelmişti. Astrid kaçacak biri değildi.

Daniel’in suratını dağıtacağtım. Onun bu durumu yaşamasına nasıl izin verebilirdi? “Ne kadar kötüydü?”

“Kaşar ve orospu sözlerinin dışında...” Xander bir an durakladı. “Bazıları daha da ileriye giden sözler söyledi.”

O pislikler ölü sayılırlardı.

Kimse benim olana bulaşp da hakkında konuşacak kadar hayatta kalamazdı.

“Okuldakilere bir ders vereceğiz,” diyerek arabama doğru yöneldim. Tam o sırada siyah bir *BMW*, *Jaguar*’ımın yanına hızla yanaşıp durdu.

Daniel öfkeden deliye dönmüş bir yüz ifadesiyle dışarı fırladı. Yumruklarını sıkıyordu.

Bakışlarımı onun arkasına çevirdim. Astrid’in yolcu koltuğundan inmesini bekliyordum.

İnmediğinde, cuma gününden beri göğsümde biriken ağırlık daha da baskın hâle geldi.

“Nerede o?” dedim sertçe.

“Bunu ben sormalıyım, *King*,” diye tısladı Daniel.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Kazadan sonra psikiyatrist, kabuğundan çıkması gerektiğini söyledi. Ben de senin ona bunu sağlayabileceğini düşündüm ama bu, çizgiyi fazlasıyla aşmak oldu. Senin için bile, kaptan.”

Üzerime atılmaya çalıştığında, Aiden omuzlarından tutup onu geri çekti. “Geri. Dur.”

“Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?” dedim inanmaz bir tonla. “Eğer onun itibarım mahvetmek isteseydim bunu en başında yapardım, şimdi değil.”

“Çok kötü şeyler yaşadı. Senin saçmalıklarım da kaldırmaz,” dedi Daniel, Aiden ve Xander’a karşı mücadele ediyordu. “Eğer onun için yeterince adam olamıyorsan onu rahat bırak. Onu bulacağım, bir daha yanına yaklaşamayacaksın. Beni takımdan atman da umurumda değil. Hatta bırakıyorum. Pozisyonumu alıp götüne sokabilirsin.”

Ona doğru yürüyüp aramızda kısa bir mesafe kalana kadar yaklaştım. “*Onu bulacağım*, derken ne demek istiyorsun?”

“Okuldan iki saat önce çıktı, onu hiçbir yerde bulamıyorum.”

Aiden’la Xan’i itip Daniel’la burun buruna geldim. “Nerede o?” diye haykırdım.

“Evine baktım, Ally’lere, hatta parka ve okulun sanat atölyesine de baktım. Hiçbirinde yoktu.”

“Yeterince aramamışsın.”

“Sık gittiği yerler buralar.”

“Mutlaka unuttuğun bir yer olmalı.” Sesim yükselirken sinirim de zirveye çıkıyordu.

“Eğer uzaklaşmak istediye...” Aiden’in bakışları benden Daniel’a kaydı. “Kolay bulunacağı bir yer seçmez.”

“Aiden, Ronan’dan bir parti düzenlemesini iste,” dedim sertçe. “Okuldaki herkes davet edilecek.”

Astrid’i bulacaktım. Herkes, benim olanla uğraşmanın ne demek olduğunu görecekti.

Otuz İkinci Bölüm

ASTRID

*Beni paramparça ettiğini düşündü ama parçalarımı
toplamama müsaade etmemeliydi;
çünkü beni öldürmeyen şey, güçlendirir.*

Alnımı mezar taşına yaslamış, toprağın kokusunu içime çekiyordum.

Son bir saattir annemin mezarında ağlıyordum ama içimdeki acı sanki yaşayan, nefes alan bir varlık gibiydi.

Çok canlıydı.

Çok ağırdı.

Çok gerçkti.

“Bitmesini sağla, anne,” dedim hırıltılı bir sesle ağlarken.
“Lütfen, her şey bitsin.”

Burada olsaydı, beni daha iyi hissettirecek ne varsa söylerdi.

Beni sarıp sarmalar, parçalarımı toplamaya yetecek kadar güçlenmemi sağlardı.

Levi’nin ihaneti göğsümde derin, kara bir delik açmıştı ve her nefes alışımında o delik daha da büyüüyordu.

Bu tamamen benim suçumdu.

Gardımı asla düşürmemeliydim. O bir kraldı, ben de oynamayı seçtiği bir piyondum.

Neden daha fazlası olabileceğine inanacak kadar aptallık etmiştim?

“Astrid?”

Arkamdan gelen sesle sırtım bir yay gibi gerildi.

Gözlerimi elimle silip doğruldum. “B-Baba?”

Kaşları çatılmış, bana yukarıdan bakıyordu. Elinde kırmızı laleler vardı. Annemin en sevdiği çiçektir.

Bunu hatırlıyor olmasına şaşırmıştım. Aslında onu burada, mezarlıkta görmek bile beni afallatmıştı.

Vasiyetinde, annem ölüm yıl dönümünde ziyaret edilmemeyi istemişti. Yine de her doğum günümde buraya geliyordum.

Teknik olarak, eğer cenazesinin yıl dönümünde gelirsem annemin vasiyetine karşı gelmiş sayılmazdım.

Annemin ölümünden sonraki üç yıl boyunca, onu ziyaret eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

Ya da öyle düşünüyordum.

Kırmızı laleleri annemin mezarına bırakan gizli ziyaretçi babam mıydı?

“Burada ne yapıyorsun, baba?”

Babam çiçekleri mezar taşının üzerine yerleştirip yanıma oturdu. Üzerindeki ütülü *Gucci* takımıyla toprağa oturmaktan rahatsız olmuyordu. “Bunu ben sormalıyım. Okulda olman gerekmiyor mu?”

Okulu hatırlatmasıyla yüzüm buruştu.

Babam gözlerini hafifçe daralttı. “Derslerini mi asıyorsun? Müdürle konuşmam mı gerekiyor?”

“H-hayır.” *Hızlı düşün, Astrid, hızlı düşün.* “Sadece anemle konuşmam gerekiyordu. Onu özledim.”

Sesim titrediğinde bunun ne kadar doğru olduğunu fark ettim. O gittiğinden beri, hayatım hiç doğru hissettirmemişti.

Levi’yle birlikteyken kısa bir süreliğine yeniden mutlu olabileceğimi düşünmüştüm.

Ancak o benimle alay etmişti. Hepsini beni manipüle etmek için yapmıştı.

Babam elini omzuma koydu. “Jasmine’in yerini asla tutamayacağımı biliyorum ama konuşman gerekirse...” Cümlesini tamamlayamadan duraksadı, sanki nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Burnumu çektim. “S-suçluları teşhis etmeme neden karşısın?”

Babam kaşını kaldırdı. “Sanırım komiser yardımcısı Vans, sana anlatmaması gereken şeyleri anlatmış.”

“Seni komiserle konuşurken duydum. Geçmişte olanları tekrar yaşamamı istemediğini söyledin. Neden?”

“Bir de gizlice dinliyorsun,” dedi hafif bir alayla.

“Teknik olarak, gizlice sayılmaz. Kaçarken seni duydum.”

“Kaçarken mi?”

Yakalanmıştım. Hafifçe gülümsedim. “O anlamda değil, baba.”

O da karşılık vererek gülümsedi.

Babamın, samimi bir şekilde gülümsediğinde ne kadar genç ve kaygısız görüldüğünü unutmuştum. Kameraların önünde taktığı sahte gülümseme gibi değildi.

Yedi yaşımdan beri onu böyle gülümserken görmemiştim.

“Adalet yerini bulsun istemiyor musun?” diye sordum.

“Bu durumda adalet önemli değil.”

“Neden, baba? Annemin davasını da o kadar çabuk kapattın ki... Sanki hiç yaşanmamış gibi. O hiç var olmamış gibi davranmak isteyebilirsin ama o vardı.”

“Bunu biliyorum.” Çenesindeki kas sertleşmişti.

“O zaman neden soruşturmayı kapattın? Neden, baba? Neden?”

“Diğer kişi ölmüştü. Davayı açık tutmanın bir anlamı yoktu.”

Boğazım düğümlendi. “B-birisi daha mı ölmüştü?”

“Evet.” Ayğa kalktı. “O yüzden bu konuyu kapat.”

“Ama-”

“Bunu senden bir iyilik olarak istemişim gibi düşün ve bu konuyu kapat.”

Annemin kazasından sonra her yerde kazayla ilgili haberler aramıştım ama babamın halkla ilişkiler ekibi o kadar güçlüydü ki hepsi silinmişti. Daha sonra beni kızı olarak kamuoyuna tanıttığında çıkan haberlerde, annemin kazasının bir köpek yüzünden olduğu yazıyordu.

Bir başkasından bahsedildiğini ilk kez duymuştum.

Sormak istediğim tüm sorulara rağmen dudaklarımı ince bir çizgi hâline getirdim. Babam benden ilk kez bir şey istiyordu ve reddedemezdim.

“Tamam.”

“Teşekkür ederim.” Elini uzattı. “Öğle yemeği yiyelim.”

“Çalışman gerekmiyor mu?”

“Bekleyebilir.”

Elini tuttum. Ev dışında benimle öğle yemeği yemek istemesine şaşırmıştım.

Başta biraz garipti. Babam okul hakkında sorular soruyor, ben de kısa cevaplar veriyordum. Sonra ikimiz de *pepperoni*

pizza sipariş ederek onun gelecek projeleri hakkında konuşmaya başladık. Görünüşe göre babam mülteciler için bir okul inşa etmeyi planlıyordu ve bundan gurur duydum.

Asistanı aradığında ona tüm randevularını iptal etmesini söyledi.

İlk kez babama biraz daha yakın hissediyordum. Belki de beni pek istemediği düşüncesi doğru değildi.

Öğle yemeğinden sonra, “Şimdi nereye gitmek istersin?” diye sordu. Annemin doğum günlerimde beni götürdüğü luna-parka gitmek istediğimi söyledim.

Babamın sadece beni izlemekle yetineceğini düşünmüştüm. Bunun yerine ceketini ve kravatını çıkarıp benimle oyuncaklara binmeye başladı.

Dolu dolu eğlendik, peluş oyuncaklar kazanmaya çalıştık. Babamın nişan yeteneğinin bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi ki? Ancak tekrar düşündüğümde, hâlâ büyükbabamın av tüfeklerini saklıyordu, belki bu onun hobilerinden biriydi. Şimdilerde buna pek zaman ayırdığı söylenemezdi.

Birkaç kişi babamı tanıyıp yanımıza geldi. Babam her seferinde önce beni tanıttı, sanki insanların beni bilmesi onun için önemliymiş gibi.

Acil bir telefon alana kadar beni eve bırakmadı. O sırada saat çoktan öğleden sonraya gelmişti.

“Günümüzü yarıda kestiğim için üzgünüm,” dedi babam, ikimiz de evin önünde arabadan inerken.

Kazandığımız peluş oyuncakları tutarak gülümsedim. “Teşekkürler, baba. Çok eğlendim. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Unutma, Astrid. Sen bir Clifford’sın ve kimse bizi alt edemez.”

Bugün okuldan kaçtığımı hatırlayınca gülümsemeye çalışsam da yüzümdeki ifade buruk bir sırıtışa dönüştü.

“Kimse benim kızıma zarar veremez ve bu yanına kalamaz. Söyle, kimi yok etmem gerekiyor?”

“Kimseyi, baba.”

“Emin misin?”

Başımı salladım.

Babam elimi tutarak bileğime bir şey bağladı. “Doğum günün kutlu olsun, Yıldız’ım.”

Bir şey söyleyemeden arabasına dönüp yola koyuldu.

Bileğime baktım. İnce bir bileklikti, üzerinde tıpkı dövmemdeki gibi bir güneş, bir ay ve bir yıldız vardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama babamın varlığıyla bir anlığına kaybolan ağırlık geri döndü.

Derin bir nefes alarak eve girdim.

Victoria girişte, yüzünde asık bir ifadeyle duruyordu. Üzerinde korkunç desenlerle süslenmiş bir gece elbisesi vardı.

Onu görmezden gelmeye çalışarak içeri girerken, zehir dolu sesi beni durdurdu. “Ne yaparsan yap, hep bir yabancı olacaksın.”

“Öyleyse neden bu kadar tehdit altında hissediyorsun?” dedim soğukkanlılıkla ve yanından geçip gittim.

Odamda peluş oyuncakları dikkatlice masanın üzerine yerleştirip, kendimi yatağa bırakarak gözlerimi kapattım.

Omuzlarımin birileri tarafından sarsılmasıyla uyandım.

“Dan?” Gözlerimden birini hafifçe araladım.

“Tanrım, Astrid.” Derin bir nefes alıp yanıma oturdu. “Bütün gün seni aradım. Ortalıktan kaybolmaya karar verdiğinde bana bir haber ver, olur mu?”

“Üzgünüm. Telefonumun şarjı bitti.” Gözlerimi ovuşturarak doğrudum. “Saat kaç?”

“Altıya geliyor. Sarah arayınca hemen geldim. Neredeydin?”

Annemin mezarını ziyaret ettiğimi ve babamla ani gelişen doğum günü kutlamamızı anlattım.

“Bahse girerim, benim hediyem Henry amcanınkinden daha iyidir.” Eğilerek yatağın altından bir kutu çörek çıkardı.

“Annemin spesiyali. Ben de yardım ettim.”

Ona hafifçe sarıldım. “En iyisisin, Böcek.”

“Biliyorum,” diyerek sırtıttı. “Bana teşekkür etmek istersen çörekleri paylaşsın.”

“İyi deneme ama hayır.”

“Cimri.”

“Onlar benim.”

Güldü. “Doğum günün kutlu olsun, pislik. Nasıl kutlamak istersin?”

O anda biri aradı. Telefonunu sessize alıp kapatsa da ekranda beliren ‘Kaptan’ yazısını görmemek imkânsızdı.

Kalbim, sanki bir bıçakla kesiliyormuş gibi sızladı. Sonra babamın o gün söylediği sözleri hatırladım.

Sen bir Clifford’sın ve kimse bizi alt edemez.

Kendime acımamalıydım. Ona acı çektirmeliydim.

Ona, acımı hissettirmeliydim.

“Ne istiyor?” diye sordum Dan’e.

“Boş ver onu.” Umursamaz bir el hareketi yaptı. “Doğum günü planlarına geri dönelim. Antrenmanı ve Ronan’ın partisini iptal ettim. Tüm gün Vikingler’i izlemek için seninleyim.”

Damarlarım kararlılıkla dolup taşarken ayağa kalktım. “Daha iyi bir fikrim var.”

Otuz Üçüncü Bölüm

LEVI

Muharebeyi kazanmış olabilirsin ama savaş daha bitmedi.

Ronan'ın salonunda volta atıyor, zaten darmadağın olan saçlarımı sinirle karıştırıyordum.

Bütün gün Astrid'i aramakla geçmişti. Öncesinde okula gidip onun hakkında ileri geri konuşan birkaç çocuğu pataklamıştım.

Bunu arka girişte yapmıştım, bu yüzden kanlı yumruklarım dışında ortada bir kanıt yoktu.

İşim bittiğinde, tüm takımı Astrid'i aramaları için harekete geçirmiştim.

Aiden karşımda oturmuş, Cole ile satranç oynuyordu. Bir yandan da lanet olası annemmiş gibi her hareketimi izliyordu.

Ona orta parmağımı gösterip bir dal sigarayı dudaklarıma yerleştirdim.

Daniel, Astrid'i bulduğunu ve onu partiye getirdiğini söyleyen bir mesaj gönderdi.

Onu buraya sürüklemek zorunda kalacağımı sanıyordum, kendi isteğiyle geleceğini tahmin etmemiştim.

Dışarıdan bakıldığında bu benim lehime gibi görünse de öyle değildi.

Planlarımı altüst etmekten iyi bir şey çıkmazdı.

Bunu çok iyi biliyordum çünkü Astrid, tanıştığımız ilk günden beri onun için yaptığım her planı mahvetmişti.

Daniel'in mesajımn üzerinden koskoca bir saat geçmişti ama hâlâ ortada yoklardı.

Burnumdan derin bir nefes alıp Xan'in itirazlarını umursamadan çakmağını kaptım.

Pazartesi olmasına rağmen parti tam gaz devam ediyordu.

Hoparlörlerden umurumda bile olmayan popüler bir pop şarkısı çalıyor, herkes çılgınca dans ederek birbirine sürtünüyordu.

Ronan'ın önderliğinde, birkaç takım oyuncusu *shot*'ları deviriyordu. Onları durduracak havamda bile değildim. Koçun yarınki antrenmanda onların kışklarını tekmelemesine izin verecektim.

Telefonumu çıkarıp Daniel'ı son bir saat içinde yüzüncü kez aradım ama telefonu hâlâ kapalıydı.

Lanet okuyup sigaramı yakmaya hazırlandım.

Girişte bazı fısıltılar yükseldi.

Ronan omzuma dokundu. "Kahretsin, kaptan."

Dikkatim, Ronan, Xander ve diğer birçok çocuğun hayranlıkla baktığı yöne kaydı.

Dudaklarım aralandı, neredeyse sigarayı düşürüyordum.

İlk başta onu tanıyamamıştım ama o derin yeşil gözlere kısa bir bakış, hayatımı her anlamda altüst eden o kızı tanıyam için yetmişti.

Dizlerinin çok üzerinde biten siyah bir elbise, göğüsleriyle kıvrımlarını ortaya çıkarıyor, teninin soluk tonunu vurguluyor-

du. Kahverengi saçları yüzünün iki yanına düşüyordu. Kırmızı ruj, üst dudakındaki kalp şeklindeki çizgiyi ortaya çıkarıyor ve olağanüstü teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Ayaklarında kırmızı topuklular vardı, sanki bir kulüp partisinde gibiydi.

Onu kaçırıp kimsenin ona benim baktığım gibi bakamaması için bir yere kapatmak istiyordum.

Takım arkadaşlarımdan gözlerini kör etmek istiyordum, böylece parlamasını benim gördüğüm gibi göremeyeceklerdi.

Belki de haklıydı. Ben lanet bir mağara adamıydım.

“İnanılmaz ateşli,” diye mırıldandı Xander.

“Kesinlikle öyle,” dedi Ronan. “Tüm bu güzelliği nerede saklıymış?”

“Hey, pislikler.” İkisine de sert bir bakış attım. “Ellerinizi çekin. Gözlerinizi çekin. Gidin başka birine bakın.”

“Belki sen de bakmamalısın,” dedi Ronan başım yana eğerek. “Zaten yalnız değil gibi görünüyor, kaptan.”

Astrid girişte durup arkasına bir bakış attı. Daniel ona göz kırparak ilerledi.

Biri yanına gelip kolunu uzattığında, Astrid koluna girerek daha da geniş bir sırtıyla sanki bir film yıldızıymış gibi gülümsedi.

Gözlerim karardı.

Zachariah.

O lanet herifi, sanki bütün dünyaya duyurmak istiyormuş gibi okul partisine getirmişti.

“Aha. Olgun tiplerden hoşlanıyor.” Xander dirseğiyle beni dürttü. “Bu konuda ne yapacaksın, kaptan?”

Öne atıldığımda bir el kolumu sıkıca kavradı.

Aiden.

Onu itip kurtulmaya çalışsam da Cole diğer kolumdan tutup beni geri çekti.

“Bırakın beni!”

“Evet, bırakın onu.” Xan, Noel sabahındaki bir çocuk gibi zıplıyordu. “Yüz dolara kaptanın kazanacağına bahse giriyorum.”

“Yüz dolar, Danny’nin abisi kazanır.” Ronan Xan’ın elini sıktı.

“Kalabalık bir yerde kavga etmeyeceksin!” diye bağırdı Aiden, müziğin gürültüsünü bastırmıştı. “Babamın kulağına gider.”

“Siktir et babanı.” Sıcak, kan kırmızısı bir öfke içime doluyor, damarlarımda patlayarak yayılıyordu.

Zachariah kim olduğunu sanıyordu da ona dokunmaya cesaret ediyordu?

Benim olana dokunmaya nasıl cüret ediyordu?

Peki ya Astrid buna nasıl izin veriyordu?

Astrid, söylediği bir şeye güldüğünde görüşüm karardı. Tüm renkler derin, karanlık bir boşlukta boğulmuş gibiydi.

“Acı veriyor, değil mi?” Daniel mermer tezgâha yaslanmış, kötü niyetli bir sırıtışla bana bakıyordu.

“Dostum,” diye uyardı Cole onu. “Kes şunu.”

“Ne halt etmeye çalışıyorsun?” diye sordum dişlerimi sıkarak. “Onun o pislikle gelmesine nasıl izin verdin?”

“O pislik benim abim ve bildiğim kadarıyla onun pornografik fotoğraflarını bütün okulun görmesi için paylaştan o değildi.”

“Bunu ben yapmadım!” Cole’la Aiden’a karşı mücadele etsem de fayda etmiyordu.

“Fark etmez.” Yüzüme yaklaştı. “Bunu engellemedin de. Yani sen de en az onun kadar suçlusun. Ayrıca, kaptan, onu kaybettiğine pişman olacaksın.”

Ronan’ın onu hafifçe itmesiyle uzaklaştı.

“Onu kaybetmek,” dedim acı bir kahkahayla. Onu kaybettiğimi söylüyordu.

Sikeyim onu.

Astrid’in bana ait olmadığını düşünen herkesin canı cehennemeydi.

Bakışlarım, yakında ölecek olan piçin Astrid’e içki uzattığı yere kaydı.

Gösterişli girişine rağmen bazı çocuklar hâlâ onun arkasından fısıldaşıyordu. Onları fark etmemiş gibi davransa da Astrid’i tanıyordum.

Üst dudağının seğirmesi. Bardağı daha sıkı kavrayışı.

Prenses, beni atlattığını düşünebilirdi ama daha başlamamıştık bile.

İçimdeki tüm öfkeyi saran sakın bir tonla, “Bırakın beni,” dedim Aiden’a.

“Sorun çıkarmayacaksın, değil mi?” diye şüpheyle sordu.

“Hayır. Bu işi sakın bir şekilde halledeceğim.” İçimde kabarın fırtınayı yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Gecenin sonunda, okuldaki herkes yerini bilecekti. Buna Astrid de dahildi.

Otuz Dördüncü Bölüm

ASTRID

Devrin sona erdi. Artık senin kölen değilim.

Güzel bir elbise ve topuklu ayakkabı giymenin, kendim hakkındaki algımı değiştireceğini düşünebilirdiniz.

Ancak değiştirmemişti. En azından, istediğim kadar değildi.

Buraya gelmeye karar verdiğimde herkesin beni güçlü görmesini istemiştim. Doğum günümdü ve bugünü hiç sevmiyordum. Yine de kimsenin beni bu sabahki gibi kaçmaya ve saklanmaya zorlamasına izin vermeyecektim.

Ben boyun eğmek için doğmamıştım.

Zach yanımdan ayrılmıyor ve Dan de zaman zaman bize katılıyordu. Onların varlığına rağmen kendimi kalabalık bir odada çırılçıplak dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Dan'ın verdiği sulandırılmış içkiden bir yudum alırken ensem karıncalandı. *Onun* beni izlediğini biliyordum.

İçeri girerken Levi'ı görsem de onun olduğu yöne bakmamayı tercih etmiştim.

Eğer bakarsam, bu sahte görüntüyü sürdürebileceğimi sanmıyordum. Güçlü durma oyunuma devam edemeyecektim.

Gözlerimi kısa bir an için kapatıp derin bir nefes aldım. Levi King'in bu geceyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Artık her dokunduğunda kırılan Astrid değildim.

Bu sefer herkesin içinde ona orta parmağımı gösterecektim.

Zach'le, onun gelecek hafta katılacağı bir konferans hakkında konuşurken aramıza bir boğa daldı.

Jerry Huntington. Hâkimin oğlu. Levi'nin dövdüğü çocuk.

Ayakta sallanıyordu, parti yeni başlamış olmasına rağmen çoktan sarhoş olmuştu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Buradaki herkesin istediği ama sormaya korktuğu şeyi.” Benim yönüme doğru sallanırken dudaklarını yaladı. “Amcığımı, bebeğim.”

Zach ileri atılırken ondan önce davrandım.

Jerry'nin suratına yumruğumu öyle sert indirmiştim ki, acı parmak eklemlerimde resmen patlamıştı.

Geri çekilip başını salladığında bir yumruk daha attım. “Bir daha benimle böyle konuşursan suratını mahvederim.”

Nefesini soluyup üstüme atıldı. İnsanlar etrafımızda toplanmış, şaşkınlıkla nefeslerini tutuyorlardı. Olduğum yerde dimdik durdum, ona dersini vermeye hazırdım.

Daniel, omzuyla Jerry'e sert bir darbe indirip onu yere devirdi. Xander ve futbol takımından bir başka oyuncu, Jerry küfürler savururken onu dışarı sürükledi.

Çenemi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

“Bu çok havalıydı,” dedi Zach kaşını kaldırarak.

Adrenalin damarlarımda uyuşturucu etkisi yaparcasına kaynıyordu. “Daha fazla insanı yumruklamak istiyorum.”

Zach gülerek elini uzattı. “Bunun yerine bir dansa ne dersin?”

Zıplayarak elini tuttum, o sırada Imagine Dragons'ın *Whatever It Takes* şarkısı çalmaya başladı.

Kollarımı boynuna doladım ve dans pistinde şakalaşıp gülererek eğlenmeye başladık.

Zach beni döndürüp tekrar kollarına çekti.

“Herkes her zaman sana mı bakıyor?” diye sordu, dans ederken daha yavaş bir ritme geçmiştik.

“Ancak okulun maskarası olduğumda.” Sesimdeki acıyı gizlemeye çalıştım.

“Pekâlâ, onların kaybı.” Nefesi kulağımı gıdıkladığında istemsizce bir kahkaha attım.

“Biliyor musun...” dedi Zach. “Sana hep bir ilgim vardı, Astrid Clifford.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sadece geri durdum çünkü Danny en iyi arkadaşını üzersem suratımı dağıtırdı.”

Tamam. *Vay canına*. Bunu hiç bilmiyordum. Belki Levi haklıydı.

“Yeni avın mı, sürtük?” Chloe homurdanarak omzuyla bana çarptı.

Onu Jerry'e yaptığım gibi yumruklamaya hazırlanırken müzik aniden durdu.

Herkes dans etmeyi bıraktı, fısıldaşmalar yükseliyordu. Biri bağırarak müziği tekrar açmalarını söyledi.

Sonra sanki birisi bir düğmeye basmış gibi tüm fısıltılar kesildi. Kalabalık, Levi'yle onun dört atlısı için yolu açtı.

Levi takımın üniformasını giymiş ve odanın, hatta odadaki herkesin sahibiymiş gibi ortaya dikilmişti.

Gözlerimi kaçırdım.

Daniel, Xander ve Ronan'ın yanından ayrılıp yanıma geldi. Sert bakışları, yıllarca idol olarak gördüğü kaptanına çevrilmişti.

Ne sadık bir en iyi arkadaşı ama.

Chloe, Levi'ye sanki bir Noel ağacına bakıyormuş gibi parlak bir gülümsemeyle bakarak dans partnerini sanki hiç var olmamış gibi kenara itti.

“King, ben-”

“Eğer birine sürük diyeceksen, önce kendinden başla.” Levi karanlık ve sakın gözlerle ona baktı. “Takımın yarısının altına yattın, diğer yarısına ise...”

Kalabalık arasında bir *Ooo!* ve *Aaa!* uğultusu yükseldi. Herkes gecenin şovu bizmişiz gibi etrafımızda toplanmıştı.

Chloe'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Ağzını balık gibi açıp kapattı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Levi'nin bakışları, Chloe'nin yanına gelen Nicole'e çevrildi. “Sürtüklükten konuşmak istiyorsan, dizlerinin üzerinde nasıl yalvardığını anlatmaya başlayabilirsin.”

“Bu doğru değil.” Nicole, önce Levi'ye, sonra sanki bu sözleri o söylemiş gibi Dan'e sert bir bakış attı.

“Kanıtlayacak görüntüler ister misin?” Levi başını yana eğdi.

Nicole'ün yüzü saf bir panikle buruştu, bakışları Levi'yle Dan arasında gidip geliyordu.

Yanaklarım içimde büyüyen öfkeyle alev aldı. Levi, hayatımı mahvetmeye çalıştıktan sonra bunu yapamazdı.

Etrafına sanki birini arıyormuş gibi bakınsa da aslında aramıyordu. Sadece mümkün olduğunca çok kişinin gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu.

Herkes -kelimenin tam anlamıyla herkes- onunla göz göze geldiğinde ya irkiliyor ya da başını eğiyordu.

“Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?” diye sordu sesindeki soğukkanlılığı koruyarak.

O sahte soğukkanlılığı tanıyordum.

Bu tavır, sonrasında onları mahvetmek ve herkesi kendine çekmek için kullandığı bir yöntemdi.

En iyi savaşlar, öfkeli bir fırtınayla değil, soğukkanlılıkla kazanılırdı.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan onun generalleri gibiydi. Her biri asker gibi dikilip etrafa sert bakışlar atıyordu.

Korkutucu olan, birkaç kelimeyle partideki herkesi kendilerine boyun eğdirebilmeleriydi.

“Benim var.” Birisi bir bira kaldırdı ve kalabalığı itip Levi’ye doğru ilerledi.

Christopher Vans.

Tam karşımda durup yere tükürdü. Alkol kokusundan nefes alamıyordum. Etrafı siyah halkalarla çevrili gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Yeni sürtüğün bu mu, King? Bana pek de özel bir parça gibi gelmedi.”

Dan öne atılmaya çalıştığında onu geri çektim. Eğer biri bu pisliğe gününü gösterecekse, o ben olacaktım.

“Kimsenin sürtüğü değilim,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Duyamıyorum.” Gülerek alay etti.

“Bitti mi?” Levi’nin yüzü ifadesizdi ama çenesindeki bir kas seğiriyordu.

“Ne?” Christopher ayakta sallanırken elindeki bira şişesiyle Levi’nin göğsüne vurdu. “Bana da mı sürtüğün muamelesi yapacaksın?”

“En azından onlar işe yarıyor. Sen yaramazsın.” Levi doğrulduğunda Christopher’dan birkaç santim daha uzundu. “O

kadar eziksin ki, takımda artık birinci sınıflar bile senin yerini alabilir.”

Çocuklar şok içinde nefeslerini tuttu.

Benim gibi herkes yıllardır Levi’yle Christopher’ın ne kadar yakın olduğunu biliyordu.

Ancak sene başından bu yana aralarının açıldığı da herkesin dilindeydi.

Christopher, Levi’ye bir yumruk savurduğunda Levi bir adım geri çekildi. Sarhoş çocuk dengesini kaybedip yere kapaklandı.

Yüzüstü düştüğünde herkes kahkahalarla güldü ve bazıları bir sonraki karmaşayı çekmek için telefonlarına sarıldı.

“Başka söyleyecek bir şeyi olan var mı?” Levi’nin sesi kalabalığın sessizliğe bürünmesi için yeterince yüksek çıkıyordu.

Bileğimi yakaladı ve ben bir şey söyleyemeden belime sıkıca doladığı eliyle beni yanına çekti. Uzun ve sahiplenici bir öpücüğü önce alnıma, ardından yanağıma, en sonunda da dudaklarıma kondurdu.

Etrafımızda fısıltılar yükselirken, gözlerindeki ışıltıya o kadar kapılmıştım ki başka kimseyi fark etmiyordum.

Tanıdığım karanlık yine oradaydı ama aynı zamanda daha önce Levi’de hiç görmediğim bir kırılganlık vardı.

Kalçamı son bir kez sıkıca kavradıktan sonra kalabalığa döndü. “Astrid benim korumam altında. Onunla uğraşırsanız karşınızda beni bulursunuz. Sizi o kadar derine gömerim ki ölmek için dua edersiniz.”

Çocuklar başlarını sallamaya başladı ama Levi onlara bakmıyordu bile.

Kral fermanını vermişti ve halkının itaatten başka seçeneği yoktu.

Tam o anda, Levi bir elini bacaklarımın altına yerleştirerek beni gelinmişim gibi kucağına aldı.

Çığlık atıp karşı koymaya çalıştım. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Seni kaçırıyorum, Prenses.”

Otuz Beşinci Bölüm

ASTRID

*Senden kurtulmak,
sana tamamen dolanmak anlamına gelmemeli.*

Biri sizi kaçırırken ne yapmanız gerekirdi?
Tekme atmak? Yapıldı.

Vurup çığlık atmak? Yapıldı.

Her adımda bağırp ona vurmaya devam ettiğimde, Levi beni arabasının yolcu koltuğuna itti ve torpido gözünden bir parça ip çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” Çılgınca sağa sola kayan bakışlarım, onunla ip arasında gidip geliyordu. O lanet ipi neden arabasında taşıyordu ki?

“Sakin duracak mısın?”

“Beni bırak, seni pislik! Beni-”

Cümlem, kollarımı arkamda sertçe kavrayıp vücudunu önüme bastırduğunda yarıda kesildi.

Güçlü kokusu burnuma dolarken nefesim kesilmişti. Sert göğsü, göğüslerime çarpıyor ve içimde bir sıcaklık dalgası yayıyordu.

Bu sıcaklığı hissetmeyeli yalnızca üç gün olmuştu. Sadece üç kısacık gündü ama bana sonsuzluk gibi gelmişti.

Varlığı dikkatimi dağıtmışken, bileklerimin etrafına ipi doladı ve ellerimi arkamda sıkıca bağladı. Ardından emniyet kemerini göğsümün üzerinden geçirerek beni hareket edemez hâle getirdi.

Geri çekilip işini kontrol edermiş gibi baktı ve burnuma iki kez hafifçe vurdu.

“Uslu bir prenses ol.”

“Siktir git, King.”

Gözleri hafifçe kısıldı, kapıyı sertçe çarptığında sıçradım. Yan tarafa doğru kıpırdanarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama o çoktan koltuğuna oturmuş, kapıları kendi tarafından kilitlemişti bile.

Arabanın motoru çalıştı ve sokaklarda hızla ilerlemeye başladık.

Bileklerimi kurtarmaya çalışsam da bu sadece iplerin etime daha fazla gömülmesine neden oldu. “İnsan kaçırmanın bir suç olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Umurumda bile değil.”

Hem hayal kırıklığı hem de öfkeyle inledim. “Yani, ne? Kötü bir adam gibi davranıp siyah atınla beni kaçırabileceğini ve benim de başka bir seçeneğim kalmayacağını mı sanıyorsun? Bunun için seni öpmemi mi bekliyorsun?”

Kaşını kaldırdı. “O şekilde düşünmemiştim ama bu da işe yarayabilir.”

“Of. Senden nefret ediyorum.”

“Bunu o pisliği getirerek kanıtladın.” Çenesindeki bir kas seğirdi. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok. Senin kölen değilim, asla da olmayacağım.”

Bana karanlık bir bakış attı. “Yerini öğreneceksin. Er ya da geç.”

“Beni ne kadar tutacaksın? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir ay mı?” diye alay ettim. “Kaçar kaçmaz kime döneceğimi tahmin et. İpucu vereyim. Adı Z harfiyle başlıyor.”

Frene sertçe bastığında neredeyse öne doğru fırlayıp başımı ön cama çarpıyordum.

Yaklaşarak baş ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp beni soluk gözlerinin tam içine bakmaya zorladı.

O kadar yakındık ki, aramızdaki duvarlar bir yandan yıkılırken diğer yandan başkaları yükseliyordu.

Ancak bu duvarlar onun muydu, yoksa benim miydi, bilmiyordum.

“Üzgün ve kızgın olabilirsin. Ancak bir daha benim yanımda başka bir adamdan bahsetme,” dedi Levi.

“Yoksa ne yaparsın?”

“Hepsini bitiririm. Her bir lanet olasıca herifi.”

Dudaklarım aralandı. “Sen... yapmazsın.”

“Dene. Gör.” Nefesi tenimi gıdıklarken dilini çıkarıp kulağımın kenarını yaladı. Sonra alçak ve karanlık bir sesle, “Sana meydan okuyorum, Prenses,” diye fısıldadı.

Böyle bir şey yapamayacağını düşünmek istiyordum ama kahretsin, gerçekten delice davranabiliyordu. Ne kadar anormal olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

Eğer Jerry’ye karşı haftalar önce onu durdurmasaydım, ne kadar ileri gidebileceğini bile bilmiyordum.

“Sen uslu bir kızsın, değil mi?” Dudakları dudaklarımın köşesinde gezinirken nefes alışlarım boğuk hırıltılara dönüştü. “O zaman uslu, küçük bir prenses olup her şeyi mahvetmeyi bırakmaya ne dersin?”

Ona lanet okumak ve bağırarak istiyordum. Hayatımı mahvedenin kendisi olduğunu söylemek istiyordum ama öfkeme güvenmiyordum. Söyleyeceğim bir şeyin ters tepeceğinden korkuyordum. Üstelik o kadar yakındı ki, konsantre olmak imkânsızdı.

Arabayı tekrar çalıştırdığında onu görmezden gelmeye karar verdim. Sözlerin onda işe yaramadığı yerde, sessizlik bir çözüm olmalıydı.

Dudaklarımı büzerek araba camından dışarı bakmaya başladım. Çok geçmeden şehrin gürültülü yaşamı ve parlak ışıkları kaybolmuş, yol ıssız bir hâl almıştı.

Meet Up'a giden yoldu.

Daha evin önüne gelmeden etrafı tanmıştım.

Levi kapısını açtığı gibi arabadan indi, ardından benim kapımı açtı. Kafamı çevirip başka tarafa baktım.

Çenemi tutarak yüzüne bakmaya zorladı ama gözlerimi yana çevirdim.

“Sen bilirsin, Prens.” Sözleri ağzından çıkar çıkmaz beni yolcu koltuğundan çekip kollarına aldı, bileklerim hâlâ arkadan bağlıydı.

Göğüslerimin göğsüne sürtünmesi delice hissettiriyordu. Güçlü kolu çıplak bacaklarıma değdiğinde içime kadar yayılan bir karıncalanma hissettim.

Hayır. Kafam karışmayacaktı.

Ev karanlıktı ama içeri girer girmez otomatik beyaz ışık yandı.

Levi taş gibi bir yüz ifadesiyle beni merdivenlerden yukarı taşıdı, ardından iki koridor boyunca ilerledi. Sertçe nefes alıp veriyordum. Bedenimde yarattığı hislerden dolayı elimde değildi, ayrıca hoşnutsuzluğumu anlamasını istiyordum.

Ya fark etmiyordun ya da umurunda değildi.

Benim bahsim ikincisinden yanaydı.

Yatak odasının kapısını açtı. İçeride büyük bir yatak, bembeyaz çarşaf, küçük bir masa ve bir dolaptan başka bir şey yoktu.

Levi beni yatağın üzerine fırlattıktan sonra boğazım düğümlenirken diğer uca doğru süründüm.

Az önceki cesaretimin tamamı kaybolmuştu. Burada tamamen yalnızdık. Omuzlarım düşerken bu gerçeğin farkına vardım.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye sordum sesim titreyerek. Cevap vermedi.

Bunun yerine ceketini çıkarıp masanın üzerine fırlattı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. “Şimdi benimle konuşmaya mı karar verdin?”

“Beni bırak, Levi.” Sırtımı yatak başlığına yasladım. Hızla atan kalbimin sesi aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

“Adımla hitap ediyorsun. Bu bir ilerleme.” Sesi sakindi. Fazla sakindi. Bu ürkütücüydü.

“Bu da oyunlarından biri mi? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?” Sesimdeki titremeden nefret ettim. Bu sadece planının ne kadar işe yaradığını kanıtlıyordu. “Devam et. Senden tamamen nefret etmemi sağla.”

“Zaten etmiyor musun?” Karanlık ve geçit vermeyen gözleriyle bana doğru ilerlerken yatak hafifçe çöktü.

“Evet, ediyorum.” Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla savaşımaya çalıştım.

“Ediyorsun, öyle mi?”

“Beni savunduğun için geri döneceğimi mi düşündün? Gerçeklerle yüzleş, King. Ben çaresiz bir prenses değilim. Ön-

celikle senin neden olduğun şeylerden kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Her iki bacağımı da yakalayıp kendine doğru çekti. Ellerim bağlı olduğu için öne düşerken bir çılgılık attım ve kayarak ona yaklaştım.

Bacaklarım, güçlü bacaklarının iki yanına açık şekilde yerleşti. Yukarı sıyrılan elbisemin altından iç çamaşırım görünüyordu.

Merhametsiz ve güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayıp neredeyse kucağına oturacak şekilde beni yukarı çekti.

“Fotoğraflarla alakam yok,” dedi yüzünde sahte bir sakinlikle.

Öfke ve utanç dalgaları içimde yankılanırken gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. “Bana yalan söyleme. En azından bunu hak ediyorum.”

“Sana hiç yalan söylemedim, Prenses. Eğer bir şey yaparsam, bunun sorumluluğunu alırım.”

“Evet, tabii. O zaman neden senin yüzün ve araban bulandırılmıştı?”

“Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim. Bunu yapan kimse, bedelini ödeyecek.”

Ağzından çıkan her kelimededen o kadar emindi ki, kendimden şüphe etmeye başlamıştım.

Onun bana hissettirmek istediği şey de bu değil miydi zaten?

Amacı beni düşüncesiz bir varlığa dönüştürmek değil miydi?

Ellerinden biri kalçamda kalırken parmakları belimin oyuklarından yukarı doğru süzüldü. Dokunuşundaki hassasiyetle titrek bir nefes aldım.

Savaşabilirdim ama sonra ne olurdu? Beni yine tam istediği yere geri götürürdü.

Belki, bir ihtimal ben de savaşmaktan yorulmuştum.

“Sen de bedelini ödeyeceksin, Prenses.” Sesi de gözleri gibi ölümcül bir tona büründü.

“Neyin bedelini?”

“Sana ondan uzak durmanı söylediğim hâlde o herifi yanında getirmenin bedelini. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun?”

Usta parmakları elbisemin fermuarına doğru ilerlerken yutkundum. Yavaşça fermuarı aşağı çekti.

“Belki de bana ait olmadığını kanıtlamaya çalışıyordun?” Tek bir hareketle elbisemi omuzlarımdan aşağı çekti.

Göğüslerim sutyenden kurtulduğunda nefesim kesildi. Refleks olarak onları saklamaya çalıştım ama bağlı ellerimle bunu yapmam imkânsızdı.

Levi’nin karanlık bakışları göğüslerime yöneldiğinde vahşileşti. Beni yiyip bitirmek ve geride hiçbir şey bırakmamak istermiş gibi bakıyordu. İçimden bir ihtiyaç dalgası geçerken göğüs uçlarım onun dikkatini çekmek için yalvarırcasına gerilip büzülüyordu.

Bana böyle her baktığında bu kadar hazır olmam deliceydi.

Levi ile aramızdaki bu şey her zaman delice olmuştu.

Bir itiş.

Bir çekiş.

Bir güç akımı.

Başparmağı zonklayan göğüs ucumu bulup aşağı yukarı oynattı. Solgun gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu. Benimle alay ediyor, beni cezalandırıyor ve bu konuda bir şeyler yapmam için bana meydan okuyordu.

Saldırıya karşı alt dudakımı ısırırken bacaklarımin arasından minik zevk kıvılcımları fişkırıyordu.

Dudakları diğer meme ucumun etrafını sardı ve sertçe ısır-
dı. Sıcak ağzından göğüslerime doğru yayılan bir karıncalan-
ma hissi, içimde birikerek sona eriyordu.

“L-Levi...lütfen...”

“Ne lütfen?” dedi göğsümün hassas derisine karşı. Nefesi
tenimi ısıtıyordu. “Durayım mı, yoksa devam mı edeyim?”

Bilmiyordum. Şu anda hiçbir şey bilmiyordum.

Başım dönerken bacaklarım sanki onun bacaklarının etra-
fında eriyip gidiyordu. Kelimelerle cevap veremediğim için
bedenim devreye girdi ve göğüslerimi parmaklarına ve dudak-
larına bastırarak sessizce daha fazlası için yalvardım.

“Sıkı meme uçlarını daha sert mi emmemi istiyorsun, Pren-
ses?”

Gözlerim zapt edilemez bir şehvetle açılırken kısık, muh-
taç bir ses dudaklarımdan kaçtı.

“Seni zevkten delirtmemi ister misin?”

Ah, Tanrım.

Bu sözleri her zaman sonum olacakmış gibi hissettiriyordu.
Başımı sallayarak kendimi ona doğru ittim.

“Bu kadar çabuk olmaz.” Küçümseyici bir şekilde gülüm-
sedi ve bana baktı. “Bu gece neyi kanıtlamaya çalıştın?”

“Bana sahip olmadığını!” diye bağırdım, sesim boğuk çı-
kıyordu.

“Sana sahip değilim, öyle mi?” Gülümsemesi kayboldu ve
o korkunç sakın yüzüne geri döndü. “Gerçekten böyle mi dü-
şünüyorsun?”

“Beni incitiyorsun.” İçimden aynı anda fişkıran zevk, acı
ve öfke hissine karşı çıkmaya çalıştım. “Tek yaptığın beni in-
citmek. Sen zehirlisin, Levi ve senin satranç tahtandaki bir taş
gibi manipüle edilmeye devam etmeyeceğim.”

Ağzını çekti ama başparmağı diğer göğsümde ileri geri oynamaya devam ediyordu.

“Tek yaptığım seni incitmek,” diye tekrarladı, sanki kelimeler üzerinde düşünüyormuş gibiydi. Ancak bu sefer her zamanki alaycı tavrı yoktu. Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

Aiden’in bana söylediklerini hatırladığımda söylediklerim için kendimi çok kötü hissettim.

Az önceki tüm öfkem Levi’nin bakışlarındaki kaybolmuş ifadeyle yok olmuştu. Sanki bir şey yapmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yanlış bir şey söylemiş olabilirdim.

“Hayır. Dur.” Gitmesini istemediğim için bacaklarımı beline daha sıkı sardım. “Öyle demek istemedim.”

Başını yana eğdi. “Ne demek istemedin?”

“Tek yaptığın beni incitmek değil. Sen... beni mutlu da ediyorsun.”

Bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Bu beni deli ediyor ama evet, ediyorsun. Aklımı başımdan alıyorsun ve seninleyken kendimi özgür hissediyorum. Ayrıca sanırım bundan nefret ediyorum. Beni bu kadar savunmasız hissettirmenden nefret ediyorum. Beni hiç kimsenin yapamadığı kadar kolay incitebilmenden nefret ediyorum.”

İşte, söylemiştim.

En derin, en karanlık korkularım açığa çıkmıştı.

İtirafımdan sonra sesli bir şekilde yutkunarak kirpiklerimin arasından Levi’ye baktım. Eli enseme dolanıp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce zar zor yüzüne bakabilmişim.

Dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı. Benim cevabım da onunki kadar şiddetli olmuştu.

Öpücüğün ve tutkunun altında gizlenen kelimelerin içinde kaybolmuştum.

Onları duymam için sesli söylemesine gerek yoktu.

Ben de onu savunmasız bırakıyordum.

Benim aksime o bundan zevk alıyor, bunu bir zayıflık yerine bir güç hâline getiriyordu.

Elbisemi bacaklarımdan aşağıya doğru çektiğinde karşımda sadece siyah iç çamaşırımla kaldım.

O bana dokundukça tenimde karıncalanmalar oluşuyor, ciğerlerim onun kokusuyla doluyordu. Solgun gözleri boynumdan aşağı bir yol çizdi. Dili kulağımdan köprücük kemiğime, oradan da göğüslerime doğru ilerledi.

“Ah, Tanrım... Levi...”

“Bu sefer bana meydan okumayacak mısın?” diye fısıldadı kulağıma.

Üstümde kalan tek parça kıyafeti de aşağı çekerken ellerine karşı koymaya çalıştım. O hâlâ tamamen giyinikken ben önünde çırılçıplak uzanıyordum.

“Meydan okumamı mı istiyorsun?”

“Bana meydan okumanı seviyorum, Prenses.” Kulağıma yalarken sertleşmiş aletini yumuşak kalçama bastırdı. “Beni çok sertleştiriyor.”

“Çöz beni,” diye nefes aldım, sesimdeki titremeye savaşıyordum.

Başını iki yana salladı.

“O zaman sana nasıl meydan okuyabilirim?”

“Sadece varlığın bile yeterli bir meydan okuma.” Sadistçe sırıttı. “Elin kolun bağlı olmanı seviyorum, Prenses. Benim merhametime kalmış olmanı seviyorum. Benim olmanı seviyorum.”

Kadınlığının üzerinde gezinen parmaklarıyla sanki beni tehdit ediyor ama dokunmuyordu. Herhangi bir sürtünmeye ihtiyaç duyarak vücudumu ona doğru ittim. Lanet olsun, bu noktada bacağına sürtünerek boşalmaya bile hazırdım.

“Sana dokunmamı mı istiyorsun?”

Yavaşça başımı salladım.

Eli boğazımı sardı ve hafifçe sıktı. “Benim için boşalacaksın, dünyadaki diğer tüm isimleri unutana kadar adımı haykıracaksın. Benim iyi, küçük prensesim olacaksın, değil mi?”

Sırılsıklam kasıklarımınla dalga geçerken alt dudağımı ısır-dım.

Levi avıyla oynayan bir yırtıcıydı. Sırf sonrasında beni daha acımasızca yiyip bitirebilmek için sınırlarımı zorluyordu.

“Cevap ver bana,” diye hırladı boğazıma karşı.

“Neden beni zorlamak hoşuna gidiyor, Levi?” Başımı yana eğerek sessizce boynuma daha iyi erişmesini sağladım. “Neden ben bunun gerçek olup olmadığını anlayamayana kadar benimle oynamayı seviyorsun?”

“Çünkü ben hiçbir şeyi yarım yapmam. Ya her şeyin ya hiçbir şeyin, Prenses.”

“Her şeyim mi?”

“Gözyaşların. Gülüşlerin. Acın. Sevincin.” Dilini alt dudağımın altına gezdirdi, sonra ısırdı. “Sunabileceğin her şey benimdir.”

Gömleğini çekip çıkarmak için beni serbest bıraktı ve birkaç düşmanın etrafımızda uçuşmasına neden oldu.

Her hareketinde göğsündeki kasların nasıl esnediklerini görünce ağzım kurudu.

O kadar muhteşemdi ki bu haksızlıktı.

Aldığım her nefeste bedenim onunkini arzuluyordu. Ona kelimelerin tarif edemeyeceği bir şekilde uyum sağlamıştım.

Kemerini çözüp pantolonunu ve *boxer*'ını tek seferde indirdi.

Hazır olan aleti gözlerimi kamaştırıyordu.

Manzaranın tadım çıkaramadan vücudu benimkinin üzerini kaplayarak yumuşak kıvrımlarımla birleşti.

Sanki birbirimiz için yaratılmış gibiydik.

Yan masaya uzanarak bir prezervatif çıkarıp dişleriyle yırttı.

Onu tüm çıplak ihtişamıyla izlerken nefesim kesildi, bir tanrı gibi vücudumda geziniyordu.

Bir seks tanrısı.

İlk seferimle ilgili hep bazı hayallerim vardı ama bunun Levi'yle olacağım en çılgın rüyalarımda bile göremezdim.

Şimdiyse, başka türlü olmasını istemezdim.

Aletini girişime dayayana kadar beni kalçalarımдан tutup çekti.

“Artık tamamen benim olma zamanın geldi, Prenses.”

Uzun ve acımasız bir hareketle tek hamlede içime girdi. Ani girişiyle çığlık attım, kafam geriye düştü.

Ah, Tanrım. Çok acıyordu!

Gözlerimi kapattım, gerilerek açılma hissine alışmaya çalışıyordum. O kadar büyüktü ki nefes almak bile zordu.

“Siktir. Sen bâkire misin?” Durup bana baktı. Şaşkınlık, acı ve hayranlık gibi görünen bir bakıştı.

“Bâkirdeydim,” diye şaka yapmaya çalıştım, acı hissine karşı dudağımı ısırıyordum. “Hareket edebilir misin?”

Dudakları yumuşak dudaklarımı bulduğunda öpücüğün içinde kayboldum. Yavaş ve sabit bir ritimle hareket etmeye başladı.

Eli klitorisime dokunmak için aramıza uzandığında acı yok olmuş, ardında tamamen farklı bir şey bırakmıştı.

Dolgunluk hissi.

Sadece onun beni doldurduğunu hissedebiliyordum ve bu çok tutkuluydu.

Çok... erotikti.

Hızını artırırken dudaklarımdan inilti dökülüyordu.

“Daha sert,” diye mırıldandım.

Levi’nin kaşları sanki bunu söylediğim için o da benim kadar şaşırmış gibi çatıldı.

“Zevkinin yanında biraz acı da ister misin, Prenses?” Kulağımı ısırduğunda ürperdim.

“Ben... bilmiyorum.”

“Hadi öğrenelim.” Bir eliyle kalçamı kavradı ve diğerini boynuma yerleştirdi

Nefesimi kesecek kadar sıkı değildi ama onun merhametine kaldığımı hissettirecek kadar da sertti.

İçimdeki bir parça, onun her yerimde olması hissiyle gevşiyordu. Tüm kontrolümü ona bırakmanın beni huzurlu ya da belki de güçlü hissettiren bir yanı vardı.

Ellerim arkamda bağlıyken, Levi her yer onun kokusu ve varlığıyla dolana kadar içime daha derin, daha sert girip çıkmaya devam ediyordu. İçimdeki yangın giderek tüm vücuduma yayılıyordu.

“Siktir, Astrid. Çok sıkısın.” *Hızlandı.* “Çok güzelsin.” *Hızlandı.* “Beni delirtiyorsun.”

İçimde bir duygu fırtınası kopuyordu. Bu orgazm, bana yaşattığı diğer orgazmlardan çok farklıydı. Ne düşünebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Sadece bana söylediği gibi onun adımı haykırabiliyordum.

Bayılmak üzereydim ama Levi’nin sırtı kaskatı kesildiğinde bulunduğum ana geri döndüm. Viking saçları terden şakak-

larına yapışmış ve tüm kasları gerilmişti. Kendini bana bastırırken bir iniltiyle boşaldı.

Sonra ağzı tekrar benimkine geri döndü.

Gelmiş geçmiş en iyi doğum günüydü.

Otuz Altıncı Bölüm

LEVI

Artık adil oynamadığımı bilmelisin.

Yatak boştu.

Havada leylak ve tutkuyla karışık bir koku hâkimdi ama Astrid'den eser yoktu.

Lanet okuyarak ayağa fırlayıp yerdeki pantolonumu körlemesine bacaklarıma geçirdim.

Saat sabahın altısıydı ve burada, hiçliğin ortasındaydık. Ulaşım sağlayacak bir aracı yoksa medeniyete varması mümkün değildi. Dışarıdaki yağmurun şiddetine bakılırsa, çok uzağa gitmiş olamazdı.

Dün gecedен sonra hareket edemeyecek kadar bitkin olacağımı sanmıştım ama belli ki tamamen yanılmıştım.

Onu çözmemeliydim. Hatta onu kendime bağlamalıyım.

Hiçbir kızla, seviştikten sonra uyumamıştım.

Hatta hiç kimseyle uyumamıştım. Nokta.

Babamı kaybettiğimden beri uykusuzluk çekiyordum. Bu yüzden içmeye başlamıştım, tabii amcamı sinirlendirme isteğim de vardı. Sarhoş olduğumda birkaç saat uyuyabiliyordum.

Ancak futbola odaklanmaya başladığımda bunu bir nebze azaltmam gerekmişti.

Çoğu gece ya tavana bakarak ya da spor salonunda kendimi yorarak geçiyordu.

Oysa dün gece farklıydı. Dün gece, kollarımda bir bebek gibi uyuyan minyon bir şey vardı. Tüm geceyi onu izleyerek geçirmiş olabilirdim.

Yüzünün her çizgisi ve bedeninin her kıvrımı zihnime kazınmıştı. Onu izlerken aklıma birçok karanlık düşünce hücum etmişti. Bunların arasında en baskın olanı, durdurulamaz sahiplenme dalgasıydı.

Artık sadece bana aitti ve kimse onu benden alamayacaktı.

Asla.

Astrid'in bu büyük resmin neresine uyduğunu bilmesem de onun benim olduğundan emindim. Beni bir parazit olarak gördüğünü biliyordum ama ne sunarsa sunsun, ondan beslenmeye devam edecektim.

Üstüme bir gömlek bile geçirme zahmetine girmeden, araba anahtarlarımı kapıp merdivenlerden aşağı uçarcasına indim.

Dışarıda sağanak yağmur yağıyordu. Hava sisli ve bulanıktı.

Astrid evin tam önünde, yağmurun ortasında durmuş; gözleri kapalı, başı geriye düşmüş bir hâlde yüzünün tamamen ıslanmasına izin veriyordu. Kolları iki yanda açık bir şekilde, sanki uçmaya hazırlanan bir melekmiş gibi görünüyordu.

Olduğum yerde donup kaldım ve onu, buraya son getirdiğimde gösterdiğim şeyi yaparken izledim.

Elbisesi bedenine yapışmıştı, ıslak saçlarından boynuna doğru süzülen damlalar yol oluşturunuyordu.

Araba anahtarlarını verandaya bırakıp ona doğru yürüdüm. Yağmur üzerime çarparken bir saniyede sıırılsıklam oldum.

Tam arkasına geldiğimde bile beni fark etmedi. Boynunda ve ensesinde bıraktığım kırmızı izleri incelemeye koyuldum. Solgun tenindeki bu izler bende ilkel bir tepki uyandırıyordu.

Onu mühürlemiştim, artık bana aitti.

Kollarımı beline doladım ve başımı ıslak boynuna gömdüm.

Kesik bir nefes alarak avucu bağlı ellerimi kavradı; beni itmek için miydi, yoksa tutmak için miydi, bilmiyordum.

Kulağına doğru, “Burada ne yapıyorsun?” diye sorduğumda vücudunun titremesine sebep oldum.

“Gitmek üzereydim.”

Çenemi sıktım. “Neden?”

“Bu...” Sözü yarıda kaldı ama bana bakmadı. “Bir hataydı, değil mi?”

“Kim söylüyor?” dedim kulağıma.

“Ben.” Başını çevirip bana baktı. “Benden ne istediğini bilmiyorum ve bu beni deli ediyor.”

“Güzel.” Kulak memesini ısırırken hem onu hem de yağmurunu tadıyordum. “Sen de beni deli ediyorsun.”

Kollarımın içinde döndü, her iki avucunu göğsüme koydu.

“Bunu yapmayı bırakmayı düşünüyor musun?”

“Asla, Prenses.” Bir an duraksadım. “Gitmek üzere olduğunu söyledin. Neden gitmedin?”

“Yağmur yağıyordu.”

“Tek sebep bu mu?”

“Biliyor musun, annemi kaybettiğim gün de bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. O günden beri yağmurlu günlerden nefret ediyorum. Ta ki,” diyerek bana garip bir kırgınlıkla baktı. “Sen bana tekrar nasıl tadını çıkaracağımı gösterene kadar. Teşekkür ederim.”

Hayır. Asıl teşekkür sanaydi, baba.

Islak saçlarını yüzünden çekerek parmaklarımın arasından geçirdim.

“Yani, bana borçlusun, öyle mi?”

Göğsüme hafifçe vurdu. “Durumu kendi lehine çevirmek zorunda kaldın, değil mi?”

“Ne bekliyordun ki?”

“Peki ne borçluyum?”

“Çizim defterini.”

“Hayır,” dedi savunmacı bir tavırla. Yanakları, yağmura rağmen utançla kızarmıştı.

Güldüm. Çizim defterini istemek sadece bir blöftü. Onu parkta turlarını tamamlamaya çalışırken birkaç kez karıştırmıştım.

Lanet olsun, uyuyamadığım gecelerde evinden çaldığım çizimi izleyerek ve onun konsantre olmuş yüzünü hayal ederek saatler geçiriyordum.

“Başka bir şey seç,” dedi bana.

“Çizim defterini istiyorum.”

“Başka bir şey seç, yoksa hiçbir şey alamayacaksın.”

“O zaman yağmurda dans ederek başlayalım.”

“Başlayalım mı?” diye sordu gülerek. “Sonrasında ne olacak?”

“İşte senin sorunun bu, Prenses. Sonrasını düşünmeyi bırakmayı öğrenmen gerekiyor.” Onu belinden tutup kendime çektiğimde aletim karnının alt kısmına bastırıyordu. “Anın tadını çıkar.”

Dudaklarından bir nefes kaçtı ve gözlerini kocaman açarak, arzuyla dolu bir ifadeyle bana baktı. “Beni mahvedeceksin.”

Üst dudağını yaladım. “Her saniyesinden zevk alacağına söz veriyorum.”

Nefesi kesildi. “Ya almazsam?”

“En azından bu deneyimi asla unutmazsın.”

“Hiç nazik olamaz mısın?”

“Nazik davranıyorum.” Alt dudağını ısırp kendime çektim.

Geri çekilip gülümsedi. “Yalan söyleyip bana daha nazik olmayı deneyeceğini söyleyemez misin?”

Kahkaha attığımda benden yıllardır ilk kez çıkan bu ses gerçekten samimiydi. “Sana asla kolaylık sağlamam. Hatta daha ısrarcı olurum.”

“Daha ısrarcı mı?” diye bağırdı. “*Dahası* mümkün mü, ciddi misin?”

“Henüz hiçbir şey görmedin.” Kollarımı ona sarıp alnımı alnına dayadım, yağmur üzerimize yağmaya devam ediyordu. “Bunu iyi bir şey olarak kabul edebilirsin, Prenses ya da bununla savaşabilirsin. Karar senin.”

Onu kendi etrafında döndürdüğümde çığlık attı ve kollarım güvendiği birine tutunan bir çocuk gibi boynuma doladı. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar içten ve yüksek sesle gülüyordu ki, onu izlerken gülümsememek imkânsızdı.

“Sonrasında ne yapacağımızı en azından söyleyemez misin?” diye bağırdı kahkahalar arasında.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Dudaklarım boynunu bulduğunda, nefes alışları dengesizleşene kadar köprücük kemiğini hafifçe emdim.

“Yağmurda dans etmeyi bitirdiğimizde sana ne yapacağım biliyor musun?”

“Bana ne yapacaksın?” Sesindeki muhtaçlık hissi beni çileden çıkarıyordu.

“Seni duşta becereceğim, Prenses.”

Bedenini bana bırakırken gözlerini genişçe açıp sertçe yuttu.

Bir yanı hâlâ bana direniyor olabilirdi ama yakında benden kaçamayacağını öğrenecekti.

Amcam haklıydı. Her şeyi mahvediyordum.

Ancak bu, paramparça etmek yerine saklamayı istediğim ilk şeydi.

Otuz Yedinci Bölüm

ASTRID

Şah için kendini feda eden, vezirdir.

Duştan çıktıktan sonra Levi'yle kıyafetlerimizi giyerken nefes nefeseydim.

Kıyafet derken, o siyah *boxer* giymiş, ben de onun takım formasını üzerime geçirmiştım.

Vay canına. Banyoda olanları anlatmak için 'akıl alıcı' ifadesi bile yetersiz kalırdı.

Kendimi hem tükenmiş hem de tatmin olmuş hissediyordum.

Levi, aynı anda bende birbirine tamamen zıt hisler uyandırmayı her zaman başarıyordu.

"On numara hiç bu kadar iyi görünmemiştı." Kararmış gözleri, göğüslerimden formanın kasıklarına kadar uzanan kısmına kaydı.

Saçlarımı topladım. "Öyle mi?"

Vikingler aşkına. Şu an ona cilve mi yapıyordum?

"Nasıl daha iyi görünürdü, biliyor musun?"

“Nasıl?”

“Yerde.”

Bana uzandığında kıkırdayarak ondan kaçtım ve koridorda çıplak ayaklarım ahşap zemine çarparak koşmaya başladım. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyordum. İçimde korku ve heyecan patlarken daha hızlı koşmaya başladım. Levi’nin avı gibiydim.

İki kol arkamdan beni kavradığında çığlık attım. Ayaklarım yerden kesilirken beni kendine çevirdi.

Sıcak, kısık sesi kulağımı gıdıklıyordu. “Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Seni her zaman yakalarım, Prenses.”

“Biliyorum,” diye soluklandım, kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

“O zaman neden kaçtın?”

Belki de kovalanma hissini seviyordum. Belki de onunla akıl sağlığı ve delilik arasındaki o ince çizgide yürümeyi seviyordum.

Kalbimin kalp krizi geçiriyormuşçasına çarpmasını seviyordum.

Beni uçurumun kenarına sürüklüyordu ve ben manzaraya bayılıyordum.

“Bu bir sır,” diye gülerek aşağı kata doğru koşmaya devam ettim.

Beni mutfakta yakalayıp cıyıklamama neden oldu.

Beni bırakmasının tek sebebi artık yemek yememiz gerekmesiydi.

Bir tabure çekti. “Otur.”

Kırmızı ve siyahla dekore edilmiş mutfaklığı incelerken yerime geçtim. Ortada bir bar, gardırop tipi bir buzdolabıyla mermer tezgâh vardı.

Sonra gözlerim odadaki en güzel şeye kayd1.

Göğsü o kadar kusursuz şekillenmişti ki, her bir kasım kolayca sayabiliyordum. Her hareketiyle kasları geriliyor, sanki yoluna çıkan her şeyi ezip geçebilirmiş gibi görünüyordu. İsterse beni bile ezebilirdi.

Siyah *boxer*'ı güçlü futbolcu vücudunu ortaya çıkarıyor, hayal gücüne pek az şey bırakıyordu.

Sonra karnının altındaki V şeklinde kasları vardı.

Artık tüm kızların buna neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyordum. Mesele o kaslar değil, o yolun çıktığı şeydi.

Biraz önce içimde olan, sert ve kalın o şey...

“Manzara hoşuna gitti mi, Prensese?”

Gözlerim, eğlenmiş bir ifadeyle bana bakan gözlerine dikildi. “Bakmıyordum bile.”

Pisliğin sırtıması daha da genişledi. “Yüzündeki ifade aksini söylüyor.”

Hemen dönüp ağzımı sildim. Ağzımdan salya akmamış olmasını diliyordum.

“Utaniyorsun, Prensese. Bunu saklayamazsın.”

Of.

Yanaklarımın az öncekinden bile daha sıcak olduğunu hissederek geri döndüm. “Çabuk ol, okula gideceğiz.”

Tezgâhın arkasına geçti. “Hayır,” dedi omzunun üzerinden. “Ne?”

Bana döndü, iki elini tezgâha dayadı ve kusursuz yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Söyle bakalım, en son ne zaman bir kuralı çiğnedin?”

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine ulaştığında istemsizce ona karşılık verdim. “Çok katırsın. Sana anı yaşamak konusunda ne söylemiştim?”

“Yaşıyorum, değil mi?” diye cevapladım. Duşta bacaklarımın arasında kaybolduğu andaki çığlıklarımı hatırladığımda yanaklarım alev aldı.

“Kesinlikle yaşıyorsun.” Burnuma hafifçe vurdu. “Utanınca çok tatlı oluyorsun.”

Elini ittim. “Anı yaşamak için kuralları çiğnemem gerekmiyor.”

“En son ne zaman dersten kaçtın?”

“Dün, unuttun mu?”

“O sayılmaz. Seçeneğin yoktu. Şimdi var.”

“Okulu ekersem planın ne?”

Onaylamayarak başını salladı. “Planlar, okulu ekmenin doğasına aykırı. Anı yaşarız.”

“Anı mı yaşarız?”

“Hava yağmurlu olduğunda evde yapılacak şeyler yaparız.”

“Ne gibi şeyler?”

“Delirene kadar sevişmek gibi, Prenses.”

Yanaklarım ateş çukuruna dönüşürken söyledikleri omurgamdan yukarı bir ürperti yolladı.

Aman Tanrım. Bu tarafımı daha dün gece keşfetmiştim ve şimdiden doyamıyordum. Yoksa gerçekten saplantılı mı olmuşum?

“Hâlâ canın acımıyorsa, tabii,” dedi kaşını kaldırarak.

“Acımiyor.” Aslında acıyordu ama bunun eğlencemi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Ah. Levi gibi düşünmeye başlıyordum.

Şeytanla bir gece geçirmiştim ve şimdiden onun gibi düşünüyordum.

“Yumurtanı nasıl istersin?” Tezgâhın altında kaybolduğunda tencere ile tavaların birbirine çarpma sesleri mutfığı doldurdu.

“Yemek yapmayı biliyor musun?” diye sordum.

“Burada geçirdiğim zamanlarda bir iki şey öğrendim.”

“Aiden ve amcanla yaşamıyor musun?”

“Yaşıyorum ama orayı evim olarak görmüyorum.” Tavayı eline alarak tekrar doğruldu ve ocağa yöneldi.

“Ben de bazen babamın evini evim gibi hissetmiyorum.”

Başını yana eğdi. “Bazen mi?”

“Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bazen öyle hissediyorum, bazen de hissetmiyorum.” Evde sadece babam olduğunda. Victoria ve Nicole’ün yüzlerini görmediğimde ya da ettikleri alayı duymadığımda. Eskiden annemle yaptığım gibi Sarah’ya mutfakta yardım ettiğimdeç

Babam gelip iyi geceler dilediğinde.

Taburemden aşağı atladım ve Levi’nin yanına, tezgâhın arkasına geçtim.

Birincisi, buradan manzara çok daha güzeldi.

İkincisi, yardım etmek istiyordum.

“Yerine otur.” Beni geri itti ama onu hafifçe iterek itiraz ettim.

“Bu benim anı yaşama şeklim. İzin ver.”

Tam bir fiyasko olmuştu.

Sonunda yüzümle kollarım una bulanmış hâlde kalakalmıştım çünkü Levi’nin anı yaşamak tanımını, eğlenmekten ibaretti.

Başta mücadele etmeye çalıştım ama Levi’ye karşı koymak mümkün değildi. Yoğunluğu insanı kendine çekiyordu. Sanki bir girdap tarafından tamamen yutuluyor ve kaçış yolu bulamıyordum.

Bu bazen korkutucuydu.

Çoğu zaman ise heyecan vericiydi.

Planladığı bir sonraki şeyi beklerken, her zaman tenimin altında bir elektriklenme hissediyordum.

O, hiç inmek istemediğim zirveydi.

Levi'nin tehlikeli olduğunu biliyordum. O karanlık bakışlarıyla ve kapalı ifadesinde bunu görmüştüm. İsteddiği şeyi alırken bir an bile arkasına bakmayan tavrında bunu hissetmiştim. Karanlık sesinde ve mahcupluk barındırmayan sözlerinde bunu duymuştum.

Tüm bunlar beni ondan uzaklaştırmalıydı ama bunun yerine, ateşin etrafında dönüp duran bir kelebek gibi ona doğru çekiliyordum.

Beni yakacaktı.

Beni mahvedecekti.

Yine de daha fazlasını istemek için geri dönecektim.

Kahvaltıdan sonra satranç oynadık. Salonun ortasında büyük bir cam satranç tahtası vardı ve karşılıklı oturmuştuk.

Başlamadan önce tek gözünü kısarak uyardı. "Söyleyeyim, düşmanlarımı ezerim."

"Hah." Dizlerimi altıma çekip göğsümü kabarttım. "Göster bakalım ne yapabileceksin, King."

Sanki bir ateş yakmışım gibi gözleri meydan okurcasına parladı. Duruşu gerginleşti ve tüm tavrı savaşa hazır bir keskinlik kazandı.

Onu alt etmek için on beş dakika mücadele ettikten sonra kaybettim.

Bütün savunmalarımı indirmiş ve şahımı en acımasız şekilde saf dışı bırakmıştı.

Oflayarak onun hâlâ sapasağlam duran ana taşlarına baktım.

Bu hâlimi görünce güldü. "Her şeyi yanlış yapıyorsun."

"Nasıl?"

"Şahını koruyorsun ama asıl koruman gereken çok daha önemli bir şey var."

“Vezir mi?”

“Olabilir.” Başını yana eğdi. “Ancak gerçekten kazanmak istiyorsan, tüm taşlarına ihtiyacın var.”

“Daha büyük bir amaç için fedakârlık yapıyor olamaz mıyım?”

“Gerçek bir savaş lordu askerleri feda eder, generalleri değil.”

Başımı onun başını yana eğişini taklit ederek eğdim. “Satranç oynamayı neden bu kadar çok seviyorsun?”

Bir an sessiz kaldı. “Sanırım aileden geliyor.”

“Amcan oynuyor mu?”

“Oynuyor ama bana o öğretmedi. Babam öğretti. Bana öğrettiği birkaç şeyden biriydi.”

Sözlerinin ardındaki gerilimi hissederek doğruldum. “Pek yakın değildiniz, öyle mi?”

“Manik ataklar geçirmediği zamanlarda yakındık, bu da pek sık olmazdı.” Bana, sanki az önce bunu itiraf ettiğine şaşmış gibi baktı.

Dudaklarım aralandı.

Aiden’in söyledikleri şimdi anlam kazanıyordu. Levi’nin akıl sağlığıyla ilgili bir sorunu yoktu ama akıl sağlığı bozuk bir babanın gölgesinde büyümüştü. Belki babasının o yanı ona da bir şekilde geçmişti.

Bir şey söylemeden önce Levi meydan okuyan bir şekilde gülümsedi. “Tekrar oynamak ister misin? Bu kez seni ezmeyeceğime söz veriyorum.”

“Gel bakalım.”

Saatlerce oynadık. Sanat atölyesi dışında bir yerde, delirmeden bu kadar uzun süre geçirdiğim başka bir zaman yoktu. Aslında eğleniyordum.

Her ne kadar Levi her seferinde kazansa da keyifliydi.

Formasını kasıklarımın üstüne çekip sonra aşağı indirerek ya da dudaklarımı yalayarak oyuna odaklanmasını bozmaya çalıştım. Gözleri şehvetle karardı ama yine de oyunu kazandı. Sonra tahtayı kenara itip beni kollarına aldı.

“Az önce beni baştan mı çıkarmaya çalışıyordun, Prenses?”

Gözlerimi kaçırıp tenimi kaplayan ürpertiye saklamaya çalıştım. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bana kur yapıyordun.”

“Ben... öyle bir şey yapmıyordum.”

“Kuralları çiğneyen kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?” Dudakları kulağımı buldu ve emip ardından hafifçe ısırırdı.

İnlediğimde başım boynuna düştü. Küçük bir şeyin beni bu kadar kontrolsüz bir hâle getirebilmesi delilikti.

Levi uzak durmam gereken biriydi ama bedenim bunu anlamıyordu.

Tek hissettiğim şey heyecan ve arzuydu.

Daha fazlasını istiyordum.

Her şeyi istiyordum.

Bu durum, rahatsız edici bir şekilde Levi'nin düşünce tarzına yakındı.

Belki de şeytanın ta kendisi olmuştum.

Levi beni kanepeye yatırıp üzerindeki *boxer*'ı hızla çıkardı. Ben de tişörtümü başımdan çekip arkama fırlattım, böylece ten tene, kalp kalbe kalmıştık.

Tırnaklarımı göğsüne geçirip uzun kırmızı çizikler bıraktım. Tıpkı onun boynumda, köprücük kemiğimde ve göğüslerimde bıraktığı izler gibi.

Acı bir hırlama çıkardı ama gözleri bastırılmış bir arzuyla parlıyordu.

“Zevkine acı karışmasını seviyorsun, değil mi, Prenses?”
Günahkâr dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken gülüm-
sedi.

“Sen de seviyorsun, Lev.” Bu sefer tırnaklarımı sırtından
aşağı kaydırduğımda boğuk bir inleme kopardı.

“Kesinlikle seviyorum.” Gülümsemesiyle kalbim bir anlı-
ğına durdu.

Bu kadar etkileyici olması hiç adil değildi.

Parmakları karnımdan ıslak kasıklarımın doğru ilerliyor ve
ardında kavurucu karıncalanmalar bırakıyordu.

Ben daha fazlası için yalvararak eline karşı koyana kadar
klitorisimi okşamaya devam etti.

Merkezimden başlayan bu his tüm vücuduma yayılıyordu.
Tam boşalmak üzereyken, parmaklarını aletiyle değiştirip tek
seferde içime girdi.

“Ah, Tanrım.”

“Henüz değil.” Dudakları kıvrıldığında yüzü şehvetle ve ne
olduğunu anlamadığım başka bir şeyle vahşileşti.

Göğsümü emerken boynuna tutundum. Vücudumda iz bı-
rakmadığı tek bir nokta var mıydı acaba?

Doğruldu ve kucağına oturmam için beni kendine çekti.
Onu içimde iyice hissedebileceğim bir pozisyon aldık.

İçimde, vücudumda, her yerimde...

Lanet olası ruhumda.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda hızını artırırken beni
sert, vahşi ve tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde öpüyör-
du. Hareketleri güçlü ve inatçıydı, sanki kendini ruhumun de-
rinliklerine kazımak istiyordu.

Bana inanılmaz zevk veren bir noktaya dokunduğunda
içimde bir şeyler paramparça oldu.

O kadar bir olmuşuk ki, şu anda ruhumda sahip olmadığı tek bir parçam bile yoktu.

Boğuk bir çığlıkla birlikte boşaldım.

Kendime gelirken, bir şeylerin tamamen yanlış olduğunu fark ettim.

Prezervatif kullanmamıştı.

Hızını artırırken göğsünü ittim ama geri çekilmesini söyleyecek kelimeler ağızımdan dökülmüyordu.

Ah, Tanrım.

Bunu nasıl unutabilirdim ki?

“Geri...” diyebilirdim sonunda, orgazm zirvesinden iniyordum.

Elleri saçlarıma dolanıp daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlamışken gözleri kararmıştı.

“Levi...” İçimde biriken ve her sinir ucumu ateşleyen zevkle savaştım. “Hap kullanmıyorum, iğne de olmadım.”

Bâkire olduğum için buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim ama bunu ciddi olarak düşünmeliydim.

Sanki aklına bir fikir sokmuşum gibi Levi’nin dudakları sadece belanın habercisi olan o düşünceli sırtıyla kıvrıldı. Geri çekilmek için bir hamle yapmıyordu. Aksine, hızı o kadar artmıştı ki yetişmek imkânsız hâle gelmişti.

Sırtı kaskatı kesilirken etrafımı panik sardı.

“Lütfen... Lütfen...” Yalvarırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Eli boynuma dolandığında tutuşu beni yerimde tutacak kadar sertti. “Benden çocuğunun olması bu kadar mı üzücü?”

Başımı çılgınca salladım ama elinden dolayı fazla hareket edemiyordum. “Sorun o değil... Annemin başka bir versiyonu olmak istemiyorum... İstemiyorum... Levi... Lütfen...”

Boynumdaki tutuşu gevşeyip tam boşalacağını düşündüğümde geri çekildi. “Bir dahaki sefere içine boşalacağım.”

Bir dahaki sefere iğne olacaktım.

Sert nefesler yerini minnet duygusuna bıraktı. Levi emir ya da istek dinlemezdi ama yine de benim için geri çekilmişti.

Sert aletini avucuna alıp sanki ona kızgınmış gibi bakarken kaşları çatıktı.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Elim elini kapattığında dudaklarımı yaladım. “İzin ver.”

Başını yana eğdi. “Neden?”

“İstiyorum.”

Bir süre beni izledikten sonra bıraktı. Aletini elime aldım ve aşağı yukarı okşadım.

Derin bir nefes aldı. “Siktir, Astrid.”

“Bana ne yapacağımı söyle.” Bunu daha önce hiç yapmamıştım, onun için doğru şekilde yapmak istiyordum.

“Ağzında hissetmeye ihtiyacım var, Prenses.”

Lanet olsun. Bu sözler beni niye bu kadar tahrik ediyordu?

Çekingen bir şekilde, baş kısmından sızan sıvıyı dilimle yaladım. Bu hareketim Levi’den derin bir inilti kopardı, gözleri kararıp hafifçe titredi. Aynı hareketi tekrar ettim, yan tarafım yalayarak onu tamamen ağzıma aldım. Bu bir meydan okumaydı; ağzım küçük, aleti ise çok büyüktü. Onu çekinerek yaladım. Levi yerinden sıçrayıp inleyince hareketimi defalarca tekrar ettim.

Parmaklarının arasından geçirdiği saçlarımı hafifçe çekti. “İşte böyle, Prenses. Devam et.”

Devam ettim.

Onu böyle kontrolüm altında tutuyor olmamın verdiği adrenalin farklıydı. Keşke başından beri bunu yapıyor olsaydım.

Hızımı artırdım, onu sert ve hızlı bir şekilde emiyordum. Ardından Levi küfredip saçlarımı daha sıkı kavrayarak kendini bıraktı. Ağzımda hissettiğim sıcak sıvıyı yutmaya çalışırken kararmış bakışlarını üzerimde hissettim. Tadı kahvaltı ve onun doğal, tatlı kokusunu andırıyordu.

Köşelerden sızan sıvıyı silerken üzerine çıktım ve dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Kendi tadını almasını istedim, tıpkı bana kendi tadımı sürekli hissettirmesi gibi. Öpücük derinleştikçe ondan boğuk bir inilti koptu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca birbirimize dolanıp yavaşça, çok yavaşça seviştik. Sanki bu farklı bir tür birliktelikti.

Levi'nin uykusuzluk sorunu vardı ama sanırım onu yormuştum. Gözlerini kırparak esnedi ve aylar sonra ilk kez böyle olduğunu söyledi.

Bir kolu hâlâ üzerimdeyken, diğeriyle masaya doğru uzandı. Bir sigara paketini alıp içinden bir sigara çıkardı, ardından çakmağını buldu.

Gözleri yorgundu ama içinde hâlâ o yoğunluk ve arzu kıvılcımı vardı. Bir an bir farkındalık yaşamıştım. Ortamın kokusu, onun birbirine girmiş Viking saçları, sert bedeninin benim yumuşak tenime olan baskısı, bacaklarımın arasındaki kaslı bacağı, hassas tenime değen yarı sert aleti...

En çok da Levi'nin varlığı. Babasının zihinsel rahatsızlığının gölgesi ve uyku problemiyle savaşıyor bu güzel adamın varlığı.

Ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum.

Ancak hiçbir şey asla yoluna girmezdi, değil mi?

Küçük yaşta ebeveynlerini kaybetmek hiçbir zaman kolay değildi, yarası ulaşılması imkânsız olan o derin yerde her zaman gömülü kalacaktı.

Yapabileceğim tek şey bu aptal şeyi içmesini engellemekti. Sigarayı elinden kaptım. “Bu zehir seni öldürecek.”

Elini bir yılan gibi yapıp omzuma dokundu. “Ya, öyle mi?”

“Hıhı. Yani uslu bir King ol ve sigarayı bırak.

Sinsice sırtıttı. “Karşılığında ne alacağım?”

“Tanrım. Karşılığında her zaman bir şey almak zorunda mısın?”

“Her zaman.”

Homurdandım. “Ne istiyorsun?”

Bir an sessiz kaldığında kafasından binlerce senaryo geçirdiğini görebiliyordum. “Ağzını aç.”

Bu söz bacaklarımı istemsizce kasıp gevşetirken, ihtiyacımı körükledi. “N-neden?”

“Sigarayı bırakmamı istiyorsun, değil mi, Prenses?”

Başımı salladım.

“O zaman o güzel ağzım aç.”

Beynim yıkanmış gibi dediğini yaptım.

Beklenti, midemin altında aç bir hayvan gibi kıvrandı. Beni tam anlamıyla bir hayvana dönüştürüyordu.

Bana o mahmur gözlerle bakarken sigarayı başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Şu an ellerinin bile seksi görüldüğü çılgınca bir an yaşıyorduk. Uzun ve güçlüydü, tıpkı kendisi gibi.

Sonra sigarayı ağzına götürdü. Başımı koluna yaslayıp öpülesi dudaklarını daha iyi görmek için kendimi eğilmiş buldum. Dişlerinin sigarayı nasıl çektiğini, dudaklarının sigaranın etrafında nasıl kapandığını izledim.

O sigara olabilir miydim, lütfen?

Çakmağı yüzüne yaklaştırıp sigarayı yaktı. Nikotin kokusu havadaki seks ve ter kokusuna karışıyordu.

“Bırakacağını söylemiştin-”

Parmağını ağzıma bastırarak beni susturdu. Sonra parmağını çekti. “Aç.”

Kaşlarımı çatmış bir hâlde söylediklerini yaptım.

Levi bir duman çekti ama dışarı vermedi. Bunun yerine, çenemi kavrayıp parmaklarıyla sıktı. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta dururken nikotini ağzıma üfledi.

Aman Tanrım. Bu hem seksi hem de yakıcıydı.

Yani, nikotin boğazımın arkasını yakmıştı. Öksürdüm ama Levi o sesi sert bir öpücükle bastırdı. Kendimi onun dudaklarındaki çaresiz sigara gibi hissettim. Dişleriyle bastırdığı, dudaklarıyla tükettiği sigaraydım.

Ancak Levi’nin tadı sigara gibiydi.

Bir de benim gibi.

Eğer bu onun son sigarası olacaksa, beni yakmasına izin verecektim.

Bu öpücükle hâlâ birbirimize sarılmış hâlde uyuyakaldık.

Hava soğuduğunda Levi yakındaki bir battaniyeyi alıp üzerimizi örttü.

Bir süre sonra, bir ses beni huzurlu uykumdan uyandırdı.

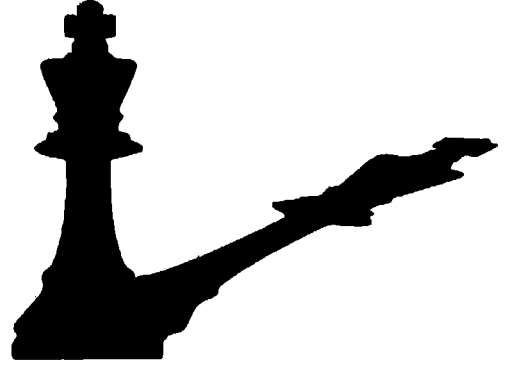
“Levi?”

“Hımm?” dedi uykulu bir şekilde, burnunu saçlarımın arasına gömdü.

“Orada biri mi var?” Gözlerimi açtım ve Aiden’in daha yaşlı hâline benzeyen bir adamın bize sertçe baktığını gördüm.

Yanındaki adamı fark ettiğimde ise kalbim duracaktı.

“Astrid Elizabeth Clifford. Kalk oradan, *derhal*.”

Otuz Sekizinci Bölüm

ASTRID

Bir şey ters giderse diğer her şey de ters gider.

Babam.

Aman Tanrım. Babam buradaydı.

Levi'nin yanına sokulup çarşafı çeneme kadar çektim.

Yüzüm alev alev yanarken nefesim kesilmişti.

“Levi ve sorunları,” dedi Aiden’in yaşça büyük versiyonu.
“Neden hiç şaşırmadım ki?”

Levi, beni arkasına aldı ve yüzüne bıçak gibi sert bakışlar atan iki yetişkine aldırmadan tamamen çıplak bir şekilde dimdik durdu.

Boxer’ını giymek için acele etmeden harekete geçtiğinde, ben de tişörtümü bulup telaşla başımın üzerinden geçirmeye çalışıyordum.

Babamın gözlerine bakmaya korktuğumdan, bakışlarımı yere eğdim.

Muhtemelen bir daha asla onun gözlerinin içine bakamayacaktım.

Hayatım boyunca bâkireydim ve nihayet biriyle birlikte olduğumda babam beni basmıştı.

Daha şanssız olunamazdı.

“Ne oluyor, Jonathan?” Levi’nin sesi sıkılmış bir tondaydı, benim kaotik iç dünyamın tam zıttıydı. “Gözetlemeye meyilli olduğunu bilmiyordum.”

“Levi...” diye uyardı Jonathan.

“Kendi yeğenin bile sana saygı göstermiyor,” dedi babam, Jonathan King’e doğru alçak bir sesle.

O Jonathan King’di. King İşletmeleri’nin sahibi ve babamın ezeli rakibiydi.

“Kızımın yanından hemen uzaklaş. *Şimdi.*” Babamın sesindeki otoriteyle irkildim.

“Buraya gel, Levi.” Jonathan, bir elini cebine koyarak ölümcül bir sakinlikle konuşuyordu.

Bu hareket, ürkütücü bir şekilde Aiden’in tehlikeli poker suratına benziyordu.

Levi başını yana eğdi. “Pas geçiyorum.”

“Buraya gel ya da her şey biter.” Jonathan duraksadı ve yeğeniyle arasında bir tür savaş patlak verdi. “Her şey, Levi.”

Levi’nin çenesi gerildi ama bir santim bile yerinden kıpırdamadı. Jonathan’m neyden bahsettiğini bilmesem de bunun Levi’nin lehine olmadığını hissediyordum.

“Astrid.” Babamın keskin sesi omuzlarımın dikleşmesine neden oldu.

Saçlarımı geriye atıp sendeleyerek ayağa kalktım. Tişört uyluklarımın ortasına kadar uzanıyordu ama yine de aşağı doğru çekiştirdim.

Solgun mavi gözleri kısa bir an benimkilerle çarpıştığında ona cesaretlendirici bir gülümseme sundum. Parmakları ko-

luma hafifçe dokundu, ardından başımı eğip babamın yanına doğru sürüklendim.

Dokunma mesafesine gelir gelmez, babam kolumu kavrayıp beni arkasında kafese aldı.

“Bir Clifford’ı bir daha mülkümde görmeyeceğim.” Jonathan, babama meydan okurcasına baktığında babam da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Aralarında öncekinden daha vahşi bir çatışma patlak verdi ve havadaki yoğun gerilimle yutkundum.

“Dölünü kızımından uzak tut.” Babam beni dışarı sürüklerken dönüp son bir kez Levi’ye bakma fırsatım bile olmamıştı.

Dışarı çıkar çıkmaz babamı durdurmaya çalıştım. “Kavgamı ediyorlar? Bunu durduramaz mısın?”

“Onların aile meselelerine karışamayız.”

“Beni bulman aile meseleleriyle olmadı mı?”

“Seni ararken Jonathan’dan çok nahoş bir telefon aldım. Kızımın yeğeniyle olabileceğini söyledi.”

Utancım sonsuzdu ama şu an beni harekete geçiren bu değildi. İçeride neler olduğunu duymaya çalışırken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Ya Jonathan, Levi’ye zarar verirse?

“Ama baba, o...”

Beni arabasının yanında durdurarak, “Peder!” diye sert bir şekilde çıkıştı. “Kaç kez sana bana Peder demen gerektiğini söyledim? Sana iki kural verdim. İki basit kural. Clifford adım lekeleme ve King soyadından uzak dur. İkisini de bir günde çiğnedin. İkisini birden! Sana yaklaştığımı her düşündüğümde, her şey tekrar kontrolden çıkıyor. Artık seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Astrid.”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve babamın gazabına uğrarken onları tutmaya çalışıyordum. Sanki en yakın olmam gereken

kişinin değil de bir yabancının karşısındaydım.

“Bunu ben de istemedim. Seninle ve aptal ailenle yaşamak istemedim. Disiplin ve görgü kurallarıyla zincire vurulmak istemedim. Her sabah senin karınla kahvaltıya zorlanmamak için her gün gizlice evden çıkmak istemedim. O kadın, o kahvaltılar boyunca beni ve annemi aşağılıyor. Ancak bu en kötü kısmı değil. En kötüsü, her zaman onun tarafını tutman. Annem bunu asla yapmazdı. Annem beni dinlerdi. Annem, sen bizi terk ettiğinde benimle kaldı. Keşke o gün ölen o değil de sen olsaydın.”

Sözler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Dudaklarım titrerken, babamın yüzü taş gibi bir soğukluğa büründü.

“Ben... Ben...”

Benden ateşten kaçarcasına uzaklaştı. “Arabaya bin.”

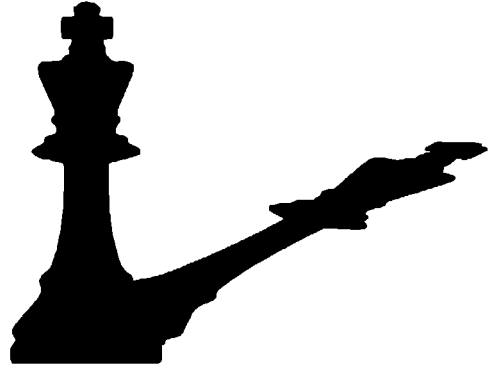
“B-Baba... Ben... Demek istememiştim...”

“Arabaya bin, Astrid.”

Onun tartışmaya yer bırakmayan ses tonuyla irkilerek hemen yolcu koltuğuna koştum. Burnumu çekip gözlerimi sil-dim, içimdeki duygusal fırtınayı bastırmaya çalışıyordum.

Babam yerine oturduğunda bana tek bir bakış bile atmadı. İşte o an, tam o an, onunla aramda olabilecek her türlü şansı mahvettiğimi anladım.

Babam daha önce de benden nefret ediyordu ama artık umurunda bile değildim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LEVI

Sessizliğimiz, fırtına öncesi bir sessizlikten ibaret.

Astrid'in babası tarafından sürüklenerek götürülmesini izliyordum. Onu babasının elinden alıp kaçırmamı engelleyen tek şey, Astrid'in iyiliğini düşünmemdi.

Eğer istediğim gibi hareket edersem, babasıyla daha fazla sorun yaşamasına neden olabilirdim. Babasına karşı olan çekincelerine rağmen Astrid'in ona Tanrı gibi baktığını fark etmiştim.

Belki de müdahale etmemiştim çünkü onun beni değil de babasını seçtiğini görmek istemeyen bir korkaktım.

Jonathan'a dönerek vücudumdan yayılan gerilimi fark etmesini sağladım. Bu durumun arkasında tamamen onun parmağı olduğunu görebiliyordum.

Üzerinde koyu kahverengi İtalyan bir takım elbise vardı, elbette el yapımı İtalyan deri ayakkabılarla tamamlanmıştı. Özel yapımdı. Sadece ona özeldi.

Jonathan, dünyanın kendi etrafında döndüğüne inanmayı severdi. Her istediği onun yörüngesinde dönerken neden inanasındı ki?

Saçları geriye taranmıştı ve yüzünde Aiden'in miras aldığı o olağan ilgisiz ifade vardı.

“Beni nasıl buldun?”

“Küçük saklanma yerinden haberim olmadığını mı sandın?” Etrafına küçümseyerek bir bakış attı, sonra metalik gözleri tekrar bana döndü. “Sana söylemiştim. Sadece izin verdiğim için varsın.”

Binlerce cevap dilimin ucuna kadar gelse de onları tuttum. Jonathan'ın kışkırtmalarını fark edecek kadar onunla yaşamıştım.

Öfkeyle besleniyordu. Bu durumu tamamen yanlış ele aldığımı şimdi anlıyordum. Şeytanın oyununda yer alıp onun üzerinde olmaya çalışıyordum.

“Bak, şemaları anlamak benim uzmanlık alanım ve senin bir noktada çuvalalayacağını biliyordum. Bu senin DNA'na yazılmış. Bir hata, Levi. Sana bir hata yapma hakkı verdim ve bu *Clifford* olmak zorundaydı.” İsmi, söylemek istemiyormuş gibi bir tiksintiyle telaffuz etti.

“Onun bununla bir ilgisi yok.”

Kaşını kaldırdı ve bu şekilde ifade ettiğim için kendime lanet ettim. Kahretsin. Ona tam da ihtiyaç duyduğu tepkiyi vermiştim.

“Anlıyorum.” Jonathan, sabit adımlarla bana doğru yaklaştı, ayakkabılarının sesi evdeki tek sestti. “Bu, bana karşı isyan etmek için kullandığın anlamsız bir kaçamak değil. Bu... ilginç.”

“Bir sorunun varsa, o sorun benimle,” diye yüzüne hırladım. “Ondan uzak dur.”

“Onun yanma yaklaşmama gerek yok. Babası, onu ait olduğu yere geri koymak için fazlasıyla yeterli olacaktır.” Sakin ifadesi, saf bir nefrete dönüştü. “King soyadından olabildiğince uzak bir yere.”

Duraksadım. Jonathan’ın birine bu kadar büyük bir nefretle yaklaştığım ilk kez görüyordum. Nefret, intikam, kin gibi duyguların zaman ve enerji kaybı olduğuna inanırdı.

Lord Clifford, Jonathan’dan bu kadar kontrolsüz bir nefreti uyandırmak için affedilmez bir şey yapmış olmalıydı.

“Bu durumun senin düşüşün olduğunu fark ediyorsun, değil mi?” Jonathan her zamanki, “*Sen yolumdaki bir engelden ibaretsin,*” bakışıyla bana baktı. “Şirketimde yedi yıl boyunca çahşmaya hazır mısın? Artık futbol da yok, küçük kaçamakların da.”

Çenemi o kadar sert sıkmıştım ki, çatlamadığına şaşırdım.

Hep korktuğum an sonunda gelmişti.

Futbol hayalim gözlerimin önünde solup gidiyordu.

Böyle zamanlarda insanlar yaptıklarından pişmanlık duymaya başlardı.

Ben duymuyordum.

Astrid’le geçirdiğim dün gece ve bugünü tekrar yaşama şansım olsaydı, hepsini yeniden yapardım.

“Sanırım hazır değilsin.” Jonathan sabırsızlıkla başını salladı. “Baban gibi inatla itaatsizsin.”

“Bu, bana babam gibi delireceğimi söyleyeceğın kısım mı?”

“James deli *değildi.*” Jonathan’ın yüzü ve sesi taş gibi soğuk bir hâl aldı. “Onun zihinsel sorunları vardı ama deli değildi. O her şeyi senin için yaptı, nankör piç.”

Ağzım aralandı. Jonathan az önce babamı mı savunmuştu?

“Sana son bir şans vereceğim. Bunu değerlendirmelisin çünkü başka bir şansın olmayacak.”

Sıkılı yumruğumu açmamı bekledikten sonra konuşmaya devam etti. “Clifford’ın kızından uzak duracaksın. Onların ailemizin yakınına yaklaşmalarına izinleri yok.”

“Niye?”

“Bunu bilmek istemezsin.”

“Buna ben karar vereceğim.”

“Sonuçtan hoşlanmayacaksın, serseri.”

“Şemalarda iyisin, değil mi Jonathan? Söyle bakalım, bunu öğrenirsem ne olur?”

Sessizlik, salonun havasını ele geçirdi. Jonathan gözlerini kısarak bana baktı.

“Tamam o zaman.” Ceketinin düğmelerini açtı ve ortadaki sandalyeye oturdu. Her zaman, otururken bile, baskın pozisyonları seçerdi.

“Eğer sebebini öğrenirsen, bu ikinizi de paramparça eder. Kendinden nefret edersin, sonra ondan nefret edersin, ardından onun yanına bile yaklaşmış, konuşmuş ya da ona dokunmuş olduğun güne lanet edersin. Agresif ruh hâline girer, düşüncesiz ve fevri bir şey yaparsın, seni bundan kurtarmak bana düşer. Ardından borcunu ödemek zorunda kalırsın, bu da bana hayatımı kontrol etme fırsatını verir.” Kollarını karnının üzerinde çaprazladı. “Yani inatçı olmak ve sebebi öğrenmek istiyorsan buyur, devam et. Bana özlemle beklediğim fırsatı ver.”

Ona bir yalancı demek ve hiçbir şeyin beni Astrid’den koparamayacağını söylemek istedim. Bizi ayırmak için oynadığı oyunların işe yaramayacağını söylemek istedim.

Ancak bu Jonathan King’di.

Şemalarda iyi olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordu. Olayları daha gerçekleşmeden görme yeteneği vardı. İşte bu yüzden bu kadar çok başarılı anlaşma yapıyordu.

Yine de ona inanmayı reddettim.

Eğer geleceği görebiliyorsa neden kendi kardeşini kurtarmak için kullanmamıştı?

Karşısındaki sandalyeye oturdum, omuzlarım gerginlikten kasılmıştı. “Söyle.”

“İsrar edeceğini biliyordum.” Sesi, kendi kendine konuşuyormuş gibi bir mırıltıya dönüştü. “James’in inatçılığının aynısı.”

Sonra konuşmaya başladı ve her söylediği kelimeyle içimde bir şeylerin öldüğünü hissettim.

Jonathan haklıydı. Bu sırrı asla öğrenmemeliydim.

Kırkınıc Bölüm

ASTRID

Senin tarafından ezilmeden önce hiçbir uyarı almadım.

Uyuyamamıştım.

Levi'i aradım ama telefonu kapalıydı. Kasvetli düşünceler bütün gece boyunca kafamda dönüp durdu, kontrolden çıkarak göğsüme saplandı.

Ya amcası ona zarar verdiyse?

Ya yardıma ihtiyacı varsa?

Muhtemelen her zamankinden biraz daha dramatik davranıyordum ama dünkü tavırları kesinlikle bir kavgaya işaretledi. Jonathan King'in ürkütücü görüldüğünden bahsetmiyordum bile. Aiden'in babası ve Levi'nin amcası olduğunu düşününce, bu oldukça mantıklı geliyordu. Aileden gelen bir özellik olmalıydı.

Sabah olduğunda sırt çantam omzumda, merdivenlerden aşağıya koştum. Sarah bir şeyler yememi söyleyerek arkamdan seslendi ama durmadım.

Evin giriş yolunda koşarken arkamdan gelen bir motorun sesi kulaklarımı doldurdu. Döndüm ve araba farlarından gelen kör edici ışıklara bakarken donakaldım.

Her şey durdu.

Kalbim.

Nefesim.

Hepsi.

Bulduğum andan koparılıp zamanda geriye fırlatıldım.

Karanlık beni çevreliyordu ve yağmur, intikam peşindeki bir yaratık gibi üzerime yağıyordu. Acının küçük iniltileri, ölümlerin hırıltısı gibi duyularımı dolduruyordu.

Vücudumun yarısı arabanın penceresinden dışarı sarkmıştı. Diğer yarım ise yolcu koltuğunda yatıyordu.

Başımı çevirip yan tarafa baktığımda, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Ne göreceğimi biliyordum ama bu, gelecek şok için beni hazırlamıyordu.

Annemin göğsü kanla kaplıydı ve artık inip kalkmıyordu. Gözkapakları kapalıydı, sanki uyuyormuş gibi.

Ancak uyumuyordu.

“Hayır... Hayır... A-anne... Hayır... lütfen!” Ona doğru sürünmeye çalıştığımda sert ve soğuk bir şey yanıma sürtündü.

İnleme sesleri devam ediyor ama benden gelmiyordu. Etrafı aramaya yeltenmek üzereyken bir şey beni durdurdu.

Kanlı bir el bileğimi kavradı.

Çılgılık attım ve yere düştüm. Sonra kendimi babamın evinde, şimdiki zamanda buldum.

Yanımda motoru çalışan, daha önce hiç görmediğim bir Mercedes duruyordu. Nicole sürücü koltuğundaydı ve neredeyse bana çarpmasının ardından camdan dışarı öfkeyle bakıyordu.

Titreyen ayaklarımın üzerine kalktım, nefesim ciğerlerimden çılgınca fırlıyordu.

Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki, neredeyse bayılacak ya da kalp krizi geçirecektim.

Arabayla yanımdan geçerken, “Nereye gittiğine dikkat et,” diye camdan tısladı. “Burada bitmedi.”

Ne söylediğine odaklanamıyordum. Onu duyuyordum, görüyordum ama sanki bedenimin dışına çıkmışım gibi hissediyordum.

“İyi misin, tatlım?” Sarah bana doğru koşup beni kontrol etti.

“Ben... iyiyim.” *Sanırım. Mercedes’in* çıkış yolunda uzaklaştığını izlemek için döndüm. Bana fazlasıyla tanıdık geliyordu ama nerede görmüştüm?

“Nicole araba mı değiştirdi?” diye sordum.

“Ah, şu mu?” Sarah üniformamı silkeleyerek konuştuğunda, hâlâ dalgın bir şekilde arabanın kaybolduğu noktayı izliyordum. “Eski bir araba, hep garajda dururdu. Bayan Nicole arabasında bazı değişiklikler yapılmasını istedi, bu yüzden geçici olarak bunu kullanıyor. Yıllardır garajdan çıkmamıştı, hâlâ çalıştığına şaşırdım.”

Babam bizi ziyaret etmeye geldiği zamanlarda bu arabayı kullanmış olmalıydı. Bu yüzden bana tanıdık geliyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Sarah.

Başımı salladım. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetsem de bunu ona söylemedim.

Caddeye doğru yürürken otomatik pilotta gibiydim. Sanki o kanlı el beni tekrar esir alacakmış gibi bileğime bakmaya devam ediyordum.

Gerçek değildi. Olmamalıydı.

Babam başka biri daha olduğunu söylemişti. Şimdi onları mı hatırlıyordum? Kanlı elin sebebi bu muydu?

Dr. Edmonds ile biraz psikolojim hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı. Artık on sekiz yaşında olduğuma göre bunun için babamın iznine gerek yoktu.

Eve ve dışarıda duran babamın arabasına son bir kez bakarken bir hüznün dalgası üzerime çöktü.

Dün doğrudan eve gitmemiştik. Beni ertesi gün hapı ve doğum kontrol iğnesi için doktora götürmüştü. Korunduğumu söylemeye çalışmışım ama sanki dilim tutulmuştu.

O an, babamın beni Levi'ye tamamen sarılmış hâlde basmasından daha fazla utanmışım.

Eve dönerken bana hiçbir şey söylememişti.

Annemin ölümünden bu yana ilk kez, babam gelip iyi geceler dilemedi. Bekledim, bekledim ve bekledim ama gelmedi.

Gidip özür dilemekten çok korkuyordum çünkü bu sefer beni dışlarsa, bir daha kendimi toparlayıp toparlayamayacağımı bilmiyordum.

Dışarıda, Dan'ın arabası Nicole'ünkine bitişik şekilde park edilmişti. Ön kolunu arabanın kaputunun üzerine dayamış, tüm bedeniyle cama yaslanmıştı.

Omuzlarında alışılmadık bir gerginlik vardı, hızlı bir şekilde konuşuyordu. Ne dediğini duyamayacak kadar uzakta olsam da Nicole'ün vahşi gözlerle ve aralanmış dudaklarla ona baktığını görebiliyordum.

Neredeyse... ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Sonra bulanık bakışları benimkilerle kesişti, direksiyonu çevirdi ve hızla ileri sürdü. Dan, geri sendeleyerek küfretti.

Vikingler aşkına. Nicole bugün arabasıyla birini öldürmeye mi çalışıyordu?

Adımlarımı hızlandırarak Dan'e doğru yürüdüm. "Bu da neydi böyle?"

“Nicole’ün her zamanki gibi bir sürtük olması,” dedi elini yüzünde hızla gezdirerek. Arkasını döndüğünde daha az tedirgin görünüyordu. “Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?”

Dün gece iki saatimi Dan’le FaceTime’da geçirmiştım. Her şeyi en iyi arkadaşşıma anlatmam gerekiyordu.

“Hayır.” Sesim titredi. “Babam benimle konuşmuyor.”

“Buraya gel.” Dan beni kollarına aldı ve gözyaşlarıma karşı koymaya çalışarak kollarımı sırtına doladım.

“Seni yüzüstü bırakıp Levi’yle gitmeme kızmadın mı?”

“Böcek, ben de sürekli seni bırakıp kaçıyorum. Bu önemli bir şey değil.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Artık bâkire değilsin, bu yüzden seni şeytana kurban etmeyi planlayanları kovalamak zorunda kalmayacağım.”

Gülerek geriye çekildim. “Beni yargılamayacak mısın?”

“Yargılayacak ne var ki?” Dan gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle cevap verdi. “Üstelik, en iyi arkadaşlar rehberinde büyük harflerle yazıyor: ‘En iyi arkadaşlar yargılayıcı küçük pislikler olamaz.’”

“Hangi rehber?”

“Bir yerlerde var olduğundan eminim.”

“Pornografi dergileri dışında bir rehber okumana şaşırdım.”

“Biliyorum, değil mi? En iyi arkadaşın olduğum için mutlu değil misin?”

“Mutluyum. Hayat sensiz sıkıcı olurdu, Böcek.”

“İşte, bu ruh!” Bir an duraksadı, gülümsemesi ve gamzesi kayboldu. “Tam açıklama yapmam gerekirse o rehberde bir de şu yazıyor: ‘En iyi arkadaşlar, diğer arkadaşın yaptığı saçmalıklar konusunda gerçekçi bir kontrol sunmalıdır.’ Kaptan,

kötü tarafa eğilim gösteriyor.” Gözlerini devirdi. “Ancak bunu zaten biliyorsun.”

“Sence Levi’nin neler yapabileceğini bile bile ona doğru çekilmeye devam etmem garip mi?”

“Hayır.” Omzuma hafifçe dokunarak kaşlarını oynattı. “Bu sadece senin vahşi bir tarafının olduğunu ve benim bundan tamamen haberdar olmadığımı gösteriyor.”

Belki haklıydı.

“Ayrıca kime ilgi duyduğunu seçemezsin. Bu işler karışıktır.”

“Ne zamandan beri ilişkiler hakkında filozof oldun?” Ona hafifçe dirsek attım. “Sakın bana birine gerçekten ilgi duyduğunu söyleme.”

“Bacaklarını ya da ağızlarını açan herkese ilgi duyarım. Esnek biriyim.”

“Sen tam bir domuzsun.”

Kıkırdadı. “Hadi, okula gidelim.”

“Bekle. Sence Levi iyi mi?”

“Bilmiyor musun?”

Göğsümde bir sıkışma hissettim. “Neyi bilmiyorum?”

“Takım dün *Meet Up*’ta bir parti yaptı.”

“Parti mi yaptılar?”

“Evet.” Dan yüzünü buruşturdu. “Sen geceyi kapattıktan sonra gittim.”

“Levi orada mıydı?”

“Partiyi düzenleyen oydu.”

“Anladım.”

Ben onun için endişeden kahrolurken, o bir parti düzenlemişti. Bana bir mesaj atmaya ya da nasıl olduğumu sormaya bile zahmet etmemişti.

“Peki ne yaptı?” diye sordum.

“Her zamanki gibi. Parti. İçki.”

“Bu... harika.”

“Astrid...”

“Hayır, Dan. Sorun yok.” Zorla bir gülümseme takındım.

“Hadi okula gidelim.”

Sıcak, kızıl bir öfke damarlarımda dolaşırken arabaya doğru öfkeyle yürüdüm ve yolcu koltuğuna kendimi attım.

Levi, sanki dün hiçbir şey olmamış gibi bir parti düzenlemişti. Babamla nasıl geçtiğini bile sormamıştı. Konuşmamız gerektiğini ya da herhangi bir şey yapmamız gerektiğini aklımdan bile geçirmemişti.

Levi için bu, başka bir zihin oyunu olmalıydı.

Endişelenmem gereken daha önemli şeyler varken onun gibi bir pisliğe odaklanmamalıydım.

“Aslında, Dan. Doktora gideceğim.”

Kırk Birinci Bölüm

ASTRID

Beni öldürmedin, beni mahvettin.

Dr. Edmonds ile yaptığım seanstan çıktığımda başım dönüyordu.

Çözdüğümü sandığım tüm şeyler şimdi sadece birer yanılsamadan ibaretti.

Annemin kazası. Benim kazam.

Annemin ölümünden beri, hiçbir terapinin onu geri getiremeyeceğini ya da benim onun yokluğuna alışmamı sağlayamayacağını düşünüyordum. Bu yüzden terapistimi hep görmezden gelmiştim.

Başlangıçta babam, Dr. Edmonds ile görüşmem için beni zorlamıştı ancak öfke krizleri geçirmeye ve gecenin bir yarısı çılgınlarla uyanmaya başlayınca beni kendi hâlime bırakmıştı.

Yaz kazasından sonra, yeniden Dr. Edmonds'a gitmemi sağladı.

“İyi misin?” Dan, bekleme alanındaki koltuktan kalktı.
“Terapistini neden görmek istedin?”

“Ben...” Kalbim göğüs kafesimde sıkışırken ona baktım. “Sanırım kaçıyordum.”

Asistan başka bir hastayı içeri çağırdığında kolumu tutup oturmam için yardımcı oldu.

“Doktor bunu mu söyledi?”

“Hayır. Bana, onu bırakmamın bir sebebi olduğunu ve yeniden gitmemin de bir sebebi olduğunu söyledi.” Kolunu daha sıkı tuttum. “Haklı, Dan. Bir geriye dönüş yaşadım.”

Kaşları çatıldı. “Bir geriye dönüş mü?”

“Annemle geçirdiğim kazadan bir anı hatırladım. Babam o gün başka birinin daha öldüğünü söylemişti ve sanırım... Sanırım o kişi benden yardım istedi.” Gözlerim yaşlarla doldu. “Ya... Ya onun ölmesine ben sebep olduysam?”

“Hayır. Hayır. Bana bak, Astrid.” Omzumu kavradı. “Sen o gün sarsıntı geçirdin ve kendini bile kurtaramadın, başkasını kurtarman mümkün değildi. Tamam mı?”

Daha çok kendime onay verirmiş gibi yavaşça başımı salladım. “Problem bu değil, Dan. Problem şu ki hatırlamayı yanlış sebeplerle istedim. Vur-kaç kazamda ne olduğunu hatırlamak istiyorum çünkü şu anda Levi’ye o kadar kızgınım ki... Bu çok saçma, değil mi?”

“Bu insanca bir şey.” Dan sırtıyordu. “Hadi *Jaguar*’ına yumurta atalım ve lastiklerini keselim. O araba beni sinir ediyor.”

Kıkırdadım. Sadece Dan böyle yoğun bir durumu şakaya çevirebilirdi.

“Peki doktor hatırlayabileceğimi mi söyledi?” diye sordu.

“Evet ama tamamen bana bağılıymış. Görünüşe göre anıları bloke ediyormuşum.”

“Korkuyor musun?”

“Hayır. Belki. Bilmiyorum.”

“Ben buradayım. Halledersin, küçük Böcek.”

“*Tanrım*. Eğer sen yanımda olmasaydın başıma neler gelirdi bilmiyorum, Böcek.”

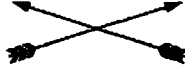
“Muhtemelen bir sürü bela,” dedi ağzını bükerek. “Bana öğle yemeği ısmarlar mısın?”

“*Cheeseburger*,” dedik ikimiz aynı anda.

“Ders mi kırsak?” diye sordu kaşlarını oynatarak.

“Ne yaptığını biliyorum, Dan ve hayır. Artık okuldan kaçmayacağım.”

Artık boyun eğmek yoktu. Dik durma zamanı gelmişti.

Okulda kimse bana bakmıyordu ve bakanlar da başlarım eğiylorlardı.

Nicole ve onun yaveri Chloe hariç. Bana öfkeyle bakıyorlardı ama boş gevezeliklerini de sürdürüyorlardı.

Dan yanımda yürüyor, haremindeki kızlara göz kırpmıyordu. Ben mi?

Tökezleyip düşmemek için adımlarımı sayıyordum.

İyi ya da kötü, spot ışıklarının altında olmayı hiç sevmiyordum.

Tek istediğim, sanat atölyemde kaybolmak ve eve gitme zamanı gelene kadar oradan çıkmamaktı.

Dan'ın antrenman öncesinde koçlarıyla bir toplantısı vardı. O, koridorda kaybolur kaybolmaz atölyeye doğru hızlandım.

Biri önüme geçip yolumu kestiğinde aniden durdum.

Aiden.

Üzerinde futbol ceketı ve üniforma pantolonu vardı. Bir yıldız oyuncu olarak koçlarıyla buluşmak için pek de acele etmiyordu.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

Onun etrafında diğer King’i aradığım ya da onun yerine kuzenini görmeyi istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir şeyler değişti.”

“Benim bunu bilmem mi gerekiyor?”

Boş bir tahta gibi ifadesizdi. “Babamla Lev’in dün ne konuştuğunu duydun mu?”

Başımı salladım. “Babamla ben önce ayrıldık.”

Aiden, sanki bir şeyler arıyormuş gibi beni baştan aşağı süzmeye devam etti. Sonra duvardan uzaklaşıp gitmek üzere hareketlendi.

“Bekle. Babamla senin baban arasında neden bir husumet var, biliyor musun?”

Bir anlığına düşünceye dalmış gibi göründü. “Hmm. Bununla ilgisi olabilir.”

“Neyle?”

“Lev garip davranıyor.”

“Bu yüzden mi dün durup dururken bir parti düzenledi?”

“Belki.” Duraksadı. “Seni görmezden geldi, değil mi?”

Dudaklarımı incelttim, bu durumun canımı ne kadar yaktığını itiraf etmeyi reddediyordum.

Aiden’in bakışları, arkamdaki bir şeye kaydı. Genç King’in metalik gri gözlerinin ölümcül ilgisizliğin ötesinde bir şey yansıttığını ilk kez görüyordum.

Sanki bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi, gözleri kararıp korkutucu, siyah bir hâl aldı.

Arkamdaki kişinin kim olduğuna bakmak için omzumun üzerinden döndüm.

Genç King'in kurbanının kim olduğunu görünce dudaklarım aralandı.

Kimberly. Diğer maç sırasında bana futbolu öğreten, hafif tombul kız. Çoğu iç saha maçında birlikte oturmuşluğumuz vardı.

Kimberly bana bakıp ürkek bir şekilde gülümserken hafifçe el salladı. Ben de el sallayarak karşılık verdim. Sonra yanındaki uzun, sarışın kızın koluna girdi. O sarışınla Aiden birbirlerine öfkeli bakışlar atıyorlardı.

Küçük biri olduğumdan Kimberly'nin arkadaşında fark ettiğim ilk şey, sonsuza dek gidiyormuş gibi görünen uzun bacaklarıydı. Tamam, bu biraz abartı olabilirdi ama bacakları o kadar kaslıydı ki, tam bir atlet gibi görünüyordu.

Solgun bir teni ve Aiden'in üzerine hançer gibi fırlattıkça kötü niyetle parlayan elektrik mavisi gözleri vardı.

Bu kadar açık bir şekilde Aiden'a meydan okumak için cesaret gerekirdi. O, her zaman bana bir seri katil havası veren korkutucu küçük bir pislikti.

"Bir şey denemek ister misin?" diye sorarken sarışın kızla göz temasını hiç bozmadı.

"Neyi denemek?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde.

"Lev hakkında."

"Neymiş o?"

Kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. "Göreceksin."

Sarışın kız, göz temasını koparıp Kimberly ile birlikte köşeyi döndü.

Aiden, tamamen kaybolana kadar onu izlemeye devam etti.

Sonra dudakları sadist bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bana döndü. "Lev hakkında bir şey denemek istiyorum."

Parmağımla onun kolunu işaret ettim. “Bu deney, omzumu tutmayı içeriyor mu?”

Başıyla onayladı. “Bana güvenmeni söyleyeceğim ama bunu yapmayacağını biliyorum.”

En azından bunu bilmesi güzeldi.

Birkaç dakika sonra bir bankta oturmuş, yanımda Aiden’la antrenmanı izliyordum.

Kolunu itmek istedim ama onun Lev hakkında bir teori deneme fikri beni durdurdu.

“Senin antrenmanda olman gerekmez mi?” diye sordum.

“Küçük bir sakatlıktan sonra dinlenmeye ihtiyacım var.” Geçen bir oyuncuyu başıyla işaret etti.

Ben de Levi’nin soyunma odasından çıkmasını bekliyordum.

Dan dahil herkes sahadaydı. Bana doğru kaşlarını çatarak baktı, sanki “*Ne halt ediyorsun?*” diye soruyormuş gibiydi.

Kendim de bilmiyordum ama eğer birisi Levi’i harekete geçirecekse bu sadece Aiden olabilirdi.

Ronan ve Cole, tıpkı diğer takım üyeleri gibi bizlere aptalca bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Sadece Xander kahkaha atıp bağırdı. “Bugün bir King’in bir King’i öldüreceğine yüz basıyorum.”

Sanırım diğer takım üyelerinden, Ronan ve Dan de dahil olmak üzere, birkaç bahis aldı.

Levi, Koç Larson ile birlikte dışarı çıktığında nefesim ke-sildi.

Onu birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra ilk kez görmek, içimde bir şeyleri ateşledi.

Ona kızgın olmam gerekirdi ancak kraliyet mavisi forması ve şortuyla atletik vücudunun nasıl görüldüğünü fark etmeden

duramıyordum. Dağınık sarı saçlarının alnına düşüşü ve solgun mavi gözlerinin güneş altında nasıl parladığı...

Lanet olsun, nasıl bu kadar karşı konulmaz olabilirdi?

Bacaklarını geriye çekerek esnedi, bir yandan da koçu dinliyordu.

Kolunu başının arkasında esnetmeye geçti ve ardından döndü. Sonra bakışları benimkilerle buluştu.

Yutkundum, Aiden'in kolunu kaldırıp uzaklaştırma isteği içimi kemiriyordu ama kendimi tuttum.

Levi'nin tepkisini görmek istiyordum. Jerry'yle olduğu gibi ya da partide yaptığı gibi kendini kaybetmesini izlemek istiyordum.

En azından bu, onun için bir oyun olmadığım kanıtlardı.

Levi esneme hareketinin ortasında duraksadığı anda kalbimin gürültülü sesinden başka hiçbir şeyi duyamıyordum.

Sanki bir robot vücudunu ele geçirmiş gibiydi. Levi döndü ve koçla birlikte diğer oyunculara doğru yürümeye devam etti.

Göğsümde bir şey kırıldı.

Eğer bakışlarım onunkiyle buluşmamış olsaydı görünmez olduğumu düşünebilirdim.

Görünmez miydim?

"Hıh." Aiden kolunu çekti. "Bu işe yaramadı."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

Aramızda olan her şey aptalca bir oyun muydu?

Bunu nasıl yapabilirdi?

Ayağa kalkıp saha kenarına doğru yürüdüm. Öfkem kaynıyordu ve metal korkuluğu tuttuğum anda aptalca bir şey söyleyeceğimi biliyordum.

"Levi!" diye seslendim.

Arkasını dönmedi ya da beni fark etmedi ama tüm takımın dikkati üzerimdeydi. Dan başını salladı ve Xander, Levi'i dirseğiyle dürttü.

“King!” diye bağırdım. “Eğer şu an arkanı dönmezsen, bu iş biter. Tamamen biter. Duydun mu beni?”

Keşke bunu hiç söylemeseydim. Keşke o da dönmeseydi.

Ancak döndüğünde, gözleri tamamen donuktu. Bu Levi'i tanıyamıyordum.

Hiç tanıyamıyordum.

Sanki bir uzaylı ruhunu emmiş ve geriye bu kişiyi bırakmış gibiydi.

Acımasız, sadist bir şekilde sırtıttı. Ardından söylediği kelimeler beni altüst etti.

“Biz hiçbir zaman bitmesi gereken bir şey olmadık ki.”

Kırk İkinci Bölüm

LEVI

Bir cepheyi kaybetmek, savaşın sona erdiği anlamına gelmez.

Aiden soyunma odasına girer girmez onu duvara yapıştırıp kolumu boğazına bastırdım.

“Ne halt yapıyordun?” dedim ifadesiz suratına karşı.

Etrafımızdaki takım üyelerinden fısıldaşmalar yükseldi. Evde konuşmayı beklemeliydim ama içimdeki ateş o zamana kadar beni tüketirdi.

Antrenman sırasında çitlere tırmanıp Aiden’in yüzünü yere çarpmaktan kendimi zor alıkoymuştum.

Onu dokunmaya cüret etmişti.

O lanet ellerini ona sürmüştü.

Dudaklarının kenarı bir sırtışıyla kıvrıldı. “Sonuçta işe yaradı.”

Kolunu -onun omzuna attığı o lanet kolu- tuttum ve çevirdim. “Alçı mı istiyorsun?”

“Kaptan.” Cole yavaşça yaklaştı. “Konuşarak halledebiliriz. Hiçbir şeyi... ya da kemikleri kırmaya gerek yok.”

“Söyle. Bana,” diye kuzenimin ifadesiz suratına hırladım. “Ne halt yapıyordun?”

Sessiz kaldı, bakışlarıyla benimkine meydan okuyordu. Onun zaten burkulmuş kolunu daha da sıktım. Onu kıracaktım ve Jonathan hayatımı kontrol ediyorsa da umurumda olmayacaktı.

Zaten hep kontrol ediyordu.

Xander, Aiden'in bacağına tekme attı. "Her neyse, söyle şunu, pislik."

"Kolunu gerçekten kırar," diye tısladı Cole.

Ne kadar baskı uygularsam uygulayayım, Aiden'in ifadesi değişmiyordu. O lanet psikopat, dokuz yıl önceki o olaydan sonra anormal derecede acıya dayanıklı hâle gelmişti.

"Hey, King." Ronan ona iri gözlerle bakıyordu. "*Mais tu es fou ou quoi*?" Kolunun kırılmasını mı istiyorsun?"

İstemezdi. Ancak kırık bir kol ona gerçekten istediğini kazandıracaksa, bunu umursamazdı.

"Babamla olan konuşmanı gizli tutmanı sana kim söyledi?" Aiden sonunda konuşmuştu.

"Bir daha Astrid'e yaklaş, seni öldürürüm."

"Bana sırrı söyle."

"Hayır."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer bana istediğimi vermezsen, ben de sana istediğini vermem, Lev. Bir tahmin et bakalım? Oyun her zaman iki şah ile başlar."

"Bir-sıfır Aiden'in lehine!" diye bağırdı Ronan, ardından Cole kafasına vurunca "Ah!" diye inledi.

Gülümsedim ve Aiden'i dolaba doğru ittirdim.

Onu ölümüne dövebilir, parçalara ayırabilirdim ama fiziksel güç bu küçük pislikte işe yaramazdı.

Kendi söylemişti. *Daha zeki, daha güçlü değil.*

* Fransızca: Sen delirdin mi? (Rdk.N.)

Kazanmak için onun yöntemleriyle oynamam gerekiyordu.

“Yani bu bir oyun, öyle mi?” diye sordum.

“Kesinlikle öyle.” Ceketini silkerek odadan çıkmaya hazırlanırken alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ. İlk hamlemi bugün yapıyorum. Otoparkta buluşalım.”

“Bu hamleni iyi yap, Lev.” Son bir alaycı gülümsemeyle kapının arkasında kayboldu.

Takımın geri kalanına döndüm ve en otoriter ses tonumla konuştum. “Eğer Astrid’e yaklaşan biri olursa, benimle kişisel bir sorunu olacak. Kendimi tekrar etmem gerekiyor mu?”

“Hayır, kaptan,” diye hep bir ağızdan yanıtladılar.

“Bunu tüm okul için geçerli kılın.”

“Evet, kaptan.”

Elimi havaya kaldırarak onları görevlerine geri döndürdüm.

Biri hariç hepsini.

Daniel, bana sert bir bakış atarak omzumu itti ve çıkarken homurdandı. “Korkak bir kaptandan emir almam.”

Dişlerimi sıktım ama bir şey demedim. Konuşan benim orta saha oyuncum değil, Astrid’in en iyi arkadaşıydı.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra dışarı çıktım ve soyunma odasının önünde duvara yaslanarak durdum.

Bir maske takıyor olabilirdim ama içimdeki kaos o kadar yoğunlu ki beni yavaş yavaş uyuşturmaya başlamıştı.

Bunu alkolle boğmaya çalıştım ama o iş hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi. Üstelik antrenmana mahmurlukla gidersem koç kesinlikle beni mahvederdi.

Sigara içmek de artık seçenekler arasında değildi. Astrid’le yaşadığım son erotik sigara deneyiminden sonra bu fikir tamamen rafa kalkmıştı.

Ona, “Biz hiçbir şeyiz,” dediğim andaki yüz ifadesi, hâlâ içimi keskin bıçaklar gibi delip geçiyordu.

Jonathan, hayatımı bambaşka bir şekilde mahvetmek zorundaydı.

Bu lanet durumu çözmek için zamana ihtiyacım vardı ama bu, Astrid’in başkasının olabileceği anlamına gelmiyordu.

Ne Aiden.

Ne Zachariah.

Hiç. Kimse.

Chris topallayarak Koç Larson’ın ofisine doğru yürüdü. Onu arkasından izlerken başımı yana eğip gözlerimi kısarak baktım.

Sarhoş hâliyle ilgilenmeyi daha sonra halledecektim. Ayık ya da temiz bir şekilde dönene kadar takımdan uzak kalacaktı.

Otoparka ulaştığımda Dan’in arabayla çıktığını gördüm. Yalnızdı.

Astrid önce eve gitmiş olmalıydı.

Güçlü biriydi. Güçlü olmak zorundaydı.

Jonathan’la yaptığım, gerçekleri yüzüme vuran konuşmadan beri, onarılamayacak kadar kırık olduğumu düşünmeye başlıyordum.

“Bir savaş için ilginç bir yer seçmişsin.” Aiden’in alaycı tonu, karşımdaki arabasının yanma yaslanmadan önce bana ulaştı.

Çantamı arka koltuğa fırlattım ve sürücü kapısına yaslanarak kollarımı göğsümde çaprazladım.

“Ne istiyorsun, Aiden?”

“Basit. Babamın sana ne söylediğini anlat. Seni bu kadar dengesiz hâle getiren şey neymiş?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Kimse beni karanlıkta bırakamaz.” Omuzlarını silkti.

“Cidden mi? Bu kadar önemsiz bir şey için mi bu büyük numaralarını ortaya çıkarıyorsun?”

“Önemsiz cepheleer savaşı kazandırır. Şimdi ihtiyacım olanı söyle.”

“Hayır.”

“Öyleyse Astrid’e gidiyorum. Dikkat et, King. Kendi vezirin seni dizlerinin üstüne getirebilir.”

Dizginleyemediğim ilk tepkim, Aiden’m suratına yumruk atmaktı.

Yine de atmadım.

Aiden’ın zayıf noktamı hedef alacağını bilmeliydim. Ancak Jonathan meselesi onun lanet olası işi değildi ve öyle kalacaktı.

“Clifford’la daha fazla vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum. Belki ona ve Sterling’e *bowling*’de katılırım, ne dersin?”

“Yap bakalım.”

“Blöf yaptığımı sanıyorsan kaybeden sen olacaksın. Biliyorsun ki yaparım.”

“Eminim yaparsın.”

Küçük bir yeşil arabaya doğru arkadaşıyla yürüyen uzun boylu sarışını işaret ederek başımı salladım. “Karşılığında, Buz Prenses’i deneyeceğim.”

Gülümsemesinin düşüşü Aiden’ın zihin yapısındaki biri için hiç de yavaş değildi.

“Duyduğuma göre o dış görünüşünün altında pek de buz gibi değilmiş, hatta eğlenceli olabiliyormuş.”

Sağ gözü hafifçe seğirdi.

Şah-mat.

Omzumu çarptırarak geçerken, “Astrid’den uzak dur,” dedim ona.

Arabama bindiğimde hâlâ karanlık, öfkeli gözlerle sarışını izliyordu.

Aiden'a güvenmiyordum. Neyse ki geçen yıl onu ilk kez gördüğünden beri, o kıza olan saplantılı takıntısına güveniyordum.

O, Aiden'ın Instagram'da manyak gibi takip ettiği kızın ta kendisiydi.

Şimdi Aiden meselesini hallettiğime göre daha acil konulara odaklanmanın zamanı gelmişti.

Jonathan ve cehennemden gelen lanet olası sırrı gibi.

Kırk Üçüncü Bölüm

ASTRID

Hayat sana bir yumruk atarsa, sen de ona at.

Bir hafta geçip gitmişti ve hayat devam ediyordu.

Sanırım.

Dr. Edmonds ile terapime odaklanmıştım. Hatta aynı hafta içinde iki seans yapmaya başlamıştık.

Hâlâ hiçbir şeyi hatırlayamıyordum ama doktorla konuşmak bana iyi geliyordu. Kendimi, adı anılmayacak o pislikten başka bir şeye odaklayabiliyordum.

Beni tanıımıyormuş gibi davrandığı günden beri, beni hayatından tamamen silmişti. Yanımdan geçtiğinde bana bir bakış bile atmıyordu.

Sanki tekrar görünmez olmuştum.

Bunun karşılığında, ben de onu silmiştim.

Dr. Edmonds bunun sorunlarımdan kaçmak olduğunu söylemişti. Babam geçen hafta Rusya'ya uçtuğundan beri onunla konuşmamış olmam hakkında da aynı şeyi söylemişti.

Oysa terapist her şeyi bilmiyordu. Sadece hafızamı geri kazanmama odaklanması gerekiyordu.

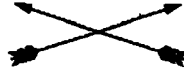
Derinlerde bir yerde, Levi'nin beni ezip kaçtıkları günle ilgili bir şeyler sakladığını biliyordum. Bu yüzden davayı bırakmam konusunda bu kadar kararlıydı.

Aylar boyunca, onun kötülüğü ve cazibesıyla o kadar kör olmuştum ki bu konuyu daha derinlemesine incelememiştim.

Artık öyle değildim.

Şimdi, kazamla ilgili her şeyi ortaya çıkarana kadar durmayacaktım.

O tacı başından söküp onu uçurumun kenarına itecektim, belki o zaman kalbinin kırılmasının ve o kan kaybederken çaresizce bakmanın nasıl bir his olduğunu anlayacaktı.

Cuma günü, ev sahibi takım maçı kazanmış ve Ronan her zamanki gibi bir parti düzenlemişti. Dan beni maça davet ettiğinde gitmemiştim. Ancak partiyi kaçırarak değildim.

Artık kaçmıyordum.

Levi'nin hayran gruplarından biri bana 'sürtük' dediğinde onlara aynı şekilde karşılık veriyordum.

Biri bana dokunmaya kalkıştığında suratına bir yumruk patlatıyordum.

Artık onların saçma zorbalıklarına tahammülüm yoktu.

Dan, geçen hafta Jerry yine saçma sapan konuşmaya başladığında onu yumruklamama engel olmuştu. Ellerimin bir sanatçı için korunması gerektiğini söylemişti. Bunun yerine, benim için Jerry'nin yüzünü yumruklayıp yere serdi. Eğer benim tanıklığım olmasaydı, muhtemelen uzaklaştırma alacaktı.

"En iyi arkadaşlar senin uğruna insanları yumruklamak için yaratılmıştır," demişti o gün onu ceza odasında bulduğumda.

“Hayır, öyle bir şey yok, Böcek,” diye güldüm.

“Eh, öyle olmalı. Bunu kesinlikle el kitabına ekliyorum.”

Dan’ın koluna girdim ve birlikte Ronan’ın malikânesine yürüdük. Sarhoş gençler ya birbirlerine sarılmış öpüşüyor ya da böbrek şeklindeki havuza bombalama atlıyordu.

Hoparlörlerden tanımadığım bir pop şarkısı yükselirken çoğu bu müzikle dans ederek etrafa alkol saçıyordu.

Ronan’ın bu kaosu biraz sakinleştireceğini düşünebilirdiniz ama o da Xander’la daha fazla *shot* içme yarışına girmişti.

Havuz kenarındaki çığlıklar ve tezahüratlar bir işaretse, Ronan partiyi yakın bir zamanda sakinleştirmeyecekti.

Ailesi sürekli nereye kayboluyordu böyle?

Garsondan bir içki kaptım -çünkü gençlerin partisinde garson ve uşakların olması gayet normaldi- ve tek seferde bitirdim.

“Bu kadar erken mi sıvı cesaret almaya başlıyorsun?” diye sordu Dan hafifçe gülümseyerek. Ardından o da bir içki aldı.

Elimi saçlarımdan geçirdim. “Peki nasıl görünüyorum?”

“Efsanevi.” Yanaklarımı sıkımişti. “Keşke daha önce çılgınlaşsaydın.”

Dan’ın çılgınlaşmaktan kastı, geçen yıl bir iddia üzerine aldırıldığı inanılmaz derecede kısa kot şortu giymiş olmamdı.

Dudaklarımı kırmızıya boyamış, saçlarımı dağınık bir atkuyruğu yapmak için bir saat harcamıştım.

Straplez siyah bir üst giymiştim ama Dan’ın önerilerine karşı çıkararak uyumlu kot ceketini de üzerime almıştım.

Güçlü hissetmek isteyebilirdim, yine de konfor alanıma geri dönmek istiyordum.

Ne yazık ki bu mümkün değildi.

Dolayısıyla, sıvı cesaret.

Birlikte yaklaşık yarım saat boyunca tekila *shot* attıktan sonra Dan huysuzlanmaya başladı. Onu, tüm gece boyunca onu izleyen ikinci sınıf bir kızın olduğu yöne doğru ittim. “Git, takıl.”

Kaşını kaldırıp göz kırptı. “Katılmak ister misin?”

Yüzümü ekşittim. “Sen tam bir pisliksin, Böcek.”

“Evet, pislik olabilirim.”

“İğrençsin, Dan. Şimdi beynimi çamaşır suyuyla temizlemem gerekiyor. Çok teşekkürler.”

Ellerini silah gibi yapıp geri geri giderken gülümsedi. “Beni aradığında buradan çıkarız, tamam mı?”

Bu söz, Dan için büyük bir bağlılık demektir.

Ancak bu gece farklıydı. Kaçmayacaktım.

Bir *shot* daha aldım. Vay canına. Buradaki tekila kafamı döndürecek kadar güçlüydü.

Bir dakika. Dönen ben miydim, yoksa oda mı dönüyordu? Eğlenceliydi.

Buraya eğlenmek için gelmiştim.

Adımlarım dengesiz olmasına rağmen, Ronan’ın içki yarışması yaptığı, futbol takımının olduğu yere doğru zigzag çizerek yürümeye devam ettim.

Oradan geçen birinden bir *shot* çaldım ve birine, ya da birkaç kişiye, çarptığımda, “Affedersin,” diye mırıldandım.

Plan, uzaktan izlemektir. *Gerçekten* uzaktan.

Yüzüme biraz gölge ekleyen devasa yapraklı bir saksı bitkisinin arkasına saklandım.

İşte, hiç dikkat çekmezdim.

Sıcak, boynuma ve kollarıma doğru yükselmeye başlamıştı. Burası aşırı sıcaktı.

Birinin omzuna dokunup elimdeki *shot*’ı uzattım. “Bunu benim için tutar mısın?”

“Elbette, tatlım,” dedi bana gülümseyerek bakan biri. Ben de gülümsedim. Ya da ceketini üzerimden çıkarıp arkama fırlattırken öyle yaptığımı sanıyordum.

Böyle çok daha iyiydi.

“Teşekkürler!” *Shot*’ımı geri aldım. “Ah, Knight! Bastırın Elitler!”

“Vuhuu!” diye bağırdı, ardından duraksadı. “Bir dakika. Danny haklı mıydı? Gerçekten alkole çok mu dayanıklısın?”

Göğsüme vurdum. “Ben bir numarayım.”

Gözleri parlarken kolumdan tutarak beni takımın geri kalanına doğru sürükledi.

“Hayır,” diye fısıldadım, neredeyse tıslıyordum. “Uzaktan izlemem gerekiyordu, aptal.”

Kahkahası sinsi bir sesle yankılandı, ardından göz kırptı. “Bana güven, tatlım. Bu daha eğlenceli olacak.”

Xander, futbol oyuncularının arasından dirseğiyle yol açtı ve Cole ile on üç numaranın yanında durduk.

Kıkırdadım.

Partiyi düzenleyeninin ismini unutmuştum.

“Bakın kimi buldum!” diye bağırdı Xander çocukların tezahüratları arasında. “Ronan’a rakip çıktı.”

Evet. Ronan. Adı buydu.

“Af, lütfen, tatlım,” dedi Ronan ağzındaki alkolü silerek, yanakları kızarmıştı. “Bir galon içip iki kızı aynı anda yatakta mahvedebilirim.”

“Sen tam bir domuzsun,” dedim yarı bulanık bir sesle.

Etrafımızda *ooo* ve *ahh* sesleri yükseldi. Cole, Ronan’ın omzuna yapıştı. “Değerini kanıtlamalısın, küçük pislik.”

“Tamamdır!” Ronan yüzüme yaklaştı. “Beni hiçbir kral yenemez.”

“Ben her kralı yenebilirim,” dedim kıyafetimin hayali uzun kollarını sıvarken.

“Vuhuu!” Xander kolumu kaldırdı. “Hadi takım, bahisler gelsin!”

Aiden, sahnenin ortasına doğru yürüdü ve hem Xander’ı hem de Ronan’ı kenara itti. “Git buradan, Clifford.”

Kararlılık damarlarımda dolanırken parmağımı göğsüne koyup onu ittim. “Hiçbir King bana ne yapacağımı söyleyemez.”

“Hashtag yandı.” Xander öksürdüğünde diğerleri kıkırdadı.

Saçımı geriye doğru savurdum. “Bunu yapıyor muyuz, yoksa yapmıyor muyuz?”

Ronan bana elini uzattı. “Elbette, kraliçem.”

O abartılı tonlamasıyla gülümsememe engel olamadım.

Aiden arkadaşlarına başını salladı. “Sizin kararınız.”

Kısa bir süre içinde Ronan ve ben bir masanın üzerine çıkıp, etrafımızda bir çember oluşturan takımın geri kalanıyla karşı karşıya kaldık.

Hep bir ağızdan bağıryorlardı. “İç, iç, iç!”

Oyunun tek kuralı, düşenin kaybetmesiydi.

Benim *shot*’larımı verecek olan Xander’dı, Ronan’ınki ise gönülsüz bir şekilde Cole oldu.

Başlangıçta ne yaptığımı pek anlamıyordum ama o enerjinin damarlarımda dolaşmasıyla işler değişti.

İlk *shot*’lar sırasında, takımın neredeyse tamamı Ronan’ın tarafındaydı; onun numarasını ve adını bağıryorlardı.

Ardından onun hızına ayak uydurup art arda bardakları masaya vurduğum birkaç turdan sonra, takımın çoğu benim adımı söylemeye başladı.

Bu kadar çok insanın adımı bağırp beni desteklemesi bulaşıcı bir şeydi.

“Senin işin bitti!” diye geveledi Ronan, ikimiz de sendeleyerek ayakta durmaya çalışıyorduk.

“Hayır, *senin* işin bitti!” Tavan dönüp duruyordu ama gözlerimi kırıştıtırıp *shot*’ı dudaklarıma götürdüm.

Ağzımı ıskalayıp alkol boynumdan aşağı döküldüğünde kahkahalarla gülmeye başladım.

“O düştü!” diye bağırdı tüm takım düşen Ronan’ı yakalarken.

Xander, yanındaki birkaç kişiyle birlikte, “İşte bu!” diye haykırdı. “Bahisleri ödeyin, sürtükler.”

“Ben mi kazandım?”

Cole gülümseyip başını salladı. “Evet, sen kazandın.”

“Ben kazandım!” diye bağırıp zıplamaya başladım.

Kötü bir fikirdi.

Tavan döndükçe döndü ve geriye doğru düştüm. Tezahüratlar ve bağırışlar bir anda kesildi.

Güçlü kollar beni yakaladığında gözlerimi hafifçe araladım ve son iki haftadır bana işkence eden o yüzle karşılaştım.

Soluk mavi gözler, dünyadaki en güzel şeymişim gibi üzerimde gezindi.

Bu bana çok boktan hissettirmişti.

O bakış. O gözler.

Hayatımda artık bunun olmadığını bilmek canımı acıyordu. Madem en başından gitmeyi planlıyordu, neden hayatıma dahil olmuştu?

Ellerimi kaldırıp yanaklarına vurdum. “Ah, gerçeksin.”

Gözlerimi yaşlar bulandırırken kıkırdadım. “Bu bir rüyamı, yoksa kâbus mu?”

“İkisi birden, Prenses.”

Kırk Dördüncü Bölüm

ASTRID

Neden seni incitmek imkânsız?

Gözlerimi açtığımda aklımdan iki düşünce geçiyordu.
Burada ne işim vardı?

Başımın yakınında kim kazı yapıyordu?

Kafamı tutarak acıyla inledim. Görünüşe göre, kazı kafamın içindeydi.

Yan tarafa dönüp yavaşça doğruldum. Komodinin üzerinde bir fincan kahve, bir şişe su ve parasetamol hapları vardı.

Hapları ve suyu kaptım, bu boğazımdaki yanmayı biraz hafifletmişti. Ardından kahveyi yudumladım.

İğrençti. Acıydı.

Yine de içtim çünkü uyanmam gerekiyordu.

Tekila *shot*'lar -ve ardından ne içtiysem- kötü bir fikirdi.

Eğer Dan beni durduracaksa, bunu daha erken yapmalıydı. Bunu onun arkadaşlık el kitabına ekleyecektim.

Sanki devrilip kendi üzerime kusacakmış gibi hissediyordum. Bu akşamdan kalma hâlim muhtemelen bir hafta sürecekti.

Bakışlarım çevreme kaydı. Dağınık çarşaflarla kaplı büyük boy bir yatağın üzerindeydim. Açık balkon, perdelerin odaya doğru uçuşmasına neden oluyordu.

Dan'ın evinde bu odayı daha önce hiç görmemiştim. Ayrıca ne zamandan beri tavanında altın işlemeler vardı?

Kendime baktım ve sadece bir banyo bornozuna sarılı olduğumu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Kalbim hızla çarparken bornozun altına göz attım. *Kahretsin*. Tamamen çıplaktım.

Dan'ın evinde değildim ve çıplaktım. Pişman olacağım bir şey yapmamış olmayı diliyordum.

Birinin boğazını temizleme sesi beni şaşkınlıktan çıkardı. Başımı hızla kaldırdım. Odada başka birinin varlığım bile fark etmemiştim.

Güçlkle nefes alıyordum. Levi bir koltukta oturmuş, kot pantolonlu bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı.

Giydiği siyah tişört, belirgin karın kaslarına yapışıyordu. Dağınık saçları geriye taranmış, yüzündeki keskin hatları ve soluk gözlerindeki öldürücü bakışı tamamen görmemi sağlıyordu.

Aptal bedenim harekete geçti, küçük titremeler doğrudan içime yayıldı.

Hayır. Oraya gitmeyecektim.

Bornozu göğsümün üzerine sıkıca çekip yataktan kalktım ve komodindeki kahve fincanını arkamda bıraktım.

Aptal bir yanım ondan bir kelime, bir dokunuş, herhangi bir şey bekliyordu.

Ne var ki, artık o kız değildim.

Clifford gururunu ilk kez ciddiye alıyordum. Levi artık hayatımı yönlendiremeyecekti.

Baş ağrımı ve kırık kalbimi içime gömerek kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığım anda, arkamdan gelen bir el onu kapattı.

Büyük ve oldukça sert bir beden sırtıma yapıştı.

Dirseklerimi kaburgalarına sapladım. Geri çekilmedi.

Tam aksine, kalçalarım üzerime bastırarak beni yerime sabitledi.

Öfke dolu gözyaşları gözlerime doluştu.

Beni çoktan silmişken bunu bana nasıl yapabilirdi?

Vücudumla ve kalbimle nasıl bir oyunmuş gibi oynayabilirdi?

Arkamı dönüp göğsüne bir yumruk indirdim. “Bunu yapma hakkın yok. Artık hiçbir şey değiliz, King.”

Yüz ifadesi soğuk bir hâl aldı. “Kim söylüyor?”

“*Sen!* Hiçbir zaman bir şey olmamıştık ki bittiğini söyleyebilelim, hatırlıyor musun?”

“Yani benim takımımınla içmeye karar verdin.” Sesi sertleşti. “Bu senin bana misilleme yapma şeklin mi?”

Bu kendime misilleme yapma şeklimdi. Kendimi kaybedecek kadar içmeyi planlamıştım. Ancak bir noktada Ronan ve diğer çocuklarla eğlenmeye başlamıştım. Bir anlığına bu pisliği unutmayı başarmıştım.

“Ben seni çoktan aşım, King.” Acı bir kahkaha attım. “Ah, bir dakika. Zaten aşacak bir şey yoktu ki.”

“Lanet olsun, Astrid.” Gözlerini kapatıp yüksek sesle iç çekti. Gözlerini açtığı anda, içinde çözümleyemediğim bir duygu kaosu vardı.

Sana ne oldu?

Neden beni kendinden uzaklaştırdın?

Bu sorular dilimin ucuna kadar gelse de sormadım çünkü derinlerde bir yerde cevaplardan korkuyordum.

Taze yarayı deşip beni onarılamaz şekilde mahvetmesinden korkuyordum.

“Başka birine ait olabilirmiş gibi davranmayı bırak.” Her iki kalçamdan tutup beni kendine çekti. “Senin benim olmadığın bir an bile olmadı.”

Yumruklarımı sıkıp göğsüne olanca gücümle vurdum. “Benden ne istiyorsun, Levi?” *Vur.* “Ne?” *Vur.* “Artık bunu yapamıyorum.”

Bileklerimi avuçlarının arasına aldı. “Neyi yapamıyorsun?”

“Bütün bunlar yolundaymış gibi davranamam. Seni tekrar görmek için yanıp tutuşurken seni yok etmek için planlar yapamam. Şah mat, kazandın. Lanet olasıca kazandın. Şimdi mutlu musun?”

“Yakın bile değilim.” Beni çevirip yatağın üzerine fırlattı. Ardından üzerime eğildi, bedenlerimiz tamamen birleşmişti. Bornozumu alttan açtı ve sertleşmiş aletini kasıklarına bastırdı.

Parçalandığımı hissediyordum.

Tenim kızarmış, kıyafetlerinin sürtünmesiyle canlanmıştı.

İki hafta. Onsuz geçen lanet iki boş hafta.

Tekrar doldurulmak için canatıyordum ve bunu sadece Levi yapabilirdi.

Parmaklarım tişörtüne sıkıca yapıştı. Onu kendime çekmek için mi, yoksa uzaklaştırmak için mi tuttuğumu bilmiyordum.

“Başlangıçtan beri sana karşı kaybediyorken nasıl kazanabilirim, Prenses?” Gözlerinde göğsümde bir yumruya neden olan tuhaf bir savunmasızlık vardı. “Senin olmadığın son iki haftayı nasıl geçirdiğimi biliyor musun?”

“Bilmek istemiyorum.”

“Çok kötü çünkü öğreneceksin.”

Beni çevirip ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürdü. Ellerimin ve dizlerimin titremesiyle birlikte nefesim de kesildi. Ne olduğunu anlayamadan sert bedeni arkadan benimkine yapıştı ve dudakları kulağımın memesine dokundu. Dilini kulağımın kıvrımlarında gezdirip boynumda bir yol çizdi.

Tüm vücudum ürperdi ve bacaklarıma kadar bir zevk dalgası yayıldı. Ah Tanrım. Sadece bir dokunuşla çaresiz bir aptala dönüşmüştüm.

“Hayır, Levi... Yapma... Artık bunu yapamam. Dur.”

“Sence ben durmak istemiyor muyum?” diye kulağıma hırladı, bornozu kollarımdan aşağı çekip bir kenara fırlattı.

“Son iki haftadır kim ve ne olduğuma karşı savaş veriyorum. Tahmin et ne oldu?” Arkadan bir fermuar sesi duyuldu ve yutkunurken çıkardığım ses odada yankılandı.

“Ne-neyden bahsediyorsun?”

“Tahtımdan çoktan vazgeçmişken kazanamam, Prenses.”

Omzumun üzerinden bir bakış atıp nefesimi tuttum. Tüm bedeni sertti. Karın kasları, kalçaları ve aleti.

Tüm vücudumda bir ürperti dolaştı.

Onu içimde istiyordum.

Hayır. Ona *ihtiyacım* vardı.

Acaba başka birine karşı da bu şekilde tepki verebilir miyim diye merak etmeye başladım.

Onun yanındayken hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Karanlık bir uçurumun beni beklediğini bildiğim hâlde ona doğru yürümeye devam ediyordum.

Bu çılgıncaydı. Bu pervasızcaydı. Yine de bu bizdik.

Levi ve ben bir masal gibi başlamamıştık ve bunun masal gibi bir sonla bitmeyeceğini de biliyordum. Ancak yine de sahip olduğumuz şeyi özlüyordum.

Nefesim hâlâ boğazımda düğümleniyordu ve kalbim göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Bir canavara bu kadar güçlü duygular beslemek nasıl mümkün olabilirdi?

Levi kalçamdan sertçe tuttu. “Seni görüyorum ama dokunamıyorum. Seni duyuyorum ama konuşamıyorum. Beni delirtiyorsun.”

“İyi.” Bacağını kendime sürterken eline doğru eğildim. “Sen de beni bir süredir delirtmiş durumdasın.”

Levi kalçamı bırakıp işaret ve orta parmağını ağzıma soktu. Onları emerken bacağına sürtünmeye devam ettim. Muhtemelen kaslarının üzerinde yapışkan bir iz bırakıyordum ama durmadım.

Duramıyordum.

O da umursuyormuş gibi gözükmüyordu. Tam tersine, bacağını hassas bölgede daha hızlı sürterek beni çılgına çeviriyordu.

“Beni ıslatıyorsun.” Sesi kısık ve boğuktu. “Lanet olsun. Kendini benim üzerimde hissediyor musun, Prenses?”

Başımı salladım.

Başparmağını göğsüme dokundurdu ve sertleşen ucunu ovuşturmaya başladı. Sonra ani bir şekilde sıktı. Sertti.

“Seni boşaltmamı ister misin?”

Parmaklarının arasından inledim. Bu da yetmezmiş gibi bacağını geri çekti. Boş ve aç hissettim. Bir de delicesine muhtaçtım.

“Ne-”

Sert ve kalın aleti girişimde yukarı aşağı hareket ederken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Aman Tanrım.

Bu bacağından bile daha iyiydi.

Nefesim kesik kesik ve kısa çıkıyordu.

“Benim olduğunu söyle.”

Parmaklarını çekmediği için onların arasından konuşmaya çalıştım. “Seninim.”

“Ne olursa olsun umurumda değil. Artık gitmiyorsun.”
Bunu söyledikten hemen sonra içime girdi, cevap verecek fırsatım bile olmadı.

Duyguların ani saldırısıyla gözlerimi kapattığımda göz kapaklarımın altında yaşlar birikti.

Bu his, bu ait olma duygusu.

Geçen sefer bunu hayal ettiğimi sanmıştım ama gerçektir. Birlikte olduğumuz her an, içimde ilkel bir şeyler tetikleniyordu.

O da benimdi.

Onun sert nefesleri. Acımasız vuruşları. Baş döndüren kokusu. Her şeyi.

O bana aitti.

Levi uzun ve sert bir şekilde hareket ederken, parmaklarını ağzımdan çekip kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltti.

Gözümün altındaki bir damla yaşı sildi. “Bir dahaki sefere korunma olmayacağını söylemişim. Seni çıplak hissetmek istiyorum.”

İstemsizce gülümsedim. “Bunun onunla ilgisi yok. Koruma iğnesi yaptırdım.”

“Şükürler olsun.”

“Ben de geçen sefer beni hamile bırakmaya çalıştığını sanmıştım.”

“Ah, bu bir gün olacak ama şu an buna hazır değilsin.” Kulağımın mememi emip boynuma doğru ilerledi.

Bedenim onunkine bu kadar yakinken söylediklerine dair herhangi bir fikrim olamazdı.

Hızını artırdı. Vuruşları daha sert, daha hızlı ve kontrolsüz hâle geldikçe ona karşılık verdim.

Her darbe, beni çıldırtan o hassas noktaya ulaşıyordu.

“Aman Tanrım, Levi... Daha fazla.”

“Benim misin?”

“Lütfen...”

“Benim olduğunu söyle, Prenses. Başka hiç kimsenin sana benim dokunduğum gibi dokunmasına izin vermeyeceğini söyle. Değişmeyeceğini ya da beni bırakmayacağını söyle.”

Kalbim, onun gergin ses tonundan ve cevabımın onun laneti mi, yoksa kurtuluşu mu olacağını belirleyecekmiş gibi bana bakışından dolayı göğsümde çılgınca çarptı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sert bir şekilde parmağını ağzıma soktu.

“Yalan söyleme. Bir söz verirsen, lanet olası o sözü tut.”

“Ben seninim, Levi,” diye fısıldadım bakışlarıyla buluşarak.

İtiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süredir onundum.

“Söz ver,” diye hırladı.

“Söz veriyorum.”

Hareketleri vahşileşti, benimkiler de öyle. Kasları sertleşti ve lanetler savurup adımı haykırdı.

Bu orgazm, diğerlerinden çok daha sert vurmuştu. Belki de bunun sebebi çok uzun zaman geçmiş olmasıydı. Belki de onu deli gibi özlemiş olduğumdandı.

Ya da bir ihtimal, sadece bir ihtimal, göğsümde birikmiş tüm bu karışık duygulardandı.

Tamamen mahvolmuştum.

Kırk Beşinci Bölüm

LEVI

Eğer bir hataysan, bu hatayı her seferinde yaparım.

Ronan'ın evindeki karmaşanın içinden bir kova su taşıyarak sıyrıldım.

Dün, partiyi sonlandırmamdan sonra tüm takım üyeleri evi terk etmişti ama üç kişi hâlâ buradaydı.

Xander, Cole ve o küçük serseri Ronan, salonun ortasındaki kanepelerde dağınık pozisyonlarda yayılmışlardı. Kolları ve bacakları birbirinin üzerine garip açılarla sarkıyordu.

Aiden, Astrid'in Ronan'ın omzuna sarılıp birlikte içtikleri bir videoyu bana göndermişti. Xander, Cole ve diğer takım üyeleri de onları tezahüratlarla destekliyordu.

Dün gece hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştım.

Amacım onu aşağı çekmek, adamları bir güzel benzetmek ve sonra da kum torbasını yumruklamaya geri dönmekti.

Ne var ki, kollarıma düştüğü anda onu bırakıp gidememiştim.

Denemiştim ama Astrid'le ilgili bir şey vardı. Tenimin altına işlemişti ve onu çıkarmak imkânsız hâle gelmişti.

Sonra bu sabah olanlar yaşandı.

Kendi kendime bunun son olacağını söyledim. Son bir tat.
Son bir dokunuş. Lanet olası son bir öpücük.

Ancak bu da imkânsızdı.

Ona asla ama asla doyamayacaktım.

Lanet olası King ve Clifford isimleri.

Lanet olası düşmanlık.

Lanet olası her şey.

Planlarda bir değişiklik olacak ve Jonathan bunu kabullenmek zorunda kalacaktı.

Karşımda, bana karşı gelmeye cesaret eden üç salağın önünde durdum ve ellerimdeki kovayı üzerlerine boşalttım.

Ronan, gözleri fal taşı gibi açılarak ilk tepkiyi verdi. “Bu benim suçum değil! Xan isimli şeytan beni zorladı!”

“Defol git.” Xan, yüzünden suyu silerek doğruldu. “Öldün, Ro.”

“Ne oluyor?” Cole gözlerini aralayıp kırıştıtarak baktı. “Kaptan?”

“Dışarı. Hemen.”

“*Et la merde**.” Ronan sendeleyerek ayağa kalktı. “Yemin ederim ona dokunmadım... Değil mi?”

Xander boynunun arkasına bir tokat attı. “Durumu daha da kötüleştiriyorsun, salak.”

“Sadece ona içki içirmekle kalmadınız, aynı zamanda ona dokunma cüretini de gösterdiniz,” dedim uykulu suratlarına bakarak.

Cole bir işaret parmağını kaldırdı. Ayakta zor duruyordu ve boynunda kırmızı tırnak izleri vardı. Belli ki güzel bir gece geçirmişti.

* Fransızca: Bektan bir durum. (Rdk.N.)

“Düzeltilme,” dedi Cole. “Biz onu zorlamadık. Kendisi yapmak istedi.”

“Öyle mi?” Kollarımı kavuşturdum.

Xan ona sertçe vurdu. “Kes şunu.” Sonra gülerek bakışlarımı karşıladı. “Bir daha olmayacak, kaptan. Forvet onur sözü.”

“Biliyorum olmayacak çünkü böyle bir numarayı yapmayı her düşündüğünüzde, şu an çıkacağınız sabah yüzmesini hatırlayacaksınız.”

“Dışarısı buz gibi,” diye sızlandı Ronan.

Kaşımı kaldırdım. “Aynen öyle.”

“Kaptan,” dedi Xander çekici bir gülümsemeyle. “Beni kurban edemezsin. Ben senin as forvetinim.”

“Ben olmalıyım,” dedi Aiden sıkılmış sesiyle. Tezgâha yaslanmış, siyah bir kupadan birkaç yudum alıyordu.

“Hain,” diye homurdandı Cole. Aiden omuz silkti. “Sizi uyarmıştım. Bu tam bir ‘sana söylemiştim’ anı.”

Aiden’ın o kıza olan hassasiyeti konusuna güvenebileceğimi biliyordum. Artık benim çizgilerimi aşmaya cesaret edemeyecekti çünkü tehditlerimin boş olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Dışarı. Her biriniz on tur.” Havuzu işaret ettim. Yağmur yağıyordu.

Mükemmeldi.

“Bahislerden topladığınız para, bizi bir hastaneye yatırmaya yeter umarım,” dedi Cole, Xander’a dirsek atarak.

“Tüm kötü fikirler X ile başlar,” dedi Ronan, onun omzuna vurdu. “*Connard* *.”

“Siktir git. Kaptanın tepkisini görmek isteyen sizdiniz.”

* Fransızca: Pislik. (Rdk.N.)

“Dileğinizi yerine getirdiğim için memnunum.” Gülümseyerek ekledim. “Ayrıca daha sonra ekstra antrenman da olacak.”

Üzerlerini çıkarmaya başladıklarında, toplu bir homurtu odayı doldurdu.

“Hiç olmazsa önce kahvaltı edebilir miyiz?” diye sordu Xan temkinli bir tonla.

Başımı iki yana salladım.

Homurdandı. “Denemeye değerdi.”

“Ne oluyor burada?” Girişten gelen ses beni olduğum yerde durdurdu.

Tüm gözler ona döndü. Üzerinde şortu ve Ronan’ın evinde bıraktığım tişörtlerimden biri vardı.

Onun benim renklerimi ve numaramı taşıdığını görmek, içimde bir sahiplenme dalgası yarattı. Bundan sonra sadece bunu giymesini istiyordum.

Saçları duş sonrası hâlâ nemliydi ve yüzünün iki yanına düşüyordu. Parlak yeşil gözleri, çocuklara tek tek bakarken onlar soyunmayı bıraktı.

Ronan, elleri kemerinde, ona ilk koşan oldu. “Astrid, benim içki arkadaşı, kraliçem. Despot kaptana bize işkence etmekten vazgeçmesini söyle.”

“Ekstra bir tur daha koşuyorsun, Ronan,” dedim ona.

“İşkence mi?” diye sordu Astrid, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Ronan’la Xander durumu ona anlattılar ve üç serseri kısa sürede onu çevreleyip kendilerini kurtarması için ona yalvarmaya başladılar.

“Ben yapmak istemiştim. Eğlenceliydi,” dedi bana gülerek. “Onlara biraz fazla sert davranmıyor musun?”

“Evet, öyle!” Ronan onunla bir beşlik çaktı.

“Hey, lanet herifler. Ellerinizi çekin.” İçlerine dalıp Astrid’le aralarına girdim. “Havuzda on tur ya da başka bir şey. Seçim sizin.”

Alternatifin çok daha kötü olacağını bildikleri için hepsi kıyafetlerini çıkararak havuza doğru koştu.

Astrid, Ronan ve Cole’un Xander’ı suya itip, “Önden şeytan!” diye bağırmasını izlerken kahkahalarla güldü.

Onlara bakmaya devam ederken ve soğuktan şikâyet etmelerine gülerken, onları kıyafetleriyle birlikte suya göndermediğim için pişman oldum.

Onların yarı çıplak hâllerini izlemesinden hoşlanmıyordum. Görüş alanını kapatmak için önüne geçtim.

Aiden, göz ucuyla gördüğüm kadarıyla sırtarak başını salladı.

Astrid’in arkasından ona orta parmağımı gösterip Astrid’i kolundan tuttum ve “Kahvaltı ister misin?” diye sordum.

“Onlara izin verirsen isterim,” dedi Astrid.

Gözlerimi kısıtım. “Hayır.”

Kolumu tuttu ve parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını yanağıma hafifçe dokundurdu. “Lütfen?”

İşte, kahretsin. Böyle söylediğinde hayır diyemezdim.

Aiden’a döndüm. “Onlara çıkabileceklerini söyle.”

“Bir tur daha,” dedi Aiden, kahvesini keyifle yudumlamaya devam ederek. Gösteriyi fazlasıyla eğlenerek izliyormuş gibi görünüyordu.

Buzdolabından yumurta ve pastırma paketlerini çıkarırken Astrid’in yanına geçtim.

Ellerim arkasından kalçalarına hafifçe sürttüğünde derin bir nefes aldı. Şu an yapmak istediğim tek şey onu yukarı kaçırıp bir daha yürüyemeyecek hâle gelene kadar becermekti.

Ancak her şeyi bilmesi gerektiğini söylemişti. Buna hazır değildim. Bu huzuru bitirmeye hazır değildim.

Üç serseri, duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra geldiler. Astrid, onlar için kahvaltıyı çoktan hazırlamıştı. Aiden ve ben de yardım ettik. Düzeltme: Küçük serseri Aiden'a ben yardım ettirdim.

Hepimizin kahvaltı için masaya oturması gerçeküstü bir durumdu. Masanın başında oturuyordum. Astrid sağımda, Aiden solumdaydı.

Ronan'a, "Ailen hiç burada olmaz mı?" diye sordu Astrid.

"Avrupa Birliği ve zırva işler için çok çalışıyorlar," dedi Ronan pastırmasını çiğneyip bitirdikten sonra. "*C'est merveilleux*", kraliçem."

"Ona böyle seslenmeyi bırak," diye uyardım.

O ve Astrid aynı anda gözlerini devirdi.

"Verdiğin partilerle ilgili sorun çıkarmıyorlar mı?" diye sordu Astrid, Xander'ın tabağına biraz daha yumurta servis ediyordu.

Neyse ki ekstra yapmıştı çünkü sabahları domuzlar gibi yiyorduk.

"Umurlarında olması için burada olmaları gerekiyor." Ronan kaşlarını çatarak bana baktı. "Ancak lanet olası Ebola virüsünü kaptığımda yaptıklarını onlara kesinlikle anlatacağım, kaptan."

Xan çiğnemesini kesti. "O şey ölümcül değil mi?"

"Ebola soğuktan olmaz," diye düzeltti Cole ancak Ronan'la Xander onu duymuyordu bile. Ebola'dan ölme üzerine hayali senaryolar çizmeye devam ettiler.

* Fransızca: Harika. (Rdk.N.)

Astrid kahkaha atarak onlarla şakalaştı ve her ne kadar onun başkalarıyla gülmesini görmekten nefret etsem de spontane enerjisi beni büyülemeye devam etti.

Beni onun masal prensi olmayacağını bilerek istiyordu.

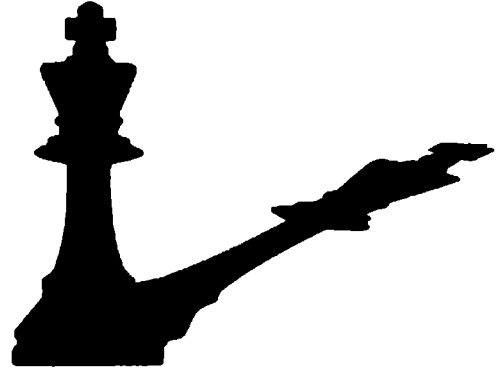
Hatta beni, o olmadığım için istiyordu.

Ne zaman Ronan ya da Xander onunla konuşmaya kalksa onları tekmeledim ve masanın altında bacağını yakaladım.

Elim şortunun altından uyluğuna doğru ilerledi. Derin bir nefes aldı, kahvesine odaklanmaya çalışırken ne kadar çaba sarf ettiği belliydi.

O devasa gözleriyle bakışlarımı yakaladığında nefesim ulaşamaz bir yerde düğümlendi.

Gerçeği öğrendiğinde bana hâlâ böyle bakacak mıydı?

Kırk Altıncı Bölüm

ASTRID

*Ne kadar saklamaya çalışsan da en karanlık gerçekler
er ya da geç ortaya çıkar.*

Levi, kahvaltının ardından çocukları göndermeye çalıştı. Başaramayınca beni yukarıdaki odaya kaçırdı ve takım arkadaşlarına değil de yalnızca ona bakmam gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Belki onlara biraz daha yakınlaşırsam *her şeyi* tekrar gösterirdi.

Levi'nin bu yanı beni her zaman altüst ediyordu.

Ağır olduğumu düşünerek üstünden kalkmaya çalıştım. Ancak belime sımsıkı sardığı güçlü elleri hareket etmeme izin vermiyordu.

Bizi çevirdi ve yüz yüze yatmamızı sağladı. Dün gece uyduğumu sanmıyordum. Bu yüzden biraz uyumasına izin vermek istedim ama dudakları benimkileri bulduğu anda bütün planlarımı unuttum.

Saatlerce öpüştük. Yavaş ve tutkulu bir tempoyla birbirimizi yeniden keşfediyormuş gibi birbirimizi tükettik. Nefes

almak için bile ara vermedik, sadece birbirimizin kokusunu soluyorduk.

Onu öpmeyi seviyordum. Tadını sadece ağızda değil, tüm bedenimde ve içimde hissediyordum.

Levi ve ben öpüşmek için yaratılmıştık. Öpüşmeyi bırakmamalıydık.

O partiden beri öpüşmemiş olmamız bir günah sayılmalıydı.

Sonsuz bir anmış gibi gelen zamanın ardından geri çekildi ve parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıp dökülen tellerle oynadı.

Bana asla doyamıyormuş gibi görünen bu küçük dokunuşlarını seviyordum.

Benim parmaklarım da onun Viking saçlarının arasında kayboldu.

“Bugün ne yapmak istersin?” diye sordu.

“Neden?”

“Burada sana nazik davranıyorum, Prenses.” Ellerini saçlarımdan kaydırarak boğazıma doladı, hafifçe sıkıyordu.

Kolunu kavradım. Onu durdurmaya mı, yoksa teşvik etmeye mi çalıştığımı bilemiyordum. Bacaklarımın titremesinden yola çıkılırsa, muhtemelen ikincisiydi.

Onun çekiciliğinin içimde tamamen vahşi bir şeyi uyandırıyor olması çılgınlıktı.

Kanıma işleyen bir uyuşturucu gibiydi.

“Bu senin nazik olma şeklin mi?” diye sordum alt dudağımı ısırarak.

“Ah, çok nazik davranıyorum.” Dudaklarını yanağımın üzerinden hafifçe geçirdi. “Eğer bana kalsaydı, tüm gün yatağında çıplak olurdun.”

İçimde tanıdık bir ihtiyaç kabardı. Belki ben de bunu istiyordum. Belki de doyana kadar onun kollarından ayrılmak istemiyordum.

Yine de ona gerçekten doyar mıydım?

Üstelik bana onu daha iyi tanımam için bir fırsat sunuyordu ve Levi fırsat sunmazdı.

“Her şeyi isteyebilir miyim?” diye üsteledim.

Gözlerini kısarak baktı. “Sor, ben karar vereyim.”

“Hayır. Önce her şeye evet diyeceksin.”

“Tekrar dene, Prens. Sonuçlarını bilmeden bir şeye evet demem. Bu korkunç bir pazarlık yöntemi ve başlamadan kaybetmenin kesin yolu.”

“Benim için bir istisna yap.”

“Başka insanlar mı isteyeceksin? Eğer öyleyse buna kesinlikle hayır.”

“Ah, adamım. Xander, Ronan ve Cole’la grup yapma şansım gitti.”

Gözleri karardı ve kalçamı öyle sıkı kavradı ki neredeyse acı vericiydi. “Bu üç salağın hepsiyle mi grup yapmak istiyorsun?”

Sessiz kaldığımda tavrı daha da sertleşti. Ondan yayılan öfke tenimin altına işliyordu, her ne kadar bu öfke bana yönelmiş olmasa da. *Sanırım.*

“Dün gece sana ne yaptılar?”

“Hiçbir şey.”

Gözlerini üzerimden ayırmadan bakmaya devam etti.

“Şaka yapıyorum, Levi. Aman Tanrım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Kesinlikle. Sanki senden başka birini istermişim gibi.”

Bu söylediğim, yüzünde şeytani bir gülümsemeye sebep oldu. “Güzel kurtardın.”

Sanırım şeytanın yöntemlerini öğrenmeye başlamıştım.

“Peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordu. “Son şans. Yoksa tüm-gün-çıplak planıma geçiyoruz.”

Boş verip onun planını takip etmeyi düşünüyordum ama onunla hep yapmak istediğim bir şey aklıma takıldı.

“Normal bir randevu istiyorum, belki bir film ve lunapark.”

“Bu kadar mı?”

Başımı eğip onayladım. “Daha önce hiç kimseyle randevuya çıkmadım ve bunu deneyimlemek istiyorum.”

“Dur bir dakika. Tekrar söyle. *Hiç kimseyle* derken, *az ki-şiyle* mi demek istiyorsun?”

“Ortaokuldayken, annemle birlikte yaşadığım dönemde birkaç garip randevum olmuştu.”

“Bilmem gereken talihsiz dallamalar var mı?”

“Hayır, deli.” diye yanıtladım gülerek. “Hep böyle sahiplenici mi davranıyorsun?”

“Sadece sana, Prenses.”

Boynumdan yanaklarıma doğru yayılan sıcaklık yüzümü ele geçirdi ve bu hisse engel olamadım. Levi en küçük kelimelerle bile beni utandırmayı başaran sinir bozucu bir yeteneğe sahipti.

“Önceki randevularınla beni kıyaslamayı aklımdan bile geçirme.” Sahiplenme ve kıskançlığın pençesindeydim.

“Ben randevuya çıkmam.”

“Ah.”

“Sen benim ilkimsin.”

Yüzümde yayılan aptalca sırıtmayı gizleyemedim. “Bu bir evet mi?”

“O kadar kolay değil.” Başını eğdi, dudakları benimkine yalnızca bir nefeslik mesafede durdu. “Karşılığında ne alıyorum?”

“Ne istiyorsun?”

“Randevudan sonra benim yatağında olmanı.”

“Yani randevunun bedelini seksle mi ödüyorum?”

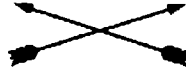
Omuz silkti, gözlerinde eğlenceli bir parıltı vardı. “Bu şekilde görmek istersen.”

“Bu kulağa korkunç geliyor, sanki *sugar daddy**’mmişsin gibi.”

“Senin için her şey olurum, yeter ki benim ol.”

“Ya fikrimi değiştirirsem?”

Dudağımın kenarını ısırduğında içimden derin bir ürperti geçti. “Ne yazık ki şeytanla yapılan anlaşma tek yönlüdür.”

Levi’ye normal bir randevuya gitmek istediğimi söylediğimde, kesinlikle lunaparkta beni korkutmasını kastetmemiştim.

Hız treni yolculuğundan indiğimizde ter içinde ve nefes nefeseydim.

Levi kahkahalarla gülerek büyük elini elime doladı.

“Bu komik değil!” diyerek ona dirseğimle dokundum.

“Takımımızın içki şampiyonunu alt eden biri olarak hız trenlerinde gerçekten berbatsın.”

“Ne hâlin varsa gör.”

“Yüzünü görmeliydin.” Sesinde eğlenceli bir ton vardı.

Ona kaşlarımı çatarak sert bir bakış attım.

Yanaklarımı kavrayıp yüzünü benimkine sadece bir karış mesafe kalana kadar yaklaştırdı. “Sinirliyken o kadar tatlı görünüyorsun ki.”

* Arkadaşlık ettiği genç kadına, arkadaşlığı karşılığında bol para ve hediyeler veren yaşlı ve zengin adam. (Rdk.N.)

“Bu yüzden mi iki hafta boyunca beni görmezden geldin?” Soru aniden ağzımdan çıkmıştı ama bunun sebebi sabah uyan-dığımdan beri kafamın bir köşesinde duruyor olmasıydı.

İki hafta boyunca yokmuşum gibi davrandıktan sonra her şey yolundaymış gibi davranamazdım.

İfadesi anında dondu, yüzümü bırakıp geri çekildi. Tam ka-çacağını ve onu lunaparkın her köşesinde aramam gerekeceği-ni düşündüğüm anda elimi tuttu.

Elimi rehin alarak yürümeye devam ettiği için ondan uzak-laşmam imkânsızdı.

“Nedenini söyle.” Sesim titriyordu. “Beni yok sayıp durdu-ğun için nedenini bilmeye hakkım var.”

Hiçbir şey söylemedi, yürümeye devam etti.

“Tekrar mı yapacaksın? Oturup sen tekrar bana karşı olana kadar beklemeli miyim?”

Levi elimi çekiştirerek aniden durdu. “İnan bana, Prenses. Bu bir daha olmayacak.”

“Neden olmasın? Bir kez yaptın, tekrar yapmam ne engel-leyecek?”

Sinirli bir ses çıkararak elimi yeniden tuttu yürümeye de-vam etti. İlk başta gittiğimizi düşündüm ama bizi dönme do-labın önünde durdurup biletlerimizi görevliye uzattıktan sonra beni bir anda koltuğa oturttu.

Kollarımı bağladım ve ondan mümkün olduğunca uzağa, koltuğun diğer ucuna oturdum.

Yanıma kayarak yerleşti. Ayağa kalkmaya kalkıştığımda güçlü eliyle bacağımı tuttu.

Benden bir öfke homurtusu yükseldi. “Şu an sana kızgı-nım.”

“Yanımda kaldığın sürece istediğin kadar kızgın olabilir-sin.”

Sinirli bir şekilde nefes vererek dışarıya baktım, dönme dolap yavaşça hareket etmeye başlamıştı. Yukarı çıktıkça dünya küçülüyordu. İnsanlar o kadar minikti ki neredeyse seçilemez hâle gelmişlerdi.

Levi'nin eli, şortumun bacağı boyunca yukarı doğru süzülmeye başladığında elini yakalayıp sertçe ittim.

“Konuşmaya hazır olmadığın sürece bana dokunma.”

“Yanılıyorsun, Prenses.” Eli boğazımı sardı. “Benim olan her şeye, istediğim zaman dokunurum.”

“Dur artık,” diye fısıldadım, içimdeki savunma duvarlarının yıkıldığını hissediyordum. “Bu akıl oyunlarını bırak ve bana söyle, Levi.”

Başım genellikle sorun yaratacak bir şeyler planladığında yaptığı gibi yana eğdi.

“Hâlâ o gece olanları araştırıyor musun?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Bu konuya nasıl geldik şimdi?”

“Cevap ver.”

“Sana söyledim, adaletten vazgeçmeyeceğim.” Dudaklarım aralanırken yüzünü inceledim. “Bu yüzden mi böyle davranıyorsun? Kaza ile bir alakan mı vardı?”

Çenesindeki kas gerildi ve bakışlarını dış dünyaya çevirdi.

İki elimle yüzünü tutup bana bakmaya zorladım. “Bir alakan var mıydı?”

Aman Tanrım. Bunun doğru olmadığını söylemesini umuyordum.

Solgun gözlerini bir ipucu bulmak için inceledim ama gözleri buz gibi bir durgunluk içindeydi. Kendini içine kapatıyordu.

“Oradaydım,” dedi sakın bir şekilde. Fazla sakindi.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Oradaydı. Levi bana çarpıldığını görmüştü.

“Ancak kazaya karışanlardan biri değildim.”

“Öyleyse beni hayvanmışım gibi çekenlerden miydin?” diye sordum şok içinde.

“Hayır.”

“Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanacağım, Levi?” Her şey yerine oturmaya başlamıştı ve ona gerçek değilmiş gibi baktım. “Bu yüzden mi bana yaklaştın? Sen ve o küçük arkadaş grubun ne yaptıysanız açığa çıkarmamı istemediniz, değil mi? Dur... Ronan, Xan ve Cole da işin içinde miydi? Aman Tanrım. Tabii ki öyleydi. Aiden, beni ölüme terk etmelerini mi söyledi?”

“Astrid!” Levi omuzlarımdan tuttuğunda yanaklarımdan süzülen yaşları fark ettim.

Kendime onun için asla ağlamayacağıma dair söz vermiş-tim ama işte ağlıyordum.

Sadece bu gözyaşları kendim içindi. Ona yeniden güven-meyi düşünecek kadar aptal olduğum içindi.

“Son kez tekrar ediyorum, kazayla hiçbir ilgim yok.”

“Kendi kanıma bulanmış hâlde beni gördüğünde nasıl his-settin, King?” diye ağladım. “Bu sana zevk mi verdi?”

“Hayır!” Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı.

“Peki neden bu davayı bırakmam konusunda bu kadar ısrarcıydın? Neden bunun yüzünden hayatımı cehenneme çevir-din? Bana yalan söyleme. Eğer yaparsan, seni tamamen sile-rim. Yemin ederim.”

“Beni silersin, öyle mi?” Saçlarımı bir tutam hâlinde yum-ruğunda sıkıştırdı, gözleri tehditkârdı. “Beni unutabileceğimi mi sanıyorsun?”

“Belki ilk başta unutamam.” Sesim çok duyguluydu. “Yine de eninde sonunda yapacağıma yemin ederim. Ben senin oyuncağın değilim, Levi. Asla da olmayacağım.”

Ellerini saçlarımdan çekip iç çekti. “Lanet olsun.”

Lanet olsun mu?

Bu ne anlama geliyordu?

“Kazanın olduğu gece ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Kazara çıkan yangını mı?”

“Sadece, o kaza değildi.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Sen...”

Başıyla onayladı. “Amcamın malikânesini ben yaktım.”

“Ama... neden?”

“Kundakçılık hapse girmek anlamına gelir, Prenses. Amcam beni bundan kurtarabilirdi ama bu benim özgürlüğüme mal olurdu. Bu yüzden davayı bırakmam istedim.”

“Hayır. Neden amcanın malikânesini yaktın?”

Acı bir kahkaha attı. “Ona karşı gelmek istediğim için. Beni mirasından mahrum bırakmakla tehdit ettiği ve beni kontrol altında tutmak istediği için. Ya da yaz tatilinden hemen önce onun en sevdiği tatil evini yok etmek için mi? Seç birini.”

Vay canına. Amcasıyla olan ilişkilerinin bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

“Amcan mirasını elinden alabilir mi?”

“Babam beni yirmi beş yaşına kadar amcamın vesayeti altına bıraktı. Eğer onun istediği gibi davranmazsam, ailenin parasından bir kuruşa bile dokunmama izin vermez.”

“On sekiz yaşından büyükken bunu gerçekten yapabilir mi?”

“Evet. Yapamasa bile onu mahkemede zorlayamam. Hiçbir avukat amcamın parlak avukatlar ordusunu yenemez.”

“Neden sana bunu yapıyor?”

Derin bir nefes verdi. “Babam gibi olmamı istemiyor. Bak, babam Jonathan’ın olduğu gibi mükemmel bir King değildi.

James King hayata daha çok değer verirdi ve aile işine asla dahil olmadı. Gençlik yıllarında rugby oynardı ve onu erken emekliliğe zorlayan korkunç bir sakatlık geçirdi. Depresyona girdi, ardından manik oldu. Amcam imparatorluğu inşa ederken, babam ya King ailesinin parasını kumarda harcıyor ya da uyuşturuculara yatırıyor.”

Levi babası hakkında konuştuğunda içinde biriken enerjiyi hissedebiliyordum.

Ona doğru yavaşça yaklaştım, sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibiydim. Kalbim onun için acıyordu ve acısını hissedebiliyordum.

Hiçbir kral doğuştan kral değildi. Onlar çocukluklarından itibaren buna dönüştürülürlerdi. Levi hiçbir zaman ayrıcalıklı büyümemişti. Annesi arkasına bile bakmadan onu terk etmiş, babası akıl sağlığı sorunları yaşamıştı ve amcası açıkça bir kontrol manyağıydı.

Ah, bir de kuzeni bir psikopattı.

“Oysa bana babanla iyi bir ilişkin olduğunu söylemiştin.”

“Manik olmadığı ya da uyuşturucu kullanmadığı zamanlarda öyleydi, bu da baba-oğul bağını kurmak için pek az alan bırakıyor.” Duraksadı. “Bana kendim olmayı öğretti. Onu kaybedene kadar benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım.”

Başımı onun gergin omzuna yaslayıp elini sıkıca tuttum.

Bu anlattıkları, uyuşturuculara karşı neden ön yargılı olduğunu açıklıyordu. Babasım kaybetmesinin bir sebebi de bu olmalıydı.

“Jonathan, babam gibi başarısız olmamı istemiyor ve istediğini elde edene kadar hiçbir şey onu durduramaz.”

Levi ve Aiden’in acımasız yanlarını nereden aldıklarını görebiliyordum.

Levi bunu açıkça itiraf etmese de amcasına birçok yönden benzediği kesindi.

“Peki *sen* ne istiyorsun?” diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri buldu ve yumuşadı. “*Seni*.”

Eğer kalbim göğüs kafesinden çıkabilseydi, şu an ayaklarımızın altında yuvarlanıyor olurdu.

“Başka?” Kelime bir nefes gibi çıktı.

“Sadece sen yetersin.” Dudakları şimdiye kadar verdiği en yavaş ve en nefes kesici öpücükle benimkini buldu.

Ellerimi göğsüne koyarak onu ittim. “Başka bir şey istemiyor olamazsın.”

Bir an sessiz kaldı. “Futbol.”

“Profesyonel oynamak mı istiyorsun?”

Başını hafifçe salladı. “Liverpool ve Manchester City’den birkaç arama aldım, ilgi gösteriyorlardı.”

“Vay. Bunlar büyük takımlar.”

Gözlerini kısarak baktı. “Bunları nereden biliyorsun, Bayan Futboldan Nefret Ediyorum?”

“Dan anlattı.” Gülümsedim. “Vay canına, senin adına çok mutlu oldum.”

Onun ülkenin diğer yarısında olacağını düşünmekle kırılan kalbimi gizlemeye çalıştım.

“Önemli değil. Eğer amcam yasaklarsa, hiçbir iyi takım beni kabul etmez.” Parmaklarımızın birbirine dolanmış olduğu ellere bakarak iç geçirdi. “Ya sen? Nereye gitmeyi planlıyorsun?”

“Babam Imperial Üniversitesi’ni düşünüyor.”

“Tahmin edeyim, orası gitmek istediğin yer değil.”

“Ben bir sanatçıyım. Sanatçı olarak devam etmek istiyorum.”

“Bunu ona söyledin mi?”

“Babamı gördün mü hiç?” Zoraki bir kahkaha attım.

“O, amcamdan çok daha mantıklı göründü.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

“Pek değil.” Omuz silkerek cevap verdi. “Yine de amcamın düşmanı benim dostumdur.”

Güldüm ve başımı omzuna yasladım. Bir an için, dönme dolap en tepeye doğru yükselirken uzaklardaki ışıklarda kaybolduk.

Sonra aklıma çılgın bir düşünce geldi. “Levi... O gece bana kimin çarptığını gördün mü?”

“Görseydim sana söylerdim.”

Geri çekilip ona baktım. Sonra kollarını tutarak etrafını yokladım. “Çarpıldığım anda orada mıydın?”

“Çarpma sesini duydum.”

“Yani yoldaydın? Kimseyi gördün mü?”

“Bana inan, Prenses. Eğer sana zarar verenin kim olduğunu bilseydim, onları mahveden ilk kişi ben olurum.”

Ne var ki, bu düşünce aklımdan çıkmıyordu.

Olabilir miydi?

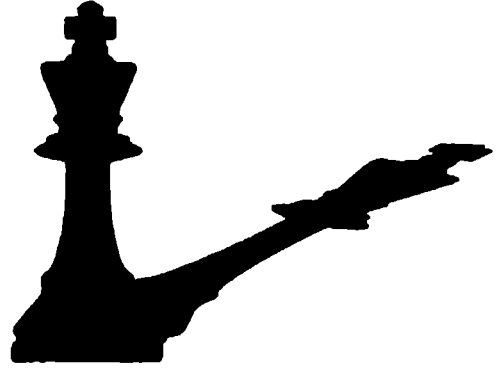
Uzun kollu tişörtünün kollarım dirseklerine kadar sıyırdım.

“Anlaştığımızdan daha erken mi *sugar daddy* oluyorum?” dedi gülerek.

Gözlerim damarları belirginleşmiş kollarındaki çizgilere odaklandı. Kolunu gölgelere çektim ve soluğum kesildi.

Dirseğinin yakınındaki ben, karanlıkta küçük bir yıldız gibi görünüyordu.

Gözlerim dolarken ona baktım. “Beni sen kurtardın.”

Kırk Yedinci Bölüm

ASTRID

*Tam seni elimde tuttuğumu düşündüğümde her şey havada
dağılıyor.*

Haftalar geçmişti ve her gün gerçek dışı bir hâl alıyordu. Her gün, Levi sınırlarımı zorluyor, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyordum.

İkimiz sanki bir yapbozun birbirine tam uyan iki parçasıydık. O olmadan tüm resmi görmek imkânsızdı.

Okula Levi'nin kolu belime dolanmış bir şekilde girdim. Futbol takımının büyük bir kısmı sanki şövalyelermiş gibi etrafımızda çember oluşturmuştu.

Dan, Aiden, Xander, Ronan ve Cole, Levi etrafta olmadığına korumalarımımış gibi peşimden ayrılmıyorlardı. Aiden'in bu durumdan memnun olmadığını görebiliyordum ama Levi bir şekilde onu buna zorlamıştı.

Havuzdaki ceza olayından sonra diğer üçü Levi'nin yanında sessiz kalmayı tercih ediyordu. Görünüşe göre kaptanları antrenmanlarda onların hayatını cehenneme çevirmişti. Umarım bunun sebebi grup seks şakası değildi.

Ancak Levi’i tanıyorsam, bunun bir etkisi olmuştu.

Levi yalnızca aşırı derecede sahiplenici olmakla kalmıyordu, aynı zamanda aşırı derecede kıskançtı. Takım arkadaşlarına şöyle bir bakış atmama bile tahammülü yoktu. Bir iki kez sırf onu kızdırmak için bunu bilerek yapmıştım.

Şeytani bir gülümsemeyle Ronan’a dönüp, “Bir dahaki içki yarışmasını ne zaman yapacağız?” diye sordum.

“Bu gece istersen...” dedi Ronan ancak Levi’nin bakışıyla gülümsemesi anında söndü. “Ya da hiçbir zaman. Evet, hiçbir zaman.” Eğilip fısıldadı. “Kaptan uyuduğunda gel.”

“Bunu duydum.” Levi’nin yüzündeki ifade saf tiksintiydi. Muhtemelen kafasında Ronan’ı cezalandırmanın bin bir yolunu düşünüyordu.

“Acıması birisin,” dedi Aiden kuzenine başını sallayarak.

Levi ona orta parmağını gösterdi.

“Saat iki yönü,” diye öksürdü Ronan ve bakışlarım hemen ona döndü.

Sarışın kız, Kimberly’nin arkadaşı, göğsüne sıkıca sarılmış kitaplarıyla yanımızdan geçip kütüphaneye doğru ilerledi. Çocuklar ona bakıyordu ama yalnızca Aiden’la Levi ilgisini açıkça belli ediyordu.

“Ne var bu kızda?” diye sordum. “İkinizin eski sevgilisi falan mı?”

Kıskançlık bir bıçak gibi içime saplandı. Levi hiç kimseyle çıkmadığını söylemişti ama eğer bir eski sevgilisi varsa, bu benim özgüvenimi sarsardı.

“Ne kimsenin eski sevgilisi ne de şimdiki sevgilisi,” dedi Xander gülerek. “O, *Frozen**. Bir buz prenses.”

* 2013 yapımı Karlar Ülkesi (Frozen) filmine gönderme yapılmaktadır. (Rdk.N.)

“Bu adam için talihsiz bir durum.” Cole, Aiden’ı dirseğiyle dürttü.

Aiden, ona anlaşılmaz bir bakış attı ve hiçbir şey olmamış gibi telefonunda gezinmeye devam etti.

“Bir bakıma sana benziyor,” dedi Xander parmaklarını şıklatarak. “Kaptan senin yüzünden altüst olmuştu.”

“Defol git, Xan,” dedi Levi ona.

“Hayır.” Levi’i dirseğimle dürttüm. “Daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

Ronan’ın oyuncu bakışları, kütüphaneye doğru kaybolan kızla benim aramda gidip geliyordu. “Astrid, sence güzel mi?” diye sordu.

“Dalga mı geçiyorsun? Oyuncak bebek gibi görünüyor.” Bu kızın Levi’nin değil, Aiden’ın ilgisini çekmesine sevindiğimi fark ettim.

Ronan’ın yüzünde şehvetli bir ifade belirdi. “Yani onunla yatar mıydın?”

Ronan her şeyi sekse bağlayan bir tipti, tıpkı Dan gibi. Ancak onlarla geçirdiğim zamandan sonra Ronan’ın dörtlü arasında en yumuşak kalpli olanı olduğunu öğrenmiştim. Xander fazla rahattı. Cole fazla sessizdi. Aiden ise... Hiç. Onu ne kadar incelersem inceleyeyim gerçek karakterini çözememişim.

“Evet, yatardım,” diyerek Ronan’a ayak uydurdum.

“Lanet olsun, tüm paramı al,” diye bağırdı Ronan. “İzlemek istiyorum. Hem de en ön sıradan!”

“Rüyada görürsün,” dedi Levi, elini Ronan’ın yüzüne koyup onu uzaklaştırdı.

“Ah, hadi ama. Zaten pasta tavşanı fantezimi mahvettin, kaptan.”

“Pasta tavşanı mı?” diye kıkırdadım.

“Ronan doğum gününde pastadan tavşan kostümlü kadınlar çıkmasını istiyordu,” dedi Cole. “Kaptan bunu reddetti.”

Vay canına. Buna diyecek bir şey bulamıyordum.

“Bir kez fantezimi mahvettin, Kaptan.” Ronan dramatik bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bunu bir kez daha, *une autre fois**, yapamazsın. İki ateşli kız bir araya geldiğinde patlayıcı bir bomba olur. Kimsenin izlememesi tam bir israf.”

“Kimsenin izlemeyeceğini kim söyledi?” Levi karanlık ve arzuyla dolu bakışlarını benimkilerle buluşturdu. “Ben izlerim.”

“Ben de izlerim,” dedi Aiden gözlerini telefonundan kaldırmadan.

Hangisine daha çok şaşırmam gerektiğini bilmiyordum. İki kuzenin de böyle bir yanı olduğunu kim bilebilirdi ki?

Sınıfıma vardığımızda Levi beni kalçalarımın tutarak kendine çekip kulağıma eğilip fısıldadı. “Antrenmandan sonra, soyunma odası.”

Geçen hafta Levi’i şaşırtmak için futbol takımının soyunma odasına gizlice girmiştim. Bu sürpriz, bir şekilde duşta ona oral yapmam ve ardından beni soyunma dolaplarına yaslayarak sevişmemizle sonuçlanmıştı.

O günden kalan morluklarla öpücük izleri hâlâ bedenimdeydi.

O günü hatırlamak bile vücudumda sıcaklıkla beraber bir titreme yaratıyordu.

“O tek seferlik bir şeydi.”

“Bunu çok seferlik bir şeye dönüştürüyorum.” Dilini kulağımın kıvrımlarında gezdirdi. “Orada ol, Prenses.”

“Yoksa ne olacak?” Dudaklarımı yalayıp onu kızdırma dürtüsüne karşı koyamadım.

* Fransızca: Başka bir zaman. (Rdk.N.)

Onun sinirlerini zorlamanın verdiği hastalıklı bir heyecan vardı.

“Yoksa seni yeniden bağlarım.” Duraksadı. “Gerçi bundan hoşlanırsın, değil mi?”

Kendimi “kesinlikle evet” diye bağırmaktan alıkoymak için dudaklarımı incecik bir çizgi hâline getirdim.

Levi burnuma iki kez dokundu. Bu hareket neredeyse bir bağımlılık hâline gelmişti. “Bekleyeceğim.”

Aptal bir âşık gibi, koridorun aşağısında uzaklaşan geniş omuzlarıyla güçlü sırtını izledim.

Fazlasıyla uzun ve kusursuz bir şekilde yapılıydı, bu gerçekten haksızlıktı.

Benim Viking'im.

Sınıfa dönmek için hareket ettiğimde biri omzuyla sertçe bana çarptı. Nicole.

Son birkaç haftadır bana karşı fazlasıyla saldırgan bir tutum sergiliyordu. Genelde karşılık verirdim ama büyük bir sorun çıkarmak istemiyordum. Eğer Levi ile aramızdakileri babama anlatırsa, işler her zamankinden daha karmaşık hâle gelirdi.

Levi'yle ilişkiyi açık etmemesinin tek sebebi, Christopher'la babamın çatısı altında yaşadığı cinsel maceralarını ortaya çıkaracağımı söyleyerek onu tehdit etmemdi.

Bu tehdit, onu biraz olsun hizaya sokmuştu. Yani, sayılırdı.

Bazen koridorda yürürken, bazen katıldığım maçlarda Chloe'yle birlikte hâlâ beni hedef alan sözler söylüyorlardı. Onları arka plan gürültüsü olarak görmezden gelmeye karar vermiştim.

Sonunda hayatımı her zaman hayal ettiğim gibi yaşamaya başlamıştım ve onların ya da başkalarının bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Dr. Edmonds'la yaptığım her seansta, sahip olduğum her şeyi daha çok takdir etmeyi öğrenmiştim. Kaza gecesine dair anılarımı belki de asla hatırlamayacağımı ve bunun tamamen normal olduğunu kendimle barışarak kabullenmeye başlamıştım.

Anılarım ya da taşıdığım kin beni tanımlamıyordu. Geçmişim beni tanımlamıyordu.

Aldığım karardan bu yana kendimi daha rahat hissetmeye ve ilhamımı yeniden kazanıyordum. Küçük adımlarla ilerliyordum ama başarıyordum.

Bunun tamamen terapiden kaynaklandığını söylemek isterdim ama değildi. Bunun bir kısmı, Levi adında bir bilmeceye sarılmış bambaşka bir terapiydi.

O gece beni kurtaranın Levi olduğunu öğrendiğimden beri sanki birisi ruhuma taze bir nefes üflemişti. Bana ikinci bir şans sunulmuş gibiydi.

Bu ikinci şans bir sebeple bana gelmişti. Levi'nin benim zorbam olduğunu düşünmüştüm ama belki de en başmdan beri bundan fazlasıydı.

Levi ile hayatın kolay olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Kolay değildi. Babasının zihinsel hastalığını taşıyor olabilirdi ama benim her şeyimi talep eden boğucu bir yoğunluğu vardı.

Ne zaman kalbinden bir parça verse karşılığında benimkinden bir parça alıyordu. Sadece sonunda bu parçaların onarılmayacak şekilde kırılmamasını umuyordum.

Biz bir tür tatlı tesadüfle başlamamıştık. Kanlı, dehşet vericiydi. Bir yanımda Levi'nin asla masal prensi olmayacağını biliyordu. Bu benim için kesinlikle sorun değildi. Zaten her zaman kötü karakterleri tercih etmiştim.

Sabah koşularımızla ve alışılmadık buluşmalarımızı seviyordum. Bana modellik yapıp sonunda kıyafetlerimi çıkarta-

rak yatağımızda ona modellik yapmamı sağlamasını seviyordum.

Her seviştiğimizde sanki Levi kendisini ruhuma kazıymış gibi hissediyordum, hem de her kanlı parçasıyla.

Bu vazgeçemediğim bir bağımlılığa dönüşmüştü.

Ayrıca her şeyden çok, ondan vazgeçemeyeceğimi biliyordum.

Dünyamı altüst eden oydu. Yoğun seks ve zihin oyunları onun kim olduğunun bir parçasıydı.

Onun her şeyini istiyordum.

Babamla amcası arasındaki düşmanlığa rağmen.

Levi'ye bu konuda meraklı olup olmadığını sorduğumda bunun bizim meselemiz olmadığını söylemişti. Biz ebeveynlerimiz değildik.

“Aramıza dön, Astrid.”

Başımı kaldırdım ve masamın üzerinde oturmuş, yaklaşan maç hakkında konuşan Dan'e baktım.

“Hey, deli böcek.” Dan parmağını koluma dürttü. “Beni dinlemiyordun, değil mi?”

“Dinliyordum. Kesinlikle becereceksin.”

“Bay Jills'i mi?” Burnunu kıvırdı. “Bana elli yaşındaki matematik öğretmenimizle ilgili bu iğrenç görseli düşündürtüğün için teşekkürler.”

Kahkahalarla güldüm. “Üzgünüm ama hey, sonuçta bir seks yapılacaklar listen var.”

“Elli yaşındaki öğretmenler buna dahil değil.”

“Değil mi?”

“Kesinlikle hayır.” Derin bir iç çekerek gözlerini sağa, Nicole'un bize öfkeyle bakmakta olduğu yere çevirdi.

“Fotoğraf çekilmek ister misin?” diye sordu ona alaycı bir tonla.

Nicole saçını geriye savurdu. “Sanki çirkin suratını hatırlamak isteyen olurmuş gibi.”

“O zaman bakmayı bırak.”

“Sen de benimle konuşmayı bırak.”

“Tanrım.” Dan tekrar bana döndü, yüzündeki çizgiler gerginleşmişti. “Onunla nasıl yaşıyorsun?”

“Sürekli kaçıyorum.” Sırıttım. “Boş ver onu.”

“Eğer seni rahatsız ederse bana söyle.”

“Yani onurum için savaşıyor mısın?”

“Kesinlikle. Bu lanet arkadaşlık el kitabında yazıyor, çoktan okumuş olman gerekirdi. Sen şimdiye kadar gördüğüm en tembel en iyi arkadaşsın.”

“Üzerinde çalışıyorum.” Güldüm. “Hey, Böcek. Bu hafta sonu alışverişe gitmek ister misin?”

Kaşlarını oynatarak, “Kaptan için seksi iç çamaşırı mı alacaksın?” dedi ve ardından gülümsemesi aniden düştü. “Dur, yanlış bir görüntü.”

“Hayır.” Kıkırdadım. “Imperial Üniversitesi için resmî kıyafetlere ihtiyacım var.”

“Ah, o mesele.” Bana doğru eğildi. “Royal Sanat Akademisi hakkında babanla konuşmayacak mısın?”

Babamın evde beni tamamen görmezden geldiğini ve o korkunç kahvaltılara beni zorlamaya çalışmadığını düşünürsek bunun bir anlamı olduğunu sanmıyordum.

“Bu senin geleceğin. Seni mutlu edecek şeylerden vazgeçerek ebeveynlerini mutlu etmen gerekmez.”

“Vay canına. Ne zamandan beri bu kadar bilgesin, Böcek?”

Hafif bir şekilde gülümsedi. “Mühendislik yapmayacağıma karar verdiğimden beri.”

“Ne? Neden?”

Dan'ın ailesi bir mühendislik şirketine sahipti. O ve Zach, aile işini devralmak üzere yetiştiriliyordu.

Dan'le en iyi arkadaş olduğumuzdan beri Cambridge'de mühendislik okumayı planlıyordu. Oraya gidebilmesi için gereken yüksek notlara ve etkileyici bir geçmişe sahipti.

Değişen fikrini daha önce fark etmediğim için korkunç bir arkadaş gibi hissediyordum.

“Avukat olacağım.”

“Bu da harika bir şey ama fikrini değiştirmene ne sebep oldu?”

“Mühendisler genelde üniversitede inek olarak görülüyor. Ayrıca avukatların daha aktif bir cinsel hayatı oluyor.”

“Lütfen bana cinsel hayat yüzünden ilgi alanını değiştirdiğini söyleme.”

“Etkisi var. Tamam, büyük bir etkisi var ama hayır, sözlü tartışmalarda üstünlük sağlamak bana daha uygun geliyor.”

Elini tuttum. “Seninle gurur duyuyorum. Ne seçersen seç, Böcek.”

“Ben de ama elimi bırak. Kaptan bu konuda inanılmaz derecede takıntılı.”

İkimiz de ne kadar doğru olduğunu bilerek güldük. Telefonum bir mesajla titredi.

Babam: Okulun otoparkında benimle buluş.

Kalbim hızla atmaya başladı. Babam neden okulda benimle buluşmak istiyordu ki?

“İstersen seninle geleyim,” diye sordu Dan, mesajı görmüş olmalıydı.

“Hayır. Ben iyiyim. Her şey yolunda olacak.” Yalan söylüyordum.

İçimden panikliyordum.

Babam iki gün önce aileyle önemli bir şey konuşmak istediğini söylemişti ama bunun bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim.

Belki de artık yeter diyordu ve sonunda Nicole'ü evlat edip beni bir kenara atacaktı.

Okuldan dışarı yürürken göğsüm öyle bir daralmıştı ki, artık acı veriyordu.

Bunca zamandır kendimi babam Nicole'ü evlat edinse bile umursamayacağıma inandırmıştım. Zaten Clifford'ın prensesi olmak istediğim falan yoktu. Ancak şimdi bu bir gerçekliğe dönüşüyordu ve ağlamak istiyordum.

O benim babamdı, onun değildi. *Benim.*

Derinlerde bir yerlerde, beni omuzlarında taşıyan babamı hâlâ özleyen bir parça vardı.

Yağmurun sesi otoparkı dolduruyordu. Öğleden sonra olduğu için neredeyse tüm öğrenci ve öğretmenlerin arabaları gitmişti.

Şemsiyemi açtım ve ıslak kaldırıma adım attım.

Hava karanlık, nemli ve berbat derecede ıslaktı. Eğer bu kadar aklım başımdan gitmiş gibi endişeli olmasaydım, şemsiyeyi bırakıp yağmurun altında dururdum.

Otoparkta babamın *Mercedes*'ini aramaya başladım. Hava giderek kararıyordu ve ışıklar açık olmadığı için uzağı göremiyordum.

Telefonum titredi.

Levi: Antrenman iptal edildi. Soyunma odasına gel.

Sadece onun mesajını okumak bile göğsümdeki ağır ve ezi-ci baskıyı kaldırıyordu. Onu düşünmek bile beni özel bir ruh hâline sokuyordu. Onun her zaman yanımda olacağını bilmek bana yenilmezlik hissi veriyordu.

Annemin ölümünden beri yaşayan bir ölü gibiydim. Ta ki Levi bana yeniden hayat verene kadar.

Cevap yazmak için mesajını açtığımda güçlü ışıklar gözlerimi kör etti. Olduğum yerde donup kaldım ve bir titreme tüm bedenime yayıldı.

Önüme bakmaya devam ettim ama ışık yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Tıpkı o gün, partide olduğu gibi.

Kalp atışlarım hızlandı ve ellerim o kadar şiddetle titremeye başladı ki, telefon yere düştü.

Hareket et. Hareket et. Lanet olsun, hareket et.

Etrafımdaki her şey kaybolmuştu; sadece sağanak yağmurun sesi, yağmurdan sonra toprağın kokusu ve kör edici beyaz ışık kalmıştı.

“Canım, telefonu bana ver.”

“Yine babam mı?” Sesimdeki kayıtsızlığı gizleyememiştim. Annem gülümsedi. “Senin için büyük bir haberimiz var, canım.”

“Dedemin ölümüyle mi ilgili?”

Annemin kaşları çatıldı. “Evet. Ancak bu bizim ve ailemiz için daha fazlasını ifade ediyor.”

“Aile mi? Ne ailesi, anne? O, sarışın aristokrati ve kızıyla mutlu bir şekilde evli. Bizim ailemizin bir parçası değil.”

“Yıldız.” Sesi yumuşadı. “Her şey görüldüğü gibi değil.”

“Evet, tabii, anne. Babam bizi başka lanet bir aile için terk etmedi.”

“Onunla yaşamak istediğini sen söylememiş miydin?”

Annemin çantasını karıştırarak telefonu aradım. “O çok eskidendi. Sensiz onunla asla yaşamam.”

Annem derin bir nefes aldı. “Artık kaçırmaktan yorulduğum, canım. Hazırım.”

“Neye?”

“Siktir!” diye küfür etti annem aniden arabayı savururken. Yağmurla kaplanmış ön camdan dışarı baktım. Annem uzun bir süre kornaya bastı.

“Çekil!” diye çığlık attı ve onun yolun ortasındaki bir köpeğin yanından dönmeye çalışmasını dehşetle izledim.

Araba toprak yola doğru döndüğünde gördüğüm ilk şey bir adamdı.

Böyle anların nasıl yavaş çekimde gerçekleştiği komikti, oysa bu an yalnızca bir saniyeden daha az bir süreydi.

Adam elleri açık bir şekilde, gözleri kapalı ve başı geriye yatmış bir hâlde duruyordu. Yağmur üzerine boşanırken o kadar... huzurlu görünüyordu ki.

Annem frene bastı ama duramadık. Sonra bağırma şansı bulamadan bir şeyin arabaya çarptığını duydum ve takla attık.

Bulduğum ana geri döndüğümde nefes almak için çırpınıyordum. Beton zeminin üzerinde dizlerimin üzerine çökmüş, titreyen ellerimle başımı tutuyordum.

“Astrid?” Bir el kolumu kavradı.

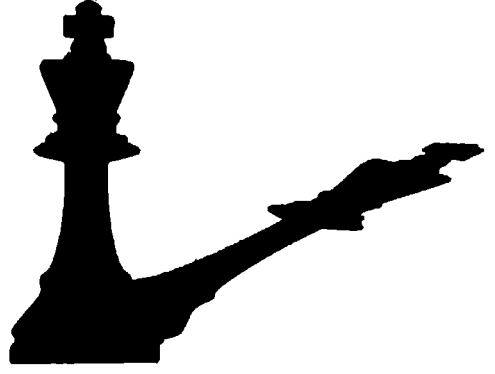
Yavaşça yukarı baktım. Babam çatılmış kaşlarla bana bakıyordu.

“İyi misin? Ne oldu?” Beni ayağa kaldırdı ve sanki ihtiyacım olan güven hissi ondaymış gibi bütün gücümle koluna tutundum.

“B-Baba,” diye ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. “Lütfen bana kazada ölen diğer kişinin James King olmadığını söyle. Lütfen.”

Ağzı kapanırken tüm dünya kararmadan önce ihtiyacım olan cevabı almıştım.

Annem Levi’nin babasını öldürmüştü.

Kırk Sekizinci Bölüm

LEVI

Her şey tepetaklak olmadan önce hiçbir uyarı gelmedi.

Astrid, soyunma odasına gelmemişti. Ya naz yapıyordu ya da bir şeyler yolunda gitmiyordu.

İlk ihtimalin doğru olması için dua ediyordum.

Aradım ama telefonuna cevap vermedi. Daniel'a nerede olduğunu sorduğumda babasıyla buluştuğunu ve muhtemelen onunla eve gittiğini söyledi.

Hiçbir mesajıma ya da aramama cevap vermemişti.

Ertesi gün okula gelmediğinde ve ondan sonraki gün de görünmediğinde moralim tamamen çöktü.

Beni tam üç gün boyunca tamamen görmezden gelmişti.

Eğer bu, cehennemden geçen o iki haftanın intikamıysa, bunu kabul ederdim. Ancak Astrid benim kadar kara kalpli biri değildi. Elbette istediğinde tam bir çılgına dönebiliyordu ama kindar biri değildi.

Yani... bir şeyler gerçekten ters gitmiş olmalıydı.

Antrenmandan sonra arabada otururken telefonuma amcamın güvenlik şirketinden bir mesaj geldi.

Bundan haberi olabilirdi ve olacaktı da. Yine de bu riski alacaktım. Yaz partisindeki bozulmuş görüntüleri saklamıştım ama o dönme dolapta geçen günden sonra gerçeği Astrid'den bile daha çok öğrenmek istiyordum.

Jonathan'ın şirketinin bunu polisten bile önce halledeceğini biliyordum. Bu yüzden amcamın adamlarından bir iyilik istemiştim.

O gün olanları izlerken kaşlarım çatıldı.

Astrid, onu dışarı attıktan sonra kapımı yumruklamıştı. Onu dışarı atmasaydım o kaza olmayacaktı.

Ay ışığının altında tek başına dans ediyordu, bir melek gibiydi.

Koşmaya başladığında çenemi sıkıca sıktım. Peşinden koşan iki kişiyi görebilmek için diğer kameraları taradım.

Oydu.

Biliyordum.

Görüntüleri izlemeye devam ettim ancak kameralar yolun hemen öncesinde duruyordu. Astrid'in vurulduğu anın görüntüleri yoktu. Sadece yolda hızla ilerleyen bir arabanın yan profili görünüyordu.

Kapatmak üzereyken bir şey fark ettim.

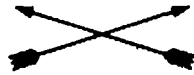
Bir saniye.

Görüntüyü ileri ve geri sardım.

Tekrar ve tekrar.

Siktir.

Bu her şeyi değiştirirdi.

Aiden, Xan, Ronan ve Cole, Chris'in ve onun minik yancılarının titrediği yerde yanımda duruyordu.

Onu paramparça etmekten dolayı kanayan ellerimi sıkıyordum. Az önce Xander'ın bana gösterdiği fotoğrafların arkasında olduğunu itiraf etmişti. Benden intikam almak istediği için 'oyuncağımlı' mahvetmişti. Bu itirafı, burnunu kıran bir yumruk yemesine yetmişti.

David ve Michael adındaki iki çaylak, köşede kıvrılmış hâlde hiçbir şey yapmadıklarını kekeliyorlardı.

Chris'i yakasından tuttum ve yüzüne doğru eğildim. "Şimdi her şeyi anlat."

"Hiçbir hata istemediğini söylemiştin," diye tısladı kanlı dişlerini göstererek. "Bizi konuşurken duydu ve onu susturmak zorunda kaldım."

"Yani bir kaza mı planladınız?"

"Lanet olsun!" Kan tükürdü. "Kazayla hiçbir alakamız yok. Onu sadece susturmak için kovaladık."

Yakasını tutan ellerim gevşedi.

Yangını planlayan bendim. Chris'le o iki çaylağı, Aiden'la çetesinin Jonathan'a karşı başkaldırımı fark etmelerini istemediğim için yanıma almıştım.

Köşede titreyen ve sadece kendilerine söyleneni yaptıklarını tekrar eden çaylakların bir suçu yoktu. Suçlu olan bendim.

Chris'in dengesiz olduğunu ve tehlikeye eğilimini bildiğim hâlde bunu avantajıma kullanmıştım. Michael'la David ise kaptanları için her şeyi yapabilecek piyonlardı. Kundakçılık ve belki cinayet bile dahildi.

O gece Astrid'e çarpan arabayı ben kullanmamış olabilirdim ama bu olayda bir rol oynadığım gerçeği değişmiyordu.

"Biz sadece Christopher'ın dediğini yaptık." Michael neredeyse altına yapacakmış gibi görünüyordu. "Her şeyi polise anlatmak istedim ama üvey babam sabıkam olursa beni evden atar."

“Üzgünüz, kaptan,” diye kekelemeye başladı David.
“L-lütfen bizi affet.”

“Bu size bağlı.” Chris yere düşmek üzereyken onu yukarı ittirdim.

“Nasıl?” diye sordu Michael.

“O gece gördüğünüz her şeyi anlatın,” diye emrettim, ardından Chris’e dönüp ona dik dik baktım. “Ayrıca sen. Astrid’in üvey kız kardeşiyle neden yatıyorsun, söyle bakalım?”

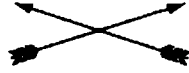
Üçü de konuşmayı bitirdiğinde kafamda bir resim oluşmaya başladı.

Sadece bir eksik parça kalmıştı.

Küçük bir şey.

Bu işin sonunu görebilmek için geleceğimi riske atmam gerekiyordu.

Ancak Astrid için, lanet olsun, buna değdi.

“K-King?” Kapılarının önünde dikilirken Nicole bana irileşmiş gözlerle bakıyordu.

Tüm gece boyunca partinin görüntülerini tekrar tekrar izleyerek ekran görüntüleri ve kısa klipler alıp delil olarak saklamıştım.

Ortaya çıkan birkaç ilginç şey vardı.

Nicole omzunun üzerinden temkinli bir bakış atıp kapıyı kapattı ve dışarı çıktı. “Burada olmaman gerekiyor, üvey babam seni öldürür.”

Kapının kapalı olmasına rağmen arkasına bir göz attım.
“Astrid burada mı?”

Nicole dudaklarını büzdü. “Gitmelisin.”

“Gitmeyeceğim.” Onu geçmek için hamle yaptım, ardından durup küçümseyici bir bakışla ona baktım. “Merak ettiğim bir şey var, Nicole.”

Nicole dudaklarını yalayıp sarı saçlarını geriye attı. “Neymiş?”

“Daniel’la yatmadan önce onun içeceğine bir şey koydun mu?”

Yüzü bembeyaz olmuştu. “N-neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

Telefonumu çıkardım ve suç ortaklığını kanıtlayan iki videoyu gösterdim. İki *shot* bardağına hap koyuyor, ardından birini Daniel’a uzatıyordu. Daniel ise diğer bardağı alıp Astrid’in eline tutuşturuyordu.

Nicole titremeye başladı ve güçlkle yutkundu.

“Şimdi,” diye devam ettim. “Odaların içinde kamera yok, o yüzden söyle bakalım. Astrid’in kaza anında sen Daniel’la yatıyor muydun?”

“K-King, ben... Ben... Böyle bir noktaya varmasını istememiştim, gerçekten.”

Ona doğru bir adım attım. “Daniel’ın seni tecavüzle suçlaması için yeterli delilim var.”

“O... O öyle değil...”

“Planım tam olarak neydi? Onunla Astrid’in sevişmesini sağlamak mı? Röntgenci misin, yoksa bu başka bir sapıkça fantezi mi?”

“O içki benim olacaktı, Astrid’in değil! Daniel onun değil, benim olmalıydı. Ancak o, içeceği alıp lanet olası Astrid’e vermek zorunda kaldı. Tüm hayatım boyunca onunla çalıştım, sonra bir gün Astrid buraya geldi ve o gece birden onun en iyi arkadaşı oldu. Onda olup da bende olmayan şey ne?”

“Yani sen de ona tecavüz etmeye mi karar verdin?”

Dudakları titredi. “Ben... Ben böyle olsun istemedim. Ne olduğunu bilmiyorsun, o yüzden kapa çeneni.”

“Peki ya sonrasında neden kendini Chris’e sattığını açıklar mısın?”

“Bunu sadece Daniel’ı kışkırtmak için yaptım.”

“Tahmin edeyim. İşe yaramadı. Bu yüzden Chris’i kullanarak o gece ne yaptığını bilen biri olup olmadığını ya da seni suçlayabilecek bir görüntü bulunup bulunmadığını öğrenmek istedin.”

“Hayır. Kameraların olduğunu bile bilmiyordum. Eğer bilseydim, bunu yapacak kadar aptal olur muydum?”

Ah. Bu işleri değiştirirdi.

Kapı açıldığında Nicole yanaklarını silerken mırıldandı. “Lütfen.”

“Bir sorun mu var?” diye sordu kibirli bir ses tonuyla bir kadın.

Victoria Clifford, Nicole’ün annesi, soğukkanlı ama sıcak bir ifadeyle gözlerini ikimiz arasında gezdirdi.

“Hiçbir sorun yok, anne.” Nicole gözleriyle tekrar yalvarıyordu.

O sonunda hak ettiği yeri bulacaktı ama şu anda onunla uğraşacak zamanım yoktu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Victoria bana.

“Evet. Lord Clifford’ı görmek için buradayım.”

Kırk Dokuzuncu Bölüm

LEVI

Vezir olmadan şah, kaybetmeye mahkumdur.

Astrid'in babası, ofisinde ikimiz de oturuyor olmamıza rağmen bana tepeden bakıyordu.

Amcam aristokratların böyle olduğunu söylerdi. İnsanlara tepeden bakmayı, kraliyet kanına sahip olduklarını ve bu tarz şeyleri düşünmeyi severlermiş.

Oysa günün sonunda King İşletmeleri gibi holdinglere sahip olanlar gerçek kraliyetler olurlardı.

Ancak Lord Clifford'ın buz gibi bakışlarıyla karşılaşırken gurur duyduğum şey soyadım değildi.

Geçmişim ya da şimdiki anım değildi.

Gelecekti. Benim ve Astrid'in geleceği.

Lord Clifford keşfettiğim her şeyi ona anlatırken ifadesiz bir yüzle beni dinliyordu.

Görüntüleri izlemeyi bitirdiğinde dizüstü bilgisayarını kapattı. Çenesindeki hafif bir gerginlik dışında hiçbir tepki göstermemişti.

Çelikten bir adamdı. Tıpkı Jonathan gibi.

Maun ağacından yapılmış büyük masasında dizüstü bilgisayar ve viski bardağı dışında pek bir eşya yoktu.

“Farkında mısın, kundaklama ve delil gizleme suçlarından seni suçlamaya yetecek kadar kanıt var. Zaten on sekiz yaşındasın, bu yüzden suçlamalar tam kapsamlı olur,” dedi, sanki Lordlar Kamarası’nda bir toplantıdaymış gibi sakin ve ölçülü bir tonla konuşuyordu.

“Doğrusunu isterseniz kundaklama yaptığımı kanıtlayan hiçbir delil yok. Tüm kameraları biliyorum, bu yüzden onların kör noktalarında hareket ettiğimden emin oldum. Delil gizlemeye gelince, polis görüntüleri kaybetti. Onların beceriksizliği benim suçum değil. En son kontrol ettiğimde mülkümüzde öylece duran bozuk bir flaş belleği kurtarmak suç değildi. Tüm bunları bir kenara koyarsak, herhangi bir suçlama durumunda Jonathan benim zarar görmeden çıkmamı sağlayacaktır.”

Lord Clifford’ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle gerildi. “Sen o alçağın kanını taşıyorsun, hiç şüphesiz. Sana bu kadar pislik olmayı o mu öğretti?”

“Doğal bir şey. Soyadımızla birlikte geliyor.”

Kaşını kaldırdı. “Yine de seni tasmasında tutuyor. Az önce yaptığın şey geleceğini mahvedecek, seni o zorbamn elinde yedi yıl daha geçirmek zorunda bırakacak.”

“Nasıl...” Boğazımı temizledim. “Bunu nasıl öğrendiniz?”

“Tek kızımı yatağında bulduğum birinin geçmişini araştırmayacağımı mı düşündün?”

“Tuşe,” dedim alaycı bir şekilde.

Göz temasım bozmadan içkisinden bir yudum aldı. “Jonathan’ın tehditlerine rağmen bu kanıtları işleme koymayı mı seçtin?”

“Evet,” dedim en ufak bir tereddüt olmadan.

“Neden?”

“Astrid için adaletin yerini bulmasını istiyorum.”

“Peki ya baban için adalet?” Sakin bir şekilde sorduğu bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı.

Bakışlarımı yere indirdim ve ifademi kontrol etmeye çalıştım. Amcam bana üç yıl önceki o kazadan bahsettiğinden beri kendimle sürekli bir savaş içerisindeydim.

İstediklerimle ihtiyaçlarım.

Kaybettiklerimle sahip olabileceklerim.

Geçmişle gelecek.

Ancak seçimi çoktan yapmıştım.

“Bunu zaten biliyorsun.” Lord Clifford bardağını masaya sertçe koydu.

Başımı salladım. “Yine de Astrid’le nereye varacağımızı görmek istiyorum ve-”

Ayağa kalkarak, “Kesinlikle olmaz,” diye sözümü kesti.

“Tüm saygımla, Astrid ve benim geçmişte olanlarla ya da sizinle amcam arasındaki düşmanlıkla hiçbir ilgimiz yok. Biz kendi hayatımızı yaşayan bireyleriz ve öyle muamele görmeyi hak ediyoruz.”

“Böyle düşünecek kadar saf değilsin, değil mi?” Masanın etrafından yürüyerek önüme dikildi. “Benim o alçak King’le olan düşmanlığım, Astrid’in annesini kazadan sorumlu tutması ve babanı öldürdüğünü söylemesi yüzünden başladı. Olanlarda bir gariplik olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Jasmine dikkatli bir sürücüydü ve hayatı boyunca hiç ceza yememişti.”

“İkisinin de öldüğü bir kazaydı.” Dişlerimi sıktım. “Bitti. Geçmişte kaldı.”

Lord Clifford iç çekti. “Bunu kazayı hatırladığı günden beri kendini odasına kilitleyen kızıma söyle.”

Yavaşça ayağa kalktım. “Hatırlıyor mu?”

“Evet.”

“Onunla konuşmama izin ver.” Yutkundum ve asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir kelimeyi söyledim. “Lütfen.”

Başını iki yana salladı.

“Astrid ve ben aynıyız. İkimiz de o gece ebeveynlerimizi kaybettik. Onu en iyi ben anlarım.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun, evlat. Astrid kendini odasına kilitleyor çünkü annesinin James’i öldürdüğünü düşünüyor. Sana karşı suçluluk hissediyor. Seni görmek onun en son ihtiyacı olan şey.”

“Lanet olsun,” diye fısıldadım masanın kenarına dayanarak. Bu onu sonsuza dek kaybettiğim anlamına mı geliyordu? Hayır. Bunu kabul etmeyecektim.

“Bir kez,” diye tekrar rica ettim Lord Clifford’dan. “Onu bir kez daha görmeme izin ver.”

“Yüzünü görmek ona sadece suçluluğunu hatırlatacak. Ona zarar verecek ve bunun bir daha olmayacağına söz verdim.” Duraksadı. “Ayrıca dolaylı da olsa kazaya bulaştın. İkiniz de kendi yolunuza gitmelisiniz.”

“Bunu istemiyorum,” diye tısladım.

“Her zaman istediğini elde edemezsin. Hayata hoş geldin.”

Evde cam satranç tahtasının önünde durmuş, siyah şah taşına bakıyordum.

Babam her zaman siyah taşlarla oynamayı severdi ve bana nasıl oynayacağımı öğrettikten sonra ben de bu alışkanlığı kazanmıştım.

Lord Clifford'ın evinden çıkarken dışarıda durup tüm pencerelere bakarak beklemiş, Astrid'in birinden dışarı bakmasını ummuştum.

Bakmamıştı.

“Çok üzgünüm, baba,” dedim siyah şaha.

Geçmiş yerine geleceği seçtim ama şimdi ikisini de kaybettim.

“Bakın, kim lütfedip de teşrif etmiş.”

Amcam beyaz şahın yanında durduğunda omuzlarım düştü. Muhtemelen ofiste geçirilen bir geceden yeni dönmüştü. Tıraşsız suratı ve eksik kravatıyla ceketine bakılırsa iki gece de olabilirdi.

“Oynamak ister misin?” diye sordu.

Oturup Aiden'in kendine karşı oynadığı son oyunu yeniden düzenledim.

Amcam arkasına uzandı ve ikimize iki kadeh konyak doldurdu.

Birini bana uzattığında kaşımı kaldırdım. “Jonathan King'in kendisinden bir içki almayı hak edecek ne yaptım?”

Kadehimi tıklattı. “Bir King olarak doğdun.”

“Ben daha çok votka insanıyım ama neyse...”

Gözlerini kıstı. “Şimdi tüm o şişelerin nereye kaybolduğunu anladım.”

Omuz silktim ve ilk yudumu aldım. Acı tadı boğazımda bir yanma bıraktı. Kadehimi tahtanın yanına koyarak amcamın ilk hamlesini taklit ettim ve ilk piyonu ileri sürdüm. Satranç oynarken cehenneme düşüşümün haberini almak iyi olacaktı.

“Emniyet müdür yardımcısından bir telefon aldım.”

Başlıyorduk.

“Sanırım oğlunu perişan ettiğim için değil?”

“Bunu yaptın mı?” Delici bakışlarını üzerime dikerek kadehini çevirdi. “Şiddet için ne demiştin?”

“Hiçbir şeyi çözmez.” Sırıtıp ekledim. “Ancak kesinlikle soruları cevaplar.”

Başım iki yana salladı. “James’e o kadar benziyorsun ki, bu inanılmaz.”

“Babam şiddet yanlısı bir adam değildi.” Birkaç piyon hamlesinden sonra atımı ileri sürdüm.

“Senin yaşındayken kesinlikle öyleydi.”

Ah. Belki babama düşündüğümünden daha çok benziyordum.

“Onu bu yüzden mi sevmedin?” diye sordum.

“James benim abim ve tek kardeşimdi. Ondan nefret etmedim.”

“Yine de sürekli ensesindeydin.”

“Tüm o uyuşturucular, partiler ve başka şeylerle yavaş yavaş kendini öldürüyordu.”

“Tahmin edeyim, onun gibi büyümeyeyim diye beni elinde tutuyorsun.”

“Elbette.” Atımı alarak tam bir pislik hamlesi yaptı. “Başka ne olacağını düşündün ki?”

“Kimse sana duygularını gösterme şeklinin berbat olduğunu söylemedi mi?”

Omuz silkti ve konyak kadehinden bir yudum aldı. “Ailemi korumak için gerekeni yaparım.”

“Diktatör olarak mı?”

“Yöntemler önemli değil. Sonuçlar önemlidir.”

Alayla güldüm. Bazı şeyler asla değişmezdi.

O kadehinden içerken bir açıklık fark ettim, vezirimle filini aldım.

Muhtemelen şahımı savunmasız bıraktığım için tek kaşını kaldırdı. Önemli değildi. Kale yerindeydi, bir hamle yaparsa veziri savunmasız kalacaktı.

“Ortalığı bayağı bir karıştırdın,” dediğinde bunun oyunla ilgili olmadığını hissettim.

“Sonuçlarına hazırım.”

“Biliyor musun...” Nostaljik bir biçimde gülümsedi. “James’i satrançta asla yenemedim. Bu beni delirtirdi.”

“Yok artık. Sen hiç kaybeder miydin?”

“Kaybederdim.” Kadehini ağzına götürdü, sonra durdu. “Ben ailedeki inekken, James popüler olan kişiydi. Tüm ilgi, şöhret ve kızlar ona kalırdı. Yine de beni satrançta, benim uzmanlık alanımda sürekli yenerdi. Bir gün ona bunu nasıl yaptığını sordum ve bana dedi ki, *Çok kasılıyorsun, küçük kardeşim. Kişiye oyna-*”

“Oyuna değil,” diyerek cümlesini tamamladım.

Başını salladı. “Sözlerinin gerçek anlamını şimdi anlıyorum. Seni kontrol etmemeliydim. Bu büyük bir başarısızlıktı ve o yüzden evimi kaybettim.”

Vezirine saldırmak için hamle yapmak üzereyken durdum. “Kusura... bakma?”

Alayla güldü. “İkimiz de gerçekten özür dilemediğini biliyoruz.”

“Eğer Lord Clifford’ın eski karısına açılan davayı düşürürsen, dilerim.”

“Düşürecek bir dava yok. Clifford’la ben kazayı bir sebepten gömdük. O eski karısının adının basma çıkmasını istemedi, ben de kardeşimin ölüm anında sarhoş ve uyuşturucu etkisinde olduğunu basının öğrenmesini istemedim.” Kadehini bana doğru işaret etti. “Ancak Clifford’la ben o zamandan beri

birbirimizin hayatını cehenneme çevirmek için anlaştık. Bu arada ben kazanıyorum.”

“Tabii ki kazanıyorsun. Her zaman kazanırsın, amca.”

“Her zaman değil, serseri. Ne yaparsam yapayım kardeşimi kaybettim.” Kalesini kullanarak beni geri itti. “Seni de kaybetmeyeceğim.”

Filimi sıkıca tutmadan önce tereddüt ettim. Eğer bu bir sonraki hamlemden şüphe etmem için bir taktikse, lanet olsun, işe yarıyordu.

“Profesyonel oynamak mı istiyorsun? Bunun için gerekenlere sahipsin.”

“Ben... sahiden mi?”

“Bir şartla.”

Vezirini aldım ve sırttım. “Dinliyorum.”

“Şah mat, serseri.” O da bana sırttı. “Veziri şah için feda etmek bir zevktir.”

Hayır. Öyle değildi.

Amcamın kalesi ve atı tarafından çevrilmiş şahıma baka-kaldım.

O lanet herif ne kendisini ne de vezirini koruyabilmişti ve şimdi onların krallığı doğru düzgün başlamadan tamamen sona ermişti.

Başımı salladım ve tekrar amcama odaklandım. “Gerçekten profesyonel oynamama izin verecek misin, yoksa bu bir oyun muydu?”

“İkisi de.” Gülümsedi. “Karşılığında yapman gereken şey şu...”

Ellinci Bölüm

ASTRID

Her şey biter. Savaşlar bile.

Sert bir nefes dudaklarımdan dökülürken, odamdaki pencereden Levi'nin uzaklaşan sırtını izliyordum.

İçimdeki bir dürtü, peşinden koşup ona sarılmam için beni zorluyordu.

Ona sarılmayı çok istiyordum, üstelik bu istek sadece benim de birine sarılmaya ihtiyacım olduğu için değildi.

Sarah, soyadı King olan birinin eve geldiğini söylediğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Onu babamdan korumak amacıyla dışarı çıkmamak için kendimi zor tutmuştum.

Ancak onunla yüzleşemezdim.

Sanırım bir daha asla yüzleşemeyecektim.

Levi'nin babasıyla derin bir bağı vardı ve üç yıl önce olanlar hakkında gerçeği öğrendiğinde bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı.

Başımı pencerenin çerçevesine dayadım ve alnımı tekrar tekrar çerçeveye vurdum.

Bir sarılma. Şu anda kesinlikle bir sarılmaya ihtiyacım vardı.

Telefonumu elime aldım ve ekranı açtım. Ekran bildirimlerle dolup taşmıştı. Onları görmezden gelmeye çalıştım ancak okulun öğrenci grubundan bir bildirime gözüm takıldı.

‘REO’da bir katilin kızı var.’

Kalbim boğazıma kadar fırlayacakmış gibi olurken gönderiyi açtım.

Gazetecilik grubundan biri, REO’da bir katilin kızı olduğunu duyduğunu ve yakında adını açıklayacağını söylüyordu.

Nefesim daralırken oda dönmeye başladı.

Nasıl... Nasıl bu kadar çabuk öğrenmiş olabilirlerdi?

Sadece babam ve ben biliyorduk.

Bir de... Jonathan King. Bu söylenti, babamı benim üzerimden mahvetmek için onun bir yöntemi olabilir miydi?

Ancak bu aynı zamanda okulun adını da lekelemez miydi?

Okulun hisselerinin çoğuna sahipken neden burayı yok etmek isteyecekti ki?

Dan’i aramak üzereyken birisi kapımı öyle bir hızla çaldı ki, irkildim. Daha tepki veremedi Nicole içeri daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Saçları her yöne dağılmıştı.

“Ne oluyor-”

“O gece olanlarla hiçbir ilgim yok,” diye patladı, gözleri huzursuzca geziniyordu. “Kazayla ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, sadece Daniel’ı istedim. Hepsi bu.”

“Daniel’ı mı istedin?” diye şaşkınlıkla tekrarladım. “Yani, benim en iyi arkadaşım Dan’i mi?”

“Evet, evet, o Dan!”

“Sen... Onu hep aşağılıyor ve küçümsüyorsun.”

“Savunma mekanizması, aptal.” Burnunu çekti. “Sana uyuşturucu vermek istememiştim. Ona bir *shot* verdim, diğeri benim olacaktı ama o parmaklarımın arasından kapıp sana vermek zorunda kaldı.”

Ah.

“Bir saniye. Dan de mi uyuşturucu almış oldu?”

“Evet ve geceyi benimle geçirdi.” Çenesini kaldırdı.

“Aman Tanrım.” Ona doğru yürüdüm. “Nicole, ona ne yaptın?”

“Hepsi senin yüzünden,” diye cevap verdi. “Hayatıma, evime, okuluma girdiğinden beri her şey lanet bir cehenneme döndü. O ilk benimdi. Onu *ilk* ben gördüm! Neden gitmiyorsun da her şey eskisi gibi olmuyor?”

Daha bir şey söyleyemedi dışarı fırladı.

Zaten onunla uğraşacak zamanım yoktu.

Tanrım. Onca zaman nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

O gece travma yaşayan tek kişi ben değildim. Dan de saldırıya uğramıştı. Peki neden bu konuda hiçbir şey söylememişti?

Onu aradım ama açmadı.

“Lanet olsun, Dan,” dedim boğazım düğümlenirken. “Aç şu telefonu.”

Bir yandan aramaya devam ederken üstüme bir *sweatshirt* geçirdim. Onu bulmam gerekiyordu. Sonra bu durumu benden sakladığı için onu boğabilirdim, güzelce sarıldıktan sonra tabii.

Odamdan dışarı çıkarken babamla çarpıştım. Geri çekilip başımı eğdim.

“Şey, baba- Pardon, peder. Dan’i görmem gerekiyor.”

“Biraz bekleyebilir mi?” diye sordu içeri girerken. “Ayrıca Daniel konseyde.”

“N-ne için?”

“Okul oryantasyonu,” dedi babam. “Bu sabah uğradığında Sarah’ya söylemiş ama kimseyi görmek istemiyordun. Daha sonra uğrayacağını söyledi.”

“Ah, doğru. Tamam.” Bir nefes verdim. Neden tehlikede olduğunu düşündüğümü bilmiyordum.

Babam sanki ilk kez görüyormuş gibi odama doğru yürümeye devam etti.

Yutkundum. “Konuşmak istediğin bir şey mi var, baba?” Yüzümü buruşturdum. “Pardon, yani, peder.”

“Baba demen sorun değil.” Gözleri yumuşadı. “Seni kendinle bağdaştırmadığın bir şey demeye zorladığım için üzgünüm, Astrid.”

“T-tamam.” Babamın ‘baba’ dememe izin vermesinin beni neden daha da gergin hissettirdiğini bilmiyordum.

Bu durum, idam cezası öncesinde mahkûmlara sunulan son yemek gibi garip bir his veriyordu.

Şimdi Nicole’ü evlat edineceğini mi açıklayacaktı?

Yatağın kenarına yerleşti. “Oturmak ister misin?”

Kapı çerçevesine sıkıca tutunduğumu fark ettim, sanki kaçacak bir yol arıyordum. İstemeyerek de olsa kapıdan uzaklaşıp babama doğru birkaç adım attım.

Aynı yatağın üzerinde olacak kadar yakında ama ondan olabildiğince uzakta oturdum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sadece kulaklarımda uğuldayan sesi duyabiliyordum. Tıpkı annem ve babamın beni oturtup babamın artık bizi sık sık ziyaret edemeyeceğini söyledikleri zamana benziyordu.

Kötü habere hazırlanıyordum. Son zamanlarda ne kadar çok kötü haber alsam da bu asla kolaylaşmıyordu.

O konuşmadan önce haftalardır söylemeye cesaret edemediğim şeyi pat diye söyledim. “Üzgünüm, baba.”

“Ne için?”

“O gün söylediklerim için. Kızgındım. Senin, bilirsin işte, ölmüş olmanı istediğimi kastetmemiştim. İstemiyorum. Sen benim... babamsın. Sadece annemi özlüyorum ve keşke ikiniz de yanımda olsaydınız.”

Uzun bir iç çekti. “Ben de.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Jasmine ve ben, kazadan hemen önce resmî olarak tekrar bir araya gelmeye karar vermiştik.” Gözlerine bir hüznün perdesi indi. “Sonunda bu sadece bir hayal olarak kaldı.”

“Bir saniye. Victoria’dan boşanmayı mı planlıyordun? O, yedi yaşından beri senin eşin değil miydi?”

“Kâğıt üzerinde, evet. O, ailemin seçtiği mükemmel eşti ama hiçbir zaman benim eşim olmadı. Evlenmek istediğim tek kadın annendi.”

“O zaman neden onunla evlenmedin?”

“Evlendim.” Alnını kaşıyıp boğazını temizledi. “Vegas’ta.”

“Vegas mı? Las Vegas mı yani?”

“Evet.”

Vay canına. Babamı, Lord Henry Clifford’ı, Clifford hanedanının vârisi ve Lordlar Kamarası üyesi olan birini Vegas’ta görmek bir yana; Vegas’ta evlenmiş bir adam olarak hayal etmek bile benim için oldukça zordu.

“Annem bundan hiç bahsetmedi.”

“Yine de sana gayrimeşru olmadığını söyledi, değil mi?”

“Evet, söyledi.” Onun anlattığı, evliliklerini gizlice yaptıkları ve olayın bu kadardan ibaret olduğu şeklindeydi.

“Ne oldu?” diye sordu, uzun süre sessiz kaldığımı fark ettiğinde.

Sıkıntılı bir gülümseme ile cevap verdim. “Üzgünüm, hâlâ Vegas kısmını sindirmeye çalışıyorum.”

“Biliyor musun, her zaman bu kadar düzenli bir insan değildim. Gençliğimde oldukça vahşiydim. Annenle nasıl tanıştığımı sanıyorsun?”

“O kısmı biraz belirsiz bırakmıştı. Bir partiden bahsetti.”

“Sanırım ona parti diyebilirdi.” Başını nostaljik bir gülümsemeyle salladı. “Arkadaşlarım ve ben bütün gece parti yapıp kumar oynamıştık. Sarhoş kafalarımızla kafatası dövmeleeri yaptırmamızın harika bir fikir olduğuna karar verdik. Yoldaki bir dövme salonuna gittiğimizde Jasmine oradaydı. Muhteşem görünüyordu. Bana dövme yapsın diye arkadaşlarımı kenara itmiş olabilirim. Ne yazık ki kafatası fikrimle dalga geçti ve ‘özgün olmadığını’ söyledi. Bu yüzden ona giysilerle kapatılabildiği sürece istediği her şeyi yapma özgürlüğünü verdim.” Kelimelerini düşünüyormuş gibi duraksadı. “Adeta sevinçten yerinde duramıyordu. Daha önce hiç kimseyi bu kadar mutlu görmemiştim. Görünüşe göre, ilk kez birisi ona sanatsal özgürlük tanımıştı. Hayal kırıklığına uğramayacağıma söz verdi.”

Babamın yanma doğru biraz daha yaklaştım. “Peki ne yaptı?”

Babamın bir dövmesi olduğunu fark etmemiştim. Ya da belki bizimle yaşadığı zamanlarda biliyordum ama unutmuşum.

Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açtı. “Göstereyim.”

Eğer ağzıma bağlı olmasaydı şu an gerçekten çenem yere düşebilirdi.

Babamın sırtının ortasını kaplayan üç boyutlu tarzda, siyah ve kırmızı bir anka kuşu dövmesi vardı. Kanatlarının kıvrımları alevlere benziyordu.

“Vay canına.”

Annemin işlerini çok görmüştüm ama bu en tutkulu olanıydı. Bir gün onun gibi çizim yapmayı hedefliyordum.

“Hepsi bu değil.” Kollarını sıvayıp ön kolu boyunca dikey bir çizgide yer alan küçük dövmeleleri bana gösterdi. Bir güneş. Bir ay. Bir yıldız. Babamın kolundaki güneş siyah renkteydi.

“Benimki gibi.” Aynı yerimdeki dövmeyi ona gösterdim. Ancak benim dövmemde yıldız siyah renkteydi.

Annemin dövmesinde ise ay siyahtı. Gülümseyerek güldüm. “Bize uyumlu dövmeler yaptı.”

“Sen daha on beş yaşındayken buna karşı çıkmıştım ama iyi ki yine de yapmış.” Babam gömleğini iliklerken gülümsedi ve tekrar yanıma oturdu.

“Anka kuşunu yapmak ne kadar sürdü?”

“Yaklaşık bir hafta. O süre boyunca çok konuştuk. İlk kez biri gerçekten benimle, aile adım olmadan ilgilenmişti. Bu yüzden ondan gerçek kimliğimi sakladım. Aylarca birlikte kaldık, sonra onu Vegas’a götürdüm.”

“Peki annem kim olduğunu nasıl öğrendi?”

“Berbat bir şekilde. Ailem olaya dahil oldu ve hiç hoş olmadı. Benim gibi insanlar Jasmine gibi insanlarla birlikte olmamalıydı. Bunu biliyordum ama onu kaybedemezdim. Özellikle de sana hamileyken.”

Ona aramızda mesafe kalmayana kadar yaklaştım. “Ne yaptınız?”

“Babamla bir anlaşma yaptım. Evlilik gizli kalacaktı, sen ve Jasmine de öyle. Eğer reddetseydim, işleri kötü yoldan halledeceklerdi ve bu Jasmine’e zarar verirdi.” Göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Seninle ve annenle geçirdiğim o yedi yıl hayatımın en mutlu zamanlarıydı, Yıldız.”

Boğazımın arkasında bir hıçkırık sıkıştı. “O zaman neden gittin? Neden Victoria’yla evlenip beni ve annemi bir kenara attın?”

Derin bir nefes aldı. “Aslında annen attı. Şimdi fark ediyorum ki bu, ya babamın ya Victoria’nın ya da onun ailesinin bir oyunu olmalıydı. Ya da hepsinin. Gitmek zorundaydım. Ben ailemin tek vârisiyimdim ve eğer itaat etmeseydim, ailem Jasmine’le seni benden sonsuza dek gizlerdi.”

“Daha büyük bir iyilik için kötülük yapmışsın.”

“Hayır, Astrid. Hayır.” Omuzlarımı tuttu. “Seni ve anneni kaybederek daha büyük bir iyilik mümkün olamazdı. Sizi terk ettiğim her gün pişmanlık duydum. Ancak her geri dönüşümde Jasmine beni uzaklaştırdı. Arada seni görmeme izin veriyordu ama hayatından beni tamamen çıkardı. Senin benim dünyama uymadığını söyledi. Onun sürekli reddedişleri benim cezam oldu.”

“Gerçekten annemle yeniden bir araya gelmeyi mi planladınız?”

“Evet. Babamın ölümünden sonra bu maskaralığı sona erdirdim. Sonunda Jasmine’i bana bir şans daha vermeye ikna ettim ve o kabul etti.” Yüzü sertleşti. “Ne yazık ki, bu asla gerçekleşmedi.”

“O gece gerçekten mutluydu, baba.” Boğazımdaki baskıya karşı koyarak gülümsedim. “Ben o gece öfke krizine girdim.”

“Bu senin suçun değildi. Bilmiyordun.” Duraksadı. “Astrid, bu dönem aile için zor geçecek. Güçlü olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

Yavaşça başımı salladım, sesim titriyordu. “Ne olacak?”

“Bazı insanlar bedelimi ödeyecek.” Duruşu sertleşti.

Neredeyse garip bir hâl alana kadar uzun süre sessiz kaldık.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim, baba?”

“Her şeyi söyleyebilirsin.”

Tüm cesaretimi toplayarak pat diye söyledim. “Imperial Üniversitesi’ne gitmek istemiyorum. Annem gibi sanat okumak istiyorum.”

“Tamam.”

“Tamam... mı?” Ağzım açık kalmıştı.

“Tabii ki. Sevmediğin bir şey okumanı istemem. Ayrıca yeteneğini boşa harcamak için fazla iyisin.”

Beni en çok neyin şaşırtması gerektiğini bilemiyordum. Babamın çizimlerimi gördüğü gerçeği mi, yoksa sanat okuma izin vermesi mi?

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım, boğazım düğümlenmişti. “Bu zamana kadar... Beni sevmediğini düşünmüştüm.”

“Ah, buraya gel, Astrid.” Kollarını açtığında hızla ona sarıldım ve ellerimi beline doladım. Bir hıçkırık boğazımdan koparken gözyaşlarıma engel olamıyordum.

“Üzgünüm, sana böyle hissettirdiğim için çok üzgünüm.” Saçlarımı geriye doğru okşadı. “Seni de kaybedeceğimden korktuğum için sert davrandım. Şimdi anlıyorum, ihtiyacın olan şey bu değildi.”

“Sadece... Annemi çok özlüyorum ve bana onu hatırlatan tek kişi sensin.”

“Ben de onu çok özlüyorum.” Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Seninle birlikte yas tutamadığım için üzgünüm. Hayatına devam etmeni istedim ama bu da yanlıştı. Önce düzgün bir şekilde yas tutman gerekiyordu. Hatalarımdan öğrenmeye ve senin için daha iyi bir baba olmaya söz veriyorum.”

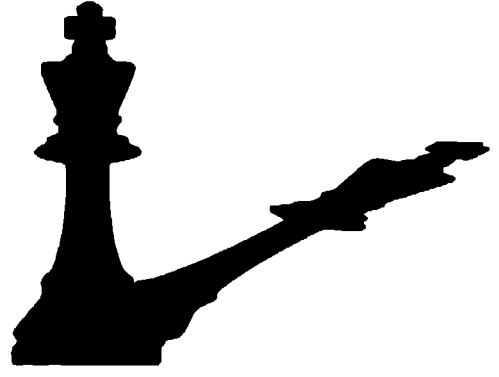
Bulutlu gözlerle ona baktım. “Beni bir kenara atıp Nicole’ü evlat edinmeyeceksin, değil mi?”

Güldü. “Bu saçmalık hiçbir zaman söz konusu olmadı. Sen benim tek kızımsın. Nicole, annesi gönderildikten sonra gidecek.”

“Gönderilmekten kastın ne?”

Babam tam konuşmak için ağzını açmıştı ki kapı hızla açıldı. Victoria, büyükbabamın antika tüfeğini bize doğrultarak içeri girdi.

“Kimse beni bir yere gönderemez.”

Elli Birinci Bölüm

LEVI

Hepsi bir hayalden mi ibaretti?

Lord Clifford'ın mâlikanesine doğru yukarı baktım. Astrid'in toparlanması için ona zaman tanımam mantıklı olurdu ama sabır asla sahip olduğum bir özellik olmamıştı.

Bir pencereye tırmanıp onu bulmak için tüm odaları ara-mam gerekiyorsa bana uyardı.

Konuşacaktım, sonra da onu ölesiye öpecektim. Ya da önce öperdim, konuşma sonra olurdu. Sırası önemli değildi.

Astrid ve ben, üç yıl önceki bir kazanın belirlediği bir şey değildik. Biz bundan fazlasıydık. Çok daha fazlasıydık.

Astrid sadece ruhuma kazınmakla kalmamış, aynı zamanda özümün ayrılmaz bir parçası olmuştu. Bunu da benden kimse alamazdı.

O bile.

“Kaptan?” Daniel bana doğru seslendi. “Burada ne yapı-yorsun?”

“Sen ne yapıyorsan onu. Astrid'i görmeye geldim.” Gözle-rimi kısarak ona baktım. “Önce ben geldim, bu yüzden sıranı bekle.”

İç çekti. “O çok şey yaşıyor. Belki ona toparlanması için biraz zaman vermelisin. Hiç bu terimi duydun mu?”

“Ne yapılması gerekiyorsa Astrid ve ben bunu birlikte yapacağız.” Girişe doğru ilerleyerek onun yanından geçtim.

Omzumu yakaladı ve tahmin etmediğim bir güçle beni geri çekti.

“Lanet olsun, dur. O senin gibi değil. Astrid arkasında kalanları umursamadan ilerleyen biri değil.”

“Beni böyle mi görüyorsun?”

“Tüm takım seni böyle görüyor! Sadece bunu yüzüne söylemeye korkuyorlar.”

“Öyle mi? Ne yapıyormuşum?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Bizi şampiyonluk için koçtan daha çok eziyorsun.”

“Yani artık şampiyonluğu istemiyor muyuz?”

“İstiyoruz ama bunu eğlenmek için yapmaya başladık. Hepimiz profesyonel olmayacağız. Lanet olsun, yarımız bile olmayacak.” Derin bir nefes aldı. “Bu yıl, futbol oynayarak rekabet edebileceğimiz son sezon. Ondan sonra her şey şirketler ve politikadan ibaret olacak.”

Hah. Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

“Güzel konuşma.” Daniel’in omzuna vurdum. “Astrid’i gördükten sonra devam ederiz.”

“Kaptan!” Yanımda koşarak bana eşlik etti. “Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemiyorsun. Onun zamana ihtiyacı var. Sakinleştikten sonra kendi isteğiyle gelecek ve seninle konuşacak.”

“Ya gelmezse?” Daniel’in gözlerinin içine baktım. “Ya mesafesini korur ve artık beni istemediğine karar verirse?”

Bir saniyeden fazla uzun süre sessiz kaldı. “Bu onun kararı olur. Öğrenmen gereken başka bir terim.”

Parmağımı göğsüne sapladım. “Bu lanet olası şey olmayacak.”

Daniel’ın beni tekrar durdurmaya çalıştığı sırada sessizliği yırtan yüksek bir ses duyuldu.

İkimiz de durup vahşi bakışlarla birbirimize baktık.

Astrid’in evinden bir silah sesi gelmişti.

Elli İkinci Bölüm

ASTRID

Herkes kaybeder. Şah ve vezir de dahil.

Silah sesi her yeri doldururken çığlık attım.

Parmaklarım babamın koluna sıkıca yapıştı, paniğe kapılmış gözlerim onun üzerinde gezinerek herhangi bir yaralanma belirtisi aradı.

“İyiyim, Astrid.” Arkamda duvardaki deliğe işaret etti.

Hızlanan kalp atışlarım, kulaklarımda uğuldayan sestten başka bir şeye odaklanmamı imkânsız hâle getiriyordu.

“Tüfeği indir, Victoria,” dedi babam sakın ama kararlı bir tonla. Beni arkasında tutuyordu.

Yine de onun arkasından başımı uzattım.

Victoria kapımda duruyor, parmağı tetiğin üzerinde titriyordu. Hayatımda ilk kez yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüğünü gördüm.

Duygularını göstermediğinden Dan’le her zaman onun duygusuz bir robot olduğu konusunda şakalaşırdık. Oysa en tehlikeli olanların böyleleri olduğunu bilmeliydim.

“Senin yanında durdum.” Titreyen sesiyle sinir krizi eşiğindeki gibiydi. “Senin için mükemmel bir eş oldum. O yemeklerden, o aptal eşlerin toplantılarına kadar her şeyi yaptım. Beni nasıl bir kenara atarsın?”

“Bir anlaşmamız vardı, Victoria,” diye yavaşça konuştu babam. “Evliliğin bir sözleşme olduğunu söyledim. Sana ve kızına bir ev verdim, ayrıca ölmüş kocanın borçlarını ödedim. Karşılığında bir eş rolü oynadın. Bu şartları kabul ettin.”

“Bana alışacağını düşünmüştüm.” Parmağı hâlâ tetikte karsız dururken babamın arkasına daha fazla çekildim. “Seni bekledim. Gerçek bir aile olabilirdik...” Nostaljiyle gülümse-di ama sonra o ifadesi düştü. “Eğer o sürtük olmasaydı.”

“Annem bir sürtük değildi,” diye hırladım.

“Ayrıca sen!” Tüfeğini ve çılgın bakışlarını bana doğrulttu. “Clifford soyadı benim kızımın hakkı. Sen, o fahişe annenle birlikte çürümeyi hak ediyorsun ama ölmemekte ısrarcısın.”

Dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi. Gözlerim ondan babama kaydı. Babamın çenesi gerilmişti ama sakinliğini koruyordu. “Demek sendin. O partide Astrid’e çarpan sendin.”

“Evet, *bendim*. Nicole’ü almaya gitmiştim ve bu küçük sürtük sanki vurulmayı dileniyormuş gibi sokakta koşuyordu.” Güldü. “Durmak için yavaşladım ama sonra düşündüm; eğer annenin yanına gidersen nihayet gerçek bir aile olabilirdik.”

Gözlerim bulanıklaşırken onun gözlerindeki canavara bakakaldım.

Beni öldürmeyi planlamıştı.

Bu bir kaza değildi. Bunu bilerek yapmıştı.

Öfke damarlarımda bir kasırga gibi kaynıyordu ve o an fark ettim. Nicole’ün geçen gün sürdüğü eski *Mercedes*, annemin kazasından bir gün önce evimizin yakınında gördüğüm aynı *Mercedes*’ti.

“Annemin frenlerini de sen bozdun, değil mi?”

“Evet, onu da ben yaptım.” Psikopatça gülümsedi. “Henry beni boşayıp onunla yeniden evlenmeyi planlıyordu, bu yüzden onu ortadan kaldırmaya karar verdim. Yazık, sen de küçük bir sürtük gibi onun peşinden gitmedin.”

Çığlık attım ve babamı iterek ona doğru yürüdüm. Onu öldürecektim. Onu ellerimle boğacaktım.

Babam beni geri çekerken Victoria da tehditkâr bir şekilde duruşunu genişletti.

“Bırak beni!” diye bağırdım, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. “Baba, bırak beni!”

“Evet, bırak onu, Henry.” Sesi yumuşaktı, neredeyse anaç bir tondaydı. “Eğer bırakırsan, nihayet bir aile olabiliriz.”

“Biz asla bir aile olmayacaktık!” Babamın sesi yükseldi. “Tek istediğim aile Jasmine ve Astrid’ti.”

“Hayır.” Bir damla yaş yanağından süzüldü. “Sadece sana çocuğu kullanarak tuzak kurduğu için sorumluluk hissettin.”

“Jasmine’e karşı hiçbir sorumluluk hissetmedim. O, sevdiğim tek kadındı.”

“Hayır. Henry. Biz bir *aileyiz*.”

“Artık değiliz.” Sesi çelik gibi sertti.

“Sen!” diye çığlık attı tüfeğini bana doğrultarak. “Hepsi senin yüzünden. Bu sefer seni öldüreceğim.”

Yutkundum, bedenim öyle şiddetle titriyordu ki kontrol etmek imkânsızdı.

Babam tamamen önümde durdu, neredeyse hiçbir şey göremez olmuştum.

“Tüfeği bırak, Victoria,” dedi alçak bir sesle. “Bunu daha da kötüleştirme.”

Victoria kafasını çılgınca sallıyordu.

“Polis yolda,” dedi babam net bir şekilde. “Her şey bitti.”

“Hayır! Hayır! O küçük sürük hayatını yaşamaya devam ederken ben parmaklıklar arkasında çürüyemem.”

“Anne.”

Hepimiz dikkatle Victoria’nın arkasından gelen sese döndük. Nicole titreyen bacakları üzerinde, arkasında Levi ve Dan’le duruyordu.

Gelmişlerdi.

Gözlerim doldu. Levi benim için geri dönmüştü. Benden vazgeçmemişti.

Gözlerimiz sadece bir an için buluştuğunda onun açık mavi gözlerinde endişe ve özlem gördüm. Umutsuz, yoğun bir özlem... Benimkine denk bir özlem.

“N-Nicole?” dedi Victoria kekeleyerek. “Odana geri dön, canım. Bununla ilgilenip seni almaya geleceğim, tamam mı?”

“Anne, dur artık.” Nicole’ün sesi her kelimesinde titriyordu, sanki konuşmakta zorlanıyordu. “Lütfen.”

“Bunu bizim için yapıyorum, tatlım. Geleceğin için. Yakında bir Clifford olacaksın.”

“Bir Clifford olmak istemiyorum. Babamın soyadını gayet seviyorum.”

“Ne diyorsun sen? Bunun için çok uğraştık.”

“Bunun için sen uğraştın. Ben sadece bu zincirlerden, protokollerden ve maskeler takmaktan kurtulmak istiyordum.” Hıçkırdı. “Bu hayata sadece senin için katlandım, anne.”

“Peki... ya geleceğin ve soyadının senin için açacağı kapılar?” Duraksadı. “Bunu bitirdikten sonra konuşuruz.”

Dan, Nicole’ü dirseğiyle dürttü ve Nicole irkilerek bir adım öne çıktı.

“Anne, *lütfe*n.” Annesine titreyen elini uzattı. “Henry amca bize her zaman istediğimizi verdi. Ona zarar veremezsin.”

“Ona zarar vermeyeceğim. Onun kızına zarar vereceğim.”

“Dur!” diye çığlık attı. “Sadece dur, anne. Babamı zaten kaybettim. Seni de kaybedemem.”

Victoria tüfeği indirdi, gözyaşları gözlerinde parlıyordu. “Ben... her şeyi senin için yaptım, canım. Daha iyi bir hayatın olsun diye yaptım.”

“Biliyorum,” diye ağladı Nicole ve annesini kucakladı. “Biliyorum.”

Levi öne çıkıp Victoria’nın parmaklarından tüfeği aldığı anda nefesim kesildi.

Bir anlığına tüfeğin patlayıp onu öldüreceğini ya da Victoria’nın karşı koyup onu vuracağını düşündüm.

Tüfeğin onun elinde hareketsiz kaldığını görünce rahat bir nefes alabilmişim.

Babam beni yanına çekip kollarını sırtıma koruyucu bir şekilde doladı.

Ben de ona sarıldım ama bir yanımla Levi’ye koşup onu öpmek istiyordum.

Polis memurları, emniyet müdür yardımcısıyla birlikte içeri girdi. Bir memur, Victoria’nın kollarını arkasına çekip kelepçeledi.

“Victoria Clifford, Jasmine Green ve Astrid Clifford’ı öldürmeye teşebbüs suçundan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz...”

Memur Victoria’ya haklarını okurken Nicole hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, onu bırakmaları için yalvarıyordu.

Victoria’ya en ufak bir sempati duymuyor ve nihayet hak ettiğini alıyor olmasına seviniyor olsam da Nicole için kötü hissetmekten kendimi alamıyordum.

Alışık olduğu hayat sona ermişti. Her iki ebeveynini de kaybetmişti ve bunu durdurmak ya da zamanı geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Daniel Nicole'un omzunu tutup onu geri çekerken o, annesine tutunmaya devam etti. Karşı koymaya çalıştı ama Victoria başını salladı.

Tipik bir Victoria tarzında ağlamayı kesti ve aristokrat kimliğine uygun şekilde çenesini kaldırdı.

Babam elimi hafifçe okşayıp ona doğru yürüdü. Nicole'ü götürmesi için Dan'e başıyla işaret etti. Üvey kardeşimin hıçkırıkları koridorun ilerisinde kaybolduktan sonra, babam Victoria'ya hayatımda gördüğüm en öfkeli ifadeyle baktı.

“Benden bir hayat aldın ve söz veriyorum ben de seninkini alacağım,” dedi tüylerimi diken diken eden bir nefretle. “Hapiste çürüyerek öleceğinden emin olacağım.”

Victoria'nın nefesi kesildi, tekrar başını salladı.

Babam müdür yardımcısıyla bakıştı ve sonra hepsi koridorun aşağısına doğru yürüdü.

Onları takip etmek için hareketlendim ama Levi yolumu keserek kaşları çatık bir şekilde bana baktı.

Tüfeği memurlardan birine vermiş olmalıydı çünkü elleri boştu. Kollarım açtığı anda kendimi onun kollarına atmayı o kadar çok istedim ki...

Onun kucağında ağlamak ve onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Ne yazık ki, bu ikimiz için sadece bir işkence olurdu.

Kaderimiz üç yıl önce yağmurlu bir gecede başıboş bir köpek tarafından belirlenmişti. Geçmişini değiştirmek için bir zaman makinesinden başka hiçbir şey işe yaramazdı.

Belki o zaman annem hayatta olur ve babamla evlenmiş olurdu. Belki o zaman Levi'nin babası da hayatta olurdu.

Belki Jonathan King ve Lord Henry Clifford arasında bir düşmanlık olmazdı.

Belki farklı koşullar altında tanışmış olurduk.

Ancak hayatımda ‘belki’ diye bir şey yoktu. Zaman makinesi de yoktu.

Gerçek şu ki, biz başlamadan önce bitmiştik ve bu acıtıyordu.

“Astrid...” Sözleri yarıda kaldı, sanki ne diyeceğini bulamıyordu. “Seni seviyorum. Sana deliler gibi âşığım, prenses.”

Gözlerime yaşlar doldu ama onları geri ittim.

Güçlü ol.

Güçlü olmalıydım.

Sanki bu kelimelerden korkuyormuş gibi, “Ben de seni seviyorum, Levi,” diye mırıldandım.

Korkuyordum. Artık bu kelimeler ortaya çıkmıştı ve kendimi daha sert bir düşüşe mahkûm ettiğimden korkuyordum.

Gülümsedi ve dudakları benimkileri buldu.

Ona direnmek imkânsızdı. Direnemezdim.

Yanıyordum ama yine de her darbeyi, her kıvılcımı seviyordum.

Öpücük o kadar tutku ve dile getirilmeyen kelimelerle doluydu ki, sanki benim onunla kalmam için yalvarıyordu. Onu asla terk etmemem için. Üstelik bunu yapmayı çok istiyordum.

Ancak yapamazdım.

İki elimi göğsüne koyup onu ittim ve başımı salladım.

“Hayır.”

“Neden hayır?” Saçlarını karıştırdı, neredeyse koparacaktı gibiydi. “Birbirimizi seviyoruz.”

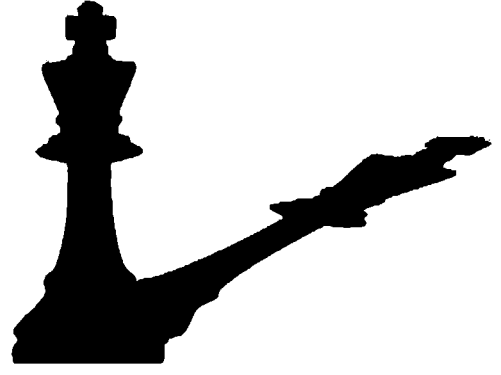
“Bu asla yeterli değil. Annem ve babam için değildi ve şimdi bizim için de yeterli değil.”

“Bana ne olursa olsun beni terk etmeyeceğini söylemiştin. Sana bir şeyi gerçekten kastetmeden söylememeni söyledim ama yine de söz verdin. Lanet olsun, söz verdin, Astrid.”

Sweatshirt’ümün kalbimin üzerindeki kısmını sıkıca kavradım. “Acıyor, Levi. Seni görmek o kadar acıtıyor ki.”

Sanki bir kişi üzerine buzlu su dökmüş gibi bir anda kaskatı kesildi. O kişi bendim.

Omuzları düştü, başını salladı ve arkasını dönüp uzaklaştı. Dizlerim çözüldü ve başardığımı fark ederek yere yığıldım. Bizi temelli olarak ayırmayı başarmıştım.

Elli Üçüncü Bölüm

ASTRID

Bitmiş olabiliriz ama bu son mu?

Victoria'nın tutuklanmasından sonraki iki hafta bir çırpıda geçti.

Nicole, Güney Batı Londra'da bir akrabasının evine gitti. Babam onun kalmasını teklif ettiyse de o reddetmişti.

Victoria suçunu kabul etmişti ama yine de babamın onu olabildiğince uzun süre hapiste tutmak için siyasi çevresindeki tüm ağırlığını koyduğunu biliyordum.

Okuldan uzak kaldığım süre sonunda geri dönmeye karar vermiştim. Dan'ın dediğine göre, bir katilin kızı hikâyesini gazetecilik kulübüne sızdıran Victoria'ydı. Hikâye basma yayınca her şey Nicole'ün yüzüne patlamış ve şimdi gizli katilin kızı olarak damgalanmıştı.

Nicole'ün REO'ya ya da lise son sınıfa geri döneceğini sanmıyordum. Üstelik bazı sebeplerden dolayı onun için üzülüyordum.

Benim gibi Nicole de bu hayatı istememiş, sadece ebevey-ni için kabul etmişti. Nicole'ün kendisi başlı başına bir cadı olabilse bile annesinin günahlarının bedelini ödemesi yanlıştı.

Onu valizlerini topladığı ve babamla bana veda ettiği gün kadar kırılmış hâlde görmemiştım. O sırada Daniel yanımda duruyordu.

Dan'e gözlerini bile kaldırmadan başını eğdi ve kapıdan çıktı.

“O gece aranızda ne olduğunu bana anlatacak mısın?” diye sordum Nicole gittikten sonra.

Çenesi gerildi. “Önemi yok.”

“Dan... Ben senin en iyi arkadaşınım. Bu tür şeyleri bana anlatman gerek. Canın yandığında senin yanında olmam gerekiyor.”

“Bu biraz fazla dramatik, deli Böcek. Biraz frenle.”

“Hayır. Bu arkadaşlık el kitabında yazıyor. Sonunda okudum.”

Güldü. “Tam zamanıydı.”

“Eee? Neden bana anlatmadın?”

“Birincisi. Sana ilaçlandığımı ve seni de ilaçlamış olabileceğimi söylemek inanılmaz utanç verici. Ah, doğru ya. Ayrıca o gece bir kaza geçirdin.”

“Pekâlâ, sonrasında vaktimiz vardı. Neden hiç konuyu açmadın?”

“Sanki bir felaketmiş ya da travma yaşamışım gibi gösteriyorsun.”

“Öyle değil mi?”

Nicole'ün kaybolduğu yere bakmaya devam etti. “Değil.”

“O sana... saldırmadı mı?”

“Tam olarak değil.”

“Tam olarak değil mi? Bu ne anlama geliyor?”

“Endişelenmen gereken bir şey değil. Nicole artık geçmişte kaldı.”

Ancak bir şey, bana bunun gerçeği yansıtmadığını söylüyordu.

Odamdaki masama oturmuş çizim defterine bakıyordum.

Tarzımı ve beni anlatan birkaç çizim bulup üniversitelere göndermem gerekiyordu ancak bir yerde kaybolmuştum.

Son bir saattir Levi'nin eskizlerini inceliyordum. Gol atarken, koşarken ya da kollarını çaprazlamış bir şekilde takımın başında dururken çizdiklerim vardı.

Onu aklımdan çıkaramıyordum.

O gün kapıdan çıkıp gittiğinden beri gözlerindeki son ifadeyi tekrar tekrar hatırlıyordum. O acıyı. O yenilgiyi.

Kanatlarını kırmıştım ama kanayan bendim.

Kapımı çalması ya da penceremden gizlice içeri girmesi hayaliyle yaşıyordum.

Ne var ki, hepsi hayalden ibaretti.

Gelse bile onu bir kez daha uzaklaştırmak daha da zor olurdu.

Doğruyu söylemiştim. Beni, babasını öldüren kadının kızı olarak görecekti. Annemin o olayla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen o gün babası ölmüştü.

Bana böyle bakmasıyla yaşayamazdım.

Bu onu düşünmeyi bırakabileceğim anlamına gelmiyordu. Bu ilham perimin onu çizmesini engelleyebileceğim anlamına da gelmiyordu.

Birkaç ay.

Ayrı yollara gitmemize birkaç aydan daha az bir süre kalmıştı.

Dan, Jonathan King'in Levi'ye profesyonel oynamasına izin verdiğinden bahsetmişti.

Levi ya Manchester ya da Liverpool'u seçecek ve ülkenin diğer ucunda yaşayacak, ben de Londra'da eğitimime devam edecektim.

Onu bir daha asla görememe düşüncesi kalbimi sızlatıyordu.

"Bunlar gerçekten çok güzel."

İrkildim ve babamın bakışlarıyla karşılaştım. Not defteri mi çarparak kapatırken yanaklarıma yayılan utancı bastırmaya çalıştım.

Neyse ki babam yarı çıplak çizimleri görmemişti.

"Kapıyı çaldım," dedi babam. "Üç kez."

"Ah, özür dilerim."

"Sorun değil." Bir sandalye çekip yanıma oturdu. "Ciddi söylüyorum. Anneninkinden farklı, özel bir yeteneğin var."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, baba."

"Okula dönüyor musun?"

İrkilerek başımı salladım. "Sanırım zamanı geldi. Sonsuza dek kaçamam."

Ne kadar istesem de.

"Biliyorum, son zamanlarda burada her şey çılgına döndü ama güçlüsün. Bunun üstesinden geleceğine güveniyorum."

"Biliyorum, baba. Sadece..."

"Şu King çocuk mu?"

Yutkundum. "Aramızdaki bitti. Endişelenme."

"Endişelenmiyorum. Jonathan ile olan düşmanlığım sizin ikinizin endişe edeceği bir şey değil."

“Baba... Şu an Levi’i onaylıyor musun?”

“Karşıma çıkma cesaretini gösterdi, hatta senin kazanla ilgili delilleri işlemek için geleceğini riske attı. Bu ona birkaç puan kazandırıyor.” Burnunu buruşturdu. “Hâlâ o nefret uyandırıcı King gururunu taşıyor ama bu söküp alınabilir.”

“Peki... ya annem ve onun babası?”

“İkisi de öldü, Astrid. Bir kazaydı. Ne senin ne de Levi’nin bununla bir ilgisi vardı.” Elimi tuttu. “Bu suçluluk tamamen senin içinden geliyor ve onunla savaşılabilecek tek kişi sensin.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Sesim titremiştir.

“Kendine sor. Geçmiş için mi yaşıyorsun, yoksa gelecek için mi?”

Hiçbir şey söyleyemedim, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Babam ayağa kalktı ve elimi hafifçe okşadı. “Her ne kadar sinir bozucu olsa da o çocuk tamamen geleceğe odaklanmış gibi görünüyordu.”

Elli Dördüncü Bölüm

LEVI

Her şey gerçekten bitene kadar hiçbir şey bitmez.

Seyircilerin sesi kulakları sağır ediyordu.
Şampiyonluğa doğru ilerliyorduk.

Koç Larson bir şahin gibi bana baktı ve saatini işaret etti.
Beş. Sadece beş dakikamız kalmıştı.

Ronan ve Cole'a savunmaya çekilmeleri için işaret ettim.
Gösterişli bir final yapmak istediklerini biliyordum ama kendi
sahamızda oynuyor olmamıza rağmen Manchester'a karşı iki
birlik skoru savunmak zaten yeterince zordu.

İlk golü ben atmıştım, ikinci golü ise Aiden.

Geçen gün Daniel'ın söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Son
birkaç maçtır, sonuçlar iyi olduğu sürece takıma daha fazla
eğlenme şansı tanıyordum.

Kaptan olmak sadece takımı zafere götürmek demek değil-
di. Kaptanlık, düşüşte de onların yanında olmak ve konuştuk-
larında dinlemek demektir. Her sorumlu generalin yaptığı gibi.

Topu kaybettik ve Aiden geri koşarken omzunu benimkine
çarptı.

“Dağınıksın, kaptan.” Gözleri küçümsemeyle parlıyordu. Geriye doğru koşarken ekledi. “Bu güvenli oynama yollarınla herhangi bir yetenek avcısını etkilersen şaşırırm.”

Pislik.

Gülerek Xander’la bakıştı.

Bazen Aiden’in yalnızca oyun sırasında kendini salmasına izin verdiğini düşünüyordum. Doksan dakika boyunca durdurulamaz bir canavara dönüşüyor ve rakibin defansını yıpratana kadar oynuyordu.

Cole bir orta saha oyuncusundan topu kaptı ve bana pas verdi. Topu kontrol altında tutup sahayı inceledim.

Skorumuzu savunabilir ve maçı kesin olarak kazanabilirdim. Koçun istediği gibi oynayabilirdim. Herkesin beklediği gibi.

Ancak ben bir korkak değildim.

Ben bir King’dim ve biz asla güvenli oynamazdık.

İleriye doğru *sprint* attığımda koçun yan tarafta küfürler savurduğunu hayal edebiliyordum.

Dikkatimi çılgına dönen kalabalığa, damarlarımda pompalanan adrenalinin coşkusuna ve beni takip eden takımına verdim.

Aiden ve Xander, bir üçgen oluşturmak için iki yanımdan koştular. Defanstan bir oyuncuyu çalımladım ve topu Xan’e verdim. O, topun yönünü usta bir dokunuşla değiştirip Aiden’a verdi.

Son savunma oyuncusunun sırtına yüklenerek onunla aynı çizgide olduğumdan emin oldum.

Aiden iki savunma oyuncusunun arasından bir boğa gibi ileri atıldı ve topu bana verdi. Topu kontrol etmeye çalışmadım bile. Havada olduğu gibi şut çektim.

Kalabalık çıldırmıştı. Topun ağlarla buluştuğunu görmeye bile fırsatım olmadı. Aiden beni yere yatırdı ve tüm takım artı yedekler üstümde bir yığın oluşturdu.

Nefes almak imkânsızdı ama yine de güldüm. Karşılığını vermişti. Risk karşılığını vermişti.

Bu artık sadece oyunla ilgili değildi. Bu son iki haftadır olduğum lanet zombiyle ilgiliydi.

Astrid'den uzaklaştıktan sonra bir daha geriye bakmadım çünkü güvenli oynuyordum.

Ancak bu benim tarzım değildi.

Asla olmayacaktı.

Xan ve Ro beni omuzlarına aldıklarında ben de onlarla birlikte bağırdım.

Bu zafer bizimdi, sadece benim değildi.

Muhtemelen bu benimle Aiden arasındaki farktı. O, oyunu doğru oynayamayacak kadar bireyselciydi.

O yüzden buradan ayrıldığımda onun kaptan olmayacağından emin olacaktım.

Takım beni Koç Larson'a ulaştığımızda yere indirdi. Koç memnuniyetsiz bir bakışla bana baktı ve herkes sessizleşti.

“Tehlikeli bir hareketti, kaptan.” Koç gülümsedi. “Yine de lanet olası derecede iyi bir hareketti.”

Başımı kolunun altına alırken herkesin alaycı yumruklarını karşıladım.

“Koç.”

O ve takımın geri kalanı amcamın sesini duyunca dikleştiler.

“Bay King.” Koç Larson amcamın elini sıktı. “Hem oğlunuzla hem de yeğeninizle gurur duymalısınız.”

“Evet. Elbette.” Jonathan'ın sesi tamamen nötrdü.

Aiden’la bakiştık ve gözlerimizi devirdik.

“Biri seni görmeye geldi, Lev.” Amcam üç parçalı bir takım elbise giymiş adamı işaret etti. Bu adam, amcamın takıldığı adamlara fazlasıyla benziyordu.

Bir dakika. Bu...

“Bay Jeremy?” Her zaman sakin olan Koç Larson neredeyse kelimelerini toparlayamamıştı. “Sizi görmek bir onur.”

“Onur tamamen bana ait, koç.” Jeremy, koçun elini sıktı. “Etkileyici bir takım kurmuşsunuz.”

Bana döndü. “Levi King?”

“Tek ve biricik!” diye bağırdı Xan.

Jeremy güldü. “Bugün olağanüstü kaptanlık becerileri gördüm. Liderlik yeteneğiniz ve anlık kararlar alabilme beceriniz tam da aradığımız şeyler. O bitiriş, sizi ekibimize katmamız gerektiğini bir kez daha kanıtladı.” Jonathan’a bakarak ekledi. “Böyle bir mücevheri sakladığınızı söylememiştin, King.”

“Bu yetenek, soyadıyla birlikte gelir,” dedi amcam.

Jeremy gözlerini Aiden’a dikerek gülümsedi. “Yakında ikinci King’le de konuşacağız.”

“Pekâlâ, bu olmayacak, Jeremy.” Amcam, yardımcı koçlar ona musallat olmadan önce Jeremy’yi uzaklaştırdı.

Bir yudum su içtim ve birazmı başımdan aşağı döktüm. Bir sorun çözülmüştü.

“Zafer partisi, benim evde!” diye bağırdı Ronan omzundan tutarak. “Kaptan, günün kahramanı!”

“Bunu tek başına yapacaksın.” Onu üzerimden ittim.

“Neden?” Cole parmaklarımın arasından şişeyi kaptı.

“Gitmem gereken önemli bir yer var.” İki haftadır ertelenen bir yer.

“Ah, buna gerek yok,” dedi Xander ve kaşlarını kaldırarak arkamı işaret etti.

Arkamı döndüğümde nefesim kesildi.

Takım arkadaşlarımla tezahüratları, seyirciler ve tüm dünya yok olmuştu.

Geriye kalan tek şey, sahayı geçerek yürüyen kızdı.

On numara yazılı formamı giymişti. Saçları yüzünün etrafında bir hale gibi dökülüyordu.

Hava tekrar ciğerlerime dolduğunda canımı yakıyordu.

İki hafta boyunca boğulmuşken birdenbire bu kadar çok canlı hissetmek gerçekten canımı yakıyordu.

Bunun bir daha asla acıtmamasını sağlayacaktım. İkimiz için de.

Astrid bir keresinde bana karanlık bir gece olduğumu söylemişti. Karanlık gecelerde, onun gibi yıldızlar en parlak şekilde parlardı.

Elli Beşinci Bölüm

ASTRID

Benim.

Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuşçasına deli gibi atarken gözlerim Levi'ye dikildi.

Terle su, onun muhteşem Viking saçlarını dağınık ve parlak bir hâle getiriyordu. Sabah koşularına katlanmama sebep olan o çevik, büyüleyici tarzıyla bana doğru koştu.

Göğüs kasları formasını geriyor, güçlü bacakları neredeyse şortun dışına taşacakmış gibi görünüyordu.

Tam önümde durdu, yakışıklı yüzü az önce bitirdiği kahramanca maçtan dolayı hafifçe kızarmıştı.

İkinci yarıda gelmiştim; bizi tamamen paramparça etmeyeceğimi umarak, bininci kez doğru şeyi yaptığıma kendimi ikna etmeye çalıştıktan sonra.

Neredeyse aptalca bir kekelemeyle, “Harikaydın,” diye mırıldandım. “Muhteşem bir maçı.”

“Boş ver onu,” dedi sertçe nefes alarak. Yavaşça bana yaklaştı. “Neden buradasın, Astrid?”

“Ben...” *Bir aptalım? İkinci bir şans istiyorum?*

Darmadağın olmuş düşüncelerime nereden başlayabilirdim ki?

Bir anda bana sokuldu. Göğsü göğüslerime dokundu ve onunla dolup taşım. Boyuyla, şimdi adrenalinin de karıştığı o doğal kokusuyla, saf varlığıyla dolup taşım.

Tanrım, onu özlemiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

Güçlü elleri omuzlarımı kavradığında kısa bir an gözlerimi kapattım. Onun dokunuşu her zaman beni alt eden şey olmuştu ve ben uzun zamandır bu dokunuşa açtım.

“Bana senin de uyuyamadığını söyle. Bana, sana deli olduğum gibi senin de bana deli olduğunu söyle.”

Başımı salladım, boğazımda biriken baskıyla savaşıyordum. “Aramızda karanlık bir geçmiş olduğunu biliyorum ama bencil olmayı seçiyorum. Geleceği seçiyorum, Levi.”

“Tanrıya şükür çünkü senden asla vazgeçmeyeceğim, Prenses.”

Uzun bir nefes verdim. “Çoktan vazgeçtiğini sanmıştım.”

“Hayır. Şeytan ünüme layık olmam gerekiyor.”

Kendimi ona doğru atarak ellerimi sırtında sıkıca kavradım. Levi kollarını belime sardı ve beni kendine doğru çekti. O kadar yakındık ki, üzerime yaptığı baskıdan nefes alamıyordum.

Düzeltilme: Nefes alıyordum. Onunla nefes alıyordum. Onun kollarında. Onun sıcaklığıyla. Onunla istediğim gelecekle.

Levi ve benim aramda, o odaya uyuşturucu etkisi altında girdiğim ve beni daha sonra kurtarmak için dışarı attığı günden beri özel bir şey vardı.

Onun beni hedef hâline getirdiği ve benim de ona karşı koyduğum günden beri aramızda özel bir şey vardı.

Hayatlarımızı geçmiş tanımlamayacaktı. Gelecek tanımlayacaktı.

“Şimdi söyle,” diye fısıldadı kulağıma.

“Ne söyleyeyim?”

“Benim olduğunu.”

“Seninim.” Gülerek ona baktım. “Bir uzak mesafe ilişkimiz olsa bile.”

“Lanet olsun uzak mesafe ilişkilerine.”

Kalbim sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi kırıldı. Levi, benimle sadece bu yılı geçirip sonra farklı yollara mı gitmeyi planlıyordu?

Burnuma dokundu. “Düşüncelerinin karşılığında bir öpücük?”

“Yani, ne? Manchester’a ya da Liverpool’a gittiğinde her şey bitecek mi?”

“Hiçbir şey bitmeyecek.”

“Ama gidiyorsun...”

“Hiçbir yere gitmiyorum, Prenses. Amcam, beni Londra’da tutmak için Arsenal’in CEO’su olan arkadaşını getirdi.”

“Arsenal. Vay canına.”

“Biliyorum. Jonathan, son ana kadar manipülatifliğini sürdürüyor.”

“Hayır. Yani, senin için mutluyum... Tabii Londra’da kalmaya karar verirsen.”

“Kesinlikle kalıyorum. Nereye gidersen git, ben de oraya giderim, Prenses.”

Dudaklarını tutkulu, her şeyi tüketen bir öpücükle benimkine mühürledi ve nefesimi kesip aldı. Parmaklarımı saçlarına geçirirken inledim, etrafımızdaki çocuklar tezahürat yapıyordu.

Düşündüklerine karşılık olarak parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Benimdi.

EPİLOG

ASTRID

BİR YIL SONRA

“Bu komik değil.”

Sesimi neşeli tutmaya çalışsam da kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Yağmur, sesiyle King malikânesinin her yerini dolduruyor, arka bahçedeki fiskiyeyi ve uzaktaki ağaçları sırlıslıkla ediyor.

Levi’nin bir şeyler planladığını anlamalıydım. Levi hep bir şeyler planlardı.

“Levi?” Malikânenin kapalı koridorunun yakınlarında duraksarken tereddütlü bir sesle içeri seslendim.

Etrafı ararken arkamdan aniden üzerime atlayacağı o zevksiz şakalarından birini bekliyordum.

Bunu ona asla itiraf etmeyecektim ama onun en çok bu yanını seviyordum. Onunla birlikteyken asla sıkıcı bir an olmuyordu.

Günlerimi unutulmaz, gecelerimi ise lunapark trenleri kadar heyecanlı kılıyordu.

Dün birkaç üniversite arkadaşımınla, nasıl olduysa hepsi erkekti, öğle yemeği yediğimi görmüştü. Levi tam bir ukala gibi davranıp hepsinin önünde beni öptükten sonra özür dilemek zorunda kalmış ve oradan ayrılmıştım.

Eve girdiğimiz anda beni kapıya yaslayıp hızlı ve sert bir şekilde cezalandırdığından dolayı hâlâ vücudum ağrıyordu.

Bu onun türünden bir cezaydı. Bedenimle oynadığı, bitmesini asla istemediğim bir oyundu.

Mezun olur olmaz Levi tek başına yaşamayı seçmişti. Hâlâ güven fonuna dokunmamıştı ve Arsenal'deki kariyerinin getirdiği kazançla yaşıyordu. Hem oynayıp hem okula devam edebilmesi beni şaşırtıyordu. Sadece sanat dersleriyle bile başa çıkmakta zorlanıyordum.

Kâğıt üzerinde hâlâ babamla yaşıyordum ama aslında Levi'nin dairesinde daha sık kalıyordum.

Artık neredeyse birlikte yaşıyorduk.

"Ne kadar daha böyle çocukça davranacaksın?" diye sordum kollarımı ovuştururken.

Üzerimde bir ürperti hissettiğimde bunun sebebi soğuk değildi. Bir yanımda onun ne yapmayı planladığımı düşündükçe yerinde duramıyor, kaşınıyor ve neredeyse tenimden çıkacakmış gibi hissediyordu.

Levi büyümüş olabilirdi ama hâlâ dünyamı altüst etmeye kararlı o öngörülemmez pislik olarak kalmıştı.

Tek fark bunu seviyor olmamdı. Hayır, bunun için can atıyordum. Bazen onun çılgınlığının benimkini yansıttığını hissediyordum.

Ayrıca sabah uyanıp onu yanımda bulduğumda hep onun yanında uyanmak için sessizce bir dua ediyordum.

Dünyamı sarsıyor olabilirdi ama aynı zamanda onu dengeleyebilen tek kişi oydu. O benim sığınağım, huzurumdu. Bazı

sahiplenme ve kontrol sorunları vardı ama onu Levi King yapan özellikler bunlardı.

Ashında amcasıyla kuzenini tanıdıktan sonra şunu söyleyebilirdim ki, Levi onlar arasında en güvenli olanıydı. Şaşırtıcıydı, biliyordum.

Bu ailede bir şeyler genetik olarak yanılttı.

Hepsi kendi çapında sapkındı ve bunu savunmaktan çekinmiyorlardı.

Arkamdan bir ses geldi, durup yan gözle baktığımda nefesim kesildi.

“Levi?”

Yanıt gelmedi.

Birkaç uzun saniye bekledim, ardından nefesimi bıraktım.

Levi’nin de oyunlarının da canı cehennemeydi. İçeri dönüyordum.

Arkamdan bir şey üzerime çarptığında çığlık attım ama hemen ardından onun sıcaklığını ve tanıdık kokusunu fark ettim.

“Gardını indirmemen gerektiğini söylemiştim, Prenses,” diye kulağıma fısıldadı, ardından kulak mememi dişledi. “Saldırmak için hep o anı beklerim.”

“Berbatsın.” Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım.

“Yine de beni bunun için seviyorsun.”

“Belki artık sevmiyorum,” diye onu kışkırttım. “Belki sınıfımdan başka birine âşık olmaya başladım.”

“Tüm sınıf arkadaşlarının kanının elinde olmasını gerçekten ister misin?”

Sahte bir tepkiyle nefesimi tuttum. “Bunu yapmazsın.”

“Ah, yaparım. Hem de çok iyi yaparım.”

Evet. Bunu yapacak kadar çılgın olduğunu biliyordum.

Bir şey söylememe fırsat kalmadan beni kollarına aldı. Doğrudan yağmurun altına koşarken nefes nefese kalmıştım. Sular üzerimize boşalırken saf bir heyecanla çığlık attım.

Dudakları benimkine çarptı, beni sadece onunla nefes alabilene kadar öptü. Bu öpücük çaresizdi, aklımı ve etrafımdaki her şeyi alıp götürüyordu.

Hâlâ tek bir dokunuşuyla beni tamamen ele geçiriyordu.

Onunla yağmur altında olmak asla sıkıcı olmuyordu. Bu onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi.

Beni kollarında döndürmek yerine ayaklarımın üzerine bıraktı ve geriye bir adım attı.

Ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine çöküp cebinden büyük bir pırlanta yüzük çıkardı.

“Hayatıma anlam kattın ve her anımı seninle geçirmek istiyorum.” Bana doğru bakarken ıslak sarı saçları şakaklarına yapışmış, açık mavi gözleri yoğun bir ışıkla parlıyordu. “Benimle evlenir misin, Prenses?”

“Evet! Milyonlarca kez evet, Levi!”

Yüzüğü parmağıma takarken onu yukarı doğru çektim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

“Sağdıç olmak için gönüllüyüm!” Ronan’ın sesi arkamızdan geliyordu.

Öpüşmeyi bırakmamıza rağmen Levi hâlâ beni yağmurun altında tutuyordu.

Elitlerin şu anki hücum hattını oluşturan Dört Atlı; Dan, Xander, Ronan ve Cole bolca alayla karışık tezahürat yapıyorlardı. Aiden ise bir duvara yaslanmış, ayak bilekleri çapraz ve sıkılmış bir ifadeyle telefonunu kaydırıyordu.

Geçen yıl Aiden’in hafif bir psikopat olabileceğini düşünmüştüm ama artık klinik düzeyde antisosyal bir kişilik bozukluğu olduğundan neredeyse emindim.

Hiçbir şey onun için bir değer taşımıyordu.

Sıkılmış ifadesini kaybettiği tek zaman, o ünlü Buz Prenses'in yanında oluyordu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Dan hayretle. “Bu beni nedi-me mi yapıyor?”

Kahkahalarla güldüm, sesim kaygısız ve mutluydu. “Tabii ki evet, Böcek.”

Babam ön kapıdan gururlu bir gülümsemeyle dışarı çıktı. Yanında Jonathan duruyor, oğlu ve yeğeni arasında bakışlarını gezdiriyordu.

Bazen Jonathan'ın, Aiden'in Levi gibi olmasını istediğini düşünüyordum. Diğer zamanlarda ise tam tersini istiyormuş gibi görünüyordu.

Babamla Jonathan'a arkadaşlar demezdim ama davet ettiğimizde birbirlerinin evlerini ziyaret edecek kadar birbirlerine tahammül ediyorlardı.

“Mutluyum,” diye fısıldadım Levi'ye. “Varlığın için teşekkür ederim, kralım.”

O gülümsedi. “Benim olduğun için teşekkür ederim, Prenses.”

Sonra beni tekrar öptü.

BONUS SAHNE

ASTRID

DÜĞÜNDEN HEMEN ÖNCE

Dairenin kapısını açarken vücudum yorgunluktan neredeyse iflas edecekmiş gibiydi.

Bütün günü düğün organizatörü, çiçek organizatörü ve diğer tüm organizatörlerle geçirmiştım.

Açıkçası, bir düğünün bu kadar zor olacağım bilseydim küçük bir töreni tercih ederdim. Levi düğünümüzün tüm dünyaya duyurulması isteğinde ısrarcı olmuştu, tipik Levi'ydi işte.

Babam da tek kızına yakışır bir düğün yapılmasını istiyordu. Buna hayır diyemezdim.

Artık geri dönmek için çok geçti. Büyük güne sadece bir hafta kalmıştı. Umarım o zamana kadar baygın düşmezdim.

Yanlış anlamayın, Levi gerçekten yardımcı oluyordu. Hatta bu planlama saçmalığına benden daha fazla hevesliydi. Ancak sonsuz gelinlik provalarından ve diğer her şeyden geçmek zorunda olan bendim. Planlayıcımız Bayan Hudson'ın sürekli söylediği gibi: "Düğün tamamen gelinle ilgilidir."

Peki ya bu özel gelin ilgi odağı olmayı sevmiyorsa? Eh, yapılacak bir şey yoktu.

Sıkışıp kalmıştım.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi. Sırt çantamı bir omzuma asıp elimdeki market poşetleri ve Bayan Hudson'ın broşürleriyle boğuşarak telefonumu çıkardım.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. En iyi arkadaşşımdan bir mesaj gelmişti.

Daniel: Nedimelik rolünü harika taşıyorum. Spot ışıklarını kimden çalacağımı tahmin et, Böcek?

Dün prova odasında çektiğimiz fotoğrafı göndermişti. Ben gelinlik giymiştim, o ise göz alıcı siyah bir smokin içindeydi. Kravatını düzeltirken diğer kolunu bana dolamıştı, yüzünde ukala bir ifade vardı.

Tanrım. Tam bir budalaydı.

Yine de Dan bu süre boyunca yanımda olmasaydı delirmiş olurum.

Bir elimle mesaj atarken hâlâ bir sürü şeyi dengede tutmaya çalışıyordum.

Astrid: Spot ışıklarını istediğin zaman çalabilirsin, Böcek.

Daniel: Söz ağızdan bir kere çıkar. Ekran görüntüsü aldım.

Mesajı yanıtlamak üzereydim ki evin sessizliğini delen derin bir ses duydum.

“Prenses?”

Telefonu hızla kapatıp çantama kaldırdım. Levi'nin gelinliği görmesini istemiyordum, ne kadar ısrar ederse etsin önemi yoktu.

Aptal batıl inanç yüzünden değildi. Bayan Hudson'ın koleksiyonunda gördüğüm bir şeyle ilgiliydi.

Bayan Hudson'ın, gelinlerin damatlara doğru yürüdüğü anları yakaladığı bir fotoğraf albümü vardı. Damatların yüz ifadeleri genellikle hayranlık, sevgi ve saf mutlulukla dolup taşıyordu.

Düğün gününde o ifadeyi Levi'nin yüzünde görmek istiyordum. Belki de bu, tüm bu planlama kâbusunu gönüllü olarak sürdürmemin tek sebebi bile olabilirdi.

Bu yüzden gelinliği ilk kez gördüğü an önümüzdeki hafta olmalıydı.

Sırt çantamı deri kanepeye bırakıp broşürleri tezgâhın üzerine koydum.

Koridorda parmak uçlarımda yürürken, "Neredesin?" diye sordum.

Son bir yıldır neredeyse birlikte yaşamış olmamıza rağmen son zamanlarda babamla daha fazla vakit geçiriyordum. Sanki temelli taşınmadan önce ona veda ediyormuşum gibiydi.

Elbette Levi bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Bana sürekli boş yatağı, boş kalbi ve boş ruhu hakkında mesajlar gönderiyordu.

Bu mesajlara aptal gibi gülümsüyordum.

Bugün düğüne kadar son kez burada kalmaya karar vermiştim.

"Buradayım," diye seslendi, ses koridorun sonundaki odaya geliyordu. Levi'nin evi ilk aldığı anda benim sanat atölyem hâline getirdiği odaydı.

Aslında bu evde seçtiği ilk şey, sanat atölyemin yeri olmuştu.

Peki şimdi orada ne yapıyordu?

Aman Tanrım. Tabloyu görmemeliydi. Onu düğün gecesine kadar görmemesi gerekiyordu.

Hediye olacaktı.

Koridorda koşarak ilerledim ve kapıyı ittim. İçeri girer girmez ayaklarım olduğu yere çakılı kaldı.

Levi kanepede uzanmış, başını koluna dayamıştı. Devasa bedeni etrafı adeta küçücük gösteriyordu.

Ah ve çıplaktı. Tamamen çıplaktı.

Bir an için tamamen sessiz kaldım. Açıgözlü gözlerim onun şekilli karın kaslarını, kaslı bacaklarını ve yarı sert hâline gelmiş aletine çıkan yoldaki V hattını takip etti.

Kendimi sersemliğimden sıyrıp yüzüne odaklandım; dağınık sarı saçlarına, kibirli gülümsemesine ve soluk mavi gözlerine.

Ah, o mavi, masmavi gözler.

“Ne yapıyorsun?” Onu sorgulamayı amaçlıyordum ama sözlerim zar zor duyulan bir fısıltı olarak çıkmıştı.

“Sence ne yapıyorum?” Gülümsedi, gözleri ışıldıyordu. “Sana modellik yapıyorum.”

“Bana modellik mi yapıyorsun?”

“Beni çizdiğini ve uyuduğumu sandığında bedenimi incelediğini biliyorum.”

“Tabloyu gördün mü?” diye sordum nefesimi tutarak.

“Hayır. Sen bana gösterene kadar bekleyeceğim.”

Ciğerlerimden rahat bir nefes çıktı. Tamam, güvendeydik. Peki nasıl olmuştu da tabloda haberi olmuştu? Daha da önemlisi...

“Bunun çıplak bir tablo olduğunu nereden çıkardın?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Derin, sert ve inanılmaz seksi bir kahkaha attı. Onun böyle gülmesini seviyordum.

Tabii, diğer kadınların yanında olmadıkça. İşte onu hiç sevmiyordum.

“Sadece çıplakken uyuduğumda beni izliyorsun. Üstelik kızardın, Prenses.”

“Kızarmadım. Odanın sıcaklığından.”

“Odanın sıcaklığı?”

“Of, sus artık.”

Kahkahası, ben tuvale doğru yürüyüp koltuğa kendimi bıraktığımda hâlâ kulağımda yankılanıyordu.

Bencil tavırlarına rağmen bana modellik yapma fırsatını kaçırmayacaktım. Üstelik haklıydı, onun için bir çıplak tablo üzerinde çalışıyordum.

Birkaç ay önce Levi’ye çıplak portrelerden bahsettiğimde şaşırtıcı bir şekilde bu fikre sıcak bakmıştı; tabii ki çizdiğim ilk, son ve tek çıplak portre kendisinin olması şartıyla.

Gerçek şu ki, başka çıplak portrelere ilgim yoktu. Birini çıplak, saf hâlinde çizmek büyük bir yakınlık gerektiriyordu.

REO günlerimizden beri Levi’i yarı çıplak bir şekilde gizlice çiziyordum. Onun görkemli bedeninin bir çıplak portresini yapma fikri o zamandan beri aklımda dolaşıyordu. Düğün hediyesi olarak ona bir çıplak portre vermekten daha iyi ne olabilirdi?

Aylarca bunun üzerinde çalışmış, her detayı dikkatle birer birer eklemiştim. Onu tamamen çıplak bir şekilde karşımda görmek, çok daha az enerji harcamamı ve gizlice etrafta dolaşmamı engelleyecekti.

O kadar çok fotoğrafını çektim ki, neredeyse saplantı seviyesindeydi ama yine de birkaç detayı doğru şekilde yapmayı başaramadım.

Bu an, altın fırsatımdı.

Kapağı kaldırıp karakalemimi aldım. Çok kısa bir süre içinde kendimi çizime kaptırdım. Karın kaslarının çizgilerini, boynunun eğrisini, köprücük kemiğinin hattını çiziyordum.

Sonra kaslı kollarındaki bazı bölümleri ve ellerindeki damarları düzelttim. O eller... Her seferinde beni kolayca taşıyan eller. Masadayken kasıklarımı tutup yavaşça yukarı çıkan eller...

Başımı salladım.

Odaklan, Astrid.

Karın kaslarının kıvrımlarına ve kasık çizgisinin altına, aletine doğru indim.

Boşluktan gelen bir özlem kıvılcımı içimde yankılandı. Kahretsin, ilk geldiğimdeki hâlimden daha mı sertti?

Aman Tanrım. Tüm istediğim ağzımı üzerine koyup tüm stresimi almasına izin vermekken profesyonel olmak ne kadar da zordu.

“Yine kızarıyorsun, Prenses.” Parlayan gözleri, büyüleyici ve güçlü bir şekilde gözlerimi yakaladı.

Elim titreyerek, “Bana öyle bakmayı kes,” diye homurdandım.

“Nasıl bakmakmış o?” diye usulca sordu.

“Sanki... Sanki beni... Biliyorsun.”

“Seni becermek mi? Orgazmın gücüyle sana çığlık attırmak mı?”

Bir zevk kıvılcımı omurgamdan aşağı kayarak midemin altına doğru toplandı.

Neden bunu bu kadar çok istiyordum ki?

Birden doğruldu, ben de hemen ayağa kalkıp tuvali hızla örttüm. “Ne yapıyorsun? Modeller hareket etmez.”

“Bu model hareket eder.” Geniş adımları birkaç saniyede aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kollarım belime sardı. Alt taraflarımız birbirine sürtünüyordu ve onun sertliğinin şortuma baskı yaptığını hissederken soluğumu tuttum.

Neden hâlâ giyiniktim ki?

Kokumu içine çekerken, “Sen içeri girdiğin anda bunu yapmak istiyordum,” diye hırıltıyla konuştu.

Ne olduğunu anlamadan dudaklarımı ateşli, sert bir öpücükle yakalayarak nefesimi kesip aldı.

Kollarım boynuna dolandı, ellerimin kömürle kaplı olmasını umursamadım.

Levi, öpücüğü kesmeden elini kalçamın altına yerleştirip beni kollarına aldı. Hareket o kadar zahmetsiz ve doğaldı ki beni atölyeden çıkarırken bir an bile tereddüt etmedi.

“Benim için modellik yapman gerekmiyor mu?” diye nefes nefese sordum dudaklarına karşı.

“Sonra,” diye homurdandı, sesi arzu dolu bir şekilde kısıktı. “Bunu sonra yaparız.”

Olayların seyrinden şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim.

Yatak odasına, bizim yatak odamıza girdi ve kapıyı ayağıyla çarparak kapattı.

Beni yatağa yatırıp şortumla tişörtümü neredeyse yırtarak çıkardı. Düğmelerle uğraşırken soyunmasına yardım ettim.

Levi’nin klasik tarzıydı, iç çamaşırımı yırttı ve parmaklarının en hassas yerime sürtünmesi nefesimi kesti. Daha fazlasını ister hâle gelmişim.

Nefes nefese, kömürle kaplı ellerimi ona gösterdim. “Her tarafım kirlendi.”

“Seni daha da kirleteceğim, Prenses,” diye boynumun çukuruna fısıldadı, ardından boğazımın kıvrımına açık bir öpücük kondurdu.

Ancak orada bitmemişti.

Son kalan giysim olan sutyenimi çıkarırken köprücük kemiğimi ve göğsümün hassas tenini emdi.

Sırtım gerildiğinde bu yoğun hissin beni sarmaşına, derinliklerine çekmesine ve beni çözmesine izin verdim.

“Levi...” Parmaklarımı ensesindeki kısa saçlara gömdüm.

“Lanet olsun, adımı söyleyişine bayılıyorum.” Sızlayan göğsümü dudaklarıyla sardı, onu içine çekerken diğerine parmaklarıyla dokundu. “Ayrıca bu göğüslere bayılıyorum. Bunlar benim için yapılmış, değil mi Prenses?”

“Evet,” diye inledim.

O göğüslerime dokunuyordu ama hissettiğim etki doğrudan benliğime ulaşıyordu.

“Bacaklarını belime sar,” diye boğuk bir sesle emretti.

O otoriter tonu beni daha fazla tahrik etti. Söylediğini yaptım.

“Daha sıkı,” diye emretti.

Bacaklarım titrerken bile itaat ettim.

Levi başını göğüslerimden kaldırıp fısıldadı. “Seni seviyorum.”

Sonra tamamen içimdeydi, en derinime kadar. O kadar dolu hissediyordum ki bir daha asla boş hissedeceğimi sanmıyordum.

Hava onun kokusuyla, taze nefesiyle doluydu. Her derin itişte bedenim, kalbimle ruhum yerinden sarsılıyordu.

Ne hızlı ve sertti ne de yavaştı.

Beni karnımdan başlayıp tüm vücuduma yayılan kıvılcımlarla dolduracak mükemmel bir ritimdeydi. Tüm duygularım doruğa ulaşıyor, sonra aramızdaki o küçük boşluğa yerleşiyordu.

Bana tapıyordu, fark ettim. Bu da mutluluk gözyaşlarını beraberinde getirdi.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu. Kaşlarının arasında bir çatlak oluşurken başparmağının ucuyla bir damlayı sildi.

“Sadece mutluyum.” Dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Çok mutluyum.”

“Gerçekten mi?” Gülümserken hareketleri hızlandı.

O tam doğru noktaya temas ederken başımı salladım. Sonra tekrar çıkıp hızla içime girdiğinde kontrolümü kaybettim.

Her şeyimi.

“Seni seviyorum,” dedim nefes nefese, orgazm beni daha önce hiç hissetmediğim bir güçle sarıyordu.

Sözlerim bir afrodizyakmış gibi Levi bir küfür savurdu. Kasıkları ve karın kasları hareketlerinin sertliğiyle gerilirken sert, erkeksi bir homurtuyla içime boşaldı.

İkimiz de zirveden tamamen aşağı inerken, sert ve düzensiz nefes alışlarımız aramızda yankılanıyordu.

Beni kendine çekip başımı omzunun kıvrımına yerleştirdi.

Oda seks, dopamin ve huzurla dolmuştu.

Huzur o kadar yoğundu ki.

Eğer tüm bu stresi benden böyle arındıracağımı bilseydim, önceki günlerin hepsini onunla geçirirdim.

“Daha iyi hissediyor musun?” Büyük avucunu yanağıma doladı, terli saç tellerimi tarayıp çenemi okşadı.

Ona baktım. “Ne konuda?”

“Son birkaç gündür bir çöküşün eşiğindeydin.” Beni dikkatle izledi, bakışlarına tüm ağırlığımı vermişti.

Yutkundum. “Bunun... farkında mıydın?” diye mırıldandım sessizce.

“Seninle ilgili her şeyi biliyorum, Prenses.”

“Antrenmanlar ve okulla çok meşgulsün sanmıştım.”

“Konu sensen, asla meşgul olmam.” Alnıma yumuşak, nazik bir öpücük kondurdu. “Sen benim karım olacaksın, unuttun mu? Her zaman seninle ilgili her şeyi bileceğim.”

Karım.

Bu kelime bana, evlenme teklif ettiği gün hissettiğim o heyecanı yeniden yaşattı.

Onun karısı olmak istiyordum. Her sabah onun yanında uyanmak, sonra onu çizebilmek için her detayını incelemek istiyordum.

Hayatımın geri kalanını Levi'yle geçirmek istediğimden en ufak bir şüphem yoktu.

“Sen de benim kocam olacaksın.” Karakalemle kirlettiğim omzuna bir öpücük kondurdum.

“Lanet olsun.” Soluk mavi gözleri yoğun bir sahiplenme ve sevgiyle parlıyordu. “Tekrar söyle.”

“Kocam?”

Hızla başını salladı.

“Benim kocam.” Boynuna, çenesiyle dudaklarının kıvrımına küçük öpücükler kondurdum. “Benim aşkım, hayatım ve her şeyim.”

Boğazından derin bir homurtu koptu, elleri kalçalarımı kavrarken üzerime çıktı.

“Benim karım. Her şeyim.”

Bir hafta sonra, bu sözü derin bir öpücükle mühürlemişti.

SON

